

Tvůrci křídel

Projekt Ancient Arrow

Úžasný příběh objevu časové schránky, uložené hluboko ve stěně kaňonu přes tisíc let. Tvůrci křídel zanechali 24 komor s artefakty, jako jsou obrazy, poezie, hudba, filosofie a propracované technologie, jenž odolávají zkoumání jedné z nejmocnějších organizací na zemi...

...Toto dílo není určeno pro každého. Je určeno pro ty, kteří jej chtějí číst a budou to tito jednotlivci, kteří přetvoří struktury na vaší planetě k prospěchu všech její obyvatelů...

Tvůrci křídel

Předslov překladatele

Když jsem se v závěru roku 2000 dostal k informacím o Tvůrcích křídel, usoudil jsem, že význam tohoto materiálu je natolik závažný, že by se měl dostat i ke čtenářům v krajích českých a slovenských. Konstrukce „sci-fi příběhu“, postaveného na práci nejutajovanějších bezpečnostních složek nasvědčuje, že autor zná mnohé o popsaném prostředí.

Podstatnou složkou děje je však pozadí vyprávění, kterým se jako červená nit vinou esoterní informace zásadního charakteru. Český čtenář je zde prakticky poprvé v novodobé historii informován o pokročilé civilizaci kosmických bytostí-stvořitelů, tzv. „Centrální rase“¹ a o jejich úkolech a záměrech, realizovaných v pozemské sféře zejména její frakcí, takzvanými „Tvůrci křídel“. Přijatelným způsobem jsou zde podány mnohé utajované technologie, o jejichž existenci veřejnost dosud nemá tušení. Příkladem může být technologie, v knize nazvaná „Replay“², o jejíž existenci mám informace z vlastního výzkumu, ze dvou zcela nezávislých zdrojů.

Počátkem roku 2001 byly založeny české internetové stránky o Tvůrcích křídel³, na něž jsem umístil podstatnou část původních informací z originální domény *wingmakers.com*, které byly tehdy k dispozici. Jejich množství se ke dnešnímu dni rozrostlo a zahrnuje tři celé a polovinu čtvrtého rozhovoru hlavního hrdiny Dr. Andersona (alias Dr. Nerudy) s novinářkou Sárrou, dále pak glosář z tzv. „optického disku“ nalezeného ve dvacáté třetí komnatě Ancient Arrow, obrazy z komnat, poezii, filosofii první až čtvrté komnaty a mnoho dalších informací⁴.

V té době jsem ale vůbec netušil, že se na českém internetu rozpoutá bouřlivá diskuse ohledně pravdivosti daného tématu. Tato sice byla jakoby určitým pokračováním celosvětové diskuse, ale napomohla informovanosti naší internetové veřejnosti a nalézání dalších souvisejících informací, i cestami individuální práce mnoha jednotlivců s hudbou, obrazy a texty. Výsledkem toho všeho je zjištění, že není možné stanovit hodnotu tohoto díla bez jeho osobního studia a současně tato hodnota není pro každého člověka stejná.

Jisté ale je, že prozatím se nepotvrdily předpoklady škarohlídů o „chytrém marketingovém tahu“ který má za účel vydělávat miliony dolarů pomocí umně zpracované fabulace mytologie, zkřížené s moderními tématy na bázi tajných služeb a technologií budoucnosti. Veškeré materiály jsou dosud volně k dispozici na internetu a co více, jejich sdílení mezi přáteli je přímo doporučeno. Jejich distribuce není vázána autorskými právy, tyto se vztahují pouze na nutnost ponechat je bez úprav, v původním stavu.

Kdo tedy jsou záhadní „Tvůrci křídel“⁵,? Jaký je smysl, význam a cíl jejich poselství? Jak je možné, že takové množství cenného uměleckého materiálu bylo vytvořeno někým úplně neznámým, bez patřičného hřebu a reklamy a navíc v rekordně krátkém čase? Kdo je James, tajemná osoba, které se přisuzuje autorství tohoto díla?

Tato kniha spolu s ostatními materiály Tvůrců křídel⁶ dává na tyto otázky jasné a jednoznačné odpovědi. Současně by měla poskytnout základy pro vznik nových vědních oborů dvacátého prvního století, které v konečném důsledku povedou k vědeckému důkazu existence „duše“, čili vyšší složky člověka, která je nezávislá na jeho fyzickém těle. Některé z těchto nových vědních oborů se již formují – jako příklad mohou uvést třeba inkarnologii – nauku o způsobu a účelu vtělování Vyššího já do fyzického „nosiče duše“.

Informace, zde uvedené, jsou klíčovými pro aktivaci a probuzení lidského vědomí. Výrazy, jako „Tvůrci křídel“ nebo „Centrální rasa“ jsou takovými klíčovými slovy, které probouzí spící vědomí člověka k novému uvědomění. Mnozí z Vás, milí

čtenáři, to jistě zjistíte sami na sobě. Vy pak poznáte hodnotu těchto informací. Mohl bych zde vykládat mnoho o mých vlastních zkušenostech s Tvůrci křídel, ale nemělo by to valný význam. Prožitek zkušenosti je totiž slovy nesdělitelný. Každý pokus popsat prožitek zpravidla pro druhého vyzní naprázdno.

Zatím je zveřejněna asi jedna třetina knihy v rozsahu osm kapitol a ve vhodném čase mají být uvolňovány další. V zadní části tohoto svazku najdete několik dodatků, jejichž původcem je James, jeden z vtělených Tvůrců křídel. Tyto materiály považuji za důležité pro pochopení vlastní hodnoty tohoto díla. Toto dílo nás, milí čtenáři, také má přimět k tomu, abychom se společně pokusili rozbít škraloup tradičního myšlení, školometství, mediálního masírování a malověrnosti, který nás obklopuje. Najednou možná ucítíme, že jsme skutečně částí jakési větší reality, která je živá a vnímající.

V tomto světle nabývá poselství Tvůrců křídel nového významu pro celé lidstvo. Je jakoby „Celestinským proroctvím dvacátého prvního století“. Je jedním z majáků - „Podpurnou zónou Tvůrců křídel“⁷, - v rozbouraném moři současných celosvětových událostí, které jsou přípravou k příchodu převratných změn, které fakticky již začaly. Tyto změny se někdy dávají do souvislosti s příchodem Nového věku. Ať již tuto knihu napsal kdokoliv, jsou tady jednoznačné indicie, že to bylo provedeno se zcela jasným záměrem. Každý, kdo se chce dobrat určitého vlastního pohledu na věc, měl by toto dílo zkoumat za předpokladu, že odhodí předpojatost a omezený pohled skeptika, či optimisty „za každou cenu“.

Mějme na paměti, že v tomto procesu má názor pouze osobní hodnotu, ať již pochází od kohokoliv, třeba by pocházel od jakékoliv duchovní autority. Rozhodující kvalitou se jeví být vlastní zkušenost. To co je dobré pro jednoho, nemusí být dobrým pro jiného. Ten kdo má odvalu vyslovit svůj soud, byť i s dělostřeleckou podporou tzv. „očividně jasných důkazů a fakt“ ať ví, že jednou se třeba může stát obětí stejného soudu. Proto mi nepřísluší posuzovat nic z toho, co je tady napsáno. Mým úkolem je informovat. Je třeba mít na paměti, že tato kniha a další materiály je pouze informací úvodní. Informací, která má prověřit kvalitu vnímání některých z nás. Mám vnitřní, neodolatelný dojem, že je to jenom začátek. Začátek něčeho nového a velkého. Proto je důležité být pozorným ke všemu, co se kolem nás děje.

Tato kniha není určena pro každého. Především ne pro zaryté skeptiky, slepé fanatiky, nebo jásavé optimisty. Tito lidé se zpravidla drží svého světa domněnek a iluzí. Jestliže patříte mezi takové lidi a chcete takovými zůstat, prosím, nečtěte dále... anebo čtěte, ale pouze na vlastní riziko. Riziko, které spočívá v tom, že po jejím přečtení se můžete radikálně změnit. Můžete zahodit krunýř, který Vaší zranitelné a nejisté osobnosti sice poskytuje určité bezpečí a ochranu, ale současně vás omezuje. Ten pohodlný krunýř se vám může stát najednou těsný, takže zatoužíte po tom, abyste ho mohli, alespoň na chvíli, odložit... Říkám vám, že pokud ho jednou sundáte, byť i na malou chvíli, sundáte ho navždycky.

Tato kniha je určena těm, kteří cítí ve svém dosavadním životě určitou prázdnotu, těm, kteří tuto prázdnotu chtějí zaplnit něčím smysluplným. Těm, kteří po vyslovení slov „Tvůrci křídel“, nebo „Centrální rasa“ pocítí ve svém nitru neurčitý, nesnadno definovatelný pocit něčeho velice pozitivního. Je určena také těm, kteří po jejím přečtení se na své životní cestě na chvíli zastaví a začnou zpytovat své Vyšší já⁸. Začnou zkoumat, co se jim tady říká. Začnou postupně odhalovat souvislosti, ať již více, nebo méně skryté...

Přeji Vám, aby vše co je zde uvedeno, Vám bylo k dobru, ať již jakýmkoliv způsobem.

Překladatel

Prolog

Setkání v roce 826 n. l.

*Nebeská cestovatelka*⁹ vstoupila do strmého kaňonu. Byl zahalen mystickou mlhou, která jakoby byla prorážena vysoko se tyčící skalní stavbou. Zdálo se, že tento přírodní útvar se dotýká oblohy. Z jejího kmene se nikdy nikdo nepustil tak daleko do těchto hor. Pocházela z kmene Čakobsů¹⁰, kteří byli Mayského původu a jejichž potomci se později stali známými jako indiáni Anasazi, obývající severní Nové Mexiko.

Její hubené tělo s hnědou pokožkou bylo pokryto rituálními tetováním, které prozrazovalo její příslušnost k Hledačům Já. Hledači Já měli na starosti duchovní vývoj kmene Čakobsů. Vytvářeli různé rituály, obřady přechodu, místnosti pro rozjímání a odpovídali za uchovávání záznamů o původu kmene, jeho historii a systému víry.

Nebeské cestovatelce bylo třicet čtyři let. Její oděv tvořilo oblečení z žlutohnědé jelenice, který jí sahal těsně pod kolena. Kolem krku a spodního okraje bylo oblečení lemováno tyrkysovými korály. Na prsou měla modrofialový otisk své pravé ruky, jenž byl lemován drobnými bílými korálky, které naznačovaly hvězdné nebe - jako odkaz na své jméno. Černé rovné vlasy jí padaly na drobná záda a byly převázány páskou, vyrobenou z králíčí kožešiny. Její mladistvý obličej byl zvýrazněn zkušenými očima veliké moudrosti.

Pomalu pokračovala v opatrném sestupu do kaňonu, kde se z hlubokých stínů tyčila kamenná stavba ve tvaru jehly, propichující bleděmodrou oblohu, jako neslušný prst namočený v rudé barvě, dotýkající se neviditelných hvězd. Již celý den tato kamenná struktura přitahovala její pozornost.

Když kráčela k červené pískovcové věži, zneklidnil ji záblesk světla. Slunce se právě dotklo hřebene kaňonu a zajiskřilo lákavým odrazem na objektu, ležícího pouze dvacet stop od ní. Najednou se cítila provinile. Její tělo ztuhlo a oči se jí přilepily na lesklý předmět, ne větší, než lidská hlava, jenž byl napůl pohřben v jehličí uprostřed mezi dvěma borovicemi, které zde stály, jako trvalá stráž.

Zprvu si myslela, že je to hrouda stříbra, ale jak se blížila k objektu, všimla si, že je pokryt nezvyklými značkami. Vinuly se po jeho povrchu jako tenci hadi, zapuštěné do povrchu, jako škrábance medvěda. Dřepla si k předmětu a všimla si, že jeho barva je zlatě-stříbrná. Jakživ nic takového neviděla. Prohlížela si zblízka lesklý povrch. Tento předmět nepocházel z přírody. V tom si byla jista. Nepocházel z přírody a také ne z jejího kmene.

Přitahována a unesena jeho neobvyklou barvou, civěla na něj hodnou chvíli, zkoušejíce se rozhodnout jak, nebo zda se vůbec k němu přiblížit. Kdyby ten předmět byl nadpřirozeného původu, bylo by její úkolem zpřístupnit ho svým lidem. Kdyby byl hrozbou, bylo by její úkolem odstranit ho z jejich země. Byla šamankou v zemi, zděděné od předků. Proto bylo její povinností pátrat, dokonce s použitím Síly. Nebeská cestovatelka zvedla ruku nad objekt, jakoby mu žehnala. Sevřenými rty pronášela starodávné verše svého lidu:

„Znám tě ve Velkém tajemství. Jsem potěšena tvou přítomností.“

Ruka se jí roztřásla a pak i tělo, jakoby jí ve vlnách procházel elektrický proud. Její ruka byla tažena k objektu a neúmyslně ho uchopila, jakoby to byl magnet. Její prsty, svírající se v nepotlačitelném reflexu, uchopily předmět a zvedly ho k prsům, houpající jej, jakoby to bylo dítě. Zatímco držela věc, celým tělem jí otřásal neovladatelný třes.

Vše co znala - všechny její dřívější zkušenosti, ze kterých vycházela - byly pryč. Mysl měla prázdnou, jako síťka, ze které byly motýly vypuštěny do větru, byla oproštěna od své minulosti a budoucnosti. Stala se v té chvíli pomíjivým, obrovským TED. Čas plynul a ona držela předmět na prsou, neuvědomujíc si své jednání. Pak si postupně začala cítit váhu, kterou drží. Předmět byl těžký, přesto, že jeho rozměry byly malé, vážil tolik, co malé dítě.

Položila ho zpět na zem. Jako ho pokládala, předmět se začal nepatrně chvět. Jasně linie na jeho povrchu se jakoby rozmazaly. Nebeská cestovatelka si promnula nevěřicně oči. Na tváři se jí zračila směs zmatku a tušení obav, ale nemohla se ani hnout. Vše se změnilo jakoby na sen a cítila, že byla uvržena do mlhy - do Velkého tajemství svých předků.

Světlo v kaňonu se třpytilo a pulsovalo v neomylném rytmu zhypnotizovaného tanečníka. Před ní stáli tři divně vypadající, ale hezcí muži. Jejich oči, ve směsi modré, zelené a fialové, byly klidné a přesto zářící. Dlouhé hřívy bílých vlasů jim spadaly na hrud. Byli oblečení do smaragdově zelených rouch, jenž byli podivně průsvitné a stáli před ní, jako majestátné stromy. Neměla strach, protože věděla, že může udělat pouze jedinou věc: vzdát se.

„Jsme vaše budoucnost, nejenom vaše minulost, jak nyní věříte,“ promluvila bytost uprostřed.

Pokývala hlavou se snahou přiznat, že jim nerozumí, ale její tělo bylo nepřítomné, ve zcela jiném světě, na který teď rychle zapomínala. Všimla si, že ačkoli slyšela hlas, neviděla jeho rty pohybovat se. Mluvil přímo k její mysli. Mluvil dokonale čakobsky, bylo to něco nepochopitelného vzhledem k tomu, že to byl cizinec.

„Byla jsi vybrána. Přišel tvůj čas, abys zvedla zrak od jasu ohňů a vrhla své stíny. Ty budeš naším poslem do vašeho světa. Jsi *Nebeská cestovatelka* a my jsme *Tvůrci tvých křídel*. Společně ustanovíme nové učení. Přetavíme to, co se stalo pravdou. Hájíme to, co vždy bylo a vždy bude naše.“

Byla schopna pouze dívat se. Cítila že zcela mimovolně její srdce naplňuje úcta k těmto Tvůrcům křídel. Bytosti před ní ji vyvolávaly v ní pouhou svou přítomností. Prýštila z ní, jako z nekonečného, tajemného rezervoáru.

„Žádná věc není více božská nežli jiná,“ řekla bytost. „Není žádná stezka k Prvotnímu Zdroji¹¹, či Velkému mystériu¹². Všechny bytosti jsou důvěrně spojeny s Prvotním zdrojem právě v tomto okamžiku!“

Někde z dálky cítila svou vůli promluvit.

„Kdo jste?“ v mysli si formovala frázi. „Jsem ze Světelného kmene, jako vy. Pouze naše těla jsou rozdílná.“

„Všichni přebýváme trvale v jasném světle. Přišla jsi na tuto planetu a zapomněla, kdo jsi a proč jsi tady. Nyní se upomeneš. Budeš nám pomáhat, jak jsi chtěla. Nyní budeš probuzena ke svému bytí.“

Bzučivý zvuk nad její hlavou zněl jako tlukot tisíců párů beztvářých křídel a z nebe sestupovala světelná spirála.

V tomto světle se spojovaly a opět rozdělovaly tvary, podobné těm, jenž viděla na onom předmětu. Inteligentní linie, světelný jazyk. To světlo ji pomalu prostoupilo a pocítila vlnu energie, vzrušující, přesto hlubokou, vysvobozující ji, jako sochařovo dláto. Nebyl to zápas. Nebylo potřeba překonat žádnou překážku. A pak to uviděla.

Z hlubin její bytosti vyprýštila kakofonie obrazů a odhalovala její budoucnost. Byla jednou z nich - tvůrců toho předmětu. Nebyla z kmene Čakobsů, byla to pouze maska, kterou nosila, její pravý původ byl mezi hvězdami. Pocházela z místa, jehož světlo nikdy nedosáhne Země.

Když přišla k sobě, její vidění se rychle ztrácelo, jakoby její mysl byla sítím, jenž neudrží obrazy z budoucnosti. Zvedla předmět, pohladila ho rukou, s vědomím, že je jeho strážcem,

vědoma si toho, že by ji to zavedlo k něčemu, co ještě není připravena odhalit.

Věděla, že její čas nadejde. Čas, kdy bude nosit jinou masku - masku ženy se zrzavými vlasy a zvláštní bílou kůží. To byl poslední obraz, který viděla...

Úvod

V roce 1948, několik pádů neidentifikovaných létajících objektů způsobilo, že byl stanoven zvláštní rozpočet Národní Bezpečnostní Agentury Spojených států¹³, pro založení nové organizace uvnitř její jednoduché struktury, zodpovědné za zabezpečení, ochranu a analýzu technologií získaných ze spadlých lodí. Tato organizace dostala název Advanced Contact Intelligence Organization¹⁴ a byla vytvořena jako utajené oddělení NSA. Získala pochybnou pověst jako nejtajnější ze všech výzkumných laboratoří, které spadaly pod vládu Spojených států.

Tato těžce opevněná a tajemná složka byla založena v náhorní pustině poblíž Palm Springs v Kalifornii a hostila špičkové vědce z vládních laboratoří, které již podléhaly bezpečnostním stupňům utajení.

„Imperativ ET“, jak byl nazýván v roce 1950, se považoval za věc ohromného významu pro národní bezpečnost Spojených států a potažmo celé planety. ACIO byla pověřena analýzou získaných cizích technologií, naváděcích systémů, radarů, bojových plánů, dohledu a komunikací za účelem ovládnutí válečných oblastí a špionáže.

V roce 1950 bylo objeveno několik mimozemských lodí i s živými mimozemšťany. Tyto incidenty se vyskytly nejenom ve Spojených státech, ale také v Sovětském svazu a Jižní Americe. Při jednom takovém incidentu, skvělý znalec elektrotechniky Paulo Neruda vymontoval některé z navigačních přístrojů z havarované mimozemské lodi a úspěšně vyjednal vstup do ACIO výměnou za vydání lodě.

Paulo Neruda a jeho čtyřletý syn Jamisson, se stali americkými občany v roce 1954. Neruda senior se stal ředitelem vysoké úrovně v ACIO, než zemřel v roce 1977. Jeho syn, Jamisson, vstoupil do ACIO krátce po otcově smrti a stal se z něho přední odborník v lingvistice a šifrovacích technologiích.

Neruda junior byl géniem v jazycích - počítačových, mimozemských, i lidských. ACIO považovala jeho dar za nezbytný při interakci s mimozemskou inteligencí.

Objevy živých mimozemšťanů v roce 1950 vytvořily pro ACIO nový typ činnosti. Kontakt s mimozemšťany známými jako Zeta Reticuli a Corteum vyústil v založení Programu transferu technologií¹⁵.

Výměnou za určitá privilegia poskytnutá vládou Spojených států a jinými vládami, tyto mimozemské rasy poskytly ACIO určité vybrané technologie.

ACIO se stala zásobárnou a „účetním střediskem“ těchto technologií, jenž vznikly z dohod s mimozemšťany Zeta Reticuli¹⁶ a Corteem¹⁷.

Činnost ACIO se rozšiřovala za účelem jejich vyvíjení ve směru užitečných nevojenských aplikací, které byly postupně šířeny do soukromého a veřejného sektoru. Jako příklad transferu technologií od mimozemšťanů Zeta Reticuli a Corteum je možno uvést takové aplikace, jako například integrované obvody nebo laser.

Kapitola první

Objev v poušti

„Vaše evoluční teorie jsou založeny na existujících paradigmatech mechanického vesmíru, který se skládá z molekulárních strojů pracujících v objektivní realitě, kteréžto jsou poznatelné pomocí vhodných nástrojů. Říkáme vám pravdu o vesmíru, když prohlašujeme, že realita není poznatelná tím, že budete šetřit svůj vlastní smysl pro celek a jednotu pomocí jakýchkoliv přístrojů.

Vaše vnímání celistvosti se otevírá, protože kultura multidimenziálního vesmíru je zakotvena v jednotě. Obnažíte a proměníte své vnímání toho, čím jste, jakmile se odhalí Navigátor jednoty¹⁸ a v tomto procesu podobno světelné řece, se vynoří lidství z toho, co bylo kdysi neproniknutelnou mlhou.“

Výňatek z Navigátora jednoty, dekodováno z komory č. 12 Tvůrců Křídel

Bývaly situace, kdy Jamisson Neruda nad svou prací nevycházel z údivu. Pod kuzelem světla jeho stolní lampy leží zaručená záhada. Byla nalezena před týdnem v náhorní pustině poblíž kañonu Chaco v severním Novém Mexiku a teď, po třech dnech vyčerpávajícího bádání, byl přesvědčen, že ten předmět je mimozemského původu.

Neruda již sestavil několik poznámek o tomto nezvyklém předmětu. Hlavní vlastností podle studentů, kteří ho našli, bylo to, že při držení nebo doteku způsoboval halucinační obrazy. Ale přes všechny své snahy Neruda nemohl přimět artefakt k ničemu, co by se halucinacím byť jenom vzdáleně podobalo. Možná - přemýšlel - byli studenti pod vlivem drog. To by vysvětlovalo onu halucinogenní vlastnost. Přesto bylo mimo diskusi, že předmět představoval exotickou, mimozemskou přítomnost.

Byly dvě ráno a Nerudovy tmavé oči byly flekaté nedostatkem spánku. Po tom, co srovnal hieroglyfické značky z předmětu z kañonu Chaco a podobné značky starosumerského písma, vůbec nic mu nedávalo smysl. Po třech dnech srovnávací analýzy mohl pouze vyvodit jednu jedinou věc: nepozemský původ.

Jeho zpráva nesla na titulní stránce ta stejná slova. Neruda si promnul oči a opět pohlédl do mikroskopu, zkoumajíce strukturovaný kovový povrch pouzdra a značky měděné barvy. Předmět obsahoval tisíce hřebenů, jemných provazců, které se spojovaly jako nervové uzliny, každých osm až deset centimetrů do jedné z dvaceti třech odlišných znaků na předmětu.

Ačkoli byl veliký pouze jako krabice od dětských bot, předmět vážil víc, jak zelený vodní meloun a měl hustotu podobnou olovu. Avšak na rozdíl od olova byl jeho povrch naprosto neproniknutelný pro jakékoliv sondování, jenž na něm Neruda a jeho kolegové zkoušeli. Snad je fascinovala kvalita rytin, anebo to byly drobné variace v liniích, ale jakživ předtím neviděli tak rafinované zobrazení kryptografické abecedy. Rytiny nějakým způsobem pouze dotvářely ironii tajemství předmětu.

„Myslím, že jsme něco objevili.“

Emily Dawsonová nakoukla do Nerudovy kanceláře držíc šálek kávy, jakoby ho chtěla chránit před zmrznutím. Její dlouhé hnědé vlasy, normálně svinuté do drdolu, jí padaly na ramena, vypadaly mnohem unaveněji, než její smutné, oduševnělé oči.

„Zdalipak tady ještě nikdo nespí?“ odpověděl Neruda s chlapeckým úsměvem.

„Ovšem, jestliže tě to nezajímá...“ Její hlas se měnil v šepot. Neruda se znalecky usmál. Měl rád její klidné způsoby, byly téměř neodolatelné. Miloval její nevztíravost.

„Dobrá, co že jste to přesně objevili?“

„Je třeba, abys šel se mnou. Andrews ještě kontroluje své výpočty, ale mám dojem, že pouze potvrdí naše původní zjištění.“

„A to jsou?“

„Andrews mi řekl, abych ti to neříkala dřív, než přijdeš do laboratoře.“

„Andrews zapomíná, že já jsem jeho vedoucí. Také zapomíná, že jsou dvě hodiny ráno a že bývám mimořádně popudlivý, když jsem unaven a hladový.“

„Pojď, potrvá to pouze několik minut.“ Emílie si usrkla kávy.

„Dostaneš šálek kávy a skořicový šáteček.“ Nechala viset svou neodolatelnou nabídku uprostřed ticha Nerudovy kanceláře. Nezbyvalo mu nic, než vysunout se z pod svého přečpaného psacího stolu a usmát se.

„A vezmi tu věc,“ dodala, „Andrews ji potřebuje.“

Nerudovy vlasy, prohrábnuté jeho neklidnou rukou, mu zakryly pravé oko. Sehnul se a opatrně zastrčil předmět pod rameno, jako fotbalový míč. Na chvíli hledal stabilitu, dokud předmět pod jeho paží nenašel svou vlastní rovnováhu.

Neruda byl Bolivijec a měl to štěstí vlastnit jednu z nejneobvyklejších tváří, jaké kdy nosilo lidské tělo. Všechno na něm bylo intenzivní. Měl vlasy černé jako uhel. Jeho oči se podobaly tajemným studním, ve kterých se odráží měsíční svět, které však nikdy neprozradí, jak jsou hluboké a plné. Nos a rty jakoby byly Michelangelovým výtvozem.

Emílie mu pročechrala kšticí, když ji míjel ve dveřích. „Přinesu ti kafe do laboratoře.“

„Přines mi k šátečku smetanový sýr,“ řekl Neruda a kráčel do laboratoře. Neměl zrovna chuť konverzovat s Andrewsem, jedním ze svých nejnáročnějších, ale jinak skvělých asistentů. Chodby ACIO byly v této pozdní hodině ztichlé a antisepticky čisté. Bílé štukové zdi a mramorové podlahy se leskly pod halogenovými světly. Zápach různých čistících prostředků sterilizoval vzduch. V hlubokém tichu Neruda slyšel kručení ve svém břiše. Ano, žaludek byl také sterilní. Opět zapomněl na večeři.

„Konečně!“ zvolal Andrews, jakmile Neruda vešel. Měl znervózňující zvyk nikdy se nedívat do očí, když s někým mluvil. Nerudovi se to tak trochu líbilo, určitým způsobem se tak cítil lépe. „To je prostě neuvěřitelné.“

„O čem to přesně mluvíš?“ zeptal se Neruda. Andrews nechal oči zapíchnuté do map, které ležely před ním.

Myslím, že analýza povrchu naznačuje, jak je to dokonale provedeno. To, co vypadá jako zmatek je ve skutečnosti přesně provedený vzorek. Vidíš tyto drobné změny? Nejsou náhodné. Předtím provedená schémata neměla dostatečné rozlišení, abychom uviděli tyto vzory.

„A jaký je to vzorek?“ Nerudův hlas prozradil rostoucí netrpělivost. Andrews položil velkou mapu před něj na stůl. Vypadala jako topografická mapa nějakého pohorí. Neruda okamžitě uviděl vzorek.

„Je to celý povrch našeho předmětu?“

„Ano, ano.“

„Jsi si jist?“

„Dvakrát jsem všechno kontroloval se stejným výsledkem.“

Neruda nešetřně postavil předmět na stůl vedle Andrewsovy mapy.

„Nemohla by to přece jenom být anomálie?“

„Ne.“

„Jaké je rozlišení?“

„Dvacet pět mikronů.“

„Dá se to vidět také při jiném rozlišení?“

„To nevím. Proto jsem chtěl, abys přinesl tu malou obludu. Udělám ještě nějaké zkoušky a uvidíme, co ještě se objeví.“

„Máš nějaký nápad, co by to mohlo být?“

„No... není to odsud...“ Andrews se usmál a snažil se vrátit předmět na kovovou podložku, kvůli provedení zkoušky.

Měřicí zařízení se nazývalo SMT¹⁹ a bylo schopno provést velice detailní snímek struktury povrchu předmětů. Přístroj byl podobný tomu, který provádí analýzu otisků prstů, pouze tato varianta mohla být použita k mikroskopickému trojrozměrnému snímání. Zatímco Andrews umísťoval předmět přesně podle svých potřeb, Neruda se naklonil nad mapu povrchu, která byla velikosti plakátu.

„Určitě to nemá původ ani na Corteu, ani na Zetě.“

„A také to není lidského původu, ať již z minulosti, nebo z přítomnosti,“ řekl Andrews.

„Ale ten vzorek... je nepochybně... To je... to musí být topografická mapa. Dokonce by to mohla být mapa té lokality.“

„Dobrá, řekněme, že je to od mimozemšťanů, ale ne od těch přátelských, kterým posíláme vánoční pohledy,“ usmál se Andrews. „A tito mimozemšťané nás navštívili v daleké minulosti. Náhodou měli kartografické vrtochy a rozhodli se vyrobit mapu své základny na Zemi. Pak se v Novém Mexiku začali nudit - což se zdá docela snadná věc a tak ji přestali potřebovat a nechali ji zde.“

„Tento předmět byl nalezen na zemi,“ připomněl mu Neruda. „Někdo, nebo něco ho tam umístilo a to určitě docela nedávno, jinak by byl dávno pohřben.“

„Možná se exhumoval sám.“ Andrewsův hlas se podobal šepotu. Neruda se stáhl, náhle pocítil vlnu vyčerpání. Zabořil se do vedlejší židle, rukou si prohrábl vlasy a pak si protáhl tělo s dlouhým povzdechem. Promnul si krk a zasmál se hrdelním hlasem.

„Možná mají smysl pro humor.“

„Anebo rádi potrápí své oběti hádankami,“ podsunul Andrews.

„Pamatuješ si naše zkušenosti s Retikulíny?“

„Toto je něco jiného. Jazyková struktura této rasy je natolik bohatá, že jim musí chybět telepatické schopnosti. K čemu jinak by budovali tak složitý jazyk?“

„Možná že to není ani jazyk ani mapa. Možná že je to nějaké umělecké ztvárnění.“

„To je nepravděpodobné. Spíše to vypadá tak, že vytvořili mnohorozměrný jazyk, který integruje jejich matematiku s abecedou, jako způsob komunikace na hlubších úrovních. Není to slepá stezka. Tu bych cítil v kostech.“

„Ano, pouze my vypadáme dost hloupí k tomu, abychom to rozluštili.“

„Měli jsme k dispozici zatím jenom tři dny.“

„Dobrá, ale jsme stejně bezmocní, jako v první den.“

Dveře laboratoře se otevřely a vešla Emily s podnosem plným šálků kávy a bagetami. „Bude panstvo potřebovat ještě něco, než odejdu?“

„Tisícere díky,“ odpověděl Neruda.

„Rádo se stalo. Takže, co soudíte o našem malém díle?“

„Vše se nám to nějak komplikuje.“

„To jste šťastlivci,“ zavtipkovala Emily.

„Bud' tedy mají v abecedě zašifrovanou matematickou strukturu, anebo tento předmět představuje topografickou mapu.“

Emily postavila podnos vedle předmětu, snažila se aby se ho nedotkla.

„Dám přednost hypotéze s mapou. Nikdy jsem nebyla dobrá v počtech.“ Použila svůj nejnevinnější úsměv. Neruda ji na okamžik spatřil jako děvčátko s copy, šlemi a sportovní náprsenkou.

Emily byla v ACIO relativně krátce. Nerudu upoutala svou knihou o sumerské kultuře, kterou napsala ve funkci asistentky cambridgeské univerzity.

Kvůli nemoci musela toto místo opustit. Rakovina a následná rekonvalescence zpusťovala její tělo i ducha. Před dvěma lety, na Nerudovo doporučení, byla přijata do ACIO a on ji vzal pod svůj patronát.

„Jste šťastlivci, nebo to tak není?“ zeptala se Emily zpola vážně.

„Tedy, šéfe,“ nahrál jí Andrews, „noční život, káva, dobré jídlo, nemusíme nosit sluneční brýle... co může být lepší?“

Andrews byl vzorem extravagantního inženýra. Zanedbaný vzhled, intelektuální schopnosti na prvním místě. Ne že by vypadal špatně. Pouze dával přednost analýze složitých problémů a jejich řešení místo toho, aby se zabýval takovými časově náročnými úkoly, jako je čištění chrupu nebo hřebelcování své křtice. Neruda usrl ze své kávy a bez reakce civěl na předmět. Na tom vzoru ho něco trápilo. Byl příliš dokonalý. Jestliže by někdo chtěl zašifrovat jazyk do jiného jazyka, udělal by to méně očividně. Jaký by pak mělo toto kódování smysl?

„Myslím, že bychom měli zkoumat zrnitost plochy v rozlišení od jedné tisíce variant až k pěti desetitisícinám. Rovněž je třeba zjistit u Hendersona, jestli bychom mohli získat sadu map lokality o poloměru kolem sta kilometrů, každou po pěti kilometrech. Souhlasíš Andrews?“

„To nebude problém, ale řekni mi alespoň, co myslíš, že najdeš.“

„Nevím,“ odpověděl s podezřelým pohledem na diagram vzorku. „Nevím, ale možná, že to není ani tak jazyk, jako mapa.“

„To ale počká do rána, že?“

„Co? A to mám vylít tak dobrý šálek kávy?“ Neruda se široce usmál a řekl, aby šli spát. On sám byl také již značně unaven. Při odchodu si Neruda všiml pod Fifteenovými dveřmi tenký proužek světla. Výkonný ředitel ACIO byl znám jako noční pták a také workholik, ale třetí hodina ranní byla pozdní i podle jeho měřítek.

Neruda tiše zaklepal a pootevřel dveře. Fifteen, sedící za svým počítačem, byl ponořen v myšlenkách. Mimovolně pokývl Nerudovi, aby vešel a rukou mu naznačil, aby byl chvíli zticha. Po pár tukuťkách do klávesnice se otočil k Nerudovi.

Ve svých nedávno dosažených šedesáti letech byl Fifteen nepřístupným a uctívaným vedoucím ACIO již více než třicet let. Vědci, kteří měli tu čest pracovat v ACIO, ho považovali za nejlepší mozek na této planetě i mimo ni.

Fifteen²⁰ dostal svou přezdívku od své bezpečnostní úrovně²¹. ACIO měla patnáct úrovní distribuce informací a on byl na vrcholu tohoto informačního řetězce. ACIO vyvinula nejsložitější informační systémy a správu znalostí na celé Zemi. Kvůli svému jedinečnému přístupu k nejmocnějším světovým technologiím, byly její informační databáze zabezpečeny daleko více, než zlato ve Fort Knoxu. Fifteen byl jediným člověkem na Zemi, který měl bezpečnostní úroveň patnáct, jenž mu umožňovala neomezený přístup do všech částí datových úložišť ACIO.

Neruda se posadil do koženého křesla oproti Fifteenovi a čekal na znamení, aby mohl promluvit. Fifteen usrl čaje, na chvíli zavřel oči, jakoby si chtěl vyprázdnit mysl a zapíchl své temné oči přímo do Nerudovy tváře.

„Chcete jet do Nového Mexika, že?“

„Ano a chci vám říct proč.“

„Nemyslíš, že to už vím?“

„Snad, ale chci to říct po svém.“

Fifteen změnil polohu ve svém pohodlném křesle, jakoby ho bolela záda. Španělským přízvukem a dlouhými stříbrnými vlasy Fifteen často připomínal Nerudovi Pabla Picassa. Měl tu samou statnou postavu jako Picasso, ale byl o něco vyšší.

„Takže, povídej.“

„Ten předmět vypadá mnohem rafinovaněji, než kdyby pocházel od Retikulínů nebo Corteanců. Nedá se prozkoumat. Chybí mu úplně švy, nedá se rozebrat. A dnes jsme se přesvědčili, že obsahuje mnohoúrovňovou abecedu, která má vlastnosti od dvourozměrného šifrovacího kódu ke třídímenzionálnímu fraktálovému vzorku, který vypadá jako topografická mapa. Když vezmeme v úvahu tyhle skutečnosti a zprávu od jeho objevitelů, tedy, že předmět způsobuje při držení v rukou halucinace, myslím, že to dá pravděpodobně důkaz, že tato věcicka není pouze izolovaným výtvozem a zcela jistě navazuje na něco dalšího.“

Fifteen si dlouze a unaveně povzdychl.

„Dobře víš, že jsme již do té oblasti, kde byl předmět nalezen, poslali naši skupinu. Použili jsme naše nejlepší lidi, kteří ale nenašli žádné další trosky... - ale to je právě ono! Není to z místa havárie. Předmět je úplně neporušen. Nic, pouze mikroskopické škrábance...“

„Pak mi vysvětlíte, jak je to možné, že dvě děti našli předmět s tak dokonale propracovanou technologií, položený na zemi. Oba jsme četli Collinovu zprávu, která říká, že objekt o této váze a velikosti by v tomto prostředí byl v průběhu šesti až osmi měsíců alespoň částečně pohřben.“

„Je možné, že tam byl zanechán docela nedávno.“

„Myslíte, že by ho tam cizí rasa²² nechala, jako svou volací kartu?“

„Možná.“

Fifteen vstal a pohlédl na své hodinky.

„Předtím, než zítra odjedete, chtěl bych mít poradu s ředitelem. Rozepsal jsem to v mé kanceláři na čtrnáct nula nula hodin. Předpokládám, že budeš připraven předložit výsledky ze SMT, souvztažnosti k topografické mapě - jestliže existují - a další závažná zjištění, týkající se rytin.“

Neruda vstal a souhlasně přikyvoval. Děkuje Fifteenovi za jeho čas odcházel. Přitom se protahoval a přemýšlel nad situací se zvláštními obavami. Proč by měl Evans jít také? Fifteen musel tušit něco mimořádného.

James Evans, ředitel Bezpečnosti ACIO, býval velitelem námořních sil šest let předtím, než se jeho výcvikové metody staly příliš nezvyklými, dokonce i pro program válečného námořnictva. Byl odstraněn ze své funkce pomocí několika konspiračních okolností, které vyústily ve skutečnost, že mu bylo za jeho služby poděkováno a byl ve vší počestnosti penzionován.

Později ho tajně angažovala NSA. Pracoval v ní tři roky, než se dostal do Fifteenovy pozornosti skrze projekt, na kterém spolupracovala NSA a ACIO, který měl kódové označení AdamSon. Pro vědce z ACIO byl Evans a jeho oddělení Bezpečnosti nezbytným, ale přesto zlem. Jeho taktika přinesla do vědeckého jádra - o kterém se jim zdálo, že na něj Fifteen zapomíná - smysl pro paranou.

Evans byl sympaťák. Jeho funkce byla jednou z těch, které požívaly největší vážnosti: Ředitel ACIO pro bezpečnost a vstupy. Této funkci se těšil současně se šesti dalšími řediteli ze čtrnácté bezpečnostní úrovně. Těchto sedm lidí vytvářelo kolem Fifteena elitní tým, který konzultoval s Fifteenem každou důležitější iniciativu.

Neruda bral Evanse, jako dobře vycvičeného hrdlořeze. Jeho intelekt byl vyšší než obecný průměr jenom kvůli použití technologie zdokonalování mysli, kterou ACIO získala od Cortea. Bez pomoci technologie Minyaur²³, jak byla nazývána, by podle Nerudy Evans klidně mohl představovat, třebaš wyominského státního zástupce, anebo snad lobistu pro NRA. Evans od svého příchodu před dvanácti lety a svým rychlým postupem přes šiky ACIO implementoval mnoho nových bezpečnostních technologií, jako například podkožní sledovací maják²⁴, který měli všichni v ACIO implantován na krku. K Evansově cti je třeba říct, že v průběhu jeho vlády se nevyškyla v ACIO žádná bezpečnostní díra, či zběhnutí agenta, ale Neruda nenáviděl samou existenci interní bezpečnosti a Evans byl snadným cílem pro jeho pohrdání.

Neruda vstoupil do výtahu, všímajíc si obzvlášť stavu a předpovědi počasí, které byly zobrazeny na zabudovaném monitoru nad dveřmi. Byly tři hodiny a sedmnáct minut, sedm stupňů Celsia, žádný vítr, světelnost měsíce dvanáct procent, viditelnost sto dvacet kilometrů, atmosférický tlak stálý na dvacet devět celých devadesát osm, relativní vlhkost šestnáct celých čtyři desetiny procenta.

Dveře výtahu se otevřely dříve, než stihl zachytit předpověď, ale stejně věděl, že celý další den stráví pod zemí. Kromě toho, počasí v Kalifornii by se nedalo nazvat vrtkavým.

Nadzemní část ACIO byla vysoká 45 metrů, čili 12 pater nad výkonnými úřady a laboratořemi ACIO. Budova měla různorodou strukturu: byla to dlouhá, jednopodlažní, štuková budova s výčnělky, jež vypadaly jako různé antény a satelitními parabolami na střeše. Na vstupní bráně bylo napsáno:

Experimentální centrum pro výzkum počasí vlády Spojených států. Vstup omezen.

Pro kohokoli, kdo by se tady nachomýtl, to bylo vládní výzkumné středisko pro vývoj metod práce s počasím pro účely armády a vojenských rozvědek, nejdříve k předpovídání a dokonce i řízení povětrnostních podmínek na celé Zemi. Toto bylo částí poslání ACIO. K těmto účelům však sloužila jenom část prostředků a projektových plánů.

Na vývoji technologií spojených s počasím pracovalo pouze jedenáct vědců z celkového počtu 226. Většina byla určena k vývoji složitých technologií pro manipulaci finančními trhy a šifrovacích technologií, které umožňovaly fungovat těmto algoritmům bez možnosti jejich odhalení.

ACIO měla za sebou dlouhou historii práce s těmito tajemnými silami, vše bez vědomí vlády. Nejsilnější mocnosti mezi rozvědkami a soukromým průmyslem ctily mozky a novátorství pocházející z ACIO. Ve zpravodajských službách se povídalo, že existuje taková organizace, která získává mimozemské technologie, ale jenom hrstka těch nejelitnějších věděla o ACIO.

Neruda vystoupil v nadzemím podlaží. Od množství vypité kávy měl žaludek jako na vodě. Představoval si, že šálek teplého banánového mléka mu před spánkem udělá dobře. Málo co, kromě spánku ho již táhlo domů. Nikdy se neoženil a teď, ve svých čtyřiceti šesti letech, se vyhlídky na ženění zdály velice vzdálené. Veškerý jeho život byl pohlcen ACIO. Od svých šestnácti, kdy začal se svým otcem pracovat jako asistent, byla ACIO jeho útočištěm a svatyní, pracovištěm a společenským vyžitím. Když odcházel z práce, překvapila ho noční obloha. Sametový noční vzduch byl vskutku čistý, zdálo se, že je vidět na víc, než oněch 120 kilometrů. Zajel šest kilometrů domů, do nové ubytovny, kde bydleli většinou zaměstnanci ACIO. Klesl na polštář dříve, než si stihl připravit své banánové mléko. Na nočním stolku s ním spal neoloupaný

banán. I když byl velice unaven, jeho mysl pořád civěla na značky, které byly vyryty na vnějším obalu neznámého předmětu. Po třiceti letech studií starých rukopisů musel konstatovat, že tak složité rytiny ještě nikdy neviděl.

Najednou zaznamenal měkké, rozptýlené světlo, jenž pronikalo jeho víčky. Oči se mu otevřely, jakoby měl víčka na pružinách. Místnost byla tichá a temná. Opět zavřel oči, hádal, že musel upadnout do nějakého lucidního snu. Otočil se na bok a přikrývkou si přitáhl těsně kolem krku. Vydal dlouhý, unavený vzdech.

V tom okamihu se světlo objevilo opět. Tentokrát nechal oči zavřené sledujíc v úžasu, jak se to světlo začíná tvarovat do těch samých rytin, které viděl na Artefaktu. Pluly jeho hlavou, jako preludy třpytivého zlatého světla, klikatící se jako vyřezávané. Hleděl na ně, celou svou vůlí a k jeho velkému překvapení se najednou začaly pohybovat, ne přímo rytiny, ale něco uvnitř nich.

Něco v nich kolovalo, jako krev koluje v tepnách. Ať to bylo cokoli, začalo to najednou zrychlovat. Rychleji a rychleji, pak Neruda zaslechl bzučivý zvuk, podobný zvuku elektrických drátů, pouze nekonečně jemnější. Začalo to jako nízký brum, který stoupal do vysokého, skoro neslyšitelného tónu. A právě, když si Neruda myslel, že ho již ztratil, začal vibrovat. Zpočátku byl jako vlnící se elektrická rytmičná pulsace, jako tep mohutného srdce vzdálený miliony milí, pak se ale něco změnilo a on zaslechl jednotlivá slova. Nebyla srozumitelná, uvědomil si, ale byl to určitě jazyk. Celým tělem a myslí vycházel vstříc tomu zvuku, zoufale se snažíc pochopit slova. Pak se to stalo. Angličtina. Dalo se tomu rozumět.

„Jsi mezi přáteli. Neměj strach. Uvolni se a pouze naslouchej našim slovům.“

Slova měly dokonalou intonaci, vyslovovány s dokonalostí shakespearovského herce.

„To, co ti chceme sdělit, bude uloženo ve tvé mysli a později si na to vzpomeneš. Po probuzení, nebudeš mít žádné vzpomínky na naši schůzku. Litujeme, ale teď je to nutné.“

Neruda cítil, v mysli rostoucí odpor, ale tento se rozpustil, než dokázal cokoli říct.

„Přejete si aktivovat naši technologii,“ říkal hlas. „Ale nechápete souvislosti, ve kterých je naše technologie umístěna na vaši planetě. Toto pochopení přijde, ale bude to trvat nějakou dobu. Buďte si jisti, že sledujeme, čekáme a vždy ostrážitě chráníme zájmy vaše a všech s naším posláním.“

Neruda cítil své tělo, ale nemohl hýbat údý, dokonce ani otevřít oči. Byl hlasem úplně hypnotizován. Obtížně polknul a snažil se mluvit - pouze si nebyl jist jestli mluví myslí, či se vyjadřuje telepaticky.

„Kdo jste?“

„Jsme tím, čím se stanete vy. Vy jste tím, čím jsme byli my. Dohromady tvoříme to, co vymezuje lidskou duši. Naše jméno, přeloženo do vašeho jazyka, zní 'Tvůrci křidel'. Přebýváme ve světle Prvotního Zdroje. Vy žijete v mírnějším světle, které sestoupilo dolů, aby bylo vámi přijato. Přinášíme do tohoto mírnějšího světla Jazyk Sjednocení a tak můžete vidět, jak se budete sjednocovat s novou kosmologickou strukturou, jejíž architekturu a velikost si nemůžete být i jenom představit.“

Nerudovi probleskl myslí hlas jeho táty: „... nové duchovno bude mít své základy v nové kosmologické živné půdě, jehož hloubku mysl nemůže obsáhnout.“

Při vzpomínce na hlas svého otce se usmíval ve svém nitru.

„Proč? Proč si to nemůžeme představit?“

„Nejste schopni porozumět Jazyku jednoty, protože nerozumíte Jednotě. Nerozumíte velkému vesmíru, ve kterém žijete a dýcháte.“

Vaše rostliny mají kořenový systém, který proniká zemí a sytí se její podstatou. Tímto způsobem jsou všechny rostliny

propojeny. Nyní si představte, že každá rostlina má „tajný kořen“, neviditelný, ale přesto napojený do samého středu planety. V tomto bodu konvergence je každá rostlina skutečně sjednocena s ostatními a vědomá si své skutečné totožnosti, kterážto je tímto jádrem systému propojených kořenů a že tento tajný kořen je tepnou života, skrze kterou je na zemský povrch přivedeno individuální vyjádření a uvolněno sjednocené vědomí. Stejným způsobem má lidstvo tajný kořen, který proniká do nepoznané sféry Ústředního Vesmíru Prvotního Zdroje. Je jako pupeční šňůra, která spojuje lidskou bytost s vyživující esencí svého Stvořitele. Tento tajný kořen je nositelem Jazyka jednoty. A je to tento jazyk, kterému jsme vás přišli vyučovat.

Všechn život je vsazen to toho, co budeme nazývat Navigátor jednoty. On je vaší základní moudrostí. Přitahuje vás k pochopení existence bytosti jako jednotlivce, jako průchodu do Celku a Jednoty. Tato existence je věčná a ví, že tajný kořen existuje a vychází z ní i když jej lidské smysly nemohou postřehnout. Navigátor jednoty je neúnavný stroj, který pohání životní zkušenost jednotlivé bytosti k vyjádření sjednoceného života. Je jako neměnný most, přes který bezpečně prochází všechny život.

Věk osvětlení je věkem žití v mnohorozměrném vesmíru a ocenění jeho celku, složení a dokonalosti a pak vyjádření tohoto ocenění, skrze vaši mysl a tělo ve světě času a prostoru. Toto je základní vize Navigátoru jednoty. Otisk jeho smyslu. Jsme zde, abychom pomohli bytostem jako ty, především vytvořit pojem a pak zkušenost mnohorozměrného vesmíru, jaký ve skutečnosti je - nejenom s pomocí jazyka vašeho světa, ale skrze Jazyk jednoty, jako ho vidíš v těchto znacích. Jelikož tato zkušenost tebou prochází, budeš se přetvářet. Navigátor jednoty bude schopen uložit nové vjemy tvého vlastního Já, jenž je rovno Prvotnímu zdroji. Je to tento nový obraz, který se vynořuje skrze Navigátor jednoty, jenž změní kurs tohoto planetárního systému. Jsme zde, abychom urychlili formování tohoto obrazu v mysli lidstva.“

Neruda pokračoval v poslouchání, i když zvuk toho hlasu se opětovně měnil v pulsování oněch znaků. Částečně se naklonil dopředu, snažil se namluvit si, že to co se stalo, byla pouze myšlenková konstrukce - sen a nic víc. Ale někde hluboko uvnitř, pod všemi vrstvami jeho vzdělání, byla znovu zažehnuta slabá vzpomínka. Jako jaguár, který pronásleduje svou kořist cítil, že to byla skutečnost. Cítil, že všechno v jeho vesmíru bylo soustředěno na tuto událost. Všechny oči se dívaly. Cítil, jak k povrchu probublává otázka.

„Proč máte starost o to, jestli lidé, ať už já, nebo někdo jiný, dosáhne tuto zkušenost? Proč je tak důležité, aby lidstvo přijalo tento nový obraz, jak jej nazýváte?“

„Jestliže lidstvo pochopí, že tento tajný kořen existuje a že je nositelem Jazyka jednoty, pak by se lidstvo mohlo stát odpovědným správcem nejenom Země, svého slunečního systému, své galaxie a svého vesmíru. Lidstvo by se stalo správcem lidské duše a změnilo by se v to, co jsme my. My všichni jsme, bez ohledu na naši pozici na vývojové linii předurčení, abychom znovu vystoupali po schodech Vesmíru. Toto je naše poutní stezka. Někdo začíná a končí dříve, nežli jiný, ale všichni půjdou tou stezkou.“

Takže, co teď?“ zeptal se Neruda.

„Sledujte to, co jste našli. Dovede vás to k nám.“

Hlas se postupně měnil zpět k pulsujícímu zvuku znaků. Hluboké brčení se vrátilo a jeho mysl se uvolnila do hlubokého spánku zapomnění.

* * *

Když měl Neruda prezentaci pro ředitele, byl vždy trochu nervózní. Obzvlášť tehdy, když se zpozdil. Jako obvykle, laboratorní výsledky zabraly více času, než předpokládal. Proklaté kopírování dat, uvažoval.

Nicméně, s výsledky byl spokojen a nemohl se dočkat, až s nimi obeznámí ředitele. Andrews měl pravdu, bylo to neuvěřitelné. Měl prázdný a citlivý žaludek. Napil se vody z fontánky na chodbě a spěchal do Fifteenovy kanceláře. Připomněl si, že je členem Labyrinth Group zrovna tak, jako oni. Nebyli o nic inteligentnější, než on; ve skutečnosti, pokud se týká jazyků, platil za světovou jedničku - lepšího neznal na celém světě.

Labyrinth Group²⁵ byla tajnou podskupinou ACIO. Když v roce 1967 převzal Fifteen kontrolu nad ACIO, cítil, že NSA považovala činnost ACIO za bezvýznamnou. Chtěl se tedy zaštitit technologiemi, které vyplynuly z Programu transferu technologií mimozemšťanů Zeta Reticuli a Corteum a použít je pro vývoj BST²⁶. Fifteen chtěl vyvinout ultimátní obrannou zbraň, čili 'Klíč ke svobodě', jak ho nazýval. Byl přesvědčen, že ACIO by se mělo soustředit tímto směrem.

Částečně pro dosažení tohoto poslání a částečně důsledkem rozvoje nových technologií Fifteen ustanovil uvnitř ACIO tajnou organizaci, která se skládala pouze z vnitřního kruhu jeho věrných spolupracovníků. Tato elitní skupina byla ustanovena v roce 1969 a nazvala se Labyrinth Group. Do této malé, ale mocné organizace byl automaticky zahrnut všechen personál ACIO s bezpečnostní úrovní 12 a vyšší.

Pouze 66 členů podstoupilo různé procedury, které zesílily jejich přirozenou inteligenci a vrozené schopnosti - včetně psychických schopností - a přesně to teď působilo slabost Nerudova žaludku.

„Dobré odpoledne,“ přednesl Neruda shromáždění ředitelů. „Omlouvám se, že jdu poněkud později, ale kopírování dat a korelační analýza trvala déle, než jsme čekali.“ Nahodil okouzující úsměv, pohodil svou bujnou kšticí, posadil se. Podíval se na Fifteen, který stál na druhém konci konferenčního stolu z růžového dřeva. Před několika měsíci ho začala bolet záda a od té doby nikdy nesedával příliš dlouho.

Kolem stolu byli jeho přímí podřízení: Li-Ching, ředitelka oddělení Komunikací a protokolu, James Loudon, ředitel oddělení Operací, William Branson, ředitel oddělení Informačních systémů, Leonard Ortmann, ředitel oddělení Výzkumu a vývoje, Lee Whitman, ředitel oddělení veškerých vztahů pro TTP a James Evans, ředitel oddělení Bezpečnosti. Jeremy Sauthers, Nerudův nadřízený a ředitel oddělení Zvláštních projektů, nebyl přítomen z důvodu řádné dovolené.

S touto skupinou bylo nemožné zúčastnit se schůzky, byť jakkoli krátké a neudělat chybu. Šlo jenom o to, jak velká ta chyba bude. Neruda to dobře věděl a vrtěl se v křesle, byl zvědav, na co zapomněl. Tajně si přál, aby ho pozvali raději později, uprostřed týdne, aby měl víc času k přípravě. Jeho žaludek se nenápadně zvedal.

„Prosil jsem Jamissona aby nám prezentoval svá zjištění,“ začal Fifteen. „Zdá se, že máme k dispozici technologii, kterou naši špičkoví lidé vybaveni tou nejlepší technikou nejsou schopni prozkoumat. Máme slitinu, která je bezpochyby mimozemská, anebo snad nepodléhá změnám v čase, to zatím nevíme přesně.“ Obrátil se přímo na Nerudu

„Nebo víme?“

Je velice pravděpodobné, že je mimozemská, ale protože ji nemůžeme prozkoumat - ne, nevíme.“

„Neruda přišel za mnou minulou noc - nebo to už bylo ráno - a zeptal se mne, jestli bychom mohli vyslat průzkumný tým s naším předmětem do Nového Mexika. Připadalo mi to jako rozumný návrh a tak chci, abyste o tom byli informováni.“ Fifteen přimhouřil oči, jakoby se díval do jasně osvětleného

okna. „Víme, že ten předmět v době svého objevu ležel na zemi. Také víme, že tam nebyl zanechán mimozemšťany v posledních dvanácti měsících. Podle Jamissona je možné, že je to snad nějaká mapa, nebo naváděcí zařízení. Je zde, aby nám vysvětlil svou hypotézu. Již jsem mu dal své svolení jet na ono místo avšak chtěl jsem, abyste měli příležitost na dotazy a formulaci vašich vlastních názorů.“

Fifteen kývl na Nerudu a opatrně se posadil. Neruda se postavil a šel k velké bílé tabuli, stojící vedle konferenčního stolu. Uchopil červený fix a napsal slovo MAPA. Pošoupl nohama a napsal: NAVÁDĚCÍ ZAŘÍZENÍ. Pak mezi těmito slovy nakreslil svislou čáru. Uprostřed nad slovy napsal velkými písmeny: DŮKAZY.

Pak se otočil tváří ke skupině, která ho se zájmem sledovala. Všichni věděli, že Neruda nebyl náchylný k unáhleným výrokům a zbytečnému řečnění.

„Jsme přesvědčeni, že tento předmět je buď mapou, nebo naváděcím zařízením, anebo současně jedním i druhým,“ řekl a namířil ukazovák na tabuli. „Znamená to, že to pravděpodobně není samostatný výtvar. Také je jasné, že to je technologie a ne inertní umělecká forma, nebo organické těleso. Tato technologie je nade vše, co jsme doposud zkoumali. Je zcela odolná. Bez tlačítek, bez švů a každopádně neproniknutelná.“

Kráčel zpět do svého křesla rozdávajíc každému kopii listu velikosti plakátu.

„Kromě jedné věci,“ řekl. „V této analýze SMT si všimněte zřejmé podobnosti něčemu, co připomíná horské prostředí, běžné topografické mapy. Tyto čáry jsou viditelné okem, ale s rozlišením 0,0025 se ty linie stávají zřetelnými a co je důležitější, je v nich přítomen jistý vzorek.“

Máme k dispozici satelitní snímek místa objevu a tento jsme zmenšili na jednoduchou třírozměrnou mapu. Dnes ráno jsme provedli korelační analýzu, jejíž závěr je ten, že povrch předmětu je skutečně mapou.“

Neruda rozdál každému z ředitelů další list.

„Jakmile naše počítače sestavily dohromady rozlišení a nasměrování, objevili jsme 96,5 procentní shodu. Je jasné, že povrch předmětu odpovídá mapě.“

„A tato mapa náleží místu objevu?“ zeptal se Evans.

„Skutečně, místo objevu je na okraji této mapy.“

„Řekni jim o referenčním bodu,“ naléhal Fifteen.

„Jak je patrné, okraj oblasti obklopuje dvacet tři piktografů. Tyto se snad dotýkají ústřední oblasti právě zde.“ Neruda držel značkovacím přibližně stejně vzdálený od všech dvaceti tři obrázců.

„Jak velká je ta oblast?“ zeptal se Ortmann.

„Je to kolem dvaceti čtverečních kilometrů.“

„Proč by zde cizí rasa nechávala takový předmět s mapou, kdyby nechtěla poukázat na něco zcela konkrétního? Zdá se to nepravděpodobné, že?“ Ortmann složil ruce a zabořil se ještě více do svého křesla, jakoby chtěl zdůraznit svou frustraci a také to, že musí plýtvat časem na spekulace.

„Ne, jestliže je předmět mapou a naváděcím zařízením současně,“ odpověděl Fifteen.

„Možná je mapa určena k tomu, aby nás vedla do konkrétní oblasti, která pak aktivuje naváděcí zařízení. Odtud pak naváděcí funkce převezme funkci mapy.“

„Jestliže nemůžeme předmět prozkoumat, jaký důkaz máme pro to, že je to naváděcí zařízení?“ Ortmann ukázal na tabuli, kde slovo DŮKAZ stálo osamoceně, jako ostrov.

„Nemáme žádný přímý důkaz,“ odpověděl Neruda, „Nicméně jsou zde studenti, kteří to objevili.“

„Jestliže chcete vzít za důkaz toho, že je to naváděcí zařízení, halucinační stavy těch studentů,“ řekl Ortmann, „pak máte možná naivní představy o vysokoškolácích a jejich sklonu k experimentování s drogami a změněnými stavy vědomí.“

„Byl jsem osobně přítomen jejich důkladnému výslechu,“ řekl Evans. „Dle mého názoru nebyli zdrogováni. Nebyli to žádní fetišáci.“

Evans byl ve Fifteenově přítomnosti zřídka tak výmluvný, jestliže si nebyl jist svým přesvědčením. Každý to o něm věděl. To úplně stačilo k tomu, aby se Ortmann přestal ptát.

„Nechme Nerudovi určitý prostor,“ vložil se do debaty Fifteen.

„Mám svou vlastní hypotézu, která je založena pouze na intuici. Jsem si jist, že ji máme všichni. Ale nikdo nemá tolik informací o tomto souboru skutečností, jako Neruda. Dejme mu tedy příležitost, aby nám předvedl svou pracovní hypotézu.“

Ředitel Fifteenově návrhu souhlasně přikyvovali a s přesností robotů se otočili k Nerudovi. Raději nechávali mluvit jiné a přáli si, aby Fifteen vyložil svou hypotézu.

„Napsal jsem ta slova na tabuli proto, že jsem chtěl, abyste znali fakta o tomto výzkumu,“ začal Neruda. „Je pouze minimum hmatatelných důkazů, které by podpořily mou hypotézu.“

Kráčel zpět k tabuli a napsal pod slovo „MAPA“: ZJIŠTĚNÍ SMT (0,0025) TOPOGRAFICKÁ SHODA 96%.

Pod slovy „NAVÁDĚCÍ ZAŘÍZENÍ“ napsal: ZPRÁVA OD SPOLEHLIVÉHO ZDROJE O ZVLÁŠTNÍCH HALUCINACÍCH V LOKALITĚ.

„Toto je celý rozsah důkazního materiálu, jak ho známe dnes, který vysvětluje pravděpodobný účel tohoto předmětu. Navíc, víme z naší jazykové analýzy, že ony znaky nejsou uvedeny v naší databázi Cyrus. Jsou většinou jedinečné a o mnoho složitější, než jakékoliv jiné, nám známé znaky.

Obzvláště zajímavé je, že předmět byl nalezen na povrchu, jakoby ho tam někdo položil schválně, aby byl nalezen. Nebyla snaha ho ukrýt, pokud nebereme v úvahu, že byl umístěn do odlehle lokality v severním Novém Mexiku.

Naše hypotéza je, že v první řadě to je naváděcí zařízení. Pak by to mohla být mapa, která by mohla být použita pro přemístění předmětu z lokality, ve které byl nalezen. Tento artefakt je citlivý na prostředí a když se drží v určité blízkosti - předpokládáme, že k místu zobrazenému na této mapě - nějakým způsobem projektuje do mysli člověka, který ho má v ruce, obraz jakoby jeho domovské základny.“

„A vy si myslíte, že touto domovskou základnou je lokalita uprostřed této mapy?“ Zeptal se Evans.

„Ano.“

„A že tato základna,“ pokračoval Evans, „je buďto opuštěná, anebo aktivní základna mimozemšťanů?“

„Spíše opuštěná, než aktivní.“

„Proč?“ zeptal se Branson.

„I když nebudeme moct použít radiokarbonovou metodu, anebo zkoušku Geon, analyzovali jsme zjištěné souvztahy v korelaci s mapou. Malé rozdíly v těchto souvztaznostech shodně poukazují na erozní faktory a pomocí regresních analýz možných erozních vzorců mapy oblasti jsme zjistili, že předmět má nejméně šest set let. Mohl by mít i dvakrát tolik.“ Neruda se odmlčel, očekávající připomínky. Nebyl však nikdo, kdo by promluvil.

„Myslíme, že nejlepší, co můžeme udělat, je vzít předmět do té oblasti a ověřit tuto hypotézu.“ opět se odmlčel, pasouce po dotazech.

„Já bych to podpořila,“ nabídla se Li-Ching. „Víme, že předmět je původní, že?“

„Ano. Není to žádný podvod.“ řekl Neruda.

„Také víme, že je to neidentifikovatelného mimozemského původu.“

„Nebo časově posunuté.“ dodal Neruda.

„Nejvíce mne štví, že je to nějakých šest set let staré a objevilo se to jednoho dne, úplně z ničeho nic. Jsme si jisti, že to není

zdrojem žádného ohrožení?“ ptala se Li-Ching a její čelo se nepatrně svažovalo.

„Podle počítače ZEMI je tato pravděpodobnost nízká, o mnoho nižší, než deset procent.“

„Máme nějaké nepřátele,“ připomněla Li-Ching skupině, „a takovýto předmět by přirozeně našel cestu do ACIO. Jakou máme jistotu, že to není nějaká námi neprozkoumatelná zbraň? Vzpomínáte na interdimenzionální sondy, které vloni objevili naši dálnovidci²⁷, díky laskavosti Zety Rogue dvanáct? Taky jsme nebyli schopni je prozkoumat.“

„Když už mluvíme o dálnovidcích, zkoumal to někdo z nich?“ zeptal se Ortmann.

„Ano,“ odpověděl Neruda, „ale opět se žádným výsledkem - jiným, než že potvrdili neuvěřitelnou odolnost proti prozkoumání.“

„Máš v úmyslu vzít sebou do průzkumného týmu dálnovidce?“ Neruda si tiše povzdechl, uvědomující si, že objevili jeho chybu.

„Ne. Ale je to výborná myšlenka.“ Neruda nemohl této skupině lhát. Jejich proklaté detektory byly tak citlivé, že i v hlubokém spánku okamžitě odhalily lež, jakkoli bezvýznamnou, či milosrdnou.

„Mimočodem, máme nějaké další zprávy o profesoru Stevensovi?“ Ortmann se otočil k Evansovi.

„Sledujeme profesora od té doby, kdy jsme zajistili ten předmět. Poslal pár e-mailů svým kolegům a měl pár telefonátů, ale držel se naší verze příběhu do písmene.“

„Neměl jsem na mysli její dodržení,“ řekl Ortmann. „Zajímá mne obsah těchto e-mailů a telefonátů. Má nějakou hypotézu?“ Profesor Stevens učil archeologii na Univerzitě v Novém Mexiku. Když studenti z Univerzity na výletě narazili na onen předmět, vzali ho ke Stevensovi, aby ho identifikoval. Stevens ho okamžitě začal považovat za nějaký mimozemský artefakt a poslal několik e-mailů svým kolegům, všechny byly zachyceny Echelonem, což byla tajná rozvědná jednotka uvnitř NSA.

Jelikož jedno z klíčových monitorovaných slov bylo „mimozemský“, e-maily byly přeposlány na ACIO.

Když agenti ACIO přijeli do Stevensovy kanceláře 36 hodin po jeho objevu, doručili mu tuto zprávu:

„Předmět je ukradenou, vysoce utajenou pokusnou zbraní. V nesprávných rukou může způsobit velké nebezpečí.“

Profesor Stevens, za těchto okolností, byl pouze poněkud neochotný, ale přece jenom s určitou úlevou vrátil předmět zpět Evansovi, který se představil jako agent NSA.

Evans ťukl do vestavěné klávesnice v konferenčním stole a vyvolal obrazovku projektoru. Plynule zatemnil místnost a provedl několik dalších úhozů na klávesnici.

„Kolem Stevense jsme postavili odposlech pátého stupně²⁸. Podle naší postoperační analýzy tento chlápek věřil, že předmět je mimozemského původu. Pak si myslel, že je to zbraň. Také si myslel, že by pro NSA byl nejvhodnějším člověkem který by mohl stanovit dispozice a péči o artefakt.“

„V této složce,“ Evans klepnutím otevřel složku, „jsou všechny jeho relevantní e-maily a přepisy telefonátů od úterka, devět nula nula hodin. Jestliže budete hledat slova, hypotézy, teorie, domněnky, či dohady, naleznete pouze jedinou souvislost.“

Evans dopsal slova a zmáčkl klávesu ENTER. Okamžitě se objevil text telefonátu, s názvem

VÝSTUP602-355-6217/JEDNOTLIVÝ

PŘENOS/KANCELÁŘ/0722/1207/12,478 MINUT.

Vybral v okně s názvem „RÁMEC OBSAHU“ hodnotu třicet procent, klepl na tlačítko „AUDIO A TEXT“ a opět zmáčkl ENTER. Místností zazněla konverzace mezi Stevensem a jeho kolegou. Současně s přehráváním souboru synchronizovaně roloval na monitoru text:

Stevens: Víím, že je to horké. Pro Kristovy rány, jde po mně ta prokletá NSA.

Jordan: Proč jsi jim to dal? Vzali všechno, že? Víš, že vláda nemůže jenom tak přijít do tvé kanceláře a ukrást ti tvá mizerná práva nechat být tvůj osobní majetek či majetek Univerzity.

Stevens: Neměl jsem na výběr. Ta věc mohla být zbrani.

Jordan: Proč? Protože ti to řekl nějaký agent?

Stevens: Koukni, znám jednoho z těch studentů, kteří to našli. Ti tvrdili, že to způsobovalo nějaké halucinace, když se to drželo v rukou, nebo dokonce, když se k tomu jenom přiblížili.

Jordan: A to bylo jenom tak položeno na zemi, v otevřené krajině?

Stevens: Ano.

Jordan: Jaké ti dala NSA vysvětlení pro to, že tato přísně tajná zbraň jenom tak ležela na zemi uprostřed ničeho?

Stevens: Říkali, že jeden z jejich agentů utekl a ukradl tu zbraň před několika měsíci a pořad je nezvěstný. Tvrdili, že ta zbraň je zařízením pro ovládání mysli, jejíž účinek spočívá v působení na mysl až do její zešílení. Předpokládají, že jejich utečenec se zbláznil a zbraň zahodil.

Jordan: Proklatě. Určitě je to pokusná zbraň. Ale proč pak všechny ty zvláštní hieroglyfy? Proč to není označeno jako majetek vlády Spojených států?

Stevens: Moje teorie je, že ta technologie je natolik tajná, že chtěli, aby to vypadalo, jako mimozemské. Znovu ti připomínám, že ti agenti, co ke mně vtrhli, byli z té zpropadené NSA. Ne místní policie nebo FBI. Našli mne za pouhých 24 hodin. A ne proto, že by mne udal některý z těch studentů. Věděli, kam jít, protože ta prokletá věc, ta zbraň, má naváděcí signál, který je spolehlivě dovedl přímo ke mně.

Jordan: Ouha. Jestliže tato věc má navádění na cíl, proč ji nenašli již dříve? Jestliže byla uprostřed Kañonu Chaco, určitě bylo snadnější ji tam nalézt, než ve tvé přečpané kanceláři.

Stevens: Velmi zábavné. Podle všeho, ti studenti museli nějak aktivovat naváděcí signál.

Jordan: Takže tak je to? To je všechno, co můžeš udělat?

Stevens: Vše, co můžu udělat? Co myslíš, že ještě mohu dělat?

Jordan: Promluv s předsedou, nebo s Radou. Řekni jim, co se přesně stalo a požádej je o intervenci v NSA.

Stevens: Ty mne neposloucháš. Podepsal jsem papíry od té prokleté vlády, že nebudu podnikat nic, co by podněcovalo zájem o tuto věc. Jestliže bych to nedodržel, strčí můj zadek do chládku za špionáž, nebo terorismus.

Jordan: Dobrá, dobrá. Vykašli se na vládu a jejich zbraně. Jenom klid. Možná máš pravdu. Hrozně nerad bych trávil svůj drahocenný čas návštěvami, když budeš ve vězení. (Smích) Možná bys měl na víkend vypadnout, myslím, vypadnout z kanceláře, ty vole a jet rybařit, nebo tak něco. Uvidíme, co se stane za pár dnů. Jestliže se nestane nic, snad bys mohl mít pravdu. Nech tu věc být.

Evans uhodil několikrát na klávesnici, světla se rozsvítila a obrazovka projektoru se ztratila ve stropu.

„To jsou jeho teorie,“ řekl Evans.

Neruda sledoval s určitou mírou obdivu, jak si Evans sedl do svého křesla a zkřížil nohy, jako nějaký anglický gentleman. Jeho tělo nebylo ono stereotypní, svalovité tělo námořníka, či hospodského vyhazovače. Nicméně, i když měl volný oděv, bylo jisté, že jeho šest a půl stopy vysoká postava oplývá atletickou a impozantní konstrukcí.

Fifteen pomalu vstal. Své stříbrné vlasy po ramena měl svázané vzadu do pedantsky opleteného copu, bezpochyby ruční práce Li-Ching. Neustále se šířily zvěsti, že on a Li-Ching byli vzájemně romanticky nakloněni, i když pro to nikdo neměl definitivní důkaz. Jestliže byly zvěsti pravdivé, zachovávali oba úžasnou diskrétnost.

Nikdo se je na to nikdy nezeptal a ani Fifteen, ani Li-Ching nikdy neřekli ani neudělali nic, co by ty klepy definitivně potvrdilo, či popřelo.

„Myslím, že my všichni podpoříme tvou průzkumnou výpravu,“ řekl Fifteen, „a všichni si uvědomujeme naléhavost potvrdit tvou hypotézu. Snad bude užitečné, když věnujeme několik minut diskusi o plánu mise. Máš stanoveny hlavní definice?“

Neruda se vědomě rozhodl, že nebude polykat. Chtěl minimalizovat svůj druhý omyl. Jeden přímý zásah mu stačil. Nyní musí uhlazeně přiznat, že ještě nemá stanovenou činnost mise. Proklatě!

„Byl jsem tak zaneprázdněn prací na analýzách SMT, korelacích map a plánování mise,“ říkal, „že jsem přehlédl činnost mise, tedy, alespoň v tom smyslu, že jsem neudělal žádnou prezentaci.“

„Dobrá, tedy nám jednoduše řekni, co plánuješ udělat po příchodu do kañonu Chaco. Přidáme několik našich myšlenek, jestli nás něco napadne. Dobrá?“

Fifteen se choval velmi zdvořile. Byl nejlepším psychologem, jakého kdy Neruda viděl, ale obvykle po dvou zjištěných pochybeních ztrácel svou mírnost.

„Ano. To je ono.“ řekl Neruda s nervózním úsměvem. „Vybrali jsme šest lokalit pro výzkum a seřadili jsme je podle priority, založené na souvztáhnosti našich map a nejlepších odhadů, o kterých se domníváme, že jsou na vzorku glyfů a označují preferovanou lokalitu - jak jsem již říkal - hlavně v této prostřední části mapy.“

Na každém místě napřed provedeme počáteční zkoušku pomocí našich dálnovidců, ke zjištění halucinogenních účinků a stanovení místa, odkud předmět pochází. Předpokládám, že se nám povede úspěšně aktivovat naváděcí efekt a budeme sledovat jeho signál až do místa jeho určení. V této základně nejdříve provedeme zabezpečení oblasti, stanovíme požadavky na potřebné vybavení a personál a pak se vrátíme naplánovat misi a vzít sebou výbavu.“

Krátce pohlédl na hodinky s nadějí, že si toho někdo všimne a usoudí, že již skončil a spěchá se započatím příprav.

„Připomínky?“ zeptal se Fifteen.

„Kdo je v průzkumném týmu?“

„Dawsonová, Collin, Andrews, Evans a já.“

„Který z dálnovidců pojedje?“ zeptal se Ortmann.

„Ano, dobrá, zatím jsem neměl možnost to posoudit. Má někdo z vás nějaké doporučení?“

Branson si hlasitě odkašlal.

„Vzhledem k povaze vaší mise bych doporučil Samantha Foltenovou. Je relativně nezkušená, ale její soustředění v nepředvídatelných exteriérech je nejlepší, jaké známe. Walt Andersen by byl taky vhodný, ale já bych vzal Samantha kvůli jejímu mimořádnému soustředění. Jestliže ty halucinace dokážou být tak silné, její koncentrace bude pouze výhodou.“

„Jakou má Samantha bezpečnostní úroveň?“ zeptal se Evans.

„Od třicátého června má pátý stupeň.“

„Myslím, že bychom měli omezit účast na této misi do bezpečnostní úrovně devět,“ řekl Neruda. „Zatím nevíme, co najdeme a restrukturalizace paměti bývá u dálnovidců zřídka účinná.“

„Takže Walt ti bude vyhovovat, má úroveň deset.“

„Souhlasím s Evansem,“ potvrdil Fifteen. „Vezměte Andersena a řekněte mu, ať je připraven k odjezdu v 18,00 hodin. Když už mluvím o odjezdu, musím se s vámi rozloučit, jelikož mám další schůzku. Děkuji Nerudovi a jeho skupině za jejich průlom ve zkoumání map. Je to první věc, kterou jsme našli, jenž by mohla objasnit tuto záhadu. Mnoho štěstí v další práci.“

Neruda a všichni Ředitelé se unisono postavili a kráčeli ke dveřím, které vedly z Fifteenovy kanceláře. Li-Ching zůstala, pravděpodobně čekala na „schůzi“, o které Fifteen mluvil. Neruda měl přesně tři hodiny do „odletu ptáků“. Vrtulníky Q-11 byly často používaným dopravním prostředkem ACIO, obzvláště pro tajné mise. On a jeho skupina budou dnes spát v Novém Mexiku. Nemohl se dočkat až uvidí hvězdy. Mnohaletá práce pod zemí činila tuto zvláštní misi pro něj velice vzrušující. Nikdy neměl takovou chuť k práci v terénu, jako dnes, ale obzvláště za těchto podmínek se mu zdálo, že tráva v kaňonu Chaco je poněkud zelenější.

Kapitola druhá

Domovská základna

„Všechny víry disponují energetickými systémy, které fungují jako porodní sály pro manifestaci víry. Uvnitř těchto energetických systémů jsou proudy, které směřují vaše životní zkušenosti. Vědomě, nebo podvědomě o těchto proudech víte a umožňujete jim, aby vás nesly ke sférám zkušeností, které nejlépe dokazují pravdivost vašeho systému víry. Jestliže věříte: 'Já jsem fragmentem Prvotního Zdroje prostoupený JEHO schopnostmi', poutáte tento energetický systém tkvící v pocitu propojení. Vtahujete do svého světa tušení spojení s vaším Zdrojem se všemi příslušnými vlastnostmi. Tato víra je od vás neoddelitelná, protože její energetický systém je asimilován uvnitř vašeho energetického systému a je vetkán do vašeho ducha jako světelné vlákno.

Výňatek z filosofie Komnaty č. 4, Tvůrců křídel, „Víra a její energetické systémy“

Poušť v noci vypadala jako kouzelný svět, ponořený do ticha a průzračnosti. Neruda si toho všiml, když spolu s Andrewsem stavěli stan. Přemýšlel o tom, že jedna noc se dá vydržet. Kromě toho Andrews prohlašoval, že nechrápá, takže padl i jediný rozumný důvod, na který se mohl odvolávat pro postavení stanu pouze pro sebe.

Každý, kdo strávil noc v poušti, velice dobře věděl, že chrápání patřilo mezi nejvíc obtěžující chování spáčů. V tichu spící pouště mohlo chrápání znít jako dunění hromu. Neruda se potřeboval vyspat. Během dvouhodinového letu vrtulníkem sice zdříml na pár minut, ale většinu času strávil revizí plánu mise s Evansem a výběrem místa pro tábor. Také informoval Samanthu Foltenovou o Artefaktu a o cíli mise.

Walt Andersen se nemohl zúčastnit výpravy kvůli nemoci v rodině. Evans povolil a umožnil Samantě aby se připojila k průzkumnému týmu i přes její relativně nízký bezpečnostní stupeň. Neruda byl v duchu spokojen, částečně proto, že Samantha byla nováčkem a nadšencem a částečně proto, že ji vřele doporučoval Branson.

„Zítra bude zpropadený den, šéfe.“

Neruda se usmál Andrewsovu výroku. Andrews byl jediným z vědeckého jádra ACIO, kdo mluvil poněkud nenuceným, mnohdy nevybíravým způsobem. V průběhu let si ho Neruda oblíbil. Byl poměrně zvláštní, dokonce ho mnozí obdivovali. Neruda si často přál, aby byl také schopen pronášet Andrewsovy výroky se stejnou přirozenou lehkostí.

„Pokud poskytneš barvitý komentář, jsem si jist, že bude.“

Když byl Neruda s Andrewsem sám, mimovolně přecházel k sarkastickým poznámkám.

„Tak, co plánujeme po snídani?“

„Půjdeme asi půl kilometru na dno té kotliny.“

„A kdo ponese tu malou nestvůru?“

„Hlásíš se jako dobrovolník?“

„Ano, hlásím Evanse jako dobrovolníka.“

„Příliš se obáváš budoucnosti,“ peskoval ho Neruda. „Mohli bychom se teď soustředit na stavbu stanu?“

„Ano, šéfe.“

„Tak, co máme v plánu? Dálnovidka provede svou práci a jedeme domů?“

„Něco podobného,“ usmál se Neruda. „Byl jsi na poradě. Slyšel jsi, nebo ne?“

„Když šéf promlouvá, tak vždy poslouchám. Jenomže činnost této mise se mi zdá... dobrá, tedy přinejmenším neúplná.

Jestliže jsme schopni najít tu mimozemskou základnu, proč bychom měli jet sem, postavit tábor, vláčet tu těžkou potvoru tím bohem zapomenutým kaňonem, udělat objev století a pak stáhnout ocas a utíkat zpátky domů?“

„Je to předpis,“ odpověděl Neruda.

„K čertu, šéfe, jestliže je to vskutku předpis, nemá snad vedoucí pravomoc k tomu, aby přehodnotil situaci a stanovil vhodná opatření? Není v předpisu, že pokud se situace změní, je možno změnit i předpis? Chci tím říci že co když zítra objevíme něco neuvěřitelného? Je to možné, nebo ne? A proč bychom to měli objevit a utéct, kvůli nějakému předpisu? K čertu a jině, vybavenější týmy dostanou možnost. Pouze naznačuji, že bychom ji měli dostat taky.“

„Uvidíme, co se bude dít. Jsem dost unaven k tomu, abych teď přemýšlel o jiných možnostech mimo plán činnosti. A navíc, je to Evansova práce.“

„Nedávejme té opici víc moci, než je naprosto nezbytné,“ zašeptal Andrews a věděl, že by byla hloupost mluvit hlasitě.

„Jeho jediným instinktem je utajení. Slovo objev nemá ve svém zpropadeném slovníku.“

„To snad není pravda...“ Emiliina hlava se objevila ve vchodu.

„Kluci si pořád hrají se stanem?“ dloubla lehce.

Neruda a Andrews zvolali unisono:

„Vypadni!“

„Co takhle trochu slušnosti?“ Její úsměv byl nakažlivý i v slabém světle svítilny.

„Samantha a já jsme již hotové, dali jsme si kávu a než se uložíme, chceme se ještě projít. Mysleli jsme, jestli se k nám džentlmeni nepřipojí...“ Slovo „džentlmeni“ vyslovila s anglickým přízvukem, aby je upomenula že studovala na Cambridgi.

„Ano, ano, ano, jen do toho a pochlub se, jak rychle jste postavili stan. Ale zato jste neslyšeli šéfa, jak v nudných detailech vysvětluje vše kolem našich případných plánů.“

Neruda se zmohl pouze na nesouhlasné zabručení, protože byl soustředěn na upevnění posledního provazu a vyrovnání záhybů stanového plátna.

„Samantha je s tebou?“ zeptal se.

„Před vámi, dvanáctkáři²⁹, se poněkud stydí,“ vtipkovala Emily.

„Možná ale slyšela o tom, jak čteš myšlenky a rozebíráš alibi. Jak se všechny dálnovidky před námi, mají na pozoru. Pouze ten zbytek si myslí, že jsme neškodní.“ řekl Andrews napůl vážně.

„Slyšel jsem dobře? Dělali jste si kávu, anebo pouze zkoušíte nás, jemnostpány, rozladit?“ ptal se Neruda.

„Ano.“

„Ano - na kterou otázku?“

„Vlastně na obě.“

„A máte v úmyslu se o tu kávu rozdělit?“

„To musím konzultovat se svou novou spolubydlící.“ Emiliina hlava na chvíli zmizela ze stanu. Chvilí bylo slyšet šeptaná slova.

„Souhlasíme, ale máme jednu podmínku.“

„A to?“

„Samantha chce vidět Artefakt.“

Neruda se zarazil, snažil se vycítit svou reakci. „Dobrá,“ řekl instinktivně. „Vím, že je těžké uvěřit, ale jsme téměř hotovi. Za pár minut se sejdem u vašeho stanu. Přinesu Artefakt a něco vám o něm řeknu.

Á propos, Budete mít, vy dvě čiperky, dost času, abyste, než přijdeme, upekli nějaké sušenky?“ usmíval se Neruda na Emily a Samanthin stín venku před stanem.

„Snad ano, určitě.“ Emily se otočila a nechala doznít v jejich stanu svůj falešný jižanský přízvuk.

„Víš, šéfe, nemyslím, že je to dobrý nápad, ukázat tu věc Samantě,“ řekl Andrews a ukázal na hliníkový kufřík, určený pro Artefakt.

„Proč ne?“

„Je to dálnovidka.“

Dálnovidci byli velice specializovaní zaměstnanci ACIO, kteří byli cvičeni k tomu, aby byli schopni vidět jakékoliv prostředí na dálku a také přes bariéru času. Ale na rozdíl od jiných rozvědek, které používaly dálnovidce, ACIO používala ke zlepšení jejich přirozených psychických schopností určitou technologii. Ta technologie se jmenovala 'Replay'³⁰ a umožňovala přesněji zachytit jejich pozorování.

Dálnovidci byli často součástí průzkumných misí ACIO, za účelem lokalizace předmětů, osob, nebo specifických časoprostorových souřadnic. Přesnost jejich stanovení byla úžasná. Byli schopni „vidět“ místa, kde byl předmět a jestliže byli v okolí orientační body, dalo se stanovit přesné umístění.

„Vím, že nevěříš dálnovidcům, ale zkus být poněkud méně paranoidní, jestli můžeš.“

„Podívej, jsem paranoidní, protože zde máme současně Evanse a dálnovidku. Je to nebezpečná kombinace a ty to víš. Vše, co vybočí z normálu se nám ihned vymkne z rukou.“ zašeptal Andrews.

„Tedy dobrá, ujistíme se, že vše je natolik normální, jak je to jenom možné,“ odpověděl Neruda. „A můžeme začít konečným dostavěním našeho stanu.“

„Klid, šéfe. Je to hotovo.“ Andrews vstal, udělal gesto jako kouzelník, když provádí mimořádné číslo.

* * *

„Váš stan ještě stojí?“ Zeptala se Emily s úsměvem. Dávala pozor na kávu na vařiči a připravovala sušenky, které vytáhla ze svého baťohu.

„Když jsem odcházel, ještě stál.“

„Naštěstí dnes večer nefouká vítr.“

„Naštěstí je zde káva.“ Nerudovu vášeň ke kávě předčila pouze jeho objevitelská horlivost.

„Kde je Andrews, přijde?“

„Myslím, že chce zůstat mimo kombinaci dálnovidky s Artefaktem,“ zašeptal Neruda Emily do ucha.

„Když z něj stáhneš tu masku suveréna, objeví se pod ní malé vystrašené štěně.“ zasmála se Emily a zavolala Samantha, aby vyšla ze stanu. Samantha byla podle měřítek ACIO velice mladá. Kolem pětatřiceti let, nepatrná nadváha, plachý úsměv a její tváři dominovaly smaragdově zelené oči. Se svými rudými vlasy téměř po pás vypadala jako Keltka, napůl jako čarodějka a napůl jako hloubavá introvertka. Neruda se snažil vykouzlit svůj nejzářivější úsměv. Postavil kufřík na zem.

„Myslím, že vás to bude zajímat,“ začal. „Jak jsem vám řekl cestou, našlo se to asi devět kilometrů odsud. Se seancí počkáme do zítřka, ale můžete se na něj podívat.“

Otevřel přezky a zvedl víko kufříku. Artefakt, ležící v lůžku z pěnové gumy začal okamžitě vydávat tajemný, pulsující zvuk. Samantha nahlédla přes okraj kufříku. Tvář jí současně ozařovala svítlna a oheň.

Její soustředěný pohled se změnil ve vzrušení. Oči se jí zúžily a soustředily pouze na tu věc a rty se jí sevřely, jakoby měla zakázané mluvit.

Neruda zavěšil nebezpečí a kvapem zavřel víko kufříku. Samantha se sesypala na zem hlavou přímo na kufřík. Emily zaječela. Neruda vzal Samantha za hlavu a jemně ji popleskával po tvářích.

„Samantho! Samantho! Je to v pořádku. Už je to dobré!“

Otevřela oči málem ihned. Podívala se na Nerudu, držícího její hlavu v klíně.

„Je to živé,“ zašeptala, jakoby se bála, že bytost v kufříku ji uslyší. „Je to inteligence... žádná technologie.“

„Opatrně,“ řekl a pomáhal jí vstát.

„Jsi v pořádku?“ zjišťovala Emily.

„Ano. Jsem v pořádku, pouze poněkud v šoku... z toho...“ ukázala na kufřík.

„Co se tady k čertu děje?“ vtrhl na scénu Evans, následován Collinem. Neruda nevěděl co v tu chvíli říct.

„Co se stalo?“ Ptal se Evans opět, tentokrát naléhavěji.

„Právě odpočíváme,“ odpověděl Neruda lehce. „Emily, je dost kávy pro všechny?“

„Ano, ano, ovšem.“

„Posaďme se tedy, dejme si šálek kávy a my vám řekneme, co víme. Taky chci slyšet Samanthu, jako každý.“

Samantha byla viditelně otřesena a Neruda jí pomáhal do jednoho ze skládacích křesel, stojících kolem ohně. Evans a Collin se také posadili.

Emily začala rychle nalévat kávu. Neruda podal první šálek Samantě. Noční vzduch se začal ochlazovat a horký šálek připomněl Nerudovi, že akumulovaný pouštní žár ustoupil studené temnotě.

„Skutečně ti nic není?“ zeptal se Neruda a sklonil se k Samantě. Napila se ze šálku.

„Nic, sem v pořádku. Díky.“

„Co jsi prožila? Můžeš nám to říct?“ Neruda se posadil naproti ní do skládacího křesla, které mu pošoupl Evans.

„Slyšela jsem ten brum... a... okamžitě se mi navezl do mysli. Mělo to neuvěřitelně mocný hypnotický účinek. Objevil se mi obraz...“

„Co to byl za obraz?“ plácl Evans.

„Byla to jeskyně, nebo nějaká temná stavba.“

„Na zemi?“

„Nevím... možná. Bylo to uměle postaveno... nebyla to přirozená jeskyně... spíš jako předpokoj. Ano, ta jeskyně byla vybudovaná, ale zamaskovaná, jako přírodní stavba.“

„Kým?“ zeptali se Neruda a Evans současně.

„To nevím.“

„Samantho, řekla si, že Artefakt je živý. Že to není technologie, ale spíš inteligence. Co jsi tím přesně myslela?“

„Mohu se mýlit, ale zdá se mi, že to promítá sama sebe.“ Hlas se jí třásl a zrychleně dýchala. Vypadala omámeně. „Četlo to mé myšlenky. Cítila jsem, že mne to zkoumá. Bylo to jako být sněden za živá... tedy, jakoby mé myšlenky byly snědeny.“

„Stejně to mohla být technologie, nebo ne?“ Evans se krátce podíval na Nerudu a pak na Collina.

„Nedokáží si představit, jak by tento předmět mohl mít organickou inteligenci,“ uvedl Collin. „Není to moc účelné, když něco z kovové slitiny...“

„Myslím, že bychom měli předpokládat, že ta věc je nebezpečná.“ Evans se postavil a odmlčel se. Zřejmě přemýšlel o možnostech.

„Nemůžeme předpokládat, že o tomto předmětu něco víme,“ řekl Neruda. „Samantho, ten obraz, který jsi viděla, byl to vchod?“

„Ano, Myslím že ano.“

„A viděla jsi pouze tu temnou stavbu?“

„Ano.“

„Cítila jsi směr nebo vzdálenost od našeho tábora?“

„Ne. Skutečně ne. Ačkoli, když se mne teď na to ptáte, zdá se, že je to blízko. Nevím to jistě. Stalo se to ve chvílce. Byla jsem ohromena. Cítila jsem jakoby... mentální násilí.“ Rozplakala se, z očí jí kapaly slzy. Emily ji uchopila za ruku a Evans, který se procházel kolem ohně, se najednou zastavil.

„Víte, že by to mohla být sonda. Nevím, proč jste to nezážili předem. Naváděcí zařízení, kompas, mapa. Mysleli jste na vše, pouze ne na to, že by to mohla být sonda. Proč?“

„Než ukončíme vyšetřování, nejdříve ho začneme,“ řekl Neruda kousavě. „Se vši úctou k Samantě si myslím, že by si mohla špatně vykládat pravé záměry Artefaktu.“

„Jak to?“ řekl Evans.

„Je docela možné, že zařízení se aktivovalo jejími psychickými schopnostmi. Možná i mými, to nevím. Ale zařízení se nějakým způsobem aktivovalo a je možné, že jeho prvotní činností bylo snažit se spojit s tím, kdo ho aktivoval a doručit vzkaz, či obraz.“

Neruda se opět otočil k Samantě.

„Slyšela jsi, co jsem právě řekl?“

Přikývla.

„Je možné, že by se zařízení pouze pokoušelo spojit se s tebou? Že ti nechtělo ublížit?“

Samantha se nepohnula a její tvář byla vzdálená. Zavřela oči, jakoby to byly těžké dveře. Všichni čekali.

„Samantho, slyšíš mne?“

Nepohnula se, jakoby spala. Neruda cítil, že ji Artefakt opět zkoumá, nebo se s ní pokouší nějak spojit.

„Myslím, že právě komunikuje.“

„Neměli bychom ji odpojit?“ žádal Evans. „Mohla by být v nebezpečí.“

„Vypadá klidně. Dokonce pokojně.“ zašeptal Neruda. „Pozorujme ji chvíli.“ Otevřel hliníkový kufřík a pomalu otevřel víko. Předmět vysílal nepochybně nějaké vibrace. Nebyl to brum elektrického zařízení. Hluk byl tichý, málem nepoznatelný i v tichu pouště. Byl to spíš pocit, než zvuk.

Samantha nadále vypadala otažitě, jako u vytržení, ovládána Artefaktem. Neruda se naklonil blíže k ní a dotkl se jejího čela hřbetem ruky, jakoby zkoušel, jestli nemá horečku. Pak jí zkontroloval puls. Vše bylo v pořádku.

Když si Neruda sedal, byl jakoby opilý a dezorientovaný.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Emily.

Neruda kývl, ale v očích měl nejistotu.

„Cítím se, jako bych byl vtahován do bezvědomí,“ řekl mdle.

„Není lehké odolávat té věci...“ Evans se postavil a začal se opět procházet. „Cítí ještě někdo tu... tu hypnózu?“

Collin a Emily potřásli hlavami.

„Hrom do toho, myslel jsem, že počkáme do rána, než začneme s tím výzkumem.“ Evans zvýšil intenzitu svého hlasu.

„Zapomněl jsem té věci sdělit, že musíme počkat do rána,“ svěřil se Neruda, dokazujíc tím smysl pro humor. „Buď bez starosti, necítím žádné nebezpečí. Pouze se to snaží napojit na svou domovskou základnu a současně na mou mysl. Vypadá to, jakoby nám to předvádělo jakési úvodní představení.“ Neruda mluvil a vypadal přitom, jakoby spal. Pak si ukazováčky protřel koutky očí. Jeho pohyby byly trhané, jakoby se najednou zesílila gravitace zpomalil čas.

„Rozumím,“ vložila se Samantha. Vyskočila z křesla a poklekla před Artefaktem. S napětím ve tváři ho zvedla, bylo vidět, že je pro ni těžký. Dotkla se prsty některých znaků v určitém pořadí. Bzučení ustalo.

„Je to zkonstruováno tak, aby to odradilo narušitele,“ vysvětlovala Samantha. „Chrání to sama sebe. Zkouší určit váš záměr a zatímco sonduje, narušuje vaše myšlenky. Jestliže zjistí vaše nekalé záměry, způsobí vaši bezmocnost.“

Když Samantha vypnula zařízení, Neruda se vrátil do reality.

„Viděla jsi to místo?“

„Ano,“ odpověděla vzrušeně. „Je blízko. Je dobře ukryté, ale myslím, že ho najdeme.“

„Jaké místo? Kde?“ ptal se Evans, mírně v rozpacích.

„Taky jsem něco viděl,“ řekl Neruda. „Myslím, že jakmile bych to znovu uviděl, poznám to.“

„Dobrá, ale víš, kde máme hledat?“

„Ne,“ rozržitě řekl Neruda.

„Myslím, že to určím podle orientačních bodů, které jsem viděla.“ Samantha uložila předmět zpět do pěnového lože, ztěžka se postavila a s dlouhým povzdechem se posadila zpět na židli.

„Mluvila jste něco o orientačních bodech,“ připomněl jí Evans.

„Je to tenký a špičatý skalnatý útes, vypadá jako komín. Je vysoký asi třicet metrů a po obvodu základny má asi deset metrů a u vrcholu je obvod kolem pěti metrů. Takových útesů tady nebude tak moc.“

„Viděl jsi to také?“ Obrátil se Evans na Nerudu.

Neruda potřásl hlavou.

„Neviděl jsem nic, co by vypadalo jako orientační bod, bylo to spíš jako skupina obrazů, jako mozaika. Většina z nich byla někde v jeskyni, někde pod zemí.“

„Takže, co to je,“ zeptala se Emily, „technologie, nebo živá inteligence?“

„Možná že obě věci současně,“ usmál se Neruda. „Ať je to cokoli, zná nás to lépe, než my jej.“

„Nevím, jak by to mohla být živá inteligence,“ začala pomalu Samantha, „ale celým tělem cítím, že je to živé. Není to neživá naprogramovaná technologie. Je to živá inteligence, která je buď uvnitř, nebo se přes to promítá.“ Pak zmateně dodala: „Ach, nevím o čem mluvím. Dnes večer nějak plácám. Promiňte.“

„Za těchto okolností je plácání jediným vhodným jazykem.“ Neruda nasadil odzbrojující úsměv a nalil si další šálek kávy. „Víte, jestliže to nebylo tvou kávou, Emily, byl jsem touto věcí vtažen do nevědomí.“ Smál se a ukazoval přitom na Artefakt. Ten vypadal klidně, jako spící dítě v kolébce.

„Je to káva bez kofeinu,“ odpověděla Emily s nepřítomným pohledem.

„Takže mne obviňuješ z nedostatku koncentrace...?“

„Chci, abys to bral poněkud vážněji,“ vložil se do toho Evans.

„Právě jsme viděli, jak vás dva ta technologie vyfádila z činnosti a jak Samantha řekla, páchala mentální násilí. A ty tady šprýmuješ o kávě.“

Neruda se uklidnil a otočil se k Emily.

„Mohla bys mi přinést mapu s číslem 2507?“ Otočil se k Samantě. „Jak dlouho ti zabere příprava a nasazení Replaye?“

„Deset minut,“ odpověděla.

„Dobrá, jen do toho, připrav ho.“ Neruda se obrátil k Evansovi na jehož tváři se zračila nechuť.

„Cože jsi to chtěl dělat?“

„Jenom sledovat... zatím.“

Evans se zahleděl do ohně a odvrátil se od Nerudova panovačného pohledu. Evans věděl, že nikdo jeho účast na průzkumných misích nijak zvlášť nevíta. Věděl, že nutí své kolegy k něčemu, co se jim moc nezamlouvá. Ale také věděl, že je to jeho práce.

Emily přinesla ze stanu velký list papíru a svítilnu. Obě věci podala Nerudovi. Ten rozvinul diagram na zemi, dva metry od ohně.

Svítilna osvětlovala střed papíru, který byl pomalován barevnými čarami. Evans, Collin a Emily si stoupli za něj a přikrčili se s rukama na kolenou. Neruda poklekl jedním kolenem na zem.

„Zde je Samantha orientační bod,“ ukázal Neruda paprskem a současně ukazovákem. Téměř uprostřed mapy byla formace malých, soustředných kružnic, v duhových barvách.

„Je to osamocené, má to správné rozměry a výšku třicet metrů,“ pokračoval.

Z tábora je to tři kilometry přímo na východ.“

„Počkejme s Replayem do rána,“ řekl Evans. „Je pozdě a víme, kam máme jít. Ať si všichni odpočineme.“ Jeho hlas se podobal střelbě ze samopalu.

Samantha vyšla ze stanu s monitorem a na hlavě měla drátěné kleci podobnou přílbici. Vždycky, když ji Neruda viděl, připadala mu, jako ta nejpošetilejší věc.

Většina z technologií, které vyvinula ACIO, nebyla nikdy určena pro obchodní síť. Na jejich vzhledu nezáleželo, přístroje byly zpravidla postaveny „na koleně“.

„Počkáme do rána, Samantha,“ řekl Neruda. „Omlouvám se, že jsi s tím měla práci. Ale myslím, že Jim má pravdu, měli bychom se dobře vyspat a soustředit se na zítřejší hledání toho místa.“

Samantha přikývla, poněkud jí odlehlo, že nemusí pokračovat dnes večer s dalším kontaktem. Cítila se vyčerpaná a spánek se zdál být jediným nejvhodnějším řešením.

„Dá si ještě někdo kávu?“ ptala se Emily a její hlas zněl poněkud unaveně.

„Dám si ještě půl šálku a jdu spát.“ Evans se naklonil dopředu s nataženou rukou, ve které držel šálek. Ve světle ohně se zaleskl bílý polystyrénový šálek, odrážející světlo, jako měsíc na obloze.

„Díky za kávu. Uvidíme se ráno. Dobrou noc.“

„Vám také,“ odpověděla Emily.

„Dobrou noc,“ opakoval Neruda bezmyšlenkovitě.

Evans a Collin odešli ke svému stanu.

„Zatraceně, škoda, že jsme nepřinesli jeden infračervený dalekohled.“ Neruda se podíval k nebi a otočil se kolem dokola. „Východ je tímto směrem, kdybych měl binokulár, vylezl bych na ten hřeben a podíval bych se kolem.“

„Pamatuj si, že jsi pil kávu bez kofeinu,“ řekla Emily měkce.

„Myslím, že by ses také měl trochu vyspat. Vím jak málo jsi spal za poslední čtyři dny. Jdi spát.“

„Máš pravdu.“ Zavřel kufřík s artefaktem a pak ho otevřel znovu. „Mimochodem,“ otočil se k Samantě, „Jak jsi věděla, jak vypnout Artefakt?“

„Co tím myslíš?“ zeptala se.

„Nepamatuješ, jak jsi ho vypnula?“ zeptal se Neruda.

„Ne...“ „Její oči se zúžily do linie neklidných řas. Soustředila se a Neruda najednou věděl, proč ji Branson tak upřednostňuje.“

„Vůbec si nevzpomínám, že bych ho vypínala. Víte to jistě, že jsem to udělala?“ Střídavě hleděla na Nerudu a na Emily.

„Také jsem to viděla,“ potvrdila Emily. „Vstala jsi ze židle tak rychle, jako kdyby ti hořely kalhoty. Zvedla jsi Artefakt a začala jsi ho otáčet... levou rukou, zatímco tvá pravá ruka se dotýkala piktografů jakoby ve svém vlastním pořadí. Vypadala jsi, jako kdybys přesně věděla, co máš udělat.“

„Jestliže jsem to udělala, nepamatuji si to.“

„Možná jsi byla poněkud traumatizována,“ podsunula Emily, „a zažila jsi něco na způsob mírné amnézie.“

„To nevysvětluje, jako věděla, jakým způsobem má deaktivovat Artefakt.“ řekl Neruda a obrátil se k Samantě. „Artefakt do tebe nějakou vsadil tuto znalost bez toho, aby sis to pamatovala. Jednala jsi bez vědomí toho, co děláš.“

„Tak, co na to říkáte?“ zeptala se Samantha. Na tváři se jí rozlil nervózní úsměv a její soustředění se rozptýlilo, jako dým ve větru.

„Myslím, že bychom neměli spekulovat.“ Neruda zavřel kufřík a hlasitě zacvakl západky. „Jedna věc mi je jasná a to, že tato věc není jedináčkem a někde tady poblíž má bratry a sestry. A nemohu čekat do rána.“

„Jak dnes budeš spát?“ zeptala se Emily s rozvláčným jižanským přízvukem.

Neruda se pouze zasmál a zvedl kufřík.

„Uvidíme se ráno. Dobrou noc.“

Když Neruda kráčel ke svému stanu, slyšel tlumené hlasy Samantha a Emily. V poušti se nic ani nepohnulo. Byla dokonale tichá; a Neruda hmatatelně cítil její přítomnost.

Andrews již spal. Sluchátka měl na uších a na hrudi položenou knihu, tváří dolů, s roztaženými končetinami připomínal raněného dravce. Neruda poznal z jeho oddechování, že hluboce spí. Také by spal, ale stalo se dnes hodně a další události na něj čekali. Proto nebyl schopen spát. Alespoň ne teď.

* * *

I když neměl infrahled, vzal si sebou alespoň kompas. Dle jeho zvyku bylo ještě brzy, kolem jedenácté. Vzal si trochu zásob do ruksaku a oblékl si uniformní kabát ACIO, který byl označen drobným písmem „Středisko pro výzkum počasí“. Pak se vydal východním směrem.

Tábor raději obešel širokým obloukem, aby se vyhnul náhodnému setkání s Evansem. Toužil po tom, aby byl sám. Věděl velice dobře, že Evans, nebo kdokoliv z jeho bezpečnostní skupiny ho mohl sledovat kamkoliv se hne.

Všichni zaměstnanci měli pod kůží voperováno sledovací zařízení, které mohlo být snímáno satelitní sítí ACIO. Nikomu se to nelíbilo, ale, když byla koncem šedesátých let vyvinuta tato technologie, Labyrinth Group rozhodla, že její použití pro vnitřní účely je nezbytné. Fifteen řekl, že toto rozhodnutí padlo pod vlivem paranoie.

Implantáty byly o velikosti zrnka rýže a vkládaly se těsně pod úroveň krku na pravou stranu páteře. Vysílali jedinečnou frekvenci vlastníková těla. ACIO v roce 1959 objevila, že každý člověk vysílá relativně stabilní a jedinečný kmitočtový vzorec. V ACIO se mu říkalo „otisk těla“ a byl k identifikaci stejně vhodný, jako otisky prstů. Tento objev vedl k vývoji technologie, která byla schopna tento otisk těla vysílat do satelitní sítě, kterou měly ACIO a NSA k dispozici.

V ACIO byl útek považován za největší ohrožení její další činnosti a budoucnosti vůbec. Implantátová technologie pro přenos otisku těla byla primární metodou, kterou byli zaměstnanci ACIO odrazováni od zběhnutí. Existovali i jiné technologie, které toto riziko minimalizovaly, ale některé z nich byly ještě ve vývoji. To vše bylo jedinou věcí, se kterou se Neruda nikdy plně nesmířil.

Vytí kojota přinutilo Nerudu, aby se zastavil a zkontroloval směr pochodu. Obešel tábor a namířil si to přímo přes řídký borovicový les. Pod nohama měl pelyňkový koberec. Měsíc vypadal, jako tenký světélkující srpek a jeho světlo bylo chabé, jako unavený šepot za jasné noční oblohy. Naproti tomu hvězdy svítily na pustou krajinu a poskytovaly mu dostatek světla, aby mohl pohodlně kráčet svou cestou.

Když se dostal z dohledu tábora, pocítil se bezpečněji a tak rozsvítil svítilnu a přidal do kroku. Vzhledem k temné poušti vydávala svítilna nepříjemně silné světlo a cítil se, jakoby pronikal do zakázaného světa.

Namířil ji na vrchol hřbetu, který před čtvrthodinou ukazoval Emily. Bylo ho vidět i bez infrahledu. Vypadal přesně podle Samanthina popisu. Osamělá pískovcová formace falického tvaru se vynořovala ze sukovitého stromoví, spleteného pelyňku a náhodně rozložené skalnaté formace.

V dalekohledu odhadl vzdálenost na necelé dva kilometry. Neruda zhodnotil svou situaci. Nebyl nějak zvlášť unaven. Možná jenom trochu udýchan ze stoupání, ale jinak jeho tělo a mysl byly čilé. Vzduch byl chladný, ale stoupání ho zahřálo. Bez zaváhání se vydal ke kamenné stavbě, jakoby to byl jeho domov.

* * *

Andrewse probudila vůně kávy a slaniny dříve, než světlo prosákló přes tmavozelenou látku stanu. Překulil se ve spacím

pytli a uslyšel, jak kniha s rámusem upadla na červenou skalnatou podlahu. Trhl sebou a otevřel oči. Neruda nebyl ve stanu. Jeho spací pytel byl prázdný a úhledně složený.

„Hoši, jste již vzhůru?“ Ozval se zvenku Emiliin veselý hlas.

„Ano, jsme vzhůru,“ odpověděl Andrews skrze neskrývané zívnutí, „ale Nerudu jsem dnes ještě neviděl. Musel vstát dříve.“

„Ale je pouze šest hodin,“ odpověděla Emily, její hlas zněl již méně vesele.

„Dobře, když tedy jsi ho neviděla, tak je snad s Evansem, nebo Collinem.“

„Ne, ti dva snídají a neřikali, že by ho viděli.“

Andrews rozeplul spací pytel a vstal.

„Možná, že se mu noční procházka natolik líbila, že ji ráno zopakoval. K čertu, nevím, kde je.“

„My jsme včera na procházce nebyli.“

„Dobrá, jsem si jist, že se brzy vrátí. Jestliže je něco, co by ho vytáhlo ven, je to vůně kávy. Ta působí i na mne.“

„Když bys ho viděl, řekni mu, že jsme připravili vejce se slaninou a kávu.“

„Ta snídaně je pouze pro šéfy, nebo jsem pozván i já?“

„Ach, ovšem, pojď taky.“ Emily se zasmála. Andrews slyšel jak se její kroky vzdalují.

Evans hledící do map zvedl hlavu a zeptal se:

„Jamisson se zatím neobjevil?“ Napil se kávy.

„Ne,“ odpověděl Andrews, „i když jsem ho pilně hledal.“

„Snad bychom měli...“

„Nemohu uvěřit, že by jenom tak opustil tábor,“ řekla Emily.

„Viděl jsi ho vůbec včera večer?“

Andrews si naložil na talíř vejce se slaninou.

„Nevím, nepamatuji se, že bych ho byl večer viděl. Ale když spím, nevidím nic.“

„Šel hledat to místo,“ řekl Evans nevěřicně. „Opět porušil předpisy. Nečekal do rána. Vsadím se že odešel potom, co jsme zalehli.“

Evans vytáhl malou černou skříňku velikosti balíčku cigaret. ACIO při komunikaci používala zabezpečené linky a ta skříňka byla v podstatě digitální pager³¹. Když palcem mačkal zelený knoflík, v jeho velké ruce se předmět úplně ztrácel. Otočil se zády a ztišeným hlasem mluvil do vysílače.

„Proveďte okamžitě hledání Nerudova otisku těla. Pošlete přesné souřadnice. Stanovte přesnost v rozsahu jeden metr.“

Zmáčkl knoflík pro odeslání a čekal na potvrzení o přijetí zprávy. Když na přístroji zablikalo jantarově žluté světýlko, Evans ho odložil do kapsy u vesty.

V ACIO dávali přednost jednosměrné komunikaci, neboli komunikaci mimo reálný čas. Zprávy byly takto lépe chráněny, protože šifrování se při každém odeslání měnilo a tak bylo mnohem těžší odvodit souvislosti. Někdy to ale Evanse štvalo, protože získat odpověď trvalo mnohem déle.

„Máte Artefakt pořád ve stanu?“ zeptal se Evans Andrewse.

„Pokud vím, tak ano. Kufřík tam je a předpokládám, že je Artefakt uvnitř.“

Emily přispěchala na Nerudovu obranu.

„Předpokládáš, že ho vzal a šel na místo bez nás?“

„Je tam,“ odpověděl Evans. „Artefakt možná nevzal kvůli jeho váze. Ale věř mi, šel tam.“

„Proč by to dělal?“ zeptal se Andrews s plnými ústy.

„Nepamatuješ se na včerejší noc, že?“ zeptala se Emily.

„Ne... spal jsem, vzpomínáš?“

„Samantha s Jamissonem komunikovali s Artefaktem. Ten se nějak aktivoval a vyslal jim obrazy své domovské základny. Dostali jsme informaci o její umístění... je to kolem tří kilometrů východně od tábora.“

Evans vstal od rozkládacího stolu a opět vytáhl z kapsy pager.

„Proč jim to trvá tak dlouho?“

„Ještě je brzy, možná tam ještě nejsou,“ navrhla Emily.

„Takže, kdy se tam vydáme?“ zeptala se Samantha.

„Když dostanu výsledek ověření, jdeme na to.“

Andrews se otočil k východu, kde uviděl záblesk východu slunce.

„Vypadá to na pěkný horolezecký výstup. Jak tam dostaneme Artefakt?“ zeptal se Evans a nacpal si do pusy ještě více jídla.

„Buď bez obav, dostaneme se tam vrtulníkem.“ Evansův hlas prozradil, že je myšlenkami úplně mimo. „Hrom do toho, Jenkinsi! Proč ti to tak dlouho trvá?“

„Řekněte mi, co se včera stalo s vámi a s Artefaktem.“

Andrews hodil pohledem po Samantě a dál se věnoval pojídání mícháných vajec. Samantha nejistě popisovala svůj zážitek.

„Viděla jsem obraz jeho domovské základny.“

„A my již víme, že je to asi tři míle východně protože... protože jsi viděla obrázek... čeho vlastně?“ zeptal se Andrews.

„Nezvyklého skalního útvaru.“ Zdráhavě odpověděla Samantha. Její schopnosti byly zpochybňovány a zesměšňovány po celý život takže se stala odborníkem v odhalování toho, čemu sama říkala „podrážky“. Vycvičilo ji to ve schopnosti vypočítavé mlčenlivosti i mezi svými kolegy z ACIO.

„Také viděla jeskyni...“

„Konečně!“ Evans přerušil Emily v půli věty. Posadil se a sledoval malou obrazovku, chránil ji rukou před ranním slunečním světlem. Tiše pohyboval rty a četl doručenou zprávu:

0527 - 0921: NERUDA BP ID'ED @ NML0237/L0355. 3.27 KILOMETERŮ OD VAŠÍ SOUČASNÉ POZICE. HRANICE POHYBU NEGATIVNÍ. ŽIVOTNÍ FUNKCE NEDOTČENÉ. ZJIŠTĚNO KRAJNÍ VYČERPÁNÍ ORGANISMU.

Evans okamžitě našpulil rty a odpověděl do pageru:

„Další akce není zapotřebí. Sledujte a informujte o změnách. Vše je v pořádku. Konec.“

„Je na místě a spí,“ Evans se vůbec nesnažil zakrýt zklamání. Podíval se na hodinky. „Připravme se. Vrtulník zde bude do patnácti minut.“ Pak bez dalšího slova odešel. Emily se podívala na Samanthu, jakoby hledala v jejích očích vysvětlení, ale ona jenom hleděla na hřeben na východě s myslí upřenou na úkol, který ji čekal.

„Nevíš jestli si vzal svůj spací pytel?“ zeptala se Emily.

„Nevzal,“ odpověděl Andrews. „leží tam netknutý.“

„Nedokáží si představit Nerudu, jak spí v poušti bez spacího pytle,“ řekla Emily, „natož bez své ranní kávy. Něco není v pořádku.“

„Myslíš, že je raněn?“

„Nevím, ale něco se děje.“ Otočila se k Samantě. „Jak to cítíš?“

Samantha se podívala na Emily s pochopením.

„Je v pořádku. Cítím to.“

„To je všechno, co mi řekneš?“

„To je všechno, co vím.“

„Necítíš, jestli mu nehrozí nebezpečí?“

„Ne.“

Emiliin obličej se viditelně uvolnil.

„Jestli chceme jet s Evansem, musíme si pospíšet.“

„K čertu, myslím, že jedna věc je jasná. Neruda je dost chytrý, než aby se vystavil nebezpečí.“ řekl Andrews uklidňujícím hlasem. Posbíral papírové talíře do plastového odpadkového pytle a podal ho Emily. „Každopádně musím za pět minut rozebrat stan, jehož postavení nám dvěma zabralo půl hodiny. Raději poběžím. Uvidíme se za deset minut.“

V Andrewsově mysli se objevil červík pochybností o čistotě profesního vztahu Emily a Nerudy. To nebyl mateřský instinkt, který předvedla ohledně možného Nerudova stavu. Vypadalo

to jako touha zamilovat se a její poslední otázka to - alespoň podle Andrewse - pouze potvrdila.

Emily trpělivě čekala na hraně přátelství jestli jí Neruda poskytne znamení, které by vyšlo vstříc jejím citům. Čekala tak víc než dva roky ale nedostala jasný signál. Za tu dobu se v jejich vztahu téměř nic nezměnilo, ale říkala si, že trpělivost přináší růže. Kromě toho, neměla jinou volbu.

Po tom, co se její první manželství rozpadlo, stala se před muži opatrnější - snad dokonce vyplašenější. Pak kvůli rakovině přišla o učitelské místo na Cambridgi. V průběhu její roční rekonvalescence její sebevědomí kleslo téměř na nulu. Cítila se úplně odvržena a osamělá, když se Neruda objevil z čista-jasna a nabídl jí práci a nový život. V mnoha ohledech byl jejím zachráncem. Bála se mu příliš přiblížit, aby se jí nezačal vyhýbat. A tak čekala, ale trpělivost jí postupně docházela.

* * *

„Poslední možnost, chceš jít pěšky, anebo se tam zavézt?“ Evansův hlas byl v řevu vrtulníku sotva slyšitelný. Do vlasů a do kůže se jí zakusovali zrnka písku, jako krvežíznivé písečné blechy. Emily se konečně odhodlala k letu.

„Jenom jsem myslela, že bychom měli někoho poslat pěšky, kdyby se náhodou vracel po svých vlastních stopách.“

Posadila se na sedadlo vedle Evanse se zamračenou tváří.

„Podstatné je,“ začal Evans, „aby ještě spal, nebo abych dostal aktualizaci jeho pozice.“

„Jak najdeme jeho stopu, když přistaneme?“ zeptala se Emily. „Ta věc dělá vítr o síle vichřice.“ Mávala rukama ve vzduchu aby zdůraznila svou nespokojenost.

„Podívej, přistaneme půl kilometru východně od jeho pozice a kilometr zpět. Souhlasíš?“ Evans sklonil hlavu a díval se na ni ponad brýle, které si nasadil, aby se podíval do mapy. Byl si vědom, že brýle mu dodávají panovačný pohled.

„Dobrá.“ Opakovala Emily tiše.

O pár sekund později Collin ukázal na vysokou skalnatou věž, trčící z terénu. Vypadala velice tajemně. Tyčila se proti vycházejícímu slunci a vypadala jako stoh mincí, který se chystá spadnout při pouhém závanu dechu.

Vrtulník byl na plánované pozici za necelých pět minut. Emily po celou dobu nespustila z očí skalnatý terén, zatímco Evans byl zaměstnán sledováním mapy. Samantha zavřela oči viditelně neklidná z hlučné jízdy, nebo snad aby nemusela konverzovat s Andrewsem.

Druhý pilot se objevil v jejich kabině a řekl jim že se chystají přistát na místě přímo pod nimi a aby se všichni připravili k vyskočení.

Samantha cítila, jak se jí zvedá žaludek a zašklebila se při náhlém výkyvu stroje.

Rychle vyskákali z vrtulníku, Evans jako první, pomáhající pak ostatním v bezpečném výstupu. Druhý pilot podal Evansovi a Collinovi pár batohů a pak opatrně i hliníkový kufřík.

„Budeme čekat v záloze dokud se neozvete, jinak sem přiletíme v osmnáct hodin. Mnoho štěstí.“

Evans mu zamával na znak že rozumí a vrtulník se vznesl a spěchal pryč jako velký brouk. Najednou je obklopilo pouštní ticho.

„Tak, kde by mohla být jeho stopa?“ zeptal se Andrews. Poněkud se zarazil náhlou intenzitou svého hlasu.

„Než začneme, je třeba, abychom si od této chvíle uvědomili několik předpisů,“ Evans otáčel hlavou aby získal přehled o krajině, jakoby hledal orientační body.

„Za prvé, veškerá komunikace bude probíhat skrze mne. Za druhé, jestliže objevíme něco zvláštního - jako například domovskou základnu Artefaktu - provádíme pouze průzkum. Zabezpečíme místo a nebudeme ho zkoumat. Rozuměli jste?“

Všichni přikývli protože Evans otáčel hlavou a hledal odezvu u každého.

„A dodržujte pitný režim. Pravidelně budeme zastavovat k odpočinku. Jestliže někdo bude potřebovat častější přestávky, ať se vás ozve. Jinak budeme pokračovat v pochodu.“

Evans se podíval na západ; chřípí se mu rozšířilo, jako loveckému psovi, který zavěšil svou kořist.

„Máme jeho souřadnice, začneme tedy odsud západně-jihozápadním směrem, dokud nenarazíme na jeho stopu. V pouštním písku by nemělo být těžké ji najít.“

„A co Samantha?“ zeptala se Emily. „Nemohla by pomoci?“

„Zkusme to nejdříve staromódním způsobem,“ odpověděl Evans. „Jestliže nenajdeme stopu do dvaceti minut, zkusíme jiné možnosti - třeba dálnovidce.“

Andrews se dlouze napil ze své lahve a podíval se na Evanse.

„Jestliže opravdu chceš vyzkoušet staromódní metody, co tak zařvat na okolí z plných plic?“

„Najdeme nejdříve jeho stopu. Pak můžeme řvát.“ zasmál se Evans a kráčel směrem k souřadnicím, které naznačoval Nerudův otisk těla. Andrews si upravil batoh a udělal to, co nejvíc nesnášel: následoval Evanse.

Skály byly světle skořicové barvy a od vycházejícího slunce byly zbarveny načervenalým odstínem. Vzduch se ani nepohnul a chůze nízkým pouštním porostem je rozechřála natolik, že ve vestách jim bylo poněkud teplo.

Po deseti minutách chůze objevil Collin první stopu.

„Neruda!“ zařval Evans okamžitě do trychtýře z dlaní, který si přiložil k ústům. Opakoval volání několikrát ve směru, kterým stopy pokračovaly, ovšem bez jakékoliv odezvy. Jeho volání doprovázela slabá ozvěna, ale nic, co by se podobalo Nerudově hlasu. Emily to zkoušela také, ale se stejným výsledkem.

„Co když je raněn?“ zeptala se Evanse. „Neruda nezvykne spát v poušti bez spacího pytle. Něco se mu stalo.“ Ztišila hlas do šepotu. „A to není dobré.“

„Nevíme to jistě,“ argumentoval Evans. „Jeho životní funkce byly v pořádku. Jsem si jist, že pouze spí.“

„Proč nám tedy neodpovídá?“

„Pojďme po stopě a dozvíme se to,“ přimlouval se Collin.

„Nemá smysl postávat tady a uvažovat.“

Collin byl velice štíhlé postavy, kolem čtyřiceti pěti let, s červenohnědými vlasy, s prošedivělými skráňmi a jedním šedivým pramínkem vlasů na temeni. Dlouhé postávání mu očividně nesvědčilo, jako kdyby jeho tenké ptačí nohy nebyly schopny dlouho unést váhu jeho těla.

„Neruda!“ zařval Evans ještě jednou, netrpělivý, že odpovědi je mu pouhé ticho.

„Pojďme ho vzbudit,“ řekl.

Sledovali stopu až ke skalní formaci, kde se jim začala postupně ztrácet. Udělali rojnici, ale stopa se přesto ztratila. Otisky bot pak již nenašel nikdo.

„Musí být někde v těchto skalách. Možná je zde nějaká římsa, nebo jeskyně.“ Ted' Evans řval na zbytek týmu. „Hledejte otvory ve skalách.“

Emily cítila v jeho hlase rostoucí obavy. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Každý si byl vědom, že mimozemská základna může být v blízkém okolí. Možná je to místo dosud používáno. Nerudovo zmizení způsobilo, že všichni cítili blízkost hroziící záhuby, nebo objevu.

„Našla jsem stopu,“ zvolala Samantha. „Je stejná, jako ty další... myslím.“ Poklekla poblíž stopy a hůlkou ji ukazovala všem.

„Dobře,“ poznamenal Evans. „Ted' víme, kterým směrem se vydal.“

Vytvořili rozevřený tvar široký kolem pět metrů a pomalu kráčeli vpřed.

„NERUDA!“ zvolala opět Emily. Vzhledem k tomu, že byli v hloubce kaňonu, ozvěna byla daleko silnější. Přiblížili se k masivní kamenné zdi, která se tyčila kolem čtyřiceti metrů kolmo vzhůru. Opatrně kráčeli vpřed a sledovali terén, jako bezpečnostní kamery.

„Myslím, že jsem našla další stopu,“ řekla Samantha, „ale nejsem si jista.“

„Jakoby zmizel do této skalní zdi,“ řekl Andrews. „Proč by sem šel?“ Není to ta skála, kterou jste viděli ve své vizi?“ Ukázal na štíhlou kamennou věž, která se tyčila asi sto metrů za ním.

„Vypadá to jako stopa, ale není to jisté. Naneštěstí zde není více písku nebo šterku.“ Evans přivřel oči, jakoby se snažil soustředit se na Nerudovu polohu.

„Je někde tady. Cítím ho. Nespí, je určitě vzhůru.“ Evansův hlas zněl vzdáleně, jakoby mluvil pro sebe. „Myslím, že je uvnitř.“ Ukázal rukou přímo dopředu na skalní zeď kaňonu.

„Když je tam, jak se tam dostal?“ zeptala se Emily.

„Musí tady být otvor. Hledejme ho. Někde tady musí být.“

„Možná bychom mohli použít Artefakt,“ nabídla Samantha.

„Jestliže je to naváděcí zařízení a my jsme tak blízko...“

„Nejdříve najdeme Nerudu,“ zavrčel Evans, „o základnu Artefaktu se budeme starat později.“

„Ale co když je to jedno a to stejné místo,“ řekla Samantha váhavě.

„Pochybuji.“ Evans se svým ocelově šedým pohledem strnule prohlížel kámen. „Jak k čertu by mohl najít základnu bez Artefaktu? A to ještě v noci.“

„Nevím, ale jak jsem tedy včera večer mohla vědět, jak mám Artefakt vypnout?“

Samanthina slova se vznášela v čerstvém ranním vzduchu obklopeny hlubokým tichem, jako souostroví v tyrkysovém moři.

„Dobrá, nejdříve budeme hledat otvor... a když do deseti minut nic nenajdeme, zkusíme Artefakt.“

„Proč nenecháme Samanthu, aby zkusila své kejkle s Artefaktem, zatímco budeme hledat vchod do té proklaté hory?“

Evans si povzddechl. Podíval se na Emily a Collina aby odhadl jejich reakci na Andrewsův návrh.

„Emily, podíváš se támhle. Colline, zkus to tam za těmi útesy. Andrews, vezmi si ten výčnělek hned za těmi zakrslými stromy. Já si vezmu střed masivu abych byl blízko Samanthy kdyby se něco stalo. Jestliže uvidíte něco, co se i vzdáleně podobá otvoru, okamžitě mi to hlase.“

„Pořád nechápu, proč si myslíš, že je vevnitř.“ Andrews si opovržlivě měřil masivní kamennou zeď, před kterou stáli. Možná, že se jenom ztratil. Podle jedné stopy bychom...“

„Podívej,“ řekl Evans, který stěží kontroloval svůj hněv.

„Cítím, že je uvnitř. Pro mne je to dostatečný důvod. Jestliže to ale není důvod pro tebe, podívej se někam jinam, ale přestaň se přít.“ Andrews se díval na zem a předstíral, že zkoumá stopu.

„Pojďme.“ Evans se vydal pryč a pak se náhle zastavil a podíval se na Samanthu.

„Myslíte, že vás tady mohu nechat s tímto?“ ukázal na kufřík.

„Ano, určitě. Ví, že budu v pořádku.“ Vykouzli chabý úsměv a smířila se s tím, že zůstane s Artefaktem sama.

„Budu pryč pouze chvíli. Volejte, jestli budete něco potřebovat.“

„Mnoho štěstí,“ přinutila se vydechnout a sledovala, jak se vydávají každý k přidělenému úseku. Emily počkala, dokud ostatní neodejdou.

„Samantho,“ řekla tiše, „chystáš se dálkovidecky kontaktovat Nerudu?“

„Nemyslím, že by to bylo zapotřebí. Evans ví, že je uvnitř. Má bezpečnostní stupeň č. 14. Nebudu se s ním hádat.“

„Nejsou dokonalí,“ řekla Emily. „Taky jsem slyšela o jejich psychických schopnostech, ale myslím, že by bylo vhodné ho kontaktovat, když už pro nic, tak abychom alespoň potvrdili Evansovy předpoklady.“

„Mohu to udělat,“ nabídla se Samantha.

„Díky, jsi zlatíčko.“

„Nemáš zač,“ odpověděla Samantha, schovávajíc úsměv.

„Ach, mimochodem, pamatuješ, jak se vypíná Artefakt, když se uvede do činnosti?“

„To nevím, ale myslím, že tak, že mne necháš vypnout ho. Kromě toho, myslím, že to teď již vím. Cítím, jakoby se teď ke mně choval jinak.“

„Doufám, že máš pravdu,“ Když ji Emily mýjela, zlehka ji poklepala po rameni, ve snaze získat informaci o místě Nerudova pobytu. Měla ráda Samanthinu plachou, citlivou povahu. Připomínalo jí to sebe samou před několika lety. Předtím, než dostala rakovinu.

Před nimi se vynořila kamenná zeď, která je stínila před slunečními paprsky a vzbuzovala smysl pro nadzemskou krásu a mystérium. Ve stínu byl vzduch pořád chladný, ale úplně bezvětrí ho činilo snesitelným i bez kabátu. Kameny, které se utrhly v průběhu věků z gigantické kamenné zdi měli velikost malých domů. Bylo snadné představit si, jak to vypadalo, když padali dolů, jako ledovce do moře.

Samantha byla zaměstnána nasazováním Replaje a připravovala se na setkání s Artefaktem. Při dálkovidecké seanci upřednostňovala práci o samotě. Jediné, co potřebovala, byl datový vstup, v podobě obvyklých pátracích souřadnic a časového rámce. Když ale o parametrech hledání věděla příliš moc, bývala pak méně přesná ve výsledcích. Branson nazval ten jev „svazování přízraku“. Předpokládal, že příliš mnoho znalostí o předmětu hledání nějakým způsobem komplikuje volný tok psychické energie. Samantha to zažila pouze jednou a teď byla v podobné situaci. Znala předmět, místo a cíl hledání. Při vědomí bylo těžké nechat tyto vědomosti být a při dálkovidecké seanci pouze nahlížet obrazy a slyšet zvuky, které na ni doléhaly. Ty obrazy bývají velice choulostivé a křehké. Vyžadují, aby je Samantha úplně vsřebala. Jinak se rozptýlí dříve, než budou pochopeny a budou schopny záznamu do Replaje.

Nasadila si snímáčí zařízení, kterou láskyplně nazývali „ohlávka“ nebo „mozková ulita“ a pak otevřela kufřík. Artefakt byl zticha. Překvapilo ji to. Možná ho vypnula natrvalo. Nebo možná, že jeho úkol skončil včera večer. Pečlivě si ho prohlížela, dotýkala se ho tak opatrně, jakoby to bylo novorozeně. Zapnula Replay, nastavila jeho citlivost, posadila se do indiánského sedu se zkříženými nohama a zavřela oči, jako když masivní dveře vypnou hluk rušné ulice.

Na poslední chvíli se rozhodla, že v seanci nebude hledat Nerudu, ale domovskou základnu Artefaktu. Napadlo ji, že Neruda by mohl být právě tam a takto by zabila dvě mouchy jednou ranou. Za okamžik se jí na obrazovce myslí vynořil obraz. Její šéf tomu říkal „statický obraz mozkové ulity“. Když se totiž Replay zprovoznil, snímáčí zařízení často vytvářelo obraz sebe sama v myslí pracujícího dálkovidece. Souviselo to s elektrickým polem a jeho blízkostí k zrakové části šedé kůry mozkové. Nicméně, tento obraz ještě nikdy předtím neviděla.

Uviděla tři mlhavé tvary, které vypadaly jako zelené obdélníky, plovoucí v šedohnědém světle. Oko její mysli se mimovolně mhouřilo při pohledu na ony tvary, doufajíc, že pozná jejich skutečný tvar a účel, ale bezvýsledně. Vypadaly poněkud jako vchody, i když si nebyla jista, jestli je to jejich pravý účel.

Obdélníky, vznášející se v prostoru se začaly otáčet, každý jiným směrem. První se otáčel svisle proti směru hodinových ručiček, druhý se otáčel podélně jako větrný mlýn a třetí zas ve svislé rovině ve směru hodinových ručiček. Najednou si

uvědomila, že Artefakt vydává brum, jakoby byl nějakým způsobem spojen s obrazem a pohybem, který viděla.

Rozhodla se vyzkoušet, jestli to nejsou dveře a přiblížila se ve své vizi k předmětům. Jakmile se přiblížila, zastavily se a brum Artefaktu ustal. Přemýšlela, jestli nemá přerušit seanci, ale ve způsobu, jakým ony obdélníky přitahovaly její pozornost, bylo něco zvláštního. Sílu, která z nich prýštila, předtím nikdy necítila. Bylo to přirozené a současně nepřirozené a tento protiklad ji přitahoval.

Samantha natáhla ruku aby se dotkla prostředního předmětu a jakmile to udělala, jeho tvar se změnil. Najednou viděla, jak se z něj stává postava člověka, staršího vysokého voustatého muže. Vypadal poněkud jako čaroděj a jeho pohled měl takovou intenzitu, že mimovolně sklopila oči.

„Neboj se nás,“ slova naplnila její nitro a doznívala uvnitř její bytosti jako ozvěna. Připadalo jí, jakoby každá buňka jejího těla měla najednou uši.

„My jsme ti, které hledáš a které jsi vždy hledala,“ pokračoval hlas. Zněl panovačně, ale mírně. „Byla jsi přivedena k tomuto okamžiku, abyste našli to, co jsme vám zde zanechali. Je to již na dosah a když zjistíte, že vaše ruce po tom sahají, uchopte to pevně, bez váhání. Beze strachu. Říkáme vám, že toto je jediná možnost. Jediná cesta kudy jít.“

Slova dozněla. Samantha hleděla na bytost, stojící před ní. Postupně se její tvar opět změnil na obdélník. Vznášel se, jako zelené, beztvaré dveře.

Instinktivně promluvila.

„Co je to, co máme na dosah?“

„Cestu do našeho světa,“ odpověděl hlas.

„Do vašeho světa?“ Opakovala bezmyšlenkovitě.

„Jestliže půjdete vpřed bez obav, naleznete náš svět. Toto je jediná bariéra do našeho světa, která je neproniknutelná.“

„Proč chcete, abychom našli váš svět?“ zeptala se, vědoma si toho, že vypadá zmateně.

„Byli jsme s vaším druhem bytostí od jeho vytvoření na této planetě, kterou vy voláte Země. My jsme součástí vaší DNK³² - zašifrování do neviditelných struktur, které obklopují a podepírají vaši DNK. Náš svět je ve vás a současně dále, než si vaše mysl dokáže představit. Najdete náš svět, protože potřebujete naši pomoc k tomu, abyste probudili část vaší přirozenosti, která je ukryta před vaším pohledem za jazyky vašeho světa.“

„Skryta?“ zeptala se Samantha. „Jakým způsobem?“ Na povrchu prostředního z obdélníků se najednou objevil obrázek Země, obklopené mřížkou ze světelných vláken. Vypadalo to jako holografický film promítaný na jeho povrch.

„Vaše planeta je středem zájmu mimozemských bytostí, které ještě neznáte. Jsou mnohem vyspělejší a nebezpečnější, než si průměrný pozemšťan dokáže představit. Jestliže má lidstvo pokračovat v úloze správce genetické knihovny zvané Země, kterou jsme zřídili a starostlivě kultivovali v této Galaxii³³, pak je potřeba, aby se bránilo před touto loupeživou rasou.“

Obraz Země se zvětšil, jakoby kamera najela detail modré koule, plovoucí v nesmírném černém prostoru. Samantha si všimla několik pulsujících světelných bodů. Zdálo se, že označují strategická místa na zemském povrchu. Její pozornost přitáhla oblast Nového Mexika, kde uviděla světelný bod.

„Uniká vám,“ pokračoval hlas, „že vaše planeta je součástí vzájemně propojeného vesmíru, který funguje mimo řízený chaos konstrukcí, nástrojů, technologií a předpisových vynálezů vašich vědců. Existuje něco, co je podstatou částice a vlny, podstatou podvědomí, podstatou duchovní rezonance největších učitelů země přičemž tento Jazyk jednoty zůstává dosud před vámi ukryt. Je zakódován do vaší DNK. My jsme ho tam vložili. Do vaší DNK jsme vložili spouštěče, které by

měli probudit vaši schopnost přežití změn ve vaší genetické skladbě.“

„Proč? Proč máme prodělat genetické změny?“ Nemohla udržet svou skeptickou otázku, ale jakmile ji vyslovila, zpozorovala, že její strach roste. To, s čím komunikovala, bylo neznámé a věděla, že důvěřovat čemukoliv při samořízené dálnovidecké seanci, byla hloupost.

„Brzy to zjistíš,“ odpověděl hlas. „Po tomto setkání pocítíš novou důvěru ve své schopnosti vzhledu. V následujících týdnech pohyb a strachu bude jeden prvek, který tě podrží. Na určité úrovni, kterou neznáš, jsi holografickou bytostí, která je vetkána do všech věcí a jestliže se dotkneš tohoto pocitu, probudíš takové frekvence svého vědomí, které tě povedou do našeho světa.“

Nemáš žádný důvod, abys nám věřila, přesto víš, že naše slova nemají jiný účel, nežli probudit část dlouho spícího lidstva. Jsme Tvůrci křídel. Zůstávej ve Světle-keré-je-Vším.“

Obdélníky se rozmazaly do nazelenale-zlatého světla, které naplnilo její vizi. Zvuk Andrewsova hlasu přerušil její soustředění a opět nabyla svou lidskou vyrovnanost. Chabě si uvědomovala, že ztratila spojení s nejúžasnější silou, kterou kdy viděla.

* * *

Fifteena v jeho světě zneklidňovalo jenom velice málo lidí, ale Darius McGavin patřil mezi jednoho z nich. McGavin byl ředitelem Laboratoře zvláštních projektů³⁴ NSA. Služebně byl McGavin Fifteenův nadřízený, protože ACIO byla založena jako utajené oddělení Laboratoře zvláštních projektů v době na konci čtyřicátých let, kdy nabyly důležitost aktivity neidentifikovatelných létajících objektů. Fifteen tedy podléhal McGavinovi. Fifteenův intelekt a schopnost utajovat byly natolik vyříbené, že McGavin si vůbec nebyl vědom skutečného rozsahu ACIO, její skutečného poslání a cílů, či existence Labyrinth Group a jejího Programu transferu technologií, realizovaného ve spolupráci s Corteánci. Vzhledem k paranoci a technologickému pokroku NSA to bylo skutečně mistrovské utajení.

Fifteena ale opravdu rušily McGavinovy nenadálé, krátkodobé návštěvy, které měly jediný účel: zamést vážné problémy pod koberec. Tyto vážné problémy často představovali zvěsti o tajných iniciativách ACIO směrem k vojensko-průmyslovému komplexu, či k soukromým obchodním partnerům.

Fifteena trápily tyto přepadovky jako hemeroidy. McGavin byl arogantní a navíc býval mimořádně špatně informován; a to byla kombinace, kterou Fifteen dokázal snášet pouze v malých dávkách. V době závazných schůzek s McGavinem si obvykle dohodl sérii naléhavých jednání. Když měl štěstí, po půl hodině se McGavin vracel zpět do Virginie. V jedenáct se ozvalo zaklepání na dveře, které mu připomnělo, aby nasadil strojené veselí hosta na snobské párty. Žáda ho trápila více, jako obvykle, přesto nikdy neužíval prášky od bolesti. Když kráčel ke dveřím se svou bílou hůlkou v ruce, naposled si zkoušel svůj sváteční úsměv.

„Dárie, jak rád tě vidím.“

„Taky tě rád vidím,“ odpověděl McGavin. „K čemu ti je ta hůlka? Snad jsi nezestárl, nebo jo?“ smál se, když procházel kolem Fifteena. Bez nabízení se posadil ke konferenčnímu stolk. Postavil aktovku na zem a nasoukal se do připravené židle. Pak si promnul rukama svou holou hlavu.

„Několik týdnů mne již bolí záda. Ta hůlka... dobrá, mám ji k tomu, abych vzbuzoval politování.“ Fifteen se zdvořile usmíval, přesně, jak měl nacvičené. McGavin byl zvláštní kombinací technického génia a lstivého politika. Promoval na Akademii vojenského letectva v roce 1975, jako nejlepší ze své

třídí. Pak promoval jako strojný inženýr a pak studoval kvantovou fyziku na Yale. Byl dokonalým studentem, obdařen schopností vycítit sklony svých profesorů a reagovat na ně ke své vlastní výhodě. NSA ho zaměstnala když mu bylo pouhých dvacet tři let a on okamžitě uchopil svou příležitost v Laboratorii zvláštních projektů.

Trvalo mu pouhých jedenáct let, než se stal jejím ředitelem. Když McGavin uchopil otěže SPL³⁵, Fifteen byl již osmnáct let výkonným ředitelem ACIO. Jenom stěží dokázal hrát podřízeného línému frackovi, jak o něm často mluvil v Labyrinth Group.

„Tak řekni mi, co tě sem přivádí,“ zanotoval Fifteen, když se McGavin usadil. Jeho hlas měl takový tón, že McGavin mimovolně couvl, jako školáček vyvolaný učitelem před tabulí. „Vlastně, myslel jsem, že mi vysvětlíš, co je toto?“ McGavin otevřel malé skleněné pouzdro, ve kterém měl elektronické zařízení velikosti a tvaru náprstku. Fifteen okamžitě poznal jedno z malých zařízení pro odposlouchávání telefonních hovorů, pocházejících z ACIO. Zařízení sloužilo k stavbě takzvaného 'odposlechového plotu'³⁶.

Fifteen si nasadil své bifokální brýle, vzal zařízení do ruky a podrobně ho zkoumal.

„Připadá mi to jako odposlech. Mohl bych zavolat někoho z našich odborníků, aby to rozebral...“

„Tento týden se přihodily dvě zajímavé věci, které mi nesedí.“ McGavin se zatvářil vážně a jeho hlas se změnil v šepot.

„Za prvé, profesor z novomexické Univerzity udělal místopřísežné prohlášení, že byl agenty NSA přinucen, aby vrátil nezvyklý předmět, který byl před pár dny nalezen studenty na výletě. Za druhé, máme důkaz, že v posledních dnech byly z ACIO do Nového Mexika vyslány dvě expedice a to na místo, které je pouze několik mil od místa objevu onoho předmětu. Jedna mise odletěla včera.“

McGavin se odmlčel, odhadujíc Fifteenovu řeč těla, přičemž hledal jakékoliv stopy, které by přizdobily jeho analýzu. Fifteen si dával pozor, aby se neprozradil a čekal, že McGavin bude pokračovat.

„A potom, dnes ráno naši agenti ověřovali profesorovo tvrzení a provedli rutinní prohlídku jeho bytu a kanceláře. Při ní jsme našli sedm těchto zařízení. Vypadají podobně, jako naše, ale jsou, alespoň podle našich elektrotechniků, dokonalejší.“

„A ty si myslíš, že je zde souvislost mezi misí ACIO do Nového Mexika a profesorovým místopřísežným prohlášením, že?“ Fifteen vypadal dotčeně. McGavin přikývl.

„Podívej, jenom mi řekni, co se děje. Zatraceně dobře víš, že máš všechny aktivity hlásit, jinak jsem nucen si myslet, že tady darebačíš. Znáš předpisy pro tyto situace. Takže mi teď přímo řekni, co se tady k čertu děje?“

Fifteen odsunul křeslo a nemotorně se postavil. S hůlkou v ruce se belhal k jeho stolu a vzal sebou velký pořadač. Práskl jím na stůl přímo před McGavina.

„Zde je všechno, co víme.“

McGavin otevřel pořadač a začal prohlížet několik dokumentů.

„Nemůžeš to prozkoumat?“

„Nemůžeme dostat nic z té proklaté věci. Je to pevně uzavřené. Tak pevně, že jsme z toho úplně zmateni. Poslali jsme do oblasti dva vědecké týmy v domněni, že najdeme ještě něco.“

„A...?“

„Dosud nic.“ odpověděl Fifteen.

McGavin znovu zapíchl oči do dokumentů.

„Proč jsi to nehlásil?“

„Nebylo co hlásit. Provádíme ten výzkum pouze čtyři dny...“

„Čtyři dny je dlouhá doba, příteli, v této branži to může znamenat celý život.“

McGavin odložil složku. Prsty se nervózně pohrával s plastovým štítkem s nápisem „Ancient Arrow“³⁷.

„Takže, máš mimozemský artefakt, název projektu, přivedl jsi toho profesora k šílenství, zadrátoval jsi mu to doma i v kanceláři, ale podle tebe nemáš nic, co bys mi měl nahlásit.“

Fifteen pozorně poslouchal. Opět nasadil svůj účastný pohled a obtížně se posadil do své židle.

„Vím, že máš rád bezprostřednější způsoby komunikace, ale nebylo o čem informovat...“

„Máš tu zpropadenou mimozemskou věc! Nejsem sice takový odborník v těchto technologiích, ale jestliže to nejsi schopen prozkoumat, pak je to zatraceně důmyslné. Přestože víš, že to může být zbraň, nebo nějaká sonda. Pracovní předpisy říkají, že jakýkoliv důkaz mimozemské technologie musí být okamžitě hlášen SPL. Víš to zrovna tak, jako já.“ McGavin snížil hlas. „Víš, že musím zahájit vyšetřování. Smrdí to utajováním. Nechci ztrácet svůj čas a energii vyšetřováním nejproduktivnější laboratoře kterou NSA vlastní. Je to velká ztráta. Ale nemám jinou možnost.“

„Zcela chápu,“ řekl Fifteen. „Jelikož jsou potíže, budeme spolupracovat všemožným způsobem.“

„Můžeš začít tím, že necháš Evanse, aby zkontaktoval Denisu Shorterovou, aby sehnala stínového agenta, který bude přidělen k projektu Ancient Arrow. Když se budeme přímo účastnit projektu, udržíme komunikaci na lepší úrovni.“

„Ovšem. Zkontaktuje ji hned zítra.“

„Ne, ještě dnes. Nepotřebuji jakékoliv další prodlevy v komunikaci.“

„Evans je do zítřka v terénu. Nemá sebou bezpečný komunikační prostředek...“

„Pak ať to udělá Jenkins.“ odpověděl McGavin. „Chci k tomu Shorterovou a chci, aby to udělal ihned.“

Podívej, vím vše, co se říká o tvém panství, které sis tady vybudoval. Vím, že si rád hraješ a vím, že máš mocné spojení. Ale dělej to, co máš. Ohlašuj, co víš, standardní cestou. Jestliže jsi vytižen, pak to za tebe udělá Li-Ching. Není důležité, kdo posílá informace. Chci mít jistotu, že jestliže na složku napíšeš jméno projektu, její kopii mi okamžitě pošleš. Ne za hodinu, ale za minutu. Rozuměl jsi?“

„Úplně.“

„A ještě jedna věc...“

McGavina přerušilo zaklepání na dveře.

„Ano,“ zavolal Fifteen. Dveře se pomalu otevřely a dovnitř nahlédla mužská hlava. „Omlouvám se, že vás ruším, pane, ale máte další schůzku. Do které zasedačky je mám uvést?“

„Již končíme,“ řekl Fifteen, „uved’ je do Hyloické.“

„Díky, pane.“

Dveře se nehlučně zavřely.

„Něco jsi říkal...?“ připomínal Fifteen.

„Co je tak zvláštní na tom artefaktu?“

„Nevíme, jestli je na něm něco zvláštní. Je třeba říct, že je to zcela nepřístupná technologie, je to možná ostuda, ale jestliže ji nemůžeme prozkoumat, jedinou možností je uložit ji do depozitáře a čekat, až k tomu budeme mít vhodné nástroje.“

„Všiml jsem si, že ve složce není žádný rozbor dálnovideckého posudku. Předpokládám, že jste provedli dálnovidecký průzkum.“

„Ano, ovšem.“

„Rád bych viděl záznam z Replaye, pokud existuje.“

„Ovšem.“

McGavin se rozhlédl po prostorné Fifteenově kanceláři, jakoby byl přetažený. Fifteen věděl, že je rozmrzelý z toho, že má ohlášenou další schůzku.

„Přismahnu ti zadek, jestliže najdu něco podezřelého. Můžeš si myslet, že jsi mimo dosah mého vlivu, ale dovol, abych ti připomněl, že tvůj rozpočet podepisuji já. Tak mě nesar.“

Pak se McGavin postavil a otevřel svou aktovku.

„Předpokládám, že toto je pro mne?“ Podržel pořadač, který mu Fifteen předložil.

„Ovšem.“

„Do půl hodiny budu mluvit s Shorterovou,“ řekl McGavin. „Doufám, že do té doby jí Jenkins zavolá.“ McGavin zavřel aktovku, vrátil židli na své místo a kráčel ke dveřím doprovázen Fifteenem. McGavin položil ruku na kliku a pohlédl na Fifteena.

„Oktávie, Mám pochybnosti o tvé motivaci a činnosti. A tyto pochybnosti... mne zneklidňují. A když nejsem klidný, stávám se paranoidní. A když jsem paranoidní... stávám se nelítostným.“

„Co tím chceš naznačit?“ zeptal se nevinně Fifteen.

„Když se nebudu moci na tebe spolehnout, udělám ti ze života peklo.“

„Nyní víš o projektu Ancient Arrow tolik co já,“ odpověděl Fifteen klidně. „Budeme tě lépe informovat. Pouze jsme nepomysleli, že by tě tyto informace natolik zajímaly. Vidím teď, že jsme se přepočítali. Již se to nestane, ujist'uji tě.“

„Modli se, aby se to již nestalo.“

Potřásl si ruce a rozloučili se. Fifteen zavřel za ním dveře. Svou hůlku položil na stůl a sedl si na stejnou židli, na které seděl předtím McGavin. Zavřel oči a uvolnil tvář. Rukama zalovil pod stolem a vytáhl malý, černý předmět. Pak se Fifteen naklonil blíže ke štěnici a usmál se. Vyrušilo ho zaklepání na dveře.

„Ano.“

„Omlouvám se, že tě ruším, ale byla jsem zvědavá, jak dopadla schůzka s McGavinem.“ Byla to Li-Ching. Měla na sobě červenou vlněnou sukni ke kotníkům a hedvábnou blůzu bez rukávů. Havraní vlasy měla sepnuté na zádech do zvláštního ocasu, který držel dohromady stříbrnou sítí. Fifteen podržel černý předmět tak, aby ho viděla a usmíval se jako Cheshireká kočka.

Posadila se na roh stolu vedle Fifteena. Úzký rozparek v sukni odhaloval její slonovinové, dokonale tvarované nohy.

„Soudě z tvé tváře, šlo to dost dobře?“

„Ano,“ odpověděl Fifteen, „ale škoda, že nám nevěří.“

Fifteen vzal svou hůlku a uštědřil elektronické štěnici osudný úder.

„Tentokrát pouze jedna?“

„Pouze jedna,“ povzdechl Fifteen. „Člověk by si mýsl, že to konečně vzdá a přestane je sem strkat.“

„Pouze ti chce připomenout, že tě sleduje a naslouchá,“ řekla Li-Ching. „Znáš tu strategii, čím víc jsi paranoidní, tím víc chyb děláš.“

„Chce se mne zbavit.“

„Ne, chce zlikvidovat ACIO, jeho utajení a nezávislost. Není to žádný hlupák. Ví, že jediný způsob, jak pevně uchopit činnost SPL do svých rukou, je integrovat ACIO do svého oddělení. To je jeho cíl. Vše, co dělá, ho k němu posouvá blíž.“

„Možná, že kdyby věděl co ve skutečnosti děláme, změnil by své cíle.“

„Co tím myslíš?“

„Ten zatracený idiot nařídil vyšetřování, zdánlivě aby zjistil, jestli něco v projektu Ancient Arrow netajíme. Ale jsem si jist, že jeho skutečným úkolem je čmúchat v našich technologiích. V Stevenově bytě a kanceláři našli odposlech páte úrovně.“

„K čertu!“ Li-Ching se postavila a začala se procházet.

„Podezřívá nás, že máme čisté technologie a jim posíláme jenom ty zředěné. Toto vyšetřování se na to určitě soustředí. Chce důkazy. A když je bude mít, bude se snažit odstranit mne.“

„Bože, jaká zbytečná ztráta času.“ řekla Li-Ching.

„On neví, že je to ztráta času.“

„Dobře, pak tedy je přece jen hlupák.“

„Nechme ho, ať si vyšetřuje, ať sem pošle stínového agenta, či cokoliv, co potřebuje. Evans si vezme na starost toho agenta a ty dohlédneš na předpisy.“

„Dal jsi mu složku s projektem, kterou jsem připravila?“

„Ovšem,“ Odpověděl Fifteen. „Vypadal, že ho to přesvědčilo, přinejmenším částečně.“

„Většina z toho je pravda. Nemusela jsem to příliš upravovat.“

„Chce pásky z Replaye, které se týkají Artefaktu.“ Fifteen si povzdechl. „Měla bys dát echo Bransonovi, aby na tom začal pracovat. Než udělá pásek, rád bych viděl jeho scénář.“

„Jasně.“ Hlas Li-Ching zněl vzdáleně, jakoby přemýšlela o něčem úplně jiném. „Předtím jsi říkal, že bys chtěl, aby věděl, co tady skutečně děláme. Co říkáš?“

„Dejme mu důkaz, že jeho domněnky jsou pravdivé. Neví nic o Labyrinth Group ani o Corteu. Možná, že slyšel nějaké klepy, ale nic více. Věř, že jsme darebáci a že zatajujeme nějaké technologie.“

„Chceš, aby Ortman uvolnil nějaké neškodné čisté technologie... například naše odposlechové ploty?“

„Ano, ať dá dohromady seznam technologií, bez nichž se obejdeme.“

„Žádný problém.“

„Chci, aby se McGavin cítil, jako vítěz. Pak dá pokoj a vypadne odsud.“

„Máš ještě něco?“

„Stevens je nejistý,“ řekl Fifteen. „Myslím, že bude potřebovat, abychom se mu připomněli. Současně je potřeba postavit u něj odposlech sedmé úrovně.“

„A co tak restrukturalizace paměti?“

„Již bylo dost problémů. Kdyby najednou zapomněl, mohlo by to pouze zhoršit naši situaci a upozornilo by to jeho kolegy, kteří to již vědí a stejně tak McGavina. Ne, ať ho navštíví Morrison. Jenkins může instalovat ten odposlech.“

„Dobrá.“

Li-Ching si opět sedla na roh stolu. Překřížila nohy a sukně se jí rozevřela. Fifteenova ruka vklouzla dovnitř. Uličnický se usmál.

„Zatracený McGavin!“ Práskl do stolu pěstí. „Nemám teď na tebe dost času... Právě jsem si vzpomněl, že potřebuji nutně mluvit s Jenkinsem.“

Náhle se zvedl a Li-Ching pochopila, že jejich společný čas prozatím skončil. Políbila ho na tváře a něco mu zašeptala do ucha. Fifteen pozorně poslouchal. Přestala šeptat teprve tehdy, když očividně zčervenel.

„Právě kvůli tomu sem chce McGavin instalovat více štěnic,“ řekla. Zmizela dřív, než stihl zareagovat. Když se za ní zavřely dveře, na chvíli se zarazil a pak si vzpomněl na Jenkinse.

Evans koutkem oka zahlédl ve zdi kaňonu zářez. Byl malý, vysoký pouze půl metru, ale byl to určitě otvor. Chvilí vzdoroval myšlence, aby zavolal své kolegy. Namísto toho poklekl a nakoukl do temnoty praskliny a několikrát hlasitě zavolal Nerudovo jméno. Naslouchal ze všech sil, když uslyšel slabý hlas.

„Jsem zde. Jsem zde uvnitř...“ zbytek volání nerozuměl. Hlas zněl velice naléhavě. Něco nebylo v pořádku.

Hlas vypadal jako Nerudův, ale chyběla mu jeho vitalita. Byl raněn. S největší pravděpodobností. Evans zařval z plných plic.

„Za pár minut jsme u tebe. Vydřž.“ Pak se postavil a zvolal svůj tým. „Mám ho! Všichni ke mně!“ Za pár minut byli všichni, kromě Andrewse kolem něho.

„Co je s Andrewsem?“ zeptal se Evans.

„Nese Artefakt, čili Malou obludu, jak mu říká,“ řekla Samantha. „Nabídl se, že ho přinese.“ Roztáhla ruce dlaněmi nahoru jakoby se stal malý zázrak.

„Chci jenom vědět, jak dlouho asi budeme čekat,“ řekl Evans znechuceně. „Nemáme čas. Colline, ty a já jdeme napřed zjistit, kde je. Možná se chytil v úzkém tunelu. Nechce se mi uvěřit, že to udělal... a ještě k tomu v noci. Ostatní budou čekat na Andrewse zde. Vrátime se co nejdříve - doufám, že s Nerudou.“

„Můžu jít s vámi?“ zeptala se Emily. „Nemusíme na Andrewse čekat obě dvě.“

Dívala se střídavě na Samanthu a Evanse.

„Dobrá, ale buď mimořádně opatrná a drž se těsně za námi. Samantho, volejte na Andrewse, dokud se neobjeví.“

„Dobrá,“ odpověděla.

„Doufám, že každý máte svou baterku,“ prohlásil Evans. „Já беру lano, lékárníčku a nějaké jídlo a vodu. Napadá vás ještě něco?“

Emily a Collin se podívali na sebe a potřásli hlavami.

„Pak tedy pojďme.“

Všichni tři zmizeli ve šterbině, jako cestovatelé branou do nového světa. Evans šel jako první a kvůli své velikosti měl problém protáhnout se škvírou. Povedlo se mu to teprve když se zkroutil jako jogín.

Uvnitř byla poměrně velká jeskyně v průměru kolem dvacet metrů v jejíž vzdálenějším konci byl temný otvor. Jejich svítilny krájely tmu a osvětlovaly stěny z hnědého kamene.

„Nerudo, kde jsi?“ volal Evans.

„Jsem zde,“ bylo slyšet slabou odpověď.

„Můžeš nás nasměrovat,“ volala Emily.

„Rád vás slyším...“ odpověděl Neruda. „Jsem přímo vpředu. Jděte do otvoru a zůstaňte stát po dvaceti metrech. Tunel se tam dělí, držte se vpravo. Než však uděláte další krok, pozorně poslouchejte. Je to domovská základna³⁸. Nemám pro to ještě skutečný důkaz, ale když půjdete hlouběji dovnitř, uvidíte, že vzhled interiéru se bude měnit. A také je zde instalován jejich bezpečnostní systém.“

„Ještě jednou?“ zvolal Evans.

„Chodby jsou zabezpečeny nějakým bezpečnostním systémem. Padl jsem do jedné z jejich pastí, protože jsem nepředpokládal takové zabezpečení, ale věřte mi, celý ten prostor může být plný pastí. Jinak řečeno, buďte mimořádně opatrní.“

„A co ještě?“ zeptal se Collin.

„Sledujte pomalu mou stopu až ke znaku, který je vyrytý na zdi po pravé straně. Jsem v pořádku. I kdyby vám to trvalo hodinu, nic se neděje, jenom jděte opatrně.“

„Chytil ses do pastí?“ zeptal se Collin.

„Určitě.“

„Co se stalo? Raději bych se od tebe nechal poučit.“

„Když já nevím, co jsem právě dělal. Mohl jsem se dotknout a přitlačit nějaký spínač, nebo klopýtnout o nějaký drát, nevím to jistě. Víím jenom, že se to událo tak rychle, že jsem nestihl uskočit. Padal jsem docela hluboko, ale nemám nic zlomeného.“

„Dobrá, zkusíme to. Vyčkej.“ zařval Evans.

„Nemějte obavy, nikam neodcházím,“ odpověděl Neruda.

Evans, Collin a Emily vypadali jako sochy, ukotvené v zemi. Jejich svítilny křížovaly podlahu plnou prachu, špíny a kamení, hledajíc známky jakéhokoliv nebezpečí a současně Nerudovy stopy. Světlo občas natrefilo na zvířecí lebku, nebo kostru umíněného králíka pod zdi chodby. Vypadaly jako odpadky, které vítr odfoukl k plotu.

„Myslím, že ke vchodu do chodby máme volnou cestu,“ poznamenal Evans. Pečlivě si vybral směr k chodbě na vzdáleném konci komory. Collin a pak Emily šli těsně za ním a

snažili se kráčet v jeho šlépějích. Když vstoupili do chodby, zacítili chladnější vzduch. Stezka se pomalu svažovala.

„Vidíš naše svítilny?“ zeptal se Evans.

„Ne, ale za chvíli zjistíte, proč. Jenom pokračujte dál, jak jsem vám řekl.“

Emily se potěšila zjištěním, že Nerudův hlas zní hlasitěji. Zdál se v pohodě a nevypadalo to, že by byl bezprostředně ohrožen. Cítila, že jeho optimismus roste s každým jejich krokem.

„Snažím se sledovat tvé stopy,“ ječel Evans.

„To je dobře, ale vyvaruj se mého posledního kroku,“ smál se Neruda. „Je skutečně hloupý.“

„Je to naposled, co jsem někde jel bez komunikátorů,“ vydechl Evans.

„Celá tato výprava byla naplánovaná moc narychlo. Měli jsme počkat,“ naříkala Emily.

Evans posvítíl dolů úzkou chodbou doufaje, že najde Nerudu, ale paprsek se ztrácel v tmě, aniž by narazil na cokoli určitého. Pak se otočil k Collinovi a Emily.

„Jestliže chodba bude dál takto klesat, pak jde hluboko pod povrch. Ochlazuje se.“

„Vidíš naše svítilny?“

„Ne. Ale vypněte na chvíli světlo,“ navrhl Neruda. „Rozsvítím své, jestli ho vy neuvidíte.“

Zhasl svítilny a okamžitě je pohltila černá tma.

„Tam, myslím, že asi patnáct metrů před námi jsem něco zahlédl. Ano, je to určité světlo.“ Evans opět rozsvítil. Zdi chodby byly od sebe asi na tři metry a bylo vidět, že jsou nahrubo vytesané nástroji.

„Dobrá, Jamissone, viděli jsme tvé světlo. Budeme tam tak rychle, jak je to jenom možné. Tvůj hlas slyším jakoby jsi byl pod námi. Jak hluboko jsi spadl?“

„To nevím jistě. Na chvíli jsem ztratil vědomí - asi tak na deset minut. Můj pád potvrzuje i pekelná bolest hlavy, která dosud trvá.“

„Dobrá, nestarej se, hned jsme tam.“ Evans se otočil k Emily a Collinovi.

„Zůstaňte těsně u sebe. Budu svítit na cestu vpředu. Colline, ty sviť na pravou stranu chodby a Emily, ty sleduj levou. Dávejte pozor. Když uvidíte něco zvláštního, okamžitě mi to řekněte a zůstaňte stát. Jasně?“

I když byl někdy Evans drsný, Emily a Collin byli rádi, že je vede. Každým svým pohybem a způsobem představoval pro ně jistotu. Byl schopen žertovat i tehdy, když jiní tuhli strachem. Pokračovali dolů chodbou, když najednou Collinův hlas rozřízl ticho.

„Stůjte!“

Zůstali jako přimražení.

„Co je?“ zeptal se Evans.

„Toto je ten znak, o kterém se Neruda zmiňoval.“

Všechny svítilny se seběhly na zdi chodby a osvětlily složité vytesané hieroglyfy. Zeď zde byla pečlivě upravená a poměrně hladká aby byla schopna zobrazit i podrobné linie a vzory.

„Jak si vysvětluješ ten znak na zdi?“ zvolal Evans na Nerudu.

„Nic podobného jsem nikdy neviděl,“ odpověděl. Jeho hlas zněl nepochybně blíže, ale také přicházel zdola.

„Je podobný znakům na Artefaktu, ale přesto se od nich v mnoha ohledech liší. Sleduj můj poslední krok, blížíš se k místu, kde jsem skončil svůj výlet.“

O další dvě minuty Evansovo světlo našlo poslední Nerudův otisk boty. Bylo vidět, jak zde uklouzl doprava, ale nebylo zde ani stopy po dveřích, nebo po východu.

„Posviťme si na toto místo.“ Evans soustředil paprsek, jako laser na jedno místo, které chtěl osvětlit všemi svítilnami.

„Dobrá, vidíte něco, co by vypadalo, jako díra nebo padací dveře?“

„Zatím nic,“ odpověděl Collin.

Emily ukázala na zeď u stropu chodby kam mířila svítlnou.
 „Co je to?“
 „Vypadá to jako větrání, nebo nějaký malý otvor,“ řekl Evans.
 „Možná, že kvůli tomu slyšíme Nerudu.“
 „Jamissone, řekni něco,“ pobídl ho Evans.
 „Něco.“
 „Bylo by užitečné, kdybys překonal svou obvyklou mnohmluvnost,“ řekla Emily laškovně.
 „Dobrá, ale varuji vás, můj životní příběh do pěti, či šesti let je pěkně nudný...“
 „Máš pravdu, je ho slyšet odsud,“ řekl Collin rozčileně.
 „Jamissone, to jsem já, Evans, našli jsme u stropu něco jako větrák. Je to malá díra v průměru kolem deseti centimetrů. Také jsme našli tvou poslední stopu, ale nejde poznat, kam jsi spadl. Nevidíme žádnou zárubeň, která by naznačovala dveře, nebo východ. Co doporučuješ?“
 „Máš nějaký provaz?“
 „Ano, asi deset metrů dlouhý.“
 „Můžeš ho prostrčit přes ten otvor?“
 „Ano, myslím, že ano,“ odpověděl Evans.
 „Zkus ho nasoukat do otvoru, kolik půjde. Když budu mít štěstí, uvidím ho.“
 „V jaké místnosti jsi se octl?“ zeptala se Emily.
 „Je zde vysoký strop, možná kolem deseti až dvanácti metrů, má tři metry v průměru a strop je klenutý. Je to určitě stavba... dokonalá stavba. Ale nevidím žádné otvory a stejně jako vy nevidím žádné zárubně. Nevím ani přesně, jak jsem se sem dostal.“
 Evans balancoval na špičkách a snažil se navléct provaz do otvoru. Vypadal poněkud jako obr, či nešikovná tanečnice. Otvor u stropu byl kolem půl metru nad jeho dosahem a provaz byl hodně ohebný, než aby ho šlo protáhnout otvorem bez toho, aby Evans povyskočil.
 „Možná je hloupé tady skákat, ale je to jediný způsob, jak tam ten provaz dostanu. Vy dva stůjte bokem. Když tam spadnu, Collin půjde pro pomoc. Emily, ty budeš držet hlídku. Zde je můj komunikátor.“ podal ho Collinovi.
 „Mohl bych tě zvednout,“ řekl Collin.
 „Pochybují. Jsem pro tebe moc těžký. Kromě toho si nemůžeme dovolit, abychom tam spadli oba.“
 Emily souhlasila. Collin se podobal chodící tyči.
 „Zvedni Collina nahoru,“ navrhla Emily. „Pro tebe bude jako pírko.“
 „Nechce se mi riskovat nás oba, když to mohu udělat sám. Nechte mne, abych to zkusil nejdříve já. Když to nedokáži, nic se neděje a zvednu Collina. Jděte zpět asi na pět metrů.“
 Evans čekal, až se uklidí do bezpečné vzdálenosti. Vyskočil dokonale, jako basketbalový hráč, když dává koš. Provaz hladce vklouzl dovnitř. A pak vypadl ven. Evans dopadl tvrdě, ale bezpečně. Po chvilce hledání našli vhodný kámen, který uvázali na konec provazu. Pak Evans opět hodil provaz do díry. Tentokrát tam zůstal.
 „Vidíš něco?“ křičel Evans a tlačil provaz dál do otvoru.
 „Ano, ale musíš tam strčit víc provazu, abych ho dosáhl.“
 „Nemůžeš vyšplhat po zdi a uchopit ho?“
 „Vůbec.“
 „Jestliže k tobě dostanu provaz, dovedeš se vyšplhat nahoru?“
 „Myslím že ano, ale nevím, co uděláme dál. Naposled, co jsem to zkoušel, nebyl jsem schopen protáhnout se dírou o průměru deset centimetrů.“
 „Můžeme otvor rozšířit,“ odpověděl Evans, poněkud popuzeně.
 „Tedy, vylezeš na horu, nebo ne?“
 „Ano, těsně pod klenbou jsou kolem dokola nějaké výstupky, určitě pomohou.“
 Evans se otočil k Emily a Collinovi.

„Chci, abyste se vrátili ke vchodu. Spojte se s Jenkinsem a informujte ho o naší situaci. Dostanu Jamissona ven a za dvě hodiny se sejdeme u vchodu. Kdybychom tam za dvě hodiny nebyli, musíte Jenkinsovi poslat bezpečnostní detaily, aby ihned shromáždil vybavení pro záchranáře.“
 „Jak chceš sám dostat Nerudu ven?“ zeptal se Collin zmateně.
 „Než cokoli uděláme,“ řekla Emily, „navrhuji, abychom se snažili zjistit, jak se dá otevřít průchod do té pasti bez toho, abychom tam sami spadli.“
 „Je to příliš nebezpečné,“ vložil se do toho Evans.
 „Jestliže je to citlivé na tlak, bude pro otevření stačit dotknout se stejného místa a průchod by se měl otevřít. Možná ho udržíme otevřený.“
 „Souhlasím, měli bychom to zkusit.“ řekl Collin. „Jinak nevidím žádnou možnost, jak ho odsud dostat.“
 „Nerudo, slyšel jsi to?“ zeptal se Evans.
 „Ano.“
 „Co tomu říkáš?“
 „Ano, Emily a Collin by měli udělat to, co jsi navrhl ty. Čím dříve, tím lépe.“
 Evans zašeptal.
 „Prosím, teď jděte. A dejte pozor, aby jste sledovali stopy, kterými jsme sem přišli. Do dvou hodin budeme venku. Jděte.“
 Vlnil rukama jako mořské vlny.
 Emily a Collin zaražení kráčeli zpět. Neviděli žádný důvod pro Evansův troufalý přístup. Bylo to ještě víc zarážející, že Neruda s ním souhlasil.
 Dělo se něco zvláštního. Ale oni poslušně splnili rozkaz a připojili se k Andrewsovi a Samantě u vchodu. Uvnitř byli pouze sedmnáct minut.
 Když jim Andrews se Samanthou pomohli protáhnout se úzkým vchodem, denní světlo zaútočilo na jejich oči.
 „Proč vám to trvalo tak dlouho?“ zeptal se Andrews.
 „Našli jsme Nerudu. Je v pořádku.“ začala Emily. „Je chycen v nějaké komoře, ze které ho bez nářadí nedostaneme.“ Evans zůstal uvnitř. Bude zkoušet dostat ho ven sám, ale když se mu to nepovede za... hodinu a půl, musíme volat Jenkinse, aby poslal pomoc.“
 „Měli bychom teď zavolat Jenkinse,“ připomněl jí Collin.
 Collin vytáhl Evansův komunikátor a zmáčkl knoflík „ZÁZNAM“. Pak váhavě promluvil do mikrofону.
 „Subjekt nalezen. Potřebujeme záchranný tým. Další zpráva po devadesáti minutách. Do té doby připravte vyslání pátracího a záchranného týmu. V další zprávě pošleme přesné souřadnice. Prosím potvrďte.“
 Collin si přebral záznam a spokojen se zprávou zmáčkl tlačítko ODESLAT. Všichni věděli, že Jenkins a Evans nesnášeli dlouhé a detailní vzkazy.
 Bylo něco po desáté ráno a horké pouštní slunce začínalo žhnout. Andrews postavil nouzový tábor a pak se všichni usadili a čekali než uplyne stanovený čas. Emily se zaměstnávala přípravou kávy na solárním ohříváči. Collin hleděl do map a stanovoval souřadnice pro záchranný tým.
 „Je to domovská základna, že?“ zeptala se Samantha Emily.
 „Zdá se, že Neruda si to myslí.“
 „Viděli jste něco... něco nezvyklého?“
 „Chodby jsou uměle vytvořeny. Na zdi je znak, který je podobný těm na Artefaktu. Neruda nějak záhadně skončil v cele, která se podobá vězeňské, ale nenašli jsme do ní z chodby jakýkoliv vstupní otvor. Vypadá to, jakoby se dematerializoval a byl vzat do zajetí...“
 „Proč?“
 „Nevíme.“
 „Oni něco chrání,“ řekla Samantha.

„Co chrání?“ zajímal se Andrews a přistoupil blíže k Samantě. „Chci tím říci, jestli chrání další podobné artefakty, jako je ta naše malá obluda?“

„Je to genetická technologie,“ řekla a vyznělo to jako konstatování a otázka současně.

„Jak to víš?“ zeptala se Emily.

„Těsně předtím, než Evans objevil otvor v masivu, jsem měla s Artefaktem zážitek při dálnovidecké seanci. Viděla jsem obrazy...“

„A to...?“

„Jako obraz něčeho, co se podobalo na mimozemšťany.“

„Ouha,...“ začal Andrews. „Jak víš, že můžeš věřit tomu obrazu, který ti vložila do hlavy ta věc?“ ukázal na hliníkový kufík s Artefaktem. „Titíž mimozemšťané postavili tu zatracenou dobu pasti na myši, která teď uvěznila Nerudu. Nebudí to ve mně ani špetku důvěry.“

Samantha chtěla něco říct, ale pak se zarazila.

„Ježíši, Andrews,“ zvolala Emily, „necháš ji konečně, ať nám souvisle řekne co viděla?“

Andrews kopl do zvětralého kamene a sledoval, jak se drolí. Pohyboval rty, jakoby mluvil, ale nevydal ani hlásek.

„Chci jenom říct,“ řekla Samantha pomalu, „že obrazy, které jsem viděla, byly naprosto odlišné... velice dokonalé... snad zobrazují lidi, ale je docela možné, že také něco úplně jiného. Zpodobňovaly lidské postavy ale také geometrické tvary, jako... například obdélník.“

Na chvíli se zarazila, jakoby se snažila na něco vzpomenout. Collin vzlhl od map a pozorně poslouchal. Samantha pokračovala:

„Nebudu předstírat, že nevím, kdo jsou, ale ten obraz vidím tak zřetelně, jako vás a je jasné, že ten obraz nemaloval žádný pobuda ani nepochází od válčících druhů. Myslím si, že jsou laskaví - snad nám budou i užiteční. Ukryli zde něco, co je určeno pro nás a má to co do činění s genetikou. Je to všechno součástí mistrovského plánu.“

„Ovšem včetně toho, jak vypekli s Nerudou...“ zamumlal Andrews.

„O Nerudovi nevím nic,“ vysvětlovala Samantha, „ale jsem si jista tím, co vám říkám. Pravděpodobně zde instalovali různé ochranné mechanismy aby zajistili, že to místo objevíme my a ne někdo jiný. Je zde něco důležitého a chtějí, abychom to našli.“

„Tak ty myslíš, že uvnitř je něco... dárek od těch mimozemšťanů, na kterém jsou napsána naše jména?“

Andrews se s tím viditelně nemohl smířit. Byl jedním z mála lidí z ACIO, kteří neměli přirozený respekt vůči dálnovidcům a jejich práci. Podle něj byli dálnovidci pouze glorifikovaní psychopati.

„Ano.“ Tiše odpověděla Samantha.

„Colline, dostal jsi již ze základny nějakou odpověď?“ zeptala se Emily.

„Ano, potvrdili příjem,“ podíval se na hodinky, „ještě šedesát osm minut.“

„Takže jací jsou?“ zeptal se Andrews. „Přátelští mimozemšťané, kteří přiletěli na Zemi před dvanácti stoletími, hráli si s Indiány a pak něco uložili do té hory, abychom to našli? To bych bral.“

„Samantho, nejsou to pouze tvé pocity?“ Zeptal se tiše Collin, snažíc se zmírnit Andrewsovu posměšnou poznámku. „Vlastně ani na Replayi nemáš nic, nebo jo?“

Samantha se zavrtěla na velké skále a oběma rukama si pročesala vlasy. „Ne. Když jsem kontrolovala Replay, nebylo na něm nic. Nějak museli obelstít jeho záznamovou citlivost. Možná používají obrazovou projekci Artefaktu a je možné, že jsem nebyla ve stavu dálnovidění. Ale vnímala jsem ty obrazy

intenzivně. Myslím, skutečně intenzivně a to vůbec nepřeháním.“

„Dobrá, ale pořád mám v tom zmatek,“ řekl Andrews. „Viděla jsi obrazy geometrických tvarů - myslím, že jsi říkala o něco o obdélnících - a z toho usuzuješ, že v té hoře je ukryta genetická technologie. Je to tak?“

„Viděla jsem několik obrazů. Jeden z nich byla Země, vznášející se v prostoru, kterou obklopovala síť ze světelných vláken. V některých místech, kde se vlákna křížila, jsem viděla pulsující jasně svítící body...“

„Kolik jich bylo?“ ptala se Emily.

„Možná tři, ne, snad pět. Nevím to přesně.“

„Všimla sis jak jsou rozmístěny?“ zeptal se Collin.

„Jediný, kterému jsem věnovala pozornost, vypadal, jako by to byl zde, v Novém Mexiku.“ zašilhala a na chvíli přivřela oči.

„Měla jsem neodbytný pocit, že tuto technologii ukryli na tomto místě,“ dodala. „Tato rasa ji zde zanechala za určitým účelem, ale nevím, za jakým...“ Její hlas postupně utichl. Všichni poslouchali tak pozorně, že ani nezaregistrovali Nerudovo úpěnlivé dožadování se kávy, které se ozývalo z otvoru ve zdi kaňonu.

„Bože můj, dokázali jste to!“ Zvolala Emily, když uviděla Nerudu, deroucího se štěrbinou ve skále na světlo. Slunce teď rozjasnilo kamennou zeď a svítilo přímo na něj. Posadil se na zem a oslepen náhlou změnou světla si zastínil oči.

„Je mi dobře, ale potřebuji něco, co by zastínilo ten reflektor...“ zažertoval a s očima staženými do úzkých štěrbin se rozhlížel kolem. Emily uviděl jako první. „Nemáš náhodou kávu, že? Třeští mi hlava.“

Emily se usmála a ve tváři se jí zračila směs úlevy, radosti a velkého překvapení.

Kapitola třetí

Mimozemská časová schrána

„Vaše vědomí je vybroušeno³⁹ k tomu, aby vyjádřilo světlo do mnoha způsobů bytí. Je mnoho, velice mnoho vyjádření, která jsou obsažena ve vašem svébytném Já⁴⁰ a každé z těchto vyjádření je napojeno na centrum vědomí, jenž je vaší pravou totožností. To, co váš starodávný hlas a oči mohou pozorovat, vyjádřit a multidimenzionálně zažívat, je ZDE. Toto je váš zdroj potravy pro expanzi a zkrášlení.

Zaměřte svou pozornost na vaši pravou totožnost a nikdy ji nepusťte ze zřetele. Zjistíte, že každá dílčí informace, která jde vaším směrem, vám umožní naladit se na tento hlas a vjem. Je to jediný výcvik, který potřebujete. Je to lék proti omezením.“

Výňatek z textu „Aktivace paměti“, dekodováno z Komnaty 7 Tvůrců křídel

Červené skály zdůrazňovaly azurovou modř oblohy. Na pozadí oblohy náhorní pustiny svítila nevinně přirozená Luna. Teplota vzduchu, prozářeného sluncem, byla dostatečná pro trička a šortky. Když se Evans a Neruda vynořili z hloubi skály kaňonu, skupina průzkumníků se vzrušeně seběhla do hloučku, jakoby je svazovala neviditelná pavučina. Emily objala Nerudu, zapomínaje udržovat služební odstup. Andrews a Collin mu třáslí rukou a vítali ho „mezi živými“, zatímco Samantha ho pouze sledovala se širokým úsměvem.

Každý se ptal, jak a kdo ho osvobodil. Evans s Nerudou odráželi veškeré dotazy na pozdější dobu. Důležitější bylo uspokojit Nerudovy tělesné potřeby, ohřát se a nakrmit prázdný žaludek.

Když se všichni posadili se zkříženýma nohama kolem malého ohně, který Andrews mistrně udržoval větvemi suché borovice, Neruda začal vyprávět. Jeho ruce ohříval šálek teplé kávy.

„Jediné, co mohu říct,“ začal a jeho hlas nabyl introspektivní tón, „je, že jsem si po naší poslední zkušenosti s artefaktem minulou noc, vyšel na nevinnou procházku. Pouze jsem se chtěl dostat na vrchol hřebenu, abych viděl tu kamennou strukturu, o které nám vyprávěla Samantha.“

„Když jsem se dostal na vrchol a uviděl ji,“ ukázal na strukturu přímo za ním, „přepadl mne najednou neodolatelný pocit podívat se k ní blíž. Nebyl jsem unaven, ve skutečnosti jsem se cítil energetizován. Tak jsem se potuloval kolem nějakou čtvrthodinku... po celou tu dobu jsem věděl, že dělám něco hloupého... a ano, věděl jsem, že je to proti předpisům. Ale na svou obranu bych uvedl,“ otočil se k Evansovi, „že jsem měl dojem, že postupuji podle instrukcí.“

Evans vstal a požádal Collina o jeho komunikátor. „Již jsem to slyšel, promiňte, potřebuji zpravit Jenkinse.“

Evans odcházel a mačkal přitom tlačítka na komunikátoru.

„Jakých instrukcí?“ zeptal se Collin.

„Může to znít divně, ale instrukcí artefaktu. Jsem si jist, že mi něco zasadil do hlavy.“ odpověděl Neruda. „Nemám pro to žádné jiné vysvětlení.“

Nikdo, včetně Evanse, by si nedovolil zpochybňovat Nerudovy závěry. V ACIO byl znám svou úzkostlivou přesností pozorování a motivací. Proto jeho prohlášení nevzbudilo žádnou odezvu u Emily, Andrewse, ani u Collina. Pouze Samantha znalecky pokyvovala.

„A to něco, o čem mluvíš,“ řekla váhavě Samantha, „bylo neodolatelné puzení najít jeho domovskou základnu. Je to tak?“

„Ano, ale žasnu, že mne něco přinutilo, abych to udělal. Zdá se mi to úplně nepravděpodobné...“

Andrews se naklonil, prohrábl oheň aby se lépe rozhořel. I když nebyla zima, alespoň zaměstnal své ruce.

„Jak jsi jenom našel tu díru do stěny uprostřed hluboké noci? A co je důležitější, proč bys sám šel dovnitř? To bych docela rád věděl.“

„Najednou jsem věděl, kam mám jít,“ řekl Neruda. „Když jsem se dostal ke stěně kaňonu, přesně jsem věděl, co mám udělat. Měl jsem ten obraz uložen v mozku, bylo to... jako mít dvojí vidění - jeden obraz v hlavě, ten druhý jako vnější realita - čím blíže jsem byl, ty dva obrazy tím více splývaly v jeden.“

Když jsem uviděl otvor, napřed jsem si do něj posvítíl baterkou. V protilehlé stěně jeskyně jsem viděl temný otvor, který vypadal jako chodba. Vypadal uměle... jakoby byl výtvořem člověka. Po celou dobu jsem myslel na to, že toto je domovská základna Artefaktu.“

„Vlezl jsem dovnitř,“ pokračoval, „a jediné, co jsem mohl udělat, bylo kráčet k tomu tunelu, jakoby na tom závisel můj život.“

„Neměl jsi strach?“ ptala se Emily.

„Ne. Byl jsem úplně klidný. Ve své hlavě jsem měl zakódováno poslání a vše ostatní bylo vyloučeno.“

„Takže, šel jsi tunelem a najednou jsi padl do té komory?“ řekl Collin.

„Vzpomínáš si na piktograf na zdi tunelu?“ zeptal se Neruda.

„Ano,“ řekli Collin a Emily současně.

„Jakmile jsem ho uviděl, byl pro mne důkazem. Ten piktograf byl stejného původu - i když vypadal jinak. Vzrušením jsem zrychlil krok. O pár kroků dále jsem na něčem uklouzl a padal... muselo to být kolem sedmi metrů, na kamennou podlahu... té samé komory, ve které jste mne ráno našli.“

„Dobrá, tak nám řekni, jak jsi se dostal ven?“ vyšetřoval Collin.

„Spočítal jsem si, jak vylézt tak vysoko po stěně, abych dosáhl na provaz. Evans mne vytáhl nahoru a spolu jsme zvětšili větrací otvor natolik, že jsem se skrze něj protáhl ven.“

„Ale to je pevná skála, jak jste mohli zvětšit ten otvor... myslím tím, jaké nástroje jste použili?“ ptala se Emily.

„Evans měl nůž, dost velký i k porcování velryby. Nebylo tak těžké zvětšit ten otvor. Ten kámen je pískovec, zeď nebyla moc silná, bylo to poměrně snadné.“ odpověděl Neruda neurčitě.

Evans přišel zpět ke skupině a posadil se oproti Nerudovi na velký kámen. V rukou držel komunikátor, sledoval jeho malý displej a manipuloval s jedním z jeho knoflíků. Jeho obličej vypadal nevýrazně.

Andrews vypadal rozpačitě. „Jsem já jediný idiot, který nechápe, co k čertu se tady děje?“

„Nikdo z nás to nechápe,“ řekla Samantha, jakoby byla v pokoji plném spících vlků. „I když v jednom si můžeme být jisti. Ti, kdo vytvořili tento Artefakt nás přivedli na toto místo a kdyby to tak nechtěli, nebyli bychom tady.“

„Možná máte pravdu,“ Evans těžce polkl. „Ale my jsme zatím nic neobjevili. Máme prázdnou komoru a nápis na zdi tunelu. Pro domovskou základnu artefaktu se to zdá jako plýtvání.“

„Dobrá, dobrá, jsem pouze méně chápavý, než vy všichni,“ řekl Andrews a zamračil se. „Ale mohl by mi někdo říct, jaká je naše pracovní hypotéza? Chci tím říct... že máme snad nějakou pracovní hypotézu, nebo ne?“

Evans mlčel. Neruda hleděl do tváří kolem sebe. Věděl, že potřebují teď pravého vůdce. A věděl, že chtějí, aby to byl on.

„Artefakt nás sem přivedl z nějakého zvláštního důvodu, na který jsme ještě nepřišli. Ale určitě to souvisí s tím, co se skrývá ve zdi tohoto kaňonu a čím dříve začneme hledat, tím dříve objevíme důvod, proč jsme tady.“

„Ale toto místo je pekelný stroj,“ zvolal Andrews. „Jak můžeme předpokládat, že něco najdeme, když jsme chytáni do pastí?“

Neruda ignoroval Andrewsovu otázku a podíval se na hodinky. „Máme přesně sedm hodin a třináct minut než budeme muset zpátky k vrtulníkům.“

Neruda se s obtížemi postavil, lehce se předklonil a krev v těle se mu přelévala jako sklíčka v kaleidoskopu. Emily mu okamžitě přispěchala na pomoc.

„Minulou noc jsi toho moc nenaspal, že?“ zeptala se.

„To víš, studená kamenná podlaha hrozně prodlužuje noc.“ Unaveně se usmíval. „Ale mé tělo funguje na kávu - a ta byla pravá, že?“

„Lituji, ale přinesla jsem pouze kávu bez kofeinu.“

„K čertu.“

„V lékárnice máme aspirin. Chceš, abych ti nějaký přinesla?“

„Díky... dej mi raději tři.“ Neruda se otočil k Andrewsovi, který si právě balil svůj batoh. „Jestliže se chceme vyhnout pastím, je třeba vzít Artefakt sebou. Ukáže nám, co máme dělat.“

„Ó, výborně, šéfe,“ Andrews se posadil, aniž zvedl pohled. „ruce mám vytahané jako opice od věčného nošení té malé potvůrky takže, jestli ho vezmeme sebou, najdi si jiného šerpu, prosím...“

Neruda se pouze usmál. Obrázek Andrewse, nesoucího Artefakt v kamenné pustině, klejícího na vše podél cesty, mu připadl velice komický.

„Možná, že ti taky něco nasadí do hlavy,“ komentoval Neruda. „Chci tím říct, že když ho poneseš celé dopoledne, stavím se, že ti do ní bohové naprogramují, kdo ví co.“ Opět se zasmál a uchopil kufřík.

„Jamissone, já ho ponesu,“ nabídl se Evans. „Nespál jsi a ta modřina na kyčli taky nevypadá nejlíp.“

„Jsi raněn?“ zeptala se Emily okamžitě. „Myslela jsem, že se ti nic nestalo po tom pádu.“

„Jsem v pořádku,“ Odpověděl Neruda. „Evans je pouze velice laskavý.“

„Tedy pojďme,“ řekl Evans rozhodně.

Všichni si nasadili na záda své batohy a kráčeli tiše do tenkého proužku temnoty, trčícího ze zdi kaňonu. Slavnostní vzhledy tváře provázely jejich cestu kotvoru, až se všichni náhle zastavili kolem vchodu. Obstoupili Evanse.

„Poslouchejte pozorně.“ Evans postavil kufřík na zem a zastrčil sluneční brýle do náprsní kapsy košile. „Držte se pohromadě a sledujte šlápoty jeden druhého. Budeme odpočívat každých pět minut. Nedotýkejte se ničeho. Jestliže uvidíte něco podezřelého volejte, jinak buďte zticha. Nevíme, do čeho jdeme, takže zachovávejte nejvyšší opatrnost.“

„Co máme v úmyslu dokázat za šest hodin?“ zeptal se Andrews.

„Zůstat naživu.“ odpověděl Evans, zatímco sundával svůj batoh a vhodil ho do otvoru. Vypadalo to, jakoby krmil velká hladová ústa. Andrews se nervózně zasmál.

* * *

„Zatracená potvora,“ vyprskl McGavin a práskl sluchátkem telefonu. Kabina z kovu a dřeva vrhla zpět krátkou ozvěnu jeho slov. Ve speciálu Gulfstream-5⁴¹ pulsoval život i ve výšce pětaticet tisíc stop a při rychlosti tisíc kilometrů v hodině.

„Zdá se, že se vám nedaří,“ poznamenal Donavin McAlester sedící u stolu naproti McGavinu. Byl McGavinovým nově přiděleným agentem pro ACIO. Donavin se specializoval na špionáž a bezpečnostní technologie a učil se léta jako polní agent v Rusku. Před nedávnem řídil iniciativy NSA ohledně monitorování ruských mafií. V této funkci spolupracoval

málem s každým vládním oddělením, včetně CIA, INS, Oddělením Spravedlnosti a FBI.

„Možná že by vám byl vděčnější, kdybyste mu omezil rozpočet, pane.“ řekl Donavin.

„Nejste právě plachý, že?“ McGavin byl ještě rozparáděn po svém posledním rozhovoru. Žily na jeho pravém spánku vypadaly jako řeka Mississippi na satelitní mapě.

„Víte, že teď, o tři hodiny později, se ten hovnivál jmenuje Shorterová? A to nebyl Jenkins, co volal, ne, byl to podfizený, dva stupně pod Jenkinsem... nějaký Henry. K čertu!“ McGavin vstal a zmáčkl knoflík interkomu.

„Jak vypadají časové údaje?“

„Místní čas 19,35 hodin, pane, čili asi další dvě hodiny a patnáct minut,“ ozval se hlas.

McGavin vypnul interkom a kráčet k baru na skotskou se sodou. Většinou pil skotskou.

„Co víte o ACIO?“

Pouze to, co jsem četl v rešerši, kterou jste mi zaslal minulý týden.“ svěřil se Donavin. „Byl jsem v rozvědce dvacet devět let. Nikdy jsem o takové organizaci neslyšel ani šproch.“

Donavin se zavrtěl v křesle a vytáhl balíček cigaret.“

„Nevadí vám, že si zapálím?“

„Ne, jestliže vám nebude vadit mé pítí.“

Oba propukli v smích a napětí v místnosti se uvolnilo, jakoby ho odvál silný vítr. Donavin měl nakrátko ostříhané, světlehnědé vlasy s odstínem do zlatohněda. Byl vysoký, ale měl nějakých deset kilo nadváhy, nejvíce na břiše. Nosil módní brýle, jenž mu dávaly studentský vzhled, přes jeho atletickou postavu.

„Musím se vám přiznat, pane,“ řekl Donavin, „mimozemšťané nejsou zcela přesně můj typ... ani bombastické technologie, jenž by mohli vyplodit. Jsem odborníkem v plánování strategické infiltrace nepřítele. A je to o tom, ale myslel jsem...“

„Takže, když jste četl ten přehled,“ tvrdě ho přerušil McGavin, „myslel jste si, že mne zajímá váš posudek o mimozemšťanech, technologiích, anebo o infiltraci?“

„To poslední, pane.“

„Dobrá, jsem rád, že jsme si to vyjasnili.“ McGavin se posadil se svou sklenicí, míchajíc ledové kostky plastikovou slámkou.

O Donavinovi slyšel mnoho dobrého a nechtěl, aby to vypadalo jako pracovní rozhovor. Ta práce mu byla přidělena bez ohledu na to, jestli se mu to líbilo, nebo ne.

„Chceme,“ prohlásil McGavin, „vás dosadit do projektu Ancient Arrow, jako našeho stínového agenta.“

„Pane?“

„Pouze dnes ráno jsem dostal oficiální název tohoto projektu ACIO. To je důvod, proč jste to neměl v přehledu. Vztahuje se to k té taškařici, která započala nálezem neznámého předmětu v Novém Mexiku.“

McGavin pošoupl složku, kterou vyndal ze své aktovky na leštěný stůl z trešňového dřeva.

„Udělejte si kopii.“ Ukázal na faxovou kopírku v rohu. „To vám řekne vše, co chtějí v ACIO, abychom věděli. Jsem si jist, že je to vypreparované, ale dozvíte se alespoň více, než zatím víte.“

DLouze se napil, zatímco Donavin vzal dokument a začal ho kopírovat.

„Toto číslo ‚patnáct‘,“ ptal se Donavin zády k McGavinovi, „má nějakou skutečnou moc mimo NSA?“

McGavin se usmál nad naivní otázkou.

„On má moc pouze mimo NSA.“

Donavin překvapeně otočil hlavu.

„Jak je to možné?“

„Vy skutečně nevíte nic o ACIO, že?“

„Přes dvacet let jsem byl pohřben v ruské mafii, pane.“

„Fifteen byl vyhozen z vysoké školy, vykoplí ho, protože ohrozil pověst profesorů. Je proti jakékoliv autoritě, ale je tak proklatě inteligentní, že ho nikdo není schopen zvládnout.“

„Jestliže je tak chytrý, proč se nechal vyhodit ze školy?“

„Jak jsem řekl, vedl hanlivou kampaň. Napsal do školních novin článek - myslím, že to bylo v Princetonu - a definoval v něm s vědeckou přesností slabiny své fakulty. Studenti si ten článek vysoce považovali - ne že by mu většina z nich rozuměla - ale fakultu rozzuřil k nepříčetnosti. Vyhodili ho dva týdny poté, až se situace uklidnila natolik, aby jeho odchod nevzbudil takovou pozornost.“

Donavin pořád krmil kopírku dokumenty a bafal přitom z cigarety, přilepené v koutku úst.

„Jak se takový výstředník mohl dostat až na výkonného ředitele ACIO?“

„Nevím,“ odpověděl McGavin a prozradil tím omezenost svého poznání.

„Nikdo to ve skutečnosti neví lépe, než odstoupivší ředitel ACIO a to není ten typ, který by o tom tlachal. Jediné co vím je, že když ho vyhodili ze školy, zaměstnali ho v Bell Labs⁴² kvůli jeho pracím v heuristice a počítačovém modelování. Bylo mu tehdy pouze osmnáct a chybělo mu pouze pár měsíců k získání doktorátu z kvantové fyziky a matematiky.

Pak pracoval v Bell Labs v jedné skupině, která vyvíjela pro vládu technologie černé skříňky. Říká se, že zatím co tam pracoval, vyvinul naváděcí systém pro satelitní průzkumné systémy, přesně sledující cílené lokality. Konečným zákazníkem byla NSA. Tak jsme na něj přišli. Bylo to koncem padesátých let.“

„Kecáte!“

„Ne, nekecám.“ McGavin postavil pohár skotské na stůl. Ledové kostky při tomto pohybu zachrastily v prázdné sklenici. „Podívejte, ten člověk je neuvěřitelně bystrý, ale také náročný. Nějak se dostal k řízení ACIO a produkuje technologie, které pak prodává soukromému sektoru a jiným vládám za našimi zády.“

„Ale jak s tím mohl mít úspěch? Nedává to smysl, máme přece nejlepší rozvědnou síť na světě.“

„Ovládání reality,“ řekl McGavin, „je základem světovlády, která je mnohem tajemnější, než vláda kteréhokoliv jiného státu, Severní Koreu nevyjímaje. Nemluví zde ovšem o Spojených národech. A naše rozvědka je určena k tomu, aby zkoumala tento základ.“

„To mluvíte o mafií?“

„Ne, ne.“ McGavin chvíli třásl hlavou a pak vstal, aby si nalil sklenici. „Mafie je organizovaná a utajená, ale je řízena relativními blbci.“ Nalil si čistou skotskou, bez ledu, či vody. Jeho chuťové pohárky byly již velmi znečitliveny.

„Ne, mluvím o elitních plutokratech, kteří provozují světové finanční trhy. To jsou ti, se kterými Fifteen spolupracuje, jsou to ti, kteří mají moc. Nejsou to politikové, mafie, ani ta zatracená armáda. Tito jsou pouze pěšáky v této síti.“

„Jak si říkají... tato skupina elitářů?“ zeptal se Donavin.

„Nemají oficiální název. Někdo je nazývá Ilumináty, nebo skupina Bilderberg⁴³, ale toto jsou pouze pseudonymy. My je nazýváme Incunabula. Opravdu nevíme, jak jsou organizováni, ale věříme, že získali od ACIO velké množství technologií... zvláště šifrovací a bezpečnostní technologie. Fifteen je s nimi spřažen. Jsem si tím jist.“

„A vy mne chcete propašovat do ACIO, abych odhalil toto spojení s Incu... Incunab... jak se to vlastně vyslovuje!“

„Incunabula,“ opravil ho McGavin.

Donavin ukončil kopírování a vrátil se na svou židli, aby si zapálil další cigaretu. Posunul originál dokumentu zpět McGavinovi s letmým úsměvem a poděkováním.

„Je to zatracená ostuda,“ vzdechl si McGavin.

„Co, pane?“

„Je to ostuda, že k nim nemůžete vniknout. Ale věřte mi, vaše zkušenosti s ruskou mafií jsou k tomu nedostačující. ACIO je nedobytná. Již několikrát jsme to zkoušeli, ale pokaždé to selhalo. Chci po vás něco jiného. Chci, abyste nám naklonil jejich bezpečnostního šéfa. Ten chlápek se jmenuje James Evans. Potřebujeme dezertéra, abychom mohli potvrdit naše podezření. Tento člověk by nám tu informaci mohl poskytnout. Pak by se mohla Fifteenova židle začít kymáčet.“

„Jaký máte plán ohledně toho Evanse?“ zeptal se Donavin. Jeho hlas ochladl náhlou kalkulací.

„Zaprvé, je bývalým válečným námořníkem.“

„Aha. Tak proto mne potřebujete.“

„Je to pouze částečný důvod, hochu. Je také napůl Ir.“ McGavinovi se zablesklo v očích a nasadil irský přízvuk, jakoby dítě poprvé vyzkoušelo tátovy boty.

„Jsou nějaké známky toho, že by byl nakloněn této spolupráci?“

„Před šesti měsíci,“ odpověděl McGavin, „jsme nahráli rozhovor mezi Evansem a jeho podřízeným, Jenkinsem.“ McGavin se odmlčel a dorazil svůj druhý drink. „Něméně, Evans řekl něco, co nás vedlo k přesvědčení, že by mohl být náchylný dezerci, kdyby mu byla poskytnuta ochrana.“

„Jaká ochrana, pane?“

„Nevím o všech detailech, ale čím výše se v ACIO dostanete, tím větší důležitost nabude vaše loajalita. Aby jim lidé neutíkali, používají nějaké implantáty. Nejsme si ale jisti, jakého druhu. Ale skutečná bariéra proti útekům je jejich technologie vzdáleného vidění. Nikdo neuteče, protože dokázali přesvědčit své zaměstnance, že pomocí této technologie RV⁴⁴ je najdou kdekoli.“

„Teď přestávám chápat. Ta RV technologie, co to má být?“

„Zkusím to zjednodušit,“ McGavin se vrátil k baru, jeho hlas zněl poněkud splývavě. „Vycvičili lidi, kteří dokáží koukat do křišťálové koule a vidět vás - přesně jako zlá čarodějnice v Čaroději ze země Oz.“

„A vidí tam také létající opice?“ řekl Donavin se smíchem. „Čím více mi říkáte o té skupině, tím více si myslím, že jsem vkročil do zóny šerosvěta.“

„Víte to jistě, že mi nemůžete pomoci?“ McGavin držel svůj pohár tak, aby ho Donavin viděl. „Až dosud to chutnalo o mnoho lépe.“ Usmál se v naději, že dostane souhlas.

„Jistě, tedy, jestliže nemáte námitky, pane.“

„To teda nemám. Patříčně vás ocením.“

McGavin se zaměstnával přípravou nápoje. Vypadal starší, než na svých 47 let. Byl téměř úplně plešatý a vlasy, které ještě měl, se chystaly taky vypadnout. Nosil knírek, který byl jediným představitelem jeho vlasového porostu, jako poslední list na dubu v listopadu. Roky za psacím stolem mu propůjčily kulatou postavu, která se hodila tak akorát ke kulečníku.

„Mohl bych vám o technologii RV vyprávět historky, které by vás vyvedly z míry,“ řekl McGavin. „Ale nechci. Důvodem je to, že jsme objevili způsob, jak ji blokovat. Právě to používáme tady v letadle. Můžeme ten přístroj instalovat v jakékoliv místnosti, dokonce i do velkého sálu. Věříme, že by Evans mohl zběhnout, jestliže ho přesvědčíte, že bude o něj postaráno finančně, že bude ochráněn naší anti-RV technologií a že dostane úplně novou identitu v krajině, kterou si zvolí.“

Podal Donavinovi pití, ozvalo se cinknutí sklenic při nevysloveném připitku.

„Věřte mi, ta práce se vám bude líbit.“ MG se usmál a jeho oči zabloudily k monitoru, kde probleskla zpráva.

„Myslete na to...“ dodal a šoural se k monitoru se sklenicí v ruce. Klepnutím myši otevřel složku emailů.

„Proklatě! Mohl byste počkat pár minut venku, potřebuji si zavolat.“

Donavin se postavil, mimoděk se nahnul, aby se neudeřil hlavou do něčeho v kabině i když nad hlavou měl dobrý púlmetr prostoru.

„Nezapomněl jste něco?“ McGavin hleděl na Donavinův pohár se skotskou a složku s projektem Ancient Arrow, která ležela na stole.

„Ano, díky, pane,“ shrábl svůj pohár svými prsty, vypadajícími jako pařáty. „Máte pravdu, začíná se mi to líbit.“

„Dobrá, jsem rád, že souhlasíte. Za pár minut si řekneme více.“ Donavin za sebou zavřel dveře. Míchál whisky na dně své sklenice a usmíval se. Pak zvrátil hlavu dozadu, aby zachytil každou kapku.

* * *

Jeden po druhém se soukali dovnitř. Zápach vlhké křídý smíchané s mědí naplňoval jeskyni. Evans opatrně kráčel dál k tunelu. Hliníková skříňka připomínala zavazadlo a Evans s ní vypadal jako turista, který hledá letiště.

„Nechcete teď vyjmout ten předmět?“ Tiše se zeptala Samantha Nerudy. Evans již dosáhl ústí tunelu.

„Myslím, že bychom mohli,“ odpověděl Neruda. Pak se otočil aby viděl na Evansova záda.

„Evansi, snad bychom měli vyjmout předmět tady v jeskyni a zkusit, co se stane. možná to bude lepší vyndat ho zde a ne až v tunelu.“

Evans se zastavil a otočil se k němu. „Je tady nějaký další východ?“

„Nevím,“ odpověděl Neruda, „možná. Pouze si myslím, že bychom to měli vyzkoušet. Kdo ví, co to udělá uvnitř.“

Evans se vracel neochotně zpět. Neruda uvolnil zámky a otevřel víko. Všechny baterky se obrátily k kovovému povrchu předmětu. Vypadal úplně cize, přesto v jeskyni jakoby byl doma, jako luminiscenční tvor vytažený z hloubek oceánu.

Samantha se ohnula, kuželem světla a očima přilepená k předmětu. Zkusmo se ho dotkla. Ozval se z něj tichý zvuk, něco se v něm aktivovalo. Začal vibrovat, jeho okraje se rozmazaly. Již nevypadal jako válec, přeměnil se na kulový, průhledný předmět, jehož hmota se zdála být roztavena do mlhavého světla. Jako zjevení ducha se zvedl ze skříňky. Jeskyni naplnilo intensivní horko. Předmět se vznášel dva metry nad skříňkou a najednou vyzářil paprsek nazelenalého světla.

Všichni stáli, jako přimrazení a sledovali toto divadlo, jako jeskynní lidé svoje první ohniště. Neruda přišel ke slovu jako první.

„Je to k nevíře... to může znamenat pouze jedno... něco se tím spouští.“

„Možná nějaká komunikace,“ nabídla odpověď Samantha. Andrews poodstoupil několik kroků. „Jediné, co chci vědět je, jestli je to bezpečné.“

„Uvolni se a pozoruj.“ řekl Neruda.

Žár již byl intenzivnější, než světlo. Jeskyně byla úplně zahalena přítomností předmětu - zvukem, světlem, dokonce vůní. V jeskyni se odehrávala nějaká molekulární proměna způsobená předmětem a vzduch byl nabit intenzivním elektromagnetickým polem. Předmět pořád pracoval. Intenzita žáru se stupňovala a dokonce i Evans byl nucen poodstoupit na bezpečnou vzdálenost. Pak se předmět ponořil do kaleidoskopu vířivých barev, které omývaly jeskynní stěny a vše kolem.

„Chystá se to vybuchnout!“ ječela Emily.

„Necítíš tu energii?“ Neruda viděl strach v jejích očích.

„Jakou máš hypotézu teď?“ zeptal se Andrews.

„Možná bychom měli vypadnout.“ křičel Evans. „Může to být jiná past.“

„Ne. Je to v pořádku.“ volal Neruda zpět. „Všichni se uvolněte. Pouze pozorně sledujte směrové signály. Chce nám to naznačit, kudy se dát dál.... Jsem si tím jist.“

„Možná nám to říká, jak se dostat do pekla,“ mínil Andrews. Energetické pole pořád rostlo a vytvářelo statickou elektřinu. Vlasy jim stály, jakoby gravitace neexistovala. Tenká vrstva jeskynního prachu poletovala vzduchem a vířila ve světle. Vše v jeskyni se cítilo být sjednoceno světlem a zvukem. Samantha vykročila k předmětu s nataženými rukama, jakoby byla slepá a čekala nějakou překážku. Neruda ji chytil za rukáv.

„Co děláš?“ Hleděla na předmět strnulým pohledem. „Co děláš?“ zeptal se Neruda opět.

Samantha se k němu obrátila, ale pořád se snažila uvolnit se a pokračovat na cestě k předmětu. Neruda zaváhal, jestli ji má nechat jít, nebo zadržet. Byla zřejmě hypnotizována, či ovládána předmětem.

„Samantho!“ zvolal, držel ji pevně za ramena a držel, aby nemohla postupovat dál. „Řekni mi, co to provádíš.“

Samantha se k němu otočila, vědoma si jeho přítomnosti.

„Chci to vypnout.“ Promluvila tak tiše, že ji neslyšel.

„Co?“

Snažila se uvolnit z jeho sevření. Neruda volal Evanse o pomoc, ale Samantha v bezvědomí padla na podlahu dřív, než mohl Evans zareagovat.

„Slyšel někdo, co řekla?“ Neruda se snažil překřičet hluk předmětu.

Všichni potřáslí hlavou, ne, nikdo.

„Pojďme odtud,“ řekl Neruda. Klekl si a začal soukat ruce pod její tělo, ve snaze zvednout ji. Náhle vír přestal a téměř s vítanou tajemností nastala tma a ticho.

Neruda vyskočil a začal běhat kolem dokola. Jeho oči se narychlo nemohly přizpůsobit tmě a tak neviděl, jestli je předmět na svém místě. Vytrvale šilhal. Naprostá čern se mu míchala s ozvěnou záblesků v jeho mysli. Neviděl žádné tvary, ani své kolegy.

„Vidí někdo něco?“ Ozval se Evans neklidným hlasem.

„Nevidím ani své ruce,“ bědovala Emily. „Co je s baterkami?“ Jeskyni naplnil zvuk cvakajících vypínačů, jak se všichni snažili zapnout svítilny. Ani jedna nefungovala.

Pozvolna začal Neruda rozeznávat stěny jeskyně ve slabém světle, které pronikalo ze vstupního otvoru. Pevně semknul víčka a doufal, že takto z mysli dříve vymačká poslední zbytky světelných záblesků.

„To zatracené elektromagnetické pole nám muselo vybit baterie.“ řekl Andrews.

„Jak je Samantě?“ ptal se Evans.

Neruda klekl na kolena a doufal, že rukama nahnatá její puls. Našel její hlavu a vložil prsty na její šíji. S úlevou vydechl, když nahnatal puls, nepravidelný, ale jasný.

„Pouze omdlela, ale je celá,“ řekl, „Dejme ji ke vchodu, tam je více světla. Možná se poranila při pádu.“

Evans rychle našel Nerudu a oba společně odnesli Samanthu k úzké trhlíně ve zdi kaňonu. Položili ji na zem do úzkého pruhu světla.

„Viděl někdo předmět?“ volal Neruda.

„Vznáš se na svém místě,“ řekla Emily. „Velice nejasně ho vidím. Pomohlo by, kdybychom zprovozili naše svítilny.“

Andrews kráček k předmětu. Naklonil hlavu do zvláštní pozice, jakoby mu úhel 45° dával lepší perspektivu.

„Je sotva viditelný... Ta věc se změnila na... k čertu, nevím. Je pouze jiná. Má snad půl metru v průměru, je kulatá... jako basketbalový míč. Je průsvitná, snad dvacet lumenů. Nevím, co se stalo s malou obludou, kterou jsem si zamiloval, ale změnila se v něco úplně odlišného. Snad prodělala nějaký druh puberty.“

„Nedotýkej se toho,“ nařídil Evans. „Nevíme, co to zas provede, jakmile se toho dotkneme.“

Neruda otevřel lékárníčku z Evansova batohu a vyndal špetku uhličitane amonného. Jakmile ji protáhl několikrát Samantě pod nosem, zakašlala a zaprskala, jako vysloužilý zemědělský traktor časně zjara.

„Co se stalo?“ ptala se.

„Nestarej se,“ odpověděl Neruda. „K tomu se dostanu později. Pouze pokojně odpočívej a zhluboka dýchej. Vše je v pořádku, ty taky.“ Zešíroka se na ni usmál i když věděl, že ho nevidí. Samantha zašilhalala zamrkala a pravou rukou si sáhla na čelo.

„Bože, bolí mne hlava.“

Neruda otevřel lahvičku s aspirinem a podal jí dvě tabletky s lahví vody.

„A jak ti je?“

„Ujde to,“ řekla tiše. Vzala si oba aspiriny a zapila je dlouhým douškem vody. „Je zde horko, nebo se mi to jenom zdá?“

„Je tady horko,“ řekl Neruda. „Všichni to cítíme.“ Emily, Collin a Andrews se přiblížili k otvoru, jako mury ke světlu.

„Takže, co se to stalo?“ Zeptala se Samantha opírajíce se o zeď jeskyně vedle vchodu.

„Pamatuješ si něco po tom, jak ses dotkla předmětu?“ zeptal se Neruda.

„Já jsem se ho dotkla?“ ptala se Samantha přezvukujíc každé slovo.

„Co si vlastně pamatuješ?“

„Zdá se, že nic.“

Zavřela oči a počala se přebírat zbytkem svých vzpomínek. Cítila se pořád jako omámená. Věděla, že se něco stalo, ale její vzpomínky byly zastřeny jakoby mlhou. Vypadalo to jako amnesie.

Najednou předmět začal vyzařovat paprsek zeleného světla, jakoby chtěl prohlížet jeskyni. Paprsek neměl v průměru více jak jeden palec a jeho světlo bylo měkké, rozptýlené, ale přesné, jako laser. Prohlížel zdi jeskyně v uvážlivých kruzích, jako kdyby něco hledal.

„Uklidněte se,“ nařídil Evans. „Vidíte ten paprsek?“

„Myslím že ano.“ Odpověděl Neruda, jako byl s Evansem v místnosti sám. „Skloněte hlavy. Nevím jestli je vhodné, aby na nás to světlo působilo.“

„Souhlasím.“ řekl Evans.

Paprsek zeleného světla potichu klouzal po zdech jeskyně a rozsvěcoval prachové částice ve vzduchu, jakoby to byly nemístné překážky k jeho cíli.

„Zdá se, že jediný způsob, jak se vyhnout tomu paprsku, je vypadnout odsud.“ řekl Evans. Samantha se nejistě postavila.

„Myslím, že nás to chce nalézt.“

„Proč?“ zeptal se Neruda.

Evans vstal a postavil se za Samanthu jako bodygard.

„Nechte to být. Nevíme, co to chce. Pro tentokrát se paprsku vyhněme.“

Paprsek zatím pokračoval nerušeně ve skenování místnosti s mimozemskou přesností. Najednou se objevil druhý paprsek, jakoby byl u konce s trpělivostí.

Oba společně začali pročešávat temnotu vnitřku jeskyně v síťovitém rastru, který se podobal liniím na glóbu.

„Teď to bude mnohem těžší,“ řekl Andrews.

„Když teď vypadneme...“ začala Emily.

„Teď! Vypadneme teď!“ Evans již shromáždil všechny ke vstupnímu otvoru a pohyboval rukama, jako kolem větrného mlýnu.

„k čertu, zrychluje hledání. Nedá se tomu vyhnout.“ argumentoval Collin. „Nehýbejte se.“

Neruda se ohlédl za Artefaktem. Jeskyně se naplnila jeho zelenou, strašidelnou září.

„Souhlasím s Collinem. Koukněme, co nám chce ukázat. Evansi, možná ty, Emily a Andrews byste měli utéct, v případě, že je to past. Ostatní ať zůstanou.“

Zatímco diskutovali o možnostech, nikdo nezaznamenal, že Samantha kráčela k předmětu - zdroji zelených světelných paprsků. Nalezly ji po jejím třetím kroku vpřed a okamžitě se zastavily.

„Našli Samanthu,“ řekl Andrews. „Co teď?“

Všichni se otočili se zatajeným dechem a sledovali, jak ohromenou a znehybnělou Samanthu zevrubně skenují dva zelené paprsky.

„Jak to dělá?“ divil se Andrews.

„Co?“

„Jak je to možné, že ty paprsky jí prochází?“ řekl Andrews a jeho hlas zněl úplně zmateně.

Neruda žasl také. Světlo procházelo Samanthou, jakoby byla průhledná. Paprsky po průchodu jejím tělem byly poněkud pozměněné, ale přesto jasně viditelné.

„Vidíte to všichni?“ Ptal se Neruda a nevěřil vlastním očím.

Odpovědí bylo pouze mlčenlivé kývnutí, jakoby ostatní nechtěli přitáhnout na sebe pozornost té věci.

„Co uděláme se Samanthou?“ zašeptal Evans.

„Počkej.“ zašeptal zpátky Neruda.

Světelné paprsky se najednou seběhly dohromady na Samanthině čele. V tomto jejich pohybu bylo něco jemného. Tak náhle a tak tiše, jak se objevily, paprsky najednou zmizely a Artefakt klesl k podlaze jeskyně s kovovým cinknutím. Samantha stála ještě několik vteřin a pak se otočila ke skupině za sebou.

„Nebudeme mít žádné další problémy. Oni vypnuli všechna bezpečnostní zařízení.“

Neruda se hnul směrem k Samantě.

„Říkáš, že jsi s nimi komunikovala?“

„Řekneme, že se to tak dá říct,“ odpověděla Samantha. „Chtěli mne ujistit, že nás nepovažují za vetřelce. Cokoliv chrání, je to proto, abychom to našli.“

„Takže tě chápou jako našeho vedoucího?“ ptal se Evans, téměř křikem.

„Ne, to si nemyslím,“ odpověděla Samantha klidně. „Vybrali si mne pouze proto, že jejich technologie se naladila na mou mysl. Mohl by to být Neruda. Každý jeden z nás dokáže komunikovat s Artefaktem.“

„Tak co k čertu předváděla ta věc posledních pět minut?“ nárokoval Andrews.

„Zjišťovalo to naše záměry, zaměřovalo se to a odblokovalo bezpečnostní zařízení, které jsou zde zabudovány.“

„Co myslíš, kdo jsou ti, o kterých mluvíš?“ zeptal se Neruda.

„Jsou to stvořitelé tohoto místa,“ pomalu se roztočila s upaženými rukama a zakloněnou hlavou. Vypadala tak neobvykle uvolněně a bezstarostně...“

„Ale toto je jenom jeskyně...“

„Ne, je to něco úžasného, co tady zanechala tato civilizace,“ řekla Samantha s náhlým důrazem.

„Jaká civilizace? Jak se jmenuje?“ ptala se Emily.

Samantha ztichla a její obličej v mdlém osvětlení jeskyně ztratil své rysy.

„Tvůrci křídel,“ odpověděla tak tiše, že ji skoro nebylo rozumět.

„Z nějakého důvodu se cítí, jakoby byli našimi starými dobrými přáteli. Jakoby... jako bychom je měli znát právě tak dobře, jako oni znají nás.“

„Podle čeho usuzuješ, že nás znají?“ ptal se Neruda.

„Je to jenom pocit, ale velice silný pocit.“

„Takže můžeme do tunelu bez toho, abychom museli čekat ohrožení?“ zeptal se Evans a změnil téma hovoru.

„Ano.“

„Jsi si naprosto jista naší bezpečností?“ zkoušel to ještě jednou.
 „Úplně.“ odpověděla Samantha s plnou důvěrou.
 „Dobrá, to je ohromné,“ poznamenal Andrews. „Zelený paprsek řekl našemu dálnovidci, že je naprosto bezpečné jít do toho samého tunelu, kde byl polapen Neruda pouze před několika hodinami. To vědomí mne úplně uklidňuje.“
 „Tvůj sarkasmus ničemu neprospěje,“ řekl Neruda. „Jsme tady, abychom to prozkoumali, takže zkoumejme.“
 „Zvážili jste všichni, jak to uvidíme?“ zeptal se Andrews.
 „Máme ve svítilnách vybité baterie.“
 „Navrhuji použít pochodně,“ řekla Emily rychle, „nemělo by být těžké je vyrobit.“
 „Souhlasím,“ řekl Collin.
 Ozvalo se cvaknutí a světelný paprsek protnul temnotu ku překvapení všech.
 „Myslím, že mé baterie jsou pořád funkční,“ řekl Evans. Ozvalo se další cvakání, ale žádné další světlo se již neobjevilo.
 „Dobrá,“ řekl Neruda, „nemusíme se strachovat o světlo, ale pouze pro jistotu si každý vezměte svou svítilnu sebou. Možná, že se baterie poněkud vzpamatují.“
 Evans podešel k místu, kde by měl být Artefakt a poklekl, ostatní se natahovali, aby ho viděli. Artefakt měl tenkou skořápku z uhlíkatého kovu, který vypadal jako vyřazený zámotek.
 „Máme nějaký důvod ho brát sebou?“ zeptal se Neruda Samantha.
 „Ne. Posloužil svému účelu.“ odpověděla.
 „Evans půjde jako první,“ ohlásil Neruda. „pak půjdu já a po mně Samantha. Ostatní budou následovat v zástupu v jakémkoliv pořadí.“
 „Tedy pojďme,“ řekl Evans.
 Světlo baterky osvitilo podlahu jeskyně a zapíchlo se do temné hloubky druhého konce tunelu. Neruda si připomněl, že když byl dítětem, takto svítil tátovou svítilnou do temnoty bolivijské oblohy. Znejišťovalo ho, když paprsek nemohl překonat temnotu.

* * *

„Můžete se vrátit dovnitř,“ zavolal McGavin zpoza dveří kabiny.
 Speciál Gulfstream-5 byl vyroben výhradně pro špičkové ředitele NSA. Byl bezvadně navržen se vším možným a dostupným komfortem. Dokonce i obložení bylo vyfrézováno z jediného třešňového stromu, aby byla zajištěna shoda ve vzorku dřeva, jeho barvě a zrnitosti v celém interiéru kabiny.
 Kdyby zde nebyl výhled z malých oválných okének, člověk by si ani nebyl vědom, že cestuje letadlem. Mohla by to být právě tak přetechizovaná kancelář kteréhokoliv vysokého výkonného pracovníka určena pro posezení u sklenky.
 Donavin se posadil na stejnou židli, na které seděl před nějakými dvaceti minutami. McGavin se snažil vypadat slavnostně. Ať už to byl jakýkoliv telefonát, zřejmě nebyl příliš po jeho vůli.
 „Právě si chystám pití. Dáte si taky?“
 „Díky moc, pane.“
 Donavin si zapálil cigaretu. „Můžu se vás na něco zeptat?“
 „Na cokoli.“ odvětil McGavin.
 „Chcete, aby vám Evans uvěřil, že technologie RV mu nemůže uškodit, je to tak?“
 „Mhm.“
 „Jakým způsobem mu dokážu, že Laboratoř zvláštních projektů NSA má technologii, která ho ochrání od průniku RV?“
 „Je pouze jeden způsob. Musíte mu předvést tuto technologii v našich kancelářích.“

„Jak to udělám?“
 „Navštivte ho. K čertu, jste taky bývalý námořník, bude vám věřit.“
 „Co se mu stalo?“
 „Co tím míníte?“
 „Vyhodili ho od námořnictva?“
 „Ó to ne,“ řekl McGavin, „byl propuštěn se ctí.“
 „Jé, já taky,“ odpověděl Donavin, „ale pokud si vzpomínám, té cti tam moc nebylo.“
 „To je přesně důvod, proč byste si mohli padnout do noty.“ McGavin se usmíval a opět začal míchat drink.
 Donavin si zhluboka potáhl z cigarety. Cítil se velice uvolněně, i když poněkud unaveně. Možná k tomu přispěla skotská víc, než si myslel. Nadmořská výška má někdy své výhody, připomněl si.
 „Jedna věc mi nedává smysl: proč by mi kdokoliv z ACIO – tedy z její personálu – měl cokoli věřit? Jsem úplná nula.“
 „Je mi jedno, jestli získáte důvěru kohokoliv jiného, než Evanse. Je pouze jednou z možností. Kromě toho, další základy vaší mise nestojí na důvěře. Věřte mi,“ McGavin postavil dva drinky opatrně na stůl. „oni nedůvěřují nikomu z NSA.“
 „Jak se tedy mám infiltrovat bez jejich důvěry?“
 „Nebudete muset získávat jejich důvěru. Musíte vypadat úchylně.“ McGavin se posadil s opatrným úsměvem a pošoupl jednu sklenici k Donavinovi. „Poslali jsme již dříve do ACIO dva agenty s podobným úkolem. Oba se vrátili bez úspěchu. Myslíme si, že jim vymazali paměť. I když něco zjistili, neměli možnost nám to sdělit.“
 „Rád bych si prohlédl jejich spisy, kdybych mohl.“ řekl Donavin. „Možná se poučím z jejich chyb.“
 „Pochybuji, ale řekl jsem Francisovi, aby vás k nim dostal. Mimochodem, začnete příští pondělí. Očekávám týdenní hlášení. Jsme domluveni na protokolu?“
 „Ano.“
 „Chcete, aby vám Evans uvěřil, že technologie RV mu nemůže ublížit, že?“
 „Mhm.“
 „A jak prokáži, že Laboratoř zvláštních projektů NSA zná způsob, jak ho ochránit proti sondám RV?“
 „Dostaňte Evanse do našich kanceláří ve Virginii. Sledujte projekt Ancient Arrow jako ostříž. A zjistěte všechno, co můžete ohledně jakýchkoliv technologií, které před námi tají. A pak můžete odejít do důchodu se slušnou penzí. Uděláte to?“
 „Ano.“
 „Ještě jedna věc, pane. Co jste myslel pod pojmem úchylný?“
 „Co si myslíte, že jsem tím myslel?“
 „Vyhodit předpisy,“ odpověděl Donavin. „Nestarat se o standardní protokoly. Použít jakýchkoliv prostředků, nezbytných pro dokončení mé mise. Něco takového.“
 „Mám pouze jediné omezení ve vaší činnosti,“ řekl McGavin. „nesmíte zabít nikoho z ACIO, ledaže by to bylo v sebeobraně. Pochopil jste?“
 „Pochopil, pane. Ale jestliže je pro Laboratoř zvláštních projektů Fifteen takovým problémem, proč ho neodstraníte? Jsou stovky způsobů, jakými by mohl mít nehodu.“
 McGavin dopil sklenici a práskl tvrdě o stůl. Podíval se na Donavina a vypadal vyplašeně.
 „Jiní dva agenti měli stejný nápad. To bychom museli sejmut také jeho poskoky. Je zatraceně těžké udělat to tak, aby to vypadalo jako masová sebevražda.“ Zasmál se, jakoby ten obraz dřímával v jeho nevědomí.
 „Kromě toho, posledním nepřítelem, kterého byste mohl potřebovat je Incunabula.“
 „Zvláštní,“ zvolal Donavin, „Měl jsem představu o hroznu upjatých seabemrskáčů...“

„Pak je vaše představa k ničemu,“ řekl definitivně McGavin. „Incunabula je synonymem moci, protože disponují zlatem a proto stanovují pravidla.“ Řekl a rozjasnil se. „Taky mají platinu, diamanty, smaragdy, safír. Není to žádná náhoda, že se Fifteen s nimi spojil. Jsou... jsou jakoby jeho Velkým bratrem.“ „Jak Fifteen dokázal udělat se nepostradatelným pro tuto skupinu finančníků?“ zeptal se Donavin.

„Především, to nejsou finančníci, tato činnost je pouze jejich koníček. Jsou to elitáři, kteří by rádi řídili světové události. Všechno, od počasí po velkoobchody. Ovšem, jejich specialitou je manipulovat světovými vládami a v tom všem posouvat hranice a mocenská centra.

Jsou tady dlouho, tedy určitě déle než NSA, CIA, nebo jakákoliv vláda. Vzešli z dob králů a království, kdy pokrevní vztahy něco znamenaly. Pořád v tomto světě fungují - pouze namísto hradeb a gilotin používají hračky moderních technologií.“

McGavin se zavrtěl v židli a našel si pohodlnější pozici. Nenáviděl letadla a jejich omezené prostory a nepohodlné židle.

„Abych zodpověděl na vaši otázku,“ pokračoval a jeho hlas tekl přerušovaně, „Fifteen vytvořil různé technologie - nevíme kolik - které Incunabula používá pro svoje hrátky. Víme jistě, že jim ACIO poskytla určitou technologii pro řízení počasí zvanou Pabulum Seed⁴⁵. Nemáme ale důkaz, že by jim dali něco dalšího, ale když jednu máte důvěrný vztah s Incunabulou... řekněme, že je velice těžké odmítnout.“

„Má NSA nějaký vztah k této skupině?“

„K Incunabule?“ McGavin se zeptal s překvapením v hlase. Donavin kývl.

„Žádný, o kterém bych věděl,“ řekl McGavin, „ale nepřekvapilo by mne to, kdybychom měli.“

„Je nějaká složka, kterou bych si o nich mohl přečíst?“

„Ne.“

McGavin se zaklonil v židli se skoro prázdnou sklenicí v ruce.

„Myslím tedy, že jsme skončili. Někaké otázky?“

Donavin potřásl hlavou.

„Dobrá. Pak si vezměte pití a nechte mne, potřebuji dodělat ještě nějakou práci.“ McGavin se díval do své prázdné sklenice a cinkal ledem v ní, zatímco Donavin odcházel. Telefon dvakrát zazvonil a zmlkl. Díky bohu za hlasovou poštu. Byl příliš unaven, aby odpověděl. Kromě toho, neměl za celý den jediný dobrý telefonát.

* * *

„Dobrá, spletl jsem se. Je to jiná jeskyně.“ řekl Evans. Skupina se dostala třicet metrů za sekci tunelu, která minulou noc chytila do pastí Nerudu. Tunel se najednou otevřel do velké kruhové jeskyně, poněkud menší, než ta první, v průměru kolem 15 metrů.

„Hej, tam je něco.“ řekl Evans, jakmile se zbytek týmu rozptýlil do prostoru jeskyně.

„Je to keramika,“ konstatovala Emily. „a je překrásná.“

Baterka osvětlila velkou nádobu uprostřed jeskyně. Kolem byly různé kosti, peří a pár stop něčeho, co vypadalo jako zvířecí kožešina nebo snad lidské vlasy.

„K čertu, měli jsme přinést pořádné pochodně namísto těch zpropadených svítilen,“ reptal Andrews. „Potřebuji něco na zahřátí. Je tady k zmrznutí.“

Neruda ignoroval jeho výrok, vzal Evansovi svítilnu a namířil ji dovnitř nádoby a podíval se dovnitř přes okraj, který mu sahal k bradě.

„Je tam něco?“ zeptal se Evans, zatímco nádoba se v temnotě jeskyně stala okamžitě průsvitnou.

„Nic, je prázdná, až na něco, co vypadá jako roztavený vosk na dně.“

„Udělej to ještě,“ žádala Emily. „Dej tu baterku dovnitř.“

Neruda to udělal a současně poodstoupil od nádoby nakolik mu to dovolila délka jeho ruky tak, aby viděl, co ji tak zaujalo.

„Je to Anasazijského původu,“ řekl Neruda. „Byli jediná, kteří do své keramiky používali tyrkys - pravděpodobně to byli Indiáni Chaco. Měli vesnici pouze asi třicet kilometrů odsud.“

Na nádobě byly tři bleděmodré spirály, které byly umístěny kolem nejširšího místa nádoby. Každá byla vyrobena ze stovek drobných tyrkysových korálků, umístěných jako mozaika. Zbytek nádoby tvořila tenká vrstva terakotem barvené hlíny. Vypadala neobyčejně křehce. Neruda si neuměl představit, jak mohl takovou křehkou nádobu někdo přinést z kaňonu Chaco do této lokality bez toho, aby ji rozbil.

„Takže, co to je?“ ptal se Evans.

„To není ono,“ řekla Samantha. „to není to, co chtějí, abychom našli.“

„Dobrá,“ řekl Evans. „Ale co to má pak být?“

Neruda se předklonil a zkoumal spirálovou mozaiku.

„To není obyčejná spirála. Je to galaxie M51.“

„Jak to můžeš určit z jednoduchého piktografu?“ ptala se Emily. „Není náhodou známo kolem dvacet miliónů spirálových galaxií?“

„Je to zřetelně M51 protože má přidruženou galaxii NGC5197 - právě zde.“ Neruda zapíchl svůj ukazovák do menší spirály, která byla připojena k jednomu z otáčejících se ramen větší spirály.“

„Galaxie Víru,“ řekl Andrews fascinován. „Je to zajímavé. M51 byla objevena až koncem osmnáctého století. Koupili si Anasazijské teleskopy v Populární mechanice, nebo si je vyrobili sami z křemenných krystalů?“

Neruda pokrčil rameny. „Víš, Andrews, někdy můžeš opravdu lézt na nervy.“

„To bych mohla potvrdit,“ přidala se Emily.

„Já taky,“ poznamenal Collin.

Andrews se zatvářil jakoby uraženě, ohrnul spodní ret jako spoiler u auta a sklopil uši.

„Jenom jsem chtěl poukázat na to, že nemůžete spojovat Anasazijskou keramiku - údajně vyrobenou před tisícem let a galaxii M51, jejíž objev vyžaduje jisté podmínky a přinejmenším patnácticentimetrový dalekohled.“

„Mne opravdu nezajímá původ těchto spirál,“ oznámil Evans, „pouze se chci dozvědět, co ta věc vůbec je. Zřejmě jsme museli překonat značné těžkosti, abychom to našli, takže mne zajímají definice...“

„Než to tady vyzdobíme definicemi, podívejme se raději kolem sebe trochu více,“ navrhl Neruda.

„Jaký máš z toho pocit?“ ptal se Evans, přičemž neskrýval zklamání v tónu svého hlasu. „Co se nám to snaží říct?“

„Možná je to posvátné místo,“ Odpověděl neochotně Neruda.

„Indiáni Chaco měli hodně pověr ohledně počasí, obzvláště v přelomu tisíciletí. Hadí božstvo bylo pověřeno přinášet déšť a úrodnost, možná to je tedy svatyně pro přinášení zvířecích obětí tomuto božstvu.“

Evans byl spokojen s touto odpovědí.

„Jestliže to byla svatyně hadího božstva - proč zde není jeho vyobrazení?“ zeptala se Emily. „Spirála, jak jsi již říkal, nepředstavuje hadího boha. Je to tak?“

„Ano, souhlasím,“ odpověděl Neruda. „ale přestaňme spekulovat, nevím, co ta věc znamená.“

Neruda otočil světelný kužel ke stropu a pak na podlahu jeskyně a zkoumavě je procházel. Pak se pomalu otočil. Průzkumný tým sledoval světlo, jakoby to byl dravec. Neruda se snažil pečlivě odhadnout, jestli tam nejsou další tunely, nebo průchody, které by mohly vést ven z jeskyně.

„Nevidím odsud žádný východ. Vypadá to jako konec cesty.“ komentoval svou práci.

„To není možné,“ zašeptala Samantha sama pro sebe, ale v tichu jeskyně ji všichni dobře slyšeli.

„Souhlasím se Samanthou,“ řekl Collin, „Nedávalo by to žádný smysl, kdyby to všechno bylo vybudováno mimozemšťany nebo Anasazijci, pouze pro uspokojení jejich hadího božstva. Tuhle teorii bych nekoupil.“

„Vidíte někdo pozůstatky obydlí?“ zeptal se Neruda.

„Posviť mi tam,“ Evans ukazoval na místo, které právě před chvílí opustil světelný kužel baterky. „Ano, tam. Co tam je?“

Neruda kráčel k něčemu, co vypadalo, jako velký plochý kámen, ležící na zemi.

„Je to kámen, ale vypadá, jakoby byl opracován...“

Neruda si povzdechl.

„Na povrchu jsou vytesány piktografy... vypadají jakoby byly Mayského původu!“ Jeho hlas nabíral vzrušený tón s nadějí, že bude snad schopen něco přečíst.

„Co to říká?“ ptala se Emily, dobře si vědoma toho, že Neruda vlastně dokáže číst jakýkoliv jazyk.

Neruda chvíli ofoukával povrch a prsty odstraňoval prach z povrchu, pak potřásl hlavou.

„Nejsem si jist. Je to hybridní jazyk.“

Všichni se shromáždili kolem, aby viděli reliéf na kameni.

„Dokážeš to číst?“ ptal se Evans

Neruda sledoval jeden z piktografů ukazovákem a zahluubal se. Pociťoval energii v oblasti čela, jakoby se do něho zkoušela navrtat a snažila se proniknout do jeho vědomí, ale přesto bezvýsledně.

„Vypadá to jako slovo chrám,“ vysvětloval Andrews a ukazoval na řadu zvláštních znaků.

„Ano, vím,“ řekl Neruda. „Jejich význam zní asi takto: ...Uvnitř tohoto chrámu... si vzpomeň na světlo.“

„Proč mám pocit, že sebou nevzali elektrikáře?“ odsekl Andrews.

„Je to nějaká šifra?“ zeptal se Collin.

„Mohli bychom s tím pohnout?“ zeptal se Evans a poklekl na kolena. Zkoušel se dostat prsty pod kámen, ale tento těsně seděl na zemi.

„Je čas pro nůž na porcování velryb,“ řekl Andrews a otočil se k Evansovi.

„Co?“ zeptal se Evans.

„Ten nůž, kterým jsi vylovil šéfa z díry, kam spadl. Vzpomínáš?“

„Bohužel, nůž mi spadl někam do komory,“ bědoval Neruda.

„Mám malý kapesní nůž. Zkusíme, jestli se bude hodit. Každý, kdo má nůž, ať se dá do práce. Emily, mohla bys podržet světlo?“

„Jistě.“

Vzala Nerudovi svítilnu a klekla si. Poklepala opačným koncem svítilny na různá místa kamene.

„Má to zvuk, jako by pod tím byla dutina.“

„Počítám s tím,“ řekl Neruda s neomylnou horlivostí.

Po deseti minutách sekání noži vyhloubili dostatečný otvor tak, aby mohli zasunout prsty pod velký bílý kámen.

„Na tři,“ řekl Neruda, „zkusme pohnout tím kamenem směrem k Emily.“

Všichni najednou zabrali, ale bezvýsledně. Kámen měl tři stopy v průměru a byl pět palců tlustý a těžší, než aby jim čtyři lidé mohli pohnout.

„Co myslíte, kolik váží?“ zeptal se Evans a obrátil se k Nerudovi.

„Tři metráky... možná více.“

„Přinesl jsem něco, co nám možná pomůže,“ řekl Evans.

„Budu hned zpátky.“

Evans odešel od kamene do temnoty jeskyně.

„Kam zas k čertu jde?“ zašeptal Andrews Nerudovi.

„Svůj bágl někdy udržuje v přísném utajení.“ mrknul Neruda napůl vážně. Po chvíli se Evans vrátil s další svítilnou.

„Zapomněl jsem, že mám ve svém batohu náhradní svítilnu. A taky mám toto.“ Držel v ruce pár roznětek. „Mají malou výbušnou sílu, ale mohly by stačit k rozbití kamene.“

„Proč jsi sebou přinesl roznětky?“ zeptal se Andrews. „Snad jsi nemyslel, že je budeme potřebovat?“

„Byl jsem skautem,“ smál se Evans. „co ti mám na to říct?“

Evans namontoval roznětky na opačných stranách kamene v dírách, které vytesali pro zvednutí. Doufal, že se mu podaří rozbít kámen napůl.

„Máme to,“ řekl, „mohli bychom ustoupit do chodby, abychom nebyli zraněni létajícími úlomky.“

„Kolik máš drátu?“ zjišťoval Neruda.

„Dost.“

Všichni kráčeli do chodby a Evans odmotával drát z malé cívky.

„Natáhnu ho celý.“

„Je to v pořádku?“ ptal se Neruda.

„Je to malá nálož,“ odpověděl Evans. „Myslím že to bude dobré. Připraveni?“

„Pokud jsi ty, tak my určitě.“ odvětil Neruda.

O chvíli se ozval výbuch, který zvedl mračna prachu. Každému se poněkud zvýšil tep srdce. Na pár sekund byli všichni ohlušení. Tunelem se ozývala řada ozvěn, Neruda napočítal šest. Evans první zjistil, že kámen praskl.

„S polovinou bychom si měli poradit snáze, nemyslíte?“

„Pouze pokud jste opravdoví chlapi.“ Stáli kolem své kamenné Nemesis jako dobyvatelé, Emiliina pohotová odpověď vyvolala smích u celé skupiny.

„Posviťte mi sem,“ nařídil Neruda a ukázal na střed kamene.

„Je tam tma. Něco tam musí být.“

„Co z toho bude?“ zeptal se Evans.

„Mohla by to být prastará spižirna,“ řekl Neruda. „ale doufám, že tam bude něco víc, než jenom trs kukuřice nebo piniové oříšky.“

„Jestliže je to tak, osobně se vrátím zpět a rozstřílím to, co zůstalo z toho Artefaktu,“ řekl Andrews. „Tolik problémů pro pár hrstí oříšků.“

„Mohli byste mi s tím pomoci?“ zeptal se Neruda.

„Dobrá.“ souhlasil Evans. „Připraveni?“

„Ano.“

Evans zasadil mohutný kop svou pravou nohou. Trhlina se poněkud zvětšila. Zopakoval to podruhé a kámen se vodorovně rozštěpil.

„Odklidme to,“ řekl Neruda. „zvednout!“

Jakmile odtáhli polovinu kamene, Emily posvítila do inkoustově černé tmy.

„Je to hlubší, než jenom spižirna, je to spíš jako šachta,“ řekla vzrušeně. Neruda si lehl na břicho, vzal jednu svítilnu a zasunul co nehlouběji do otvoru. Jeho tváře ovanul studený, suchý vzduch.

„Ano, je to šachta,“ řekl, „asi tak tři metry přímo dolů a pak pokračuje vodorovně.“

„Je nějaká možnost, že by to bylo aktivní, nebo ne?“ ptal se Evans.

„Pochybuji. Ta věc byla těsně uzavřena.“

„Ano, předpokládám, že vstup je pouze tady,“ dodal Andrews.

„Jenom žádné domněnky,“ odvětil Neruda. „Nejdřív půjdu dolů a podívám se, v jakém je to stavu. Když stanovím rizika, vrátím se a společně rozhodneme, co dál. Souhlasíte?“

Všichni přikyvovali.

„To je ono,“ řekla Samantha. „Toto je vchod. To je to, co jsem viděla. Je to jako porodní cesty. Je to jako být znovuzrozen do

jejich světa.“ Odmlčela se, zjistila, že to co mluví, zní poněkud zvláštně. „Nevím, jak je to možné, že to vím, ale je to tak.“ Neruda se připravoval k sestupu do tunelu. Odložil batoh, otvor tunelu byl tak akorát na jeho ramena.

„Ať už jsou tito mimozemšťané kdokoliv, určitě neměli nadváhu,“ řekl Neruda a spouštěl se do díry. „Uvidíme se v deset.“

„Dej pozor,“ řekl Evans. „Volej na nás každou minutu, abychom věděli, že jsi v pořádku.“

„Budu.“

Neruda uchopil baterku ústy, aby si uvolnil ruce k sestupu do temné šachty. Vzduch byl úplně suchý, jakoby bez pohybu po celá staletí. Vznášela se zde vůně nějaké chemické látky, jakou předtím nikdy necítil.

„Je tady jemná vůně,“ řekl Neruda v půli cesty dolů. „Cítíte to?“ S baterkou v ústech se jeho řeč podobala amatérskému břichomluveckému výkonu.

„Ano. Myslím že cítím,“ řekl Collin.

„Napadá vás, co by to mohlo být?“

„Je to určitě nějaká chemická směs.“ odpověděl Collin.

„Ale, myslíte, že je to životu nebezpečné?“

„Voní to jako aromatický uhlovodík, ale není to ono... neznám to dobře.“

„Evans byl nervózní.

„Jamissone, jestliže se ti udělá špatně, okamžitě odtud vypadni. Dobrá?“

„Rozumím,“ odpověděl Neruda, „ale cítím se výborně. Bud' bez starosti. Je to pouze zvláštní zápach.“

„Je to konzervant,“ řekla Samantha zkušebně. „Pouze konzervační prostředek.“

„Pro co?“ zeptal se Evans.

„Něco molekulárního charakteru, co se rozkládá časem,“ uchichl se Andrews, „nebo jsem moc konkrétní?“

Samantha ani nehnula rty, ignorujíc Andrewsovy poznámky.

„Uchovává to proti poškození něco, co tam vevnitř zanechali. Brzy budeme vědět více.“

Neruda pomalu slezl dolů, jeho nohy pátraly po podlaze, kde by mohl opět používat gravitaci ve svůj prospěch. Svislé zdi byly drsné, dokonalé pro zachycení rukama.

„Dobrá, teď můžete povolit provaz,“ řekl Neruda.

Jeho chodidla definitivně dosedla na pevnou skálu. Vyndal si svítilnu z pusy, docela rád se zbavil chuti kovu v ústech. Chodba byla vysoká něco přes jeden metr. Sedl si zády ke zdi šachty a hleděl do tunelu před ním. Svítilna osvětlovala starobylostí temnotu a Neruda byl překvapen, že nevidí v paprsku žádný prach.

„Toto místo je čisté... řekl bych že neposkvřené.“

Rukou bouchl do hladkého, starodávného povrchu.

„Celý tunel je vyhlazen a vypadá jako leštěný mramor. Je to pořád ta stejná červenohnědá barva, ale je to zcela hladké a vyleštěné. Je to úžasné.“

Evans shodil lano do šachtice a zasáhl Nerudu do ramene.

„Máš ho tam celé. Řekni, jestli budeš potřebovat více.“

„Vidíš tam něco v tunelu?“ ptal se Collin.

„Vypadá to, jako by se to otvíralo do něčeho po deseti metrech - možná do další komory. Nevím to ale jistě. Světlo se intenzivně odráželo od stěn tunelu, takže je těžké vidět tak daleko dopředu. Ale jsem si jist, že se to otvírá. Dávejte pozor.“

„Neruda, tady opět Collin. Dokážeš určit jestli je povrch tunelu tvořen leštěným kamenem, anebo je to potaženo nějakým polymerem? Možná to je důvod toho zápachu.“

Neruda přiložil nos ke zdi a dlouze nasál.

„Myslím, že obě varianty jsou správné. Je to určitě leštěný kámen, ale myslím, že byl napuštěn něčím, možná polymerem. Nevím to určitě.“

Jakmile začal lézt tunelem, ucítil svá kolena. Kámen byl tvrdý jako žula a Nerudova kolena byla teď jeho Achillovou patou.

„Dobrá, přicházím k lemu tunelu. Vypadá, že je vytesán do skály přes celý jeho průměr. Jsou tady tři postupné vrstvy - možná po pěti centimetrech tloušťky. Velmi zvláštní.“

„Vidíš již otvor na druhém konci?“ křičel Evans.

Neruda sledoval světelný paprsek a viděl dokonalý kruh temnoty na konci tunelu.

„Nejsem si jist, ale vypadá to tak, že ho vidím, budu to vědět za chvíli.“

Pokračoval v lezení do černé tmy před sebou a kolena bolela na nepoddajném kameni.

„Vidím otvor,“ vykřikl Neruda, dech se mu zrychlil a srdce se mu rychleji rozbušilo. Okraj tunelu vyčníval do velké, oválné komory. Z otvoru to bylo k podlaze místnosti asi dva metry. Neruda svěsil nohy přes okraj tunelu a v úžasu ometal stěny komory světelným paprskem. Jediný zvuk, který slyšel v temnotě, byl tlukot jeho vlastního srdce, jako surrealistický zvukový doprovod k pohledu do komory, která byla nejpropracovanější kamennou stavbou, jakou kdy viděl.

Komora měla v nejširším místě průměr kolem 20 metrů a na obou stranách se zužovala do oválu. Na jednom konci tohoto oválu ústil do komory tunel. Na jeho opačném konci se zvedala devět stop vysoká klenba další chodby, která pokračovala dál do temnoty. Klenutou chodbu podíraly dva sloupy, oba pokryté velkým množstvím bohatě vyřezávaných hieroglyfů. Klenba komory dosahovala v nejvyšším místě výšky kolem 20 stop. Zdi, podlaha a strop byly bezvadně hladké, leštěné do bohatého smetanově zbarveného lesku.

„Jamissone, co se děje?“ Evansův hlas se nesl dolů tunelem, připomínajíc mu odpovědnost ke světu, odkud přišel.

„V pořádku“ řekl, pečlivě vybírajíc slova, „Na konci tunelu jsem našel něco, co zdůvodňuje existenci Artefaktu.“

„Co?“ křičel Evans.

Neruda se otočil tvář do tunelu, uvědomujíc si, že se jeho hlas ztrácí v komoře.

„Pojďte sem dolů, musíte to vidět!“

Evans začal okamžitě jednat.

„Dobrá, nechte si zde batohy, ale do kapes si dejte, co si myslíte, že budeme potřebovat. Jdu první. Ostatní za mnou. Pojďme.“

Skupina se vzrušeně vrhla k šachtě, ale museli počkat a pomalu sestupovat, hledajíc záchytné body.

„Ouha!“ Řekl Evans, když pohlédl na Nerudův obrys v temnotě tunelu. Pořád seděl v jeho ústí a prohlížel si komoru.

„Je to úžasné.“

Neruda se ohlédl a posvítíl na ně signalizujíc svou pozici.

„Počkej, až uvidíš to, co já,“ řekl mile.

Skupina lezla k Nerudově bidlu, jako housenka po větvi. Tunel byl příliš úzký, aby všichni viděli, takže Neruda se kymácel, jako gymnasta, připravující se na sestup z tyče. Se svítilnou v ústech mluvil pomalu.

„Podívej se tam dolů,“ hlavou pokynul k podlaze komory pod ním a pak skočil. Měkce přistál, ale stejně vlna bolesti z kolen zaplavila celé jeho tělo.

„Zatraceně,“ sykl Neruda, jakmile dopadl.

„Jsi v pořádku?“ ptal se Evans.

„Mhm, po pádu minulé noci mám poněkud bolavá kolena.“

„Co je to za místo?“ vyhrkl Evans. Paprsek jeho baterky blikal v interiéru z běleného kamene. „Toto místo bylo vytesáno. To není přirozená jeskyně.“

„Přesně tak,“ odpověděl Neruda.

Zbytek skupiny za Evansem bojoval o kousek výhledu.

„Pojďme,“ řekl Andrews na konci zástupu. „Každý se chce podívat.“

Evans se spustil na podlahu komory, jako předtím Neruda.

„Je to vytesáno v masivu,“ otočil se Neruda k Evansovi, jakmile tento přistál na podlaze.

„To je neuvěřitelné,“ otočil se Evans, kroutíc hlavou, jako střelka kompasu hledající sever.

„Proč bílý kámen?“

„Nevím, Možná, aby tady bylo jasněji. Bílá odráží více světla.“

„Jak to jenom udělali?“ zeptal se Evans řečnický. Neruda otázku zcela ignoroval.

„Tam je další chodba, vidíš ji?“

„Muselo to zabrat léta, než to dokončili...“ řekl Evans ve zbožné úctě, neschopen odpovědi. Zbytek týmu seskákal z ústí tunelu, jako kapky vody z fasety a komora se naplnila vzrušeným šumem.

„Prosím, aby všichni zmlkli a tiše poslouchali několik sekund,“ nařídil Neruda. „Jenom poslouchejte.“

„Slyším hučet svou krev,“ zašeptala Samantha. „Je to úžasné.“

„Není tady žádné hlukové pozadí a navíc jsme v dokonalém okolním prostředí,“ řekl Collin. „Možná, že je to nějaká akustická komora.“

„Viděli jste již nějaké artefakty?“ zeptala se Emily.

„Žádné, komora je prázdná,“ odpověděl Neruda.

„Všimněte si, že tady není ani smítko. Toto místo je přímo antiseptické.“ vložil se Evans.

„Antiseptické,“ opakoval Neruda.

„Takže teď víme, že trpěli utkvělou představou pořádku.“ řekl Andrews, zlehka se uchichtávajíc. „Možná zahynuli od výparů čistících prostředků.“

Neruda pomalu odkráčel ke klenbě a sloupům a začal je studovat ve světle baterky. „Opět spirála galaxie M51,“ řekl, sledujíc prsty vytesané znaky. „Myslím, že teď je jasné, odkud jsou.“

„Není to nejpřesnější,“ řekl Andrews. „Galaxie M51 obsahuje kolem sta miliard slunečních systémů.“

Neruda ignoroval Andrewsův komentář a obrátil se ke všem.

„Tato chodba je pěkně příkrá. Buďte opatrní.“

„Mají tyto hieroglyfy souvislost se znaky na Artefaktu?“ zeptal se Evans studujíc jeden ze sloupů.

„Rozhodně,“ odpověděl Neruda, „ale toto nejsou stejné znaky. Neviděl jsem žádné, které by byly stejné, jako ty na Artefaktu.“

Jakmile procházel podloubím a pustil se do svahu, jeho kolena ho okamžitě upozornila na zvýšenou námahu chůze do kopce. Alespoň že může stát rovně. Strop v chodbě byl vysoký kolem tří a půl metru a byl klenutý podobně, jako stropy komory.

„Vidím vepředu další klenbu,“ řekl Neruda.

„Řekni mi něco,“ žádal Andrews, „jak někdo mohl vytesat tuto stavbu do masivní skály a nezanechat tady žádné sutiny, nebo známky své práce?“

„Já nevím,“ odpověděl Neruda. „Možná, že budeme mít štěstí a zjistíme to.“

„Byli to zajisté dobří kouzelníci“ poznamenal Andrews. „Ta hromada sutin z této činnosti musela být ohromná. Kam k čertu mohli schovat něco takového?“

Všichni se shromáždili pod klenbou a jeden po druhém se dotýkali sloupů podobných mramoru, jako by to byly posvátné modlitební mlýnky.

„Vypadá to, jako by místnost vyčnívala z chodby,“ řekl Neruda hlasitě přes rameno. Byl asi dvacet stop před Evansem a dalšími, kteří zkoumali znaky na sloupech, které jako by ožily pohybem.

„Co je uvnitř?“

Odezvou bylo pouze mlčení.

„Co vidíš?“ zeptal se Evans opět.

Ticho.

Evans zrychlil krok a málem běžel k Nerudovi, následován ostatními. Našli Nerudu uprostřed malé komory s průměrem kolem dvanácti stop. Byla dokonale kruhová, s vysokým

klenutým stropem. Její zeď, naproti vchodu, nesla úžasnou nástěnnou malbu. Nerudova baterka osvětlovala její barvy tak zářivě, že všichni mimovolně přimhouřili oči, jakoby obraz neodrážel světlo, ale byl jím prosvětlen.

Pod obrazem na vyvýšené ploše vytesané ze stejného masivu jako zdi, ležel předmět, podobný kopacímu fotbalovému míči, ale téměř dvakrát tak velkému. Byl úplně černý, kromě tří stříbrných linek, jimiž byl jeho obvod obtažen. Předmět byl bez jakýchkoliv švů, tlačítek a neměl také žádný otvor.

Neruda byl zaneprázdněn zkoumáním nástěnné malby, zhyponotizován její brilantními barvami a abstraktní podobou.

„Tak toto určitě není Anasazijského původu,“ řekl a jeho hlas se nepatrně zachvěl. „Nechali to tady úmyslně. Nejsou to místnosti, ve kterých by někdo bydlel. Vypadá to spíše jako dioráma v přírodopisném muzeu.“

„Takže mimozemská civilizace před tisíci lety navštívila Zemi a postavila museum pro potěšení Anasazijských Indiánů.“ divila se Emily hlasitě. „Předpokládáme, že Anasazijsci z kmene Chaco záhadně zmizeli kolem roku 1150 našeho letopočtu, takže museum zavřeli, ale nechali zde naváděcí zařízení, které se nějak objevilo o téměř 850 let později.“

„A my jsme ho objevili,“ pokračoval Andrews. „To tedy určitě, myslím, jak byste mohli naletět na tuto hypotézu?“

„Neříkám, že věřím této teorii,“ bránila se Emily. „Pouze přemýšlím nahlas.“

„Pokračujme ve zkoumání,“ navrhl Evans, „Do odletu máme ještě tři hodiny a deset minut.“

„Co myslíš, kolik času potřebujeme, abychom se dopravili na místo srazu?“ zeptal se Neruda.

„Nechme si čtyřicet minut, možná nebudeme potřebovat tolik času, ale rád bych měl pár minut rezervy pro nepředvídané události.“

„Dobrá, takže nám zbývají asi dvě a půl hodiny,“ řekl Neruda.

„Pojďme se podívat, kam vede ta chodba.“

„Je to spirála,“ uvedla Samantha věc na pravou míru. „Jako točité schodiště. A budou tam další komůrky. Ve vizi jsem je viděla všechny... pouze nevím, jak jdou za sebou.“

„Jestliže tak víš, co se tady děje,“ vyzval ji Andrews „pak nás nenech čekat a řekni nám, co to k čertu vlastně je.“

„Podívej,“ řekla Samantha s náhlou prudkostí, „viděla jsem obrazy, které mi nasadil do hlavy ten Artefakt. Jestliže... jestliže nejsi schopen přijmout to jako skutečnost, pak dobrá, chovej se k tomu alespoň slušně.“

„To je v pořádku, Samantha,“ řekl Neruda. „Jenom ho nech být, on je vlastně podle svých měřítek slušný. Věř mi. Párkrát jsem ho viděl v ráži a nebyl to pěkný pohled.“

„Dosud měla ve všem pravdu,“ řekla Emily. „Věřme jí, dobře?“ Otočila se k Andrewsovi s úsměvem.

„Fajn,“ odsekl Andrews.

„Dívali jste se vůbec na ten artefakt?“ zeptala se Emily.

„Ani jsem se ho nedotkl,“ odpověděl Neruda. „Raději bychom se neměli ničeho dotýkat. Naším úkolem je objev, nikoliv výzkum.“

„Podívejme se, co tady ještě je,“ navrhl Evans.

„Co jsou to za obrazy?“ zeptal se Collin. „Proč by se s tím vším obtěžovali pouze pro Anasazijsce? Nebo to udělali pro nás? Nedává to smysl.“

Neruda vyšel z komnaty a nechal Collinova slova viset ve vzduchu, jako prach. Spekulace ho dráždily, pokud k nim neměl alespoň několik podpůrných faktů. Nyní se stal jeho jedinou motivací tento objev.

„Přinesl sebou někdo videokameru?“ zeptal se Neruda a pokračoval v chůzi vzhůru chodbou.

„Ovšem,“ řekla Emily. Vyndala malou, stříbřitou krabičku o velikosti mobilního telefonu, s několika kulatými,

samostatnými ciferníky na jedné straně a malou čočkou na straně druhé.

„Chceš, abych to natáčela?“

„Ano,“ řekl Neruda, „ale počkejme, až si to celé prohlédneme, pak se rozhodneme, co natočíme jako první. Colline, ty máš na starosti dokumentaci, začni přemýšlet, co budeš říkat.“

„Bude to video určeno pro Fifteena?“ zeptal se Collin.

„Pro koho jiného?“ odpověděl Neruda.

„K čertu.“

„Bud' bez obav,“ řekl Neruda, „Fifteen má rád tvůj bystře vědecký a barevně encyklopedický styl.“

Všichni, včetně Collina se zasmáli.

„Umíš dobře napodobovat,“ usmíval se Evans a otočil se k Nerudovi. „Neboj se, neřeknu nic.“

Neruda se smál, potěšen tím, jak zdvořilý byl Evans k celé skupině. Vlastně je všechny bavil – nikdy by to od něj nečekal.

„Je tady další vchod,“ Neruda ukázal světlem k oblouku. Byl pouze o deset metrů výše od prvního, ale tentokrát byla komnata na vnitřní straně spirálovité chodby. Vypadala skutečně jako schodiště, které se zatáčelo ve směru hodinových ručiček a postupně stoupalo. Neruda kráčel k dalšímu vchodu a tam čekal na ostatní. Skupina tentokrát oddechovala poněkud intenzivněji, než předtím, ale všichni najednou chtěli vidět další komnatu.

„Připraveni?“ zeptal se Neruda.

„Divadlo může začít,“ řekl Andrews.

Neruda a Evans zamířili světlo svých baterek do komnaty. Když se jejich paprsky protály na protější zdi, osvětlily další obraz, malovaný v podobném stylu. Pod ním, lesknoucí se ve světle, ležel další předmět, černý a stříbrný se vzájemně propojenými šestihrannými ploškami. Každá z plošek byla velikosti hrací karty, ale dvakrát tak silná. Vnější povrch šestiúhelníku byl černý a vnitřní zářivě stříbrný. Opět žádná tlačítka, švy, nebo náznak jakéhokoliv spínače.

Nástěnná malba se jevila stylisticky podobná malbě v první komnatě, pouze znázorňovala rozdílné vzory a předměty. Byla kolem čtyř stop široká a šest stop vysoká.

Samotná komnata byla totožná velikostí a tvarem. Každý detail byl přesnou kopií. Pouze obraz a předmět byly rozdílné.

„Jsem ochoten naslouchat jakýmkoliv názorům,“ řekl Neruda.

„Není to logické?“ Začal Evans. „Proč by zde takovým způsobem nechávali tyto předměty?“

„A proč ne?“ řekla Samantha.

„V těchto obrazech jsou alespoň nějaké náznaky srozumitelnosti,“ řekl Collin. „Zde, vespod, to vypadá, jako skalní útvary z okolí jeskyně.“

„Měli bychom alespoň zvážit možnost, jestli nejde o nějakou zbraň,“ řekl Evans.

„Ano,“ odpověděl Neruda. „Má někdo ještě nějaký nápad, než se přesuneme?“

Andrews podešel blíže a zkoumal obraz.

„Jak na to hledím, ten hvězdný vzor by mohl něco znamenat - předpokládám, že není libovolný. A také, je zde použit znak nekonečna. Ten byl vynalezen na přelomu sedmnáctého století. A pokud vím, nevynalezli ho mimozemšťané z galaxie M51.“

„Dobrá, jestliže nemáte další komentáře, pojďme dál,“ řekl Neruda.

Chodba neustále stoupala. Každých třicet stop byl vchod do další komory, střídavě ve vnější a vnitřní straně chodby.

Všechny komnaty byly zcela identické, pouze s jedinečným obrazem a předmětem uvnitř.

V průběhu další hodiny skupina objevila dvacet dva komnat a začínala si uvědomovat rozsah objevu.

„Našli jsme to,“ volal Neruda zpět.

„Co jsme našli?“ ptal se Evans kráčejíc nahoru z dvacáté druhé komnaty.

„Poslední komnatu.“

Evans strčil hlavu dovnitř.

„Nechal jsem svítílnu Collinovi a ostatním. Stojí hypnotizování obrazem ve dvacáté komnatě. Nejsem umělec, ale jsou to úžasné malby... není to zcela typické jeskynní umění, že?“

„Ne, pokud bys nepovažoval Picassa za jeskynního člověka.“

„Tato komnata je jiná,“ řekl konečně Evans. „Vypadá to, jakoby zde byli přesčas a nechali ji v původním stavu.“

I když dvacátá třetí komnata byla stejná tvarem a velikostí, její zdi, podlaha a strop byly drsné a nedokončené. Nástěnná malba byla jediným místem, které bylo vyhlazeno a vyleštěno, jako jiné komnaty. Podlaha byla plná úlomků, většinou kamenné sutě, která vypadala jako nějaká vlákna.

„Velmi zvláštní,“ řekl Neruda pomalu. Přitom si mnul bradu a potírával hlavou. „Vidíš artefakt?“

Evans se díval za Nerudovým světlem na malý lesklý disk, kolem tří palců v průměru.

„Je to optický disk⁴⁶. Doufejme, že nám objasní, co to všechno má znamenat.“

„Je to časová schránka,“ řekl Neruda. „Je to soubor čtyřiceti šesti artefaktů, napůl umění, napůl technologie. Je to jakoby nějaká mimozemská civilizace vyrobila tyto předměty a jakoby někdo pohřbil časovou schránku pro její pozdější objevení.“

„Za jakým účelem?“ zeptal se Evans.

„Teorie mimozemské časové schránky, je natolik logická, že bych se pod ní i podepsal,“ řekl Neruda metodicky. „I když její účel ještě zcela nechápu. Doufejme, že tento disk nám to objasní.“

Neruda vzal disk a z blízka ho zkoumal. Byl jako kompaktní disk, pouze menší, obě strany zářily zlatou barvou, uprostřed s dírou velikosti průměru tužky.

„Mohla by to být slitina zlata... nejsem si jist, jestli je to skutečně optický disk. Může to být platidlo, nebo nějaký průvodce.“

Evans se předklonil a vzal ho z Nerudových rukou, aby ho prozkoumal.

„Máš pravdu, mohlo by to být zlato. Je to těžké.“ Potěžkal ho v rukou. „Ale určitě vypadá jako optický disk.“

„Co uděláme s artefakty?“ zeptal se Neruda.

„Nejsme připraveni vzít je teď sebou,“ odpověděl Evans. „Přinesl jsem sebou bezpečnostní plot desáté úrovně, takže to tu můžeme zabezpečit na neurčito.“

„Nevezmeme to sebou?“ ptal se Neruda a zvedl disk. „Mám pocit, že je to klíč k celé záhadě. Čím dříve ho odemkneme, tím lépe.“

„Vymyká se to poslání mise,“ začal Evans, „ale souhlasím s tebou. Nemyslím, že by Fifteen byl proti, pokud my oba souhlasíme.“

„Neviděli jste Samanthu?“ zeptala se Emily, která vešla do komnaty a rozhlížela se kolem.

„Ne, předpokládali jsme, že je s vámi,“ vyplašil se Evans.

„Byla,“ řekl Collin, „ale pak odešla - mysleli jsme, že odešla k vám.“

„Beze světla?“ ptal se Neruda.

„Bože,“ zvolal Andrews, jakmile vkročil do dvacáté třetí komnaty. „v tomto pokoji musel bydlet puberták, vsadil bych na to.“

„Ano, je tady nepořádek,“ připojil se Collin.

Neruda ukázal na obraz baterkou.

„Jestliže tak spěchali, proč si dali tolik práce s úpravou zdi pod obrazem? Myslím, že zbytek nechali úmyslně nedodělaný.“

„Za jakým účelem?“ zeptal se Collin.

„Nevím,“ řekl Neruda. „ale mohli bychom nalézt odpovědi zde.“ Ukázal na zlatý disk.

„Dobrá,“ řekl Andrews. „To se mi líbí. Ukaž mi to.“

Andrews vzal disk a položil si ho naplocho na dlaň levé ruky.

„Posviť mi na to takhle, v tomto úhlu,“ pravou rukou ukazoval, jak mu má Neruda svítit.

„Má to drážky.“ prohlásil Andrews vítězoslavně, „Ale jsou velice jemné.“

Otočil ho velice opatrně. „Pravděpodobně jste již vytušili, že obsahuje zlato.“

„Ano, vypadá to jako nějaká slitina, nebo možná je to něčím potaženo,“ pokrčil Neruda rameny „ale kdo ví, co to je bez laboratorního rozboru.“

„Vezmeme to sebou, že?“ ptal se Andrews, pokyvujíc hlavou.

„Ano,“ řekl Evans, „ale zbytek necháme zde, než dáme dohromady archeologickou skupinu.“

„Dobrá,“ zašeptal Andrews, zatímco pořád prohlížel disk. „Má to drážky po obou dvou stranách. Asi je v tom uloženo množství dat.“ Táhl prstem po povrchu, jakoby něco počítal. Opět ho otočil a jeho prst pokračoval jemně povrchem disku.

„Je zde dvacet čtyři sekcí - po dvanácti na každé straně.“

„To je zajímavé,“ řekl Neruda, „my jsme našli pouze dvacet tři komnat.“

„Je tady dvacet čtyři komnat, jestliže počítáš i tu první, předpokoj,“ připomněla mu Emily. „Jdu hledat Samanthu, kdo se připojí, nejlépe s baterkou?“

„Najdu ji,“ řekl Neruda. „byl bych rád, abys pracovala s Collinem na videoreportáži a mimochodem - měl by tam být, alespoň jak to vidím já, zahrnut pojem 'Mimozemská časová schrána',“.

Neruda se otočil k odchodu uprostřed palby dotazů od Emily, Collina a Andrewse.

„Máme málo času a tak nemohu dopodrobna vykládat svou teorii. Evans vám řekne to, co vím. Jenom to udělejte, jak nejlépe umíte, o další se nestarejte.“

Neruda kráčet dolů chodbou, vědom si diskuse, kterou právě vyvolal. Akustika stavby ulehčovala hledání. Provedl pár úvah a posoudil celou stavbu: Od předsíně po dvacátou třetí komoru to bylo přibližně 150 stop vysoko a kolem 100 stop v průměru. Bylo to neskutečně kráčet dolů točitou chodbou s komnatami vyčuhujícími, jako zámotky s dárky od staré, mimozemské civilizace.

Ta stavba ho úplně ohromila. V mysli pořád jenom obracel stránky s různými scénáři a teoriemi jako mlátička a doufal, že z toho vyvstane nějaký smysl.

„Samantho,“ volal hlasitě. „Kde jsi?“

„V páté komnatě.“ Její hlas zněl chodbou jako hlas ducha.

„Je vše v pořádku?“ Neruda pokračoval v chůzi, nebyl si jist u které komnaty se právě nachází.

„Jsem v pořádku,“ řekla Samantha tišším hlasem, i když Neruda byl ještě daleko. Kolena měl pořád ještě tuhá a bolavá a když zrychlil, okamžitě je pocítil. Proto raději zpomalil. Je přece v pořádku, upamatoval se.

„Samantho?“ volal Neruda. „Nevím, která je pátá komnata, mluv ke mně, musím být už blízko.“

„Našli jste konec?“ zeptala se.

„Ano, našli jsme ho, ale není to, co bys čekala.“

„Je to nedokončené, že?“

Neruda se zastavil.

„Ano, ale jak to víš?“

„Všimli jste si, jak podobná je tato stavba jednomu vláknu DNK? Je zde dvacet tři komnat vystupujících z chodby tvaru spirály. Dvacet tři párů chromozomů v každé buňce našeho těla...“

„Ano, ale to není odpověď na mou otázku,“ řekl Neruda. „Jak to víš?“

Pokračoval v chůzi dolů šikmou chodbou sledujíc Samanthin hlas. Myšlenka na to, že kráčí vláknem DNK ho docela bavila. Zrovna tak mohl být uvnitř buňky putujíc uvnitř chromosomu - tak byl vzdálen vnějšímu světu.

„Myslím, že nám chtějí sdělit, že naše DNK je poškozena nebo nedokončená.“

Sledujíc její hlas, Neruda vstoupil do komnaty. Seděla uprostřed komnaty se zkříženými nohama, čelem k obrazu. V rukou držela zapalovač, jehož plamen se komíhal vstříc Nerudovi.

„Je to úžasný obraz,“ řekla Samantha tiše. „Nemohla jsem odejít. Omlouvám se.“

„To je v pořádku,“ Neruda si sedl vedle ní. „Jsem na nohou déle než obvykle, rád si chvíli posedím.“

Pokrčil kolena a objal je těsně pažemi. Bylo mu poněkud chladno a byl unaven.

„Co se ti zdá na tom obraze tak fascinující?“ zeptal se.

„Pohybuje se,“ odpověděla. Neruda se díval pozorně na zeď a zhasl světlo. Chtěl to vidět stejně jako Samantha ve světle jejího zapalovače.

„Pohybuje se? Nejsem si jist, co tím myslíš.“ řekl. „Co se pohybuje?“

Obraz se skládal z řady oválů různých barev, které do sebe vzájemně zapadaly. Ve vnějším oválu byly zasazeny piktografy. Předmět vypadal tak trochu jako příčný řez cibulí a vznášel se na pozadí hvězdné oblohy se srpkem měsíce.

„Nevím to jistě,“ odpověděla váhavě, „možná se hýbu já. Najednou jsem si uvědomila, jako bych byla do tohoto obrazu vtahována.“

Neruda zkoumal malbu, ale nezaznamenal žádný pohyb. Přesto, máje respekt k její intuici a jasnozřivosti, pokračoval ve starostlivé prohlídce obrazu, jakékoliv změny perspektivy, nebo náznaku pohybu.“

„Takže, jaký máš na to názor?“ zeptala se Samantha.

„Na to?“ ukázal Neruda kolem sebe, označujíc tak celou stavbu.

„Ano, na to.“ Její oči pohlédly směrem vzhůru jako ozvěna Nerudova pohybu.

„Má nynější hypotéza zní, že to postavila průzkumnická rasa, která je původem někde z galaxie M51. Přišli na Zemi přibližně před tisícem let a kontaktovali Anasazijské indiány z kañonu Chaco. Postavili tuto... tuto stavbu za účelem vytvoření sbírky artefaktů, která by reprezentovala jejich uměleckou a technickou tvořivost. Chtěli, aby se to našlo až později, takže zanechali naváděcí zařízení, které se nějak kouzelně objevilo a přivedlo nás k tomuto úžasnému místu.“ Odmlčel se, aby nabral dech. „Myslím si, že je to časová schrána, zanechaná touto civilizací.“

Než Samantha promluvila, nechala jeho slova rozpustit v prostoru.

„Říká ta tvá teorie něco o motivech této průzkumnické rasy?“

„Ne, ale ve dvacáté třetí komoře jsme našli artefakt, který snad vrhne na celou tu záhadu trochu světla.“

„Co to je?“

„Je to optický disk - nebo, přinejmenším tak vypadá. Pak by mohl by zodpovědět všechny naše dotazy.“

„Je to dobré znamení,“ řekla Samantha. „Dosud bylo všechno tajemné a zakódované, jakoby nechtěli, abychom s nimi okamžitě komunikovali. Například, součástí tvé teorie je, že přišli na Zem a kontaktovali Anasazijské Indiány. Jestliže je to tak, nekomunikovali s nimi v Anasazijském jazyce?“

„Snad.“

„Dále, jejich piktografy, obrazy, artefakty, jsou nesnadno pochopitelné...dokonce i pro tebe. Myslíš, že kdyby to naváděcí zařízení objevili například agenti CIA, nebo NSA, bylo by to vhodné?“

„Kdoví? Možná...“ řekl Neruda. „Ale kam tím míříš?“

„Myslím, že tato rasa velice chytře zamaskovala své úmysly. Snad to je časová schrána, nevím, ale je to určitě víc, než pouze sbírka artefaktů, které nám zde nabídli k objevení. Je zde jasně

patrný proces, kterým chtějí, abychom prošli. Cítím, že jsme vedeni. Jakoby tento objev byl pouze malým krokem na velice dlouhé a klikaté cestě.“

Samanthin zapalovač dohořel a ponořil je do úplné tmy.

„To je můj názor.“ Dodala.

„Chápu tvé důvody,“ řekl Neruda. Rozsvítil baterku a postavil ji na zem, svítící přímo nahoru jako pochodeň. „Pravdou je, že civilizace, která dosáhla úrovně mezihvězdného cestování - obzvlášť civilizace průzkumnického charakteru - by mohla disponovat propracovanou překladatelskou technologií. Taky je pravda, že by mohli vytvořit několik kontaktních míst - i s dalšími kulturami, než pouze s Anasazijci - ledaže by zde byli pouze na velice krátkou dobu, co je nepravděpodobné...“

„...takže pak ty překážky a bariéry postavili úmyslně, aby zajistili, že pochopení jejich odkazu bude vyžadovat jisté množství času a úsilí,“ řekla Samantha. „Stavím se, že optický disk nebude snadné otevřít a pokud ano, nebude v angličtině, nebo jakémkoliv jiném, lidstvu známém jazyce.“

Neruda si natáhl nohy před sebe a opřel se o ruce s dlaněmi za zády.

„Tedy myslíš, že přesně sledují, kdo objeví jejich časovou schránku?“

„Mám z toho takový dojem,“ odpověděla Samantha. „Viděl jsi, jak nás testovali a prověřovali na každém kroku této cesty.“

„A jediným logickým důvodem pro takovou důkladnost je to, že jejich poselství je velice hluboké, nebo významné důležitosti pro mnoho lidí. A tak potřebují, aby se dostalo do těch pravých rukou. Našich rukou.“

„To je přesně to, čemu věřím,“ řekla Samantha a postavila se. „Nečiním si nárok vědět, co to zde je, ale je to součástí něčeho velkého... dokonalejšího...“ odmlčela se. „Mám dojem, že na Zemi bude více takových staveb.“ Zavřela oči, jakoby si připomínala svou vizi. „Jestliže je jich více, budou nějakým způsobem propojeny.“

Neruda vstal a hodil na ni letmý pohled. Jakoby ze zvyku si rukou čistila kalhoty. Bylo to zbytečné, jelikož podlaha byla dokonale neposkvrněná.

„Nemohu si pomoci, ale mám dojem, jako bys mi něco neřekla, jako bys měla obavu mi to sdělit. Je to tak?“

„Sami sebe nazývají Tvůrci křídel,“ vyhrkla Samantha s náhlou úlevou. „Nějakým způsobem zasáhli do naší genetiky. Je to pocit, jakoby žili v nás na nějaké úrovni a současně jakoby žili ve velké vzdálenosti. Řekli také něco o naší potřebě bránit se proti jiné rase bytostí. Proti mimozemské rase, která disponuje daleko dokonalejšími technologiemi, než si vůbec dovedeme představit. Tito... tito Tvůrci křídel se v tom angažují, protože, podle nich, oni jsou stvořiteli naší genetické výbavy.“

Neruda se poškrábal na zátylku a zašklebil se.

„Ještě něco?“

„Ne.“

Tichem komnaty zavířil zvuk smíchu. Chodbou se blížil zbytek skupiny průzkumníků a Andrewse bylo slyšet, jak vypráví nějaký vtip.

„Nech si to raději zatím pro sebe,“ doporučil jí Neruda.

„Později ti řeknu, proč. Dobrá?“

„Jistě.“ Samantha nervózně pokrčila rameny.

Neruda se protáhl do chodby.

„Podívejme se, jak to vypadá s jejich filmovým projektem.“ Hodil poslední pohled na obraz v páté komnatě a pocítil novou dávku respektu k této cizí průzkumnické rase.

Nějak a někdy již s ním museli být v kontaktu. Cítil, jak se uvnitř něj něco mění či drobí. Nebyl si ale jist, co to je.

Kapitola čtvrtá

ZEMI

„Jestliže se bytost rozdělí na své složky, její chápání svobodné vůle je ohraničeno na něco, co se dá popsat jako Hierarchie. Jestliže bytost je uvědomělým kolektivem, který uskutečňuje svou svrchovanou jednotu, princip svobodné vůle se stane zbytečným, jako lešení kolem dokončené budovy. Jestliže si bytosti neuvědomují svou jednotu, pak se struktura stane formou sobě uložené ochrany. V nadcházejícím vývoji strukturovaného a řízeného vesmíru bytosti vymezily své hranice - svá omezení - vyjádřením své nejistoty. Postupně se staly částčkami své celistvosti a jako střepy krásné vázy nesou pouze malou podobu své celkové krásy.“

Výňatek z filosofie Tvůrců křídel „Střídající se modely existence“, dekodováno z Komnaty 7 Tvůrců křídel

Fifteen se pohodlněji usadil ve svém křesle. Jeho shromáždění ředitelé udělali to samé, pouze bez jeho grimasy způsobené bolavými zády.

„Jamissone, byla to jedna z nejlepších reportáží, jakou jsem za ta léta viděl.“

„Souhlasím,“ přikyvoval Branson.

Neruda se pouze usmíval a byl zticha. Jeho prezentace dopadla nad očekávání. Ředitelé byli pozorní a kladli velice rozumné dotazy. Neruda si dával pozor, aby nepřemlouval a nevymýšlel si, pouze aby podával zprávu o nálezech průzkumné skupiny. Byl si dobře vědom toho, že ředitelé nepromíjeli, když jenom vycitili taktiku přesvědčování.

„Jaký bude náš další postup?“ zeptal se Ortman.

„Je třeba dokončit restauraci a průzkum v lokalitě, co by nám mohlo zabrat sedm až deset dnů,“ odpověděl Neruda. „Budeme potřebovat zapojit obvodový bezpečnostní systém celé lokality.“

„Jak to vypadá s McGavinovým stínovým agentem?“ otočil se Ortman k Evansovi.

Při zaznění McGavinova jména se Fifteen donutil k akci.

„Jmenuje se Donavin McAlester,“ vložil se do debaty. „Dostaví se v pondělí. Zajímavé, McGavin chtěl, ať se ohlásí Evansovi, ale zdá se mi, že vyhovět jakýmkoliv jeho návrhům by bylo příliš riskantní. Takže bych byl rád, aby se hlásil u Li-Ching, jelikož McGavin si stěžoval na naši komunikaci.“

„Kdo tedy povede projekt Ancient Arrow?“ zeptal se Ortmann. „Omlouvám se,“ řekl Fifteen omluvně. „Myslel jsem, že jsem to již objasnil. Projekt povede Jamisson. Vzhledem k jeho dosavadní perfektní práci jsem myslel, že bude správné, když povede projekt až do konce.“ Odmkl se a rozhlédl se kolem stolu. „Souhlasí všichni?“

Na Fifteenovu odpověď bylo vidět pouze tiché přikyvování. Neruda nepřikyvoval, pouze jeho tmavé oči těkaly po odezvě. Ta byla jednomyslná.

„Zpět k McAlesterovi,“ pokračoval Fifteen, „Chci, abychom s ním jednali s maximální vstřícností. O jeho činnosti není pochyb. Je pověřen vypátrat, proč jsme neohlásili nález Artefaktu Laboratoři zvláštních projektů. Jinými slovy, bude se snažit zjistit, co se pokoušíme utajit.“

„Jak dlouho zde bude?“ zeptal se Evans.

„To záleží,“ odpověděl Fifteen. Vzhlédl na něj a podrbal si zátylek. „Jestliže ho přesvědčíme, že informace, která k němu prosákla je legitimní, odejde do měsíce. Jestliže ne, pak to potrvá pravděpodobně dva, možná tři měsíce.“

„Zkusme to udělat za měsíc,“ poznamenal Evans k plné místnosti souhlasu.

„Odhlasováno,“ řekl Fifteen. „Jsou nějaké dotazy, než se rozejdeme?“

Nerudovo srdce začalo tlouct rychleji a cítil, jak mu vyschlo v krku. Zachytil Fifteenův pohled.

„Máš ještě něco, Jamissone?“ zeptal se Fifteen zdvořile.

„Snad... Myslel jsem, že by bylo dobré...“ Neruda se odmlčel a sebral se natolik, co se dalo. „Samantha má nějaké zajímavosti a já si myslím, že Labyrinth Group by o nich měl alespoň vědět. Neříkám, že jsou to reálná fakta - to ne. Ale jsou nanejvýš zajímavá...“

„Mluv,“ přerušil ho Fifteen, „a nemusíš se obávat naší reakce. Budeme předpokládat, že cokoliv nám řekneš, je spekulace a budeme k tomu tak přistupovat. Tak, co to je?“

„Samantha měla několik zážitků s naváděcím zařízením,“ začal. „V jednom z nich měla vizi planety, pokryté mřížkou a byly tam nejméně tři, možná čtyři oblasti, ve kterých by mohly být další mimozemské lokality.“

„Říkáš, že Samantha viděla obraz několika dalších lokalit?“ zeptal se Fifteen. „A tyto obrazy byly do ní přeneseny z Artefaktu?“

Neruda si pomyslel, že Fifteenovy oči zjasněly a vypadaly napjatěji.

„To mi řekla.“

„Ale vždyť naváděcí zařízení je zničeno,“ poznamenal Whitman. „Jak získáme důkaz o existenci dalších lokalit?“

Fifteen odešel ke svému stolu a zavolal své asistentce.

„Ano, pane,“ ozval se příjemný hlas.

„Prosím najděte Samantha Foltenovou a pošlete ji co nejdřív do mé kanceláře.“

„Zajisté, pane.“

Neruda bojoval se svým bouřícím se žaludkem.

„Dobrá, poslechněme si, co nám řekne Samantha,“ řekl Fifteen zatímco se belhal ke svému křeslu. „Ne, že bych ti nevěřil, Jamissone, ale tu vizi měla Samantha, takže bychom měli zeptat se přímo jí. Souhlasíš?“

„Ovšem,“ souhlasil Neruda váhavě „pouze jsem ji nežádal o povolení, abych o tom mohl mluvit...“

„Jsem si jist, že to Samantha pochopí,“ odpověděl neurčitě Fifteen. Pak se otočil k Bransonovi. „Má bezpečnostní úroveň pět, že?“

„Ano.“

„Ubohé děvče,“ řekl Fifteen s úsměvem a nahlédl do svého prázdného šálku čaje. „Chovejme se k ní co nejlépe, aby se cítila úplně klidná.“

„Necháme ji v projektu?“ zeptal se Evans.

„Co bys doporučil?“ odpověděl Fifteen.

„Její přínos byl významný. Já bych ji nechal. Má schopnosti, které jsem nikdy u jiných dálnovideců neviděl.“

„Jaké?“ zeptal se Ortmann.

„Nevím, jestli to dovedu dost dobře popsat,“ řekl Evans, hloubavě. „Je schopna se jakoby poddat situaci a získat mnohem informací, než kdokoli jiný.“

„Souhlasil bych,“ řekl Neruda. „Její schopnost projevit mentální napojení na naváděcí zařízení jí snad umožní snadnější komunikaci s dalšími technologickými výtvary, nalezenými na místě.“

Fifteen se zaklonil v křesle. Na pár okamžiků zavřel oči, zatímco v místnosti nastalo mlčení.

„Vypadá to, že schůze potrvá kolem další půlhodiny, jestliže někdo potřebuje přestávku, teď je na to čas.“ Nikdo se ani nepohnul k odchodu.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a Samantha váhavě nahlédla dovnitř.

„Volal jste mne, pane?“

„Ano,“ řekl Fifteen a neohrabaně se postavil. „Prosím, pojďte dál a připojte se k nám.“ Pokynul k prázdné židli vedle Nerudy.

„Jamisson nám právě poskytl znamenitý přehled vaší nedávné cesty do lokality Ancient Arrow...“ Odmlčel se a hluboce se zamyslel. „Než začneme, dáte si něco k pití? Trochu čaje?“

Samantha vrhla pohled ke stolu a přikývla. Fifteen z konvice nalil šálek slonovinové barvy z čínského porcelánu a podal kouřící nápoj Samantě.

„Děkuji,“ řekla a chvění rukou prozrazovalo její nervozitu ze shromáždění ředitelů.

„Pozoruhodná cesta, Samantha. Celý tým si zaslouží naše nejvyšší uznání za svou duchaplnost a vynalézavost.“ Všichni ředitelé souhlasně přikyvovali.

„Děkuji, pane.“

Samantha měla na sobě zelenou bavlněnou halenku s bílým květinovým vzorem, kterou měla zastrčenou v vybledlých džínách. Rudé vlasy měla spletené do dlouhého copu. Její oči vyjadřovali směs obav a údivu.

„Jamisson byl tak laskavý a obeznámil nás s některými zkušenostmi, které jste měla s Artefaktem. Vzhledem k vašim schopnostem a jasnoživosti měl pocit, že bychom o nich měli vědět. Nicméně, doufal jsem, že byste nás ráda poctila výkladem, jakýmkoliv pro vás pohodlným způsobem o tom, co jste viděla a co si o tom myslíte. Byli bychom rádi každé informaci.“

Fifteen se odmlčel, dívající se kolem, jestli mluví za všechny v místnosti. Pak obrátil svůj pohled na Samanthu. „Souhlasíte?“

„Ano... Ovšem...“ Samantha se poněkud zakoktala, nevěda, jak pokračovat.

„Dobrá tedy,“ odpověděl Fifteen a jeho hlas zněl sladce a uměle. „Budeme jenom poslouchat. Mluvte, jak dlouho chcete.“

Samantha upila trochu čaje, a doufala, že rozpustí ten chomáč syrové bavlny, kterého najednou jakoby měla plná ústa. Vrhla kradmý pohled na Nerudu a zachytila jeho povzbudivý úsměv.

„Nevím, co z toho všeho je vám již známo a nechci mluvit zbytečně a okrádat vás o čas...“

„Jamisson se zmínil, že jste viděla obraz zemského glóbu, potažený mřížkou, ze kterého se dalo vyvodit, že existují ještě další mimozemské lokality. Můžete začít u toho,“ navrhl Fifteen.

Samantha zavřela oči a nabrala dech.

„Vidím jej jasně,“ řekla a oči se jí pomalu otevřely.

„Připravovala jsem Replay... všichni odešli hledat Nerudu a já jsem se snažila navázat komunikaci s Artefaktem. Replay probíhal pořád dokola až do Alfy... a poslední věc, kterou si pamatuji byla... že jsem viděla geometrické tvary, které vypadaly jako dveře, plující prostorem. O chvíli později jeden z těchto tvarů zobrazil obraz Země, obklopené mřížkou, jako světelnými vlákny. V některých z průsečíků těchto vláken byly svítící body.“ Odmlčela se a opět zavřela oči. „Cítila jsem, že tři z těchto bodů... jsou jakoby značky. Pouze jsem nějak věděla, že označují místa dalších časových schrán, nebo artefaktů. Pamatuji, že jedno místo jsem viděla zcela jasně... to v Novém Mexiku. Další nebyla tak zřetelná, ale řekla bych, že se dalo rozeznat tři až čtyři místa celkem.“

„Můžete upřesnit obecné umístění dalších lokalit?“ zeptal se Branson.

„Myslím, že to byla Jižní Amerika, Afrika, možná východní Evropa,“ řekla Samantha pomalu. „Nevím to jistě. Z nějakého důvodu jsem se soustředila na Nové Mexiko.“

„Viděla jste celý glóbus, Samantha?“ zeptal se Fifteen.

„Ne, myslím, že ne,“ odpověděla, „zdálo se mi, že vidím pouze čtyři světadíly... Severní a Jižní Ameriku, Afriku a Evropu,“ zavřela opět oči.

„Dostala jste informaci, že každá z těch značek na mřížce znamená jednu časovou schránku?“ zeptal se Fifteen.

„Takový jsem měla dojem.“

„A měla jste pocit, že další jsou na druhé straně glóbu?“

„Snad... ale nepamatuji si, jestli jsem o tom přemýšlela,“ řekla zlehka, skoro šeptem.

„Použila jste v průběhu této seance Replay?“ zeptal se Ortmann.

„Ano, ale nezachytila jsem nic,“ odpověděla Samantha.

„Zapomněla jsem nastavit citlivost nahrávání, protože jsem měla obraz skoro okamžitě a předpokládala jsem, že Replay je nastaven správně.“

„Takže se nic nenahrálo?“ zeptal se Fifteen.

„Ne.“

„Řekněte nám o dalších obrazech, které jste viděla.“ navrhl Fifteen.

Samantha si odkašlala a usrkla ze svého šálku.

„V průběhu této seance jsem dále viděla obraz, který vypadal, jako vysoká, voustatá humanoidní bytost. Měl rozhodně nezvyklé oči, ale jinak by na ulici vypadal jako člověk.“

„Co bylo tak divného na jeho očích?“ zeptal se Fifteen.

„Ta směsice zvláštních barev a byly velmi velké. A velice pronikavé.“

„Rozmlouvala jste s touto bytostí?“

„Ano.“

Řekněte nám o ní,“ požádal Fifteen.

„Bytost mi řekla, že oni jsou genetici, kteří vyvinuli naši DNK. Snažili se spustit v naší DNK něco, co by nám umožnilo snést nějakou velkou změnu - genetickou změnu. A že je to nezbytné k obraně naší planety...“

„Proti komu?“ Fifteen málem křičel a vzpřimil se v křesle.

Samantha zaváhala.

„Proti nepřátelské civilizaci.“

V místnosti zavládlo mrazivé ticho. Samantha se opět chtěla napít, ale bála se, že by rozlila čaj, kdyby to jenom zkusila. Ruce se jí viditelně třáslly.

„Možná by ses chtěla zmínit o tom, proč si myslíš, že tato časová schránka a její objev byla řízená událost,“ odvážil se říci Neruda v naději, že odvede její komentář k jinému předmětu. Samantha se otočila k Nerudovi vědoma si skutečnosti, že se chce jakoby omluvit za to, že způsobil její přítomnost na poradě.

„Jak jste již pravděpodobně zjistili,“ začala, „Artefakt byl velice selektivní. Zkoumal nás oba,“ opět se otočila k Nerudovi, „až k molekulární úrovni... alespoň tak se to zdálo. Vypadalo to, jakoby byl Artefakt naprogramován ke zjištění naší motivace a vhodnosti pro tento objev. Naštěstí, rozhodl se v náš prospěch... i když si nejsem jista, proč.“ Tvář jí probleskl úsměv, který prozradil její nervozitu.

„Cítila jsem a stále cítím ještě teď, že pojem časová schránka nepopisuje přesně to, co jsme objevili. Její účel je mnohem širší a její tvůrci její smysl zašifrovali do piktografů, umění, předmětů... do všeho. Zkoušejí komunikovat pomocí symbolů, ne pomocí hmotných předmětů.“

„Symbolů?“ opakoval Fifteen.

„Chci tím říci, že to všechno je jakoby pozlátko, fasáda,“ odpověděla rychle Samantha, vědoma si toho, že její slova mohou znít tajemně. „Nezdá se mi, že bychom byli schopni

cokoliv odsud dešifrovat, myslím, že vše má úplně jiný význam.“

„A jaký máte pocit, co by to mohlo být?“ ptal se Fifteen.

„Můj názor je ten, že artefakty, včetně optického disku - pokud to je skutečně optický disk - nebude možno prozkoumat, přesně tak, jako první Artefakt. Malby neodhalí nic podstatného. A piktografy nebude možno rozšifrovat.“

„Co si myslíte, proč to tedy vytvořili?“ ptal se Fifteen.

„Protože proces zkoušení pochopit tyto výtvary je daleko důležitější, než to, co tyto předměty znamenají, nebo jak fungují. To je jediné, co mi dává smysl.“

„Dobře, máte pravdu v jedné věci,“ řekl Fifteen, „Chtějí být záhadní z důvodů, které nejsou jasné.“ Postavil se a nalil Samanthě další čaj dříve, než stihla odmítnout. Překvapila ji jeho úslušnost.

„Samantho, byla jste nám velice nápomocná, ceníme si vašeho nadšení. Co myslíte, proč si vás Artefakt tímto způsobem vybral?“

„Jak to myslíte pane?“

„Zdá se mi, že vy jste byla jeho první kontaktní osobou. A dále, nejsou žádné pásky z Replaje, či viditelné úsilí z vaší strany o kontakt. Jinými slovy, zdá se, že si vás vybral. Co myslíte, proč?“

„Předpokládám, že kvůli mým psychickým schopnostem...“

„To je všechno? zeptal se přátelským tónem.“

„Myslím, že ano.“

„Ale, jak se cítíte?“

Samantha se odmlčela a snažila se zformulovat odpověď. Pohlédla vzhůru, jakoby hledala pomoc.

„Nikdy jsem nestihla použít Replay. Kontaktovalo se to se mnou dříve, než jsem měla příležitost... možná... možná to nechtělo, aby ten záznam viděl někdo jiný.“

„Co myslíte, jaký je pravý smysl mimozemské časové schránky?“ zeptal se Fifteen a sledoval ji tak intenzivně, jakoby četl v jejím těle a mysli současně.

„Má to co do činění s genetikou,“ řekla Samantha s náhlou rozhodností. „Je to důležité a má to dopad na velké množství lidí.“

„Proč na velké množství lidí?“ zeptal se Branson.

Samantha se otočila přímo ke svému nadřízenému a její oči zjasněly a ožily.

„Proč by jim jinak záleželo na tom, kdo objeví to místo?“

Místnost naplnilo ticho. Několik sekund všichni mlčeli, jakoby revidovali vyslovené myšlenky ve světle toho, co Samantha řekla.

Fifteen si nalil další šálek čaje. „Je ještě něco, co bychom měli podle vás vědět?“

Samantha potřásla hlavou.

„Ne, myslím, že ne.“

Neruda si odkašlal.

„Jejich jméno?“

„Ach ano,“ řekla Samantha, „říkají si 'Tvůrci křídel'.“

Místnost opět naplnilo ticho. Fifteen poklepával prsty po stole.

„Tvůrci křídel...“ Nechal ta slova viset ve vzduchu a pak se podíval na Samanthu. „Co myslíte, že to znamená?“

„Já nevím, pane,“ odpověděla, vypadala překvapeně, že se jí ptá na názor.

„Jamissone?“

„Zní mi to důvěrně, ale nevím proč.“

„Provedli jsme vyhledávání?“ zeptal se Fifteen.

Neruda potřásl pomalu hlavou a podíval se na ruce.

„Omlouvám se, byl jsem zaměstnán optickým diskem a vykopávkami.“

Fifteen vytáhl zpod stolu šuplík a zmáčkl několik kláves. Napsal slovo „Tvůrci křídel“ a klepl na vyhledávání. Po chvíli potřásl hlavou a zasunul šuplík zpět pod stůl.

„Nic ani v databázi, ani na síti.“

Pak pokračoval ve výslechu.

„Jamissone, máš paměť lepší, než kdokoli jiný, koho znám. Jak je možné, že se ti to slovo zdá důvěrné a neumíš ho zařadit?“

„Možná bylo do jeho podvědomí uloženo Artefaktem,“ řekla Samantha v jeho prospěch.

„Hmm,“ řekl Fifteen, pomalu přikyvujíc. „Nic jiného?“

Samantha pohlédla rychle na Nerudu a potřásla hlavou.

„Ne, pane.“

„Dobrá, děkujeme vám za váš čas a informace, Samantho. Můžete se vrátit ke své práci. Děkuji vám.“

Fifteen se přesunul ke dveřím a sledoval, jak rychle opustila místnost. Pak si svlékl svetr a starostlivě ho přeložil přes opěradlo svého křesla. Pak si opět obezřetně sedl.

„Věříte jí?“ zeptala se Li-Ching.

„Věřím, že to myslí upřímně,“ odpověděl Fifteen, jemně se vyhnul tím přímé odpovědi. „Hovoříme o setkání s někým, kdo by mohl být věrohodným zástupcem Centrální rasy.“

„Myslíte kvůli informaci, že oni jsou domnělí stvořitelé naší DNK, kteří pochází z Centrální rasy?“ zeptal se Whitman.

„To taky a též proto, že na naši planetu umístili stavbu, která vypadá promyšleněji, než cokoliv, co jsme kdy předtím viděli.“

„Rád bych o tomto objevu uvědomil naše Corteánské partnery,“ řekl Fifteen a otočil se k Whitmanovi.

„Poskytneme jim všechny informace?“

„Ano, vědí toho mnohem víc o mytologii Centrální rasy než my, snad odhalí něco, co potvrdí, nebo odhalí podstatu toho, co jsme dnes viděli a slyšeli.“ Fifteen se otočil k Bransonovi.

„Chtěl bych ji povýšit, souhlasíš?“

„Bezpečnostní úroveň šest?“

„Sedm,“ řekl Fifteen. „Potřebujeme posílit její loajalitu. Je velice dobrá. Mám ji rád... ale její slabou stránkou je loajalita. Je věrná svému srdci víc, než našim ideálům a posláním. Zdá se mi zajímavé, že ona se taky obává své možné neloajality a tím má tendenci kompenzovat to nechutnými způsoby. To povýšení uděláme zpětně od prvního tohoto měsíce.“

„Provedu.“

„Nyní,“ řekl Fifteen a otočil se k celé skupině s šálkem v rukou, „rád bych slyšel vaše myšlenky, teorie a názory.“

Místnost naplnil vrzavý zvuk kožených křesel.

Neruda promluvil první.

„Kdokoli jsou, zdá se, že vědí o proroctví o roku 2011. Tento fakt dává Samanthině příběhu určitou věrohodnost.“

„Jestliže její informace jsou pravdivé, tedy, že se musíme bránit před mimozemšťany, nemusí to nezbytně znamenat, že mluví o proroctví ohledně invaze v roce 2011,“ řekl Ortmann.

Li-Ching se zavrtěla v křesle.

„Možná by bylo vhodné provést průzkum dálnovidcem.“

„Směřem k Tvůrcům křídel?“ zeptal se Evans.

„Proč ne?“ odpověděla.

„Ponechal bych na Nerudovi, aby rozhodl o protokolech s dálnovidci pro tento projekt,“ ohlásil Fifteen. „Ale nepředbihejme v jakýchkoli závěrech ohledně Tvůrců křídel a ujistíme se dodržением všech dálnovideckých sezení první i druhé úrovně. Nechci se kontaktovat s touto rasou více, než je úplně nevyhnutné. Souhlasíte?“

Hlavy poslušně přikyvovaly jeho otázce.

„Ještě něco?“ dotazoval se Fifteen.

„Jestliže má pravdu ohledně velkého významu tohoto objevu,“ nabídla Li-Ching, „pak to bude znamenat vnitřní tlak k uvolnění tohoto objevu navenek. Důsledkem bude nutné posílení bezpečnosti a pečlivější třídění personálu. Navrhují, abychom omezili přístup ke složce Ancient Arrow pouze na členy Labyrinth Group.“

„Souhlasím. Kromě Samantha, kterou v projektu chci mít,“ řekl Fifteen.

„Bude mít přístup k náhradní složce, ale ne k verzi Labyrinth Group.“

Fifteen polkl velký lok čaje.

„Whitmane, vím, že bys rád vedl tento projekt, ale zatím nemáme dynamický pohled na tento druh a jeho záměry, abychom zrovna teď zdůvodnili vedoucí úlohu TTP. Nicméně, chtěl bych, abys dohlížel na vytvoření a správu náhradního databázového souboru, včetně všech vnějších a vnitřních síťových odkazů. Dobrá?“

„Ano, rozumím,“ odpověděl Whitman bez překvapení v hlase. „Co ještě?“ vyzval Fifteen. „Nemáte k projednání víc, než pouze bezpečnostní kritéria?“

Ortmann si odkašlal.

„Teď, kdy jsme v situaci, že jsme objevili dalších dvacet dva artefaktů neznámého původu, hodnoty a funkce, nemělo by význam přehodnotit naše bezpečnostní opatření s profesorem Stevensem a jeho studenty?“

„Co navrhuješ?“ zeptal se Evans.

„Hodnota tohoto projektu, alespoň jak to vidím já, se zdesetinásobila objevem mimozemské časové schránky. Třebaže víme, že to je technologický ekvivalent BST... k čertu, to by mohla být BST. Kdo ví? Jediné, co chci říct je, že bychom měli zajistit utajení, přičemž máme tři plně sudy problémů v Novém Mexiku, které by nám mohly způsobit těžkosti.“

„Takže, co navrhuješ?“ opakoval Evans otázku, doufaje, že přinutí Ortmana, aby byl konkrétní.

„Vím, že jsme kolem těch lidí postavili náš nejlepší bezpečnostní plot, ale jsou tady proměnné, které jsou mimo kontrolu, byť i našich nejlepších technologií.“

„Takže co chceš, abychom udělali?“ ptal se Evans a začínal projevovat nechuť.

„Myslím, že u všech tří by mělo být provedeno krytí nehodou - nechám ti specifikace.“

Fifteen pozorně poslouchal, popíjejíc čaj.

„Leonarde, to zní, jako by ses chtěl zbavit těchto rizik. Když to ale uděláme, nevyrobíme si pouze další rizika? Vzpomínáš na nedávná McGavinova prohlášení?“

„Jestliže se mohu do toho vložit,“ řekl Evans, „myslím, že studenti představují větší riziko, než Stevens. V případě Stevense, to nejhorší, co mohl udělat, již udělal a můžeme ovlivnit dopad. Toho se nebojím. Ti studenti, to je ale naprosto jiná věc.“

„Jak to?“ zeptal se Fifteen.

„Dosud spolupracovali,“ odpověděl Evans, „ale pouze kvůli Stevensově vlivu. A ten se zdá být čím dál méně jistý, zejména kvůli nedávné intervenci McGavinových hulvátů. Řekl bych, že budou zpívat, pokud je Stevens jakkoliv podpoří.“

„Proč tedy ty studenty nesejmeme?“ zeptala se Li-Ching.

„Mám celou jejich dvoudenní komunikaci.“

„Když se něco stane studentům,“ pokračoval Evans, „bude to signál pro Stevense. Jestliže ho ale nějak namontujeme do jejich smrti, nám to poskytne určité páky.“

Fifteen postavil šálek a zavřel oči; nevěda, jestli od únavy, nebo nudy.

„Mohli byste vy dva do osmnácti dvaceti vypracovat pro mne nějaký návrh?“ odmlčel se, pouze aby se nadechl. „Chci nejméně tři scénáře, rozdělené podle priorit a rád bych měl popis možných konstrukcí. A ještě jedna věc. Nemyslím, že bychom se měli stát profesionálními zabijáky pouze kvůli zabezpečení tohoto, či kteréhokoliv jiného z projektů. Je to jasné?“

Li-Ching a Evans potvrdili, že rozumí mlčenlivým kývnutím. Všichni ostatní jenom zírali. „Výjimky povolím pouze v nezbytném případě a pouze tehdy, jestli pozitivně ovlivní naši

širší činnost. Jsem si naprosto jist jednou věcí: bezpečnost tohoto projektu nebude našim problémem. Tím problémem bude loajalita.“

Jakmile skončil, obrátil se na Nerudu.

„Prosím tě, sestav mi archeologickou skupinu a přines mi seznam zítra ve dvanáct nula nula do mé kanceláře. A chtěl bych tam mít také Evanse. Spolupracuj při výběru s Whitakerem a Ortmanem. Dobrá?“

„Ano, pane.“

„Velmi dobře,“ řekl Fifteen a postavil se. „Předpokládám, že nejsou žádné další dotazy a komentáře. Ještě jednou děkuji Jamissonovi za skvělou zprávu a předání našich poznámek týmu. Všichni si zaslouží pochvalu za vynikající práci.“

Neruda sbíral své prezentační materiály, zatím co se všichni, včetně Li-Ching, soukali ven z Fifteenovy kanceláře.

Zatím co Neruda zapínal spony své aktovky, překvapil ho zvuk zavíraných dveří.

„Dnes ráno jsem mluvil s Jeremym,“ řekl Fifteen, krácejíc ke stolu s neurčitým úšklebkem. „Byl příjemně překvapen, když slyšel o vašich objevech v Novém Mexiku. Řekl jsem mu, že bych chtěl, abys vedl ten projekt až do konce. Také jsem mu řekl, že bych tě chtěl povýšit na bezpečnostní úroveň třináct.“ Odmlčel se s vřelým úsměvem. „Jestliže ovšem souhlasíš.“

Neruda se zmohl pouze na přikývnutí, opilý nečekanou poctou.

„Počkáme na oficiální povýšení až se Jeremy vrátí z dovolené, ale zatím budu ostatní ředitele informovat o tvém souhlasu. Evans ti vystaví nové heslo dnes dopoledne. Dobrá?“

„Ano... jak nejlépe myslíte,“ přinutil se Neruda k plácnutí.

„Ještě jedna věc, Jamissone. Co jsem dříve řekl o loajalitě... Chtěl bych, abys Samanthu seznámil s tímto projektem, ale sleduj ji pozorně. Je toho příliš mnoho v sázce tím, že by ona, nebo někdo jiný ztratil ze zřetele cíle tohoto poslání.“

„Souhlasím a udělám to, pane,“ řekl Neruda. „Tedy, budu ji sledovat.“

„Dobrá. Víš, že uděláš všechno, co dovedeš,“ řekl Fifteen.

„Jestli mohu mít dotaz,“ řekl Neruda, „co řekl Jeremy?“

„O tvém povýšení?“

„Ano.“

„Něco o tom, že jsi příliš mladý na SL-13. Myslím, že říkal něco o tom, že mu bylo padesát dva, když dosáhl takový stupeň,“ řekl Fifteen a mrkl na Nerudu. „Ale rád souhlasil s mým návrhem a znáš Jeremyho, jestliže by nesouhlasil, řekl by to.“

Neruda se usmál a souhlasně přikyvoval. Jeho vedoucí byl rozhodně tak skvělý, jak byl nezávislý. Byl jediným ředitelem, který by se Fifteenovi postavil, kdyby s ním opravdu nesouhlasil.

„Děkuji vám za vaši důvěru,“ řekl Neruda na odchodu.

„Opravdu si ji cením.“

„Rádo se stalo.“

Neruda opustil Fifteenovu kancelář. Měl zvláštní pocit, že to varování ohledně Samantha se týká také jeho. Ale navzdory tomuto intuitivnímu pocitu měl ze svého povýšení povznesenou náladu. Přál si pouze, aby to mohl vypravovat také někomu jinému, kromě svých podřízených.

* * *

Laboratoř ACIO byla zalita světlem z halogenových reflektorů, visících ze stropu. V každém úponu se skrývala miniaturní videokamera. Světla byla umístěna tak, aby bylo možno pozorovat každý čtvereční centimetr laboratoře. Tento fakt vždy Nerudu rozčiloval.

Každá kamera byla naprogramována tak, aby byla schopna rozeznávat neobvyklou činnost a předávat informace bezpečnostnímu oddělení. To byl důvod, proč musel Neruda

kontaktovat bezpečnostní oddělení, když pracoval v laboratoři po osmé hodině večerní.

Laboratoř byla oddělena nejdokonalejším bezpečnostním plotem, který měla ACIO k dispozici. I za nejpříznivějších okolností trvalo hodně dlouho dostat se dovnitř, ale dnes večer Neruda ztrácel trpělivost, protože Bezpečnost nezvedala telefon. Po třetím pokusu se rozhodl vzdát to. Přivolal laboratorní výtah, který byl jedinou cestou, jak se do ní dostat. Bezpečnostní plot byl schopen detekovat otisk těla a stanovit příslušný postup. Tady nebyly skenery sítnice, či bezpečnostní vstupní karty.

Dveře výtahu, které ústily do mamutí laboratoře se otevřely v šestnáctém podlaží. Pak se rozhodl opačně. Měl úroveň SL-13. Otevři to, rozhodl se. Dveře na vnějším obvodu otevřel bez zaváhání a tak kráčel skrz ně s určitou důvěrou. Fifteen byl milovníkem umění a tak nechal umístit na každém nepoužitém kousku zdi laboratoře obrazy a sochy. Byl to podnětný kontrast vidět originály Gauguina, Kandinského a Mira ve společnosti nejdokonalejších technologií světa.

V jedenáct v noci byly chodby po obvodu laboratoře ztichlé. Neruda kráčel k hlavním dveřím a tyto se otevřely s tichým zasyčením hydrauliky. Dveře byly ohnivzdorné, odolné proti kulkám a bombám a odolné jakémukoliv způsobu vloupání. Kráčel čile jasně osvětlenou předsíní. Chtěl neprodleně mluvit s Andrewsem ohledně prvních výsledků výzkumu artefaktu z dvacáté třetí komory. Další dveře ho čekaly na konci krátké chodby, která vedla k sociálkám a jídelně.

„Doktore Nerudo,“ ozval se hlas z reproduktorů přímo nad ním, „nemáme záznam vašeho požadavku pro vstup do laboratoře po úředních hodinách. Prosím ověřte.“

Neruda se zmateně zastavil a provedl neslušný posuněk směrem ke stropu.

„Hoši, snažil jsem dovolat se k vám třikrát a to pouze před čtvrtěhodinou. Telefon nikdo nezvedal. Je nějaký problém?“

„Žádný problém, pane,“ odpověděl hlas. „Pouze ověřujeme vstupy pro účely záznamu. Dobrou noc, pane.“

„Vám také,“ povzdechl si Neruda. Nenáviděl všetečnou povahu bezpečnostního oddělení.

Jakmile přistoupil ke dveřím, uvítal ho zvuk automatického otvírání dveří. Neviditelná kamera hlídala vstup do laboratoře. Neruda nevěděl přesně, kde je umístěna, ale věděl, že ho natáčejí, i když tušil, že se zrovna nikdo nedívá.

Vstoupil do Laboratoře počítačové analýzy⁴⁷, což byla největší místnost kromě hlavní laboratoře. CAL byla domovem nejrychlejšího počítačového systému ACIO – s názvem 'ZEMI', který byl vyvinut ve spolupráci vědeckého jádra ACIO a Cortea, mimozemské rasy, která posledních dvacet sedm let provozovala s ACIO tajemný Program transferu technologií.

ZEMIho procesory byly přibližně čtyřistakrát rychlejší, než tehdejší nejlepší superpočítače na planetě. Jeho operační systém byl přizpůsoben čtyřem lidem, všichni s bezpečnostním stupněm deset a více. Tito čtyři operátoři tvořili posádku výhradních uživatelů počítače ZEMI a jestliže na něm potřeboval pracovat i sám Fifteen, musel spoléhat na jednoho z těchto čtyř.

„Hej,“ zvolal Andrews.

„Jak to jde?“

„Mohlo by to být lepší,“ odpověděl Andrews, hrabaje se v nějakých papírech. „Klidně jsem mohl sedět doma a sledovat Golden Eye a Jamese Bonda a jít u toho nějakou exotickou pizzu s červenými papričkami, dopravenou letecky přímo z Chile.“

„Ve srovnání s tím to zní nudně,“ komentoval Neruda.

„Zatraceně, nemohu z té zprávy dostat nic,“ reptal Andrews. Otočil se k monitoru před sebou. Na obrazovce byl obrázek člověka, hodně přes padesát let, sedícího ve vysokém, koženém

křesle. Ten monitor byl jediným komunikačním prostředkem s operátory ZEMI, kteří seděli izolováni ve zvláštním velíně, chránícím je proti elektromagnetickému poli a psychickým poruchám.

„Davide, mohl bys vyzkoušet něco poněkud méně konvenčního?“

„A co takového máš na mysli?“ ptala se tvář na monitoru.

„Zkus měnit úhel čtecího laseru v náhodném sledu a současně měň rychlost otáčení.“

„Co hledáš?“

„Možnou zaváděcí stopu! Potřebujeme najít vztah mezi rychlostí a úhlem. Je mimo náš standardní rozsah. Takže ho musíme rozšířit. Můžeš to udělat?“

„Ano, dej mi parametry,“ řekl obličej na obrazovce.

„Zkus všechny možné poměry úhlů a rychlostí mimo náš standardní rozsah,“ řekl Andrews. „Stačí ti to?“

„Ne.“

„Můžeš tedy vypočítat proměnné?“

„Ano.“

„Jak dlouho to potrvá?“

„Mám je právě na monitoru.“ řekla tvář nenučeně.

„Myslím tím, jak dlouho potrvají zkoušky?“

„Chceš, abychom udělali zkoušky namátkově anebo důkladně?“

„Důkladně. Dá se to provést jinak?“

„Jaké jsou požadavky pro testovací cyklus?“

„V tomto prvním kole zkusíme 2 sekundy.“

„Potřebuji nejméně 2 hodiny“ řekla tvář.

„Dobrá, zkus to,“ nařídil Andrews. „Jsem unaven.“

Člověk na monitoru zavřel oči. V týlu, v zadní části šíje, mu bylo vidět černou pásku, kterou měl otočenou kolem hlavy a která končila na jeho čele, těsně nad kořenem jeho nosu. Měl vyholenou hlavu, byla to jedna z obětí, kterou museli operátoři ZEMI podstoupit. Ta páska se nazývala „nervový bolometr“. Sloužila k překladačinnosti operátorova mozku do příkazové struktury operačního systému ZEMI. Tento operační systém pak překládal lidské myšlenky a představy do efektivní výpočetní kapacity procesoru.

„Takže nic nového?“ zeptal se Neruda, doufaje, že z Andrewse něco vypáčí.

„Nic.“

„Rád bych viděl tvůj postup,“ řekl Neruda.

„Je logický a zcela dostačující.“ Usmál se. „Jsem si jist, že v průběhu zkoušek se něco objeví.“

„Já si jist nejsem.“ pokrčil rameny Andrews.

„Proč ta skepse?“

„Když je to optický disk a oni chtějí, abychom ho přečetli, bylo by logické, kdyby ho přizpůsobili našim standardům.“

„Pamatuj na to, že tato věc tam byla umístěna před tisícem let a možná o něco víc.“

„K čertu, vím to,“ zakňučel Andrews. „Ale jsem unaven z těchto výtvarů, které jsou pro nás zcela nedobytné. Nemůžu si pomoci, ale zdá se mi, že mrhají našim časem pouze proto, že si to mohou dovolit.“

„Zatím jsme na tom dělali pouze jeden den. Vzpomínáš, že trvalo tři dny, než se povedl zásadní průlom ve zkoumání naváděcího zařízení. Dejme si další den či dva a uvidíš, že se to povede.“

Andrews opět zmáčkl knoflík interkomu. „Davide, uděláš něco pro mě?“

„Ano?“

„Když budeš mít výsledky z prvního kola a budou negativní, zkus desetisekundové intervaly. Když to uděláš, přidej třetí proměnnou, průměr laseru. Měň ho po nejmenších možných přírůstcích a v největším možném rozsahu. Dobrá?“

„Máš to mít.“

Andrews pustil tlačítko a otočil se k Nerudovi.
„Jedu domů. Ještě stihnu druhou půlku filmu.“
„Jedu taky,“ odpověděl Neruda.
„Také máš rád Jamese Bonda?“
„Ne, myslím, že raději budu spát.“
„Ó“, řekl Andrews. „Omlouvám se za svou ošklivou náladu, šéfe. Jsem pouze znechucen tím, že tato zatracená věc nechce vydat své tajemství.“
„Jdi domů a odpočiň si,“ pobídl ho Neruda. „To tajemství získáme brzy a ty budeš mezi prvními, kteří tu věc uslyší zpívat.“
„Doufám, že máš pravdu. Mám takový divný pocit, že ten parchant tak brzy nezazpívá.“
„Uvidíme,“ řekl Neruda. „Jdu ven s tebou.“

* * *

Fifteen studoval hlášení, které před třemi hodinami dostal od Li-Ching a Evanse. V kanceláři mu svítilo tlumené světlo, které vytvářelo podmanivou náladu. Byl sám s Li-Ching. Sundal si brýle a promnul víčka.
„Víš, co mne na tom trápí?“ řekl a zvedl zprávu.
„Ano,“ odpověděla. „Máš příliš měkké srdce, jsi moc hodný.“
„Snad. Anebo vaše jsou příliš tvrdá,“ řekl Fifteen šeptem.
„Oktávie, mohu tě ujistit, že jak Evans, tak i já jsme přesvědčeni, že ta věc je správná. Nežízíme po životech těch dvou mladých lidí, ale představují možnou nestabilitu a ve světle objevu časové schránky si myslíme, že to bude moudré. Je toho příliš mnoho v sázce.“
„Nemusíš mi dělat kázání,“ řekl Fifteen. „Vím jak vážná je situace.“ Položil zprávu, chvíli zíral na své ruce na stole a rezignovaně si vzdychl. „Snad máš pravdu a musíme vyloučit rizika, ale stejně už Stevens poplašil NSA. Jestliže ty děti zemřou, McGavinovi dojde, oč tady vlastně jde.“
„No a co?“ odpověděla Li-Ching. „Nedokáže nám nic.“
„A jaké máme důkazy, že ty děti představují ohrožení?“ zeptal se Fifteen a jeho hlas zněl podrážděně. „Protože to z vaší zprávy není jasné.“
„Především, Stevens chránil totožnost těch studentů. Neřekl NSA, jak přišel k Artefaktu. Ale my víme, že studenti vědí, že Stevens šel do NSA. Nejsme si jisti, jestli znají podrobnosti, ale musíme předpokládat, že jim něco řekl.“
„A kvůli tomu bychom je měli zabít?“ zeptal se Fifteen.
„Jestliže chce Stevens ty děti ochránit před NSA, činí tak z nějakého důvodu. Oktávie, je to situace, která by se nám později mohla vymstít. Musíme to riziko eliminovat.“
„Vy oba to tak cítíte?“
„Ano,“ odpověděla bez zaváhání.
Podíval se zpřímá na Li-Ching a jeho oči zkoumaly její obličej.
„Jestliže neuděláme nic, jak nás to ohrozí?“
„Co když ty děti půjdou do NSA se svolením Stevense a ukáží jim, kde objevily Artefakt? Nemyslíš, že McGavin pošle svou skupinu čmúchat kolem lokality časové schránky? To riziko bychom neměli podstupovat. Jediné, co McGavin ví je, že jsme udělali nějaký objev v Novém Mexiku. Neví ale, kde přesně. Zajistili jsme, aby satelity NSA byly v době přistání naší jednotky mimo dosah.“ Li-Ching upravila tón svého hlasu.
„Jestliže ale ošetříme tuto situaci, zajistíme tak, aby lokalita zůstala naším tajemstvím.“
Fifteen rezignovaně povzddechl. „Dobrá, ale nechci o tom slyšet nic víc, ledaže by byl nějaký problém. Dobrá?“
„Rozumím.“
Fifteenova třetí linka signalizovala příchodí hovor.
„Ty víš, kdo to je,“ řekl Fifteen otráveně. Zmáčkl tlačítko na svém telefonním přístroji.
„Ano?“

„Ahoj, Oktávie,“ řekl McGavin. „Doufal jsem, že tě ještě zastihnu v kanceláři.“
„Jak víš, žiji prakticky zde...“
„Jsem na hlasitém telefonu, že?“
„Ano, jsi.“
„Jsi sám?“ zeptal se McGavin, s podezřením v hlase.
„Právě jsem se snažil udělat si trochu čaje. OK?“
„Kde mám ten pásek z Replaye? Očekával jsem ho již včera.“
„Ach, nevěděl jsem, kdy to mají dodat.“
„Jenom chci ten pásek. Kdy ho můžeš poslat?“
„Zítra.“
„Kdy zítra?“
„Zítra odpoledne.“
„Prosím tě, kdybys to stihl ještě v noci. Chci si to prohlédnout. Rozumíš?“
„Ještě něco?“
„Ne, to je všechno.“
„Mimochodem,“ řekl Fifteen, „když jsi mluvil s tím profesorem... myslím že se jmenuje Stevens... o tom předmětu, který objevil, řekl něco o tom, jak a kde ho našel, anebo odkud ho má?“
„Ty to nevíš?“
„Ne.“
„Podle té dobré duše, poslal mu ho nějaký anonym.“
„Poštou?“
„Ne, mělo to být doručeno kurýrem, myslím,“ řekl McGavin.
„Proč?“
„Jedna z našich teorií, na kterých pracujeme je, že by to mohlo být naváděcí zařízení. Pomohlo by, kdybychom věděli, odkud to pochází. Mohlo by to být užitečné.“
„Dobře, jestliže se ten anonym ozve, dobrák profesor nám určitě dá vědět. Jestliže to udělá, zjistíme, co se dá.“
„Díky.“
„Kromě toho,“ řekl McGavin, „jak to vypadá se zkouškami té zatracené věcíčky?“
„Nic nového, ale pořád se snažíme.“
„Dobře, tedy, musím běžet,“ řekl McGavin. „Těším se na pásky z Replaye. Ach a pamatuj, že Donavin začíná zítra. Doufám, že se k němu budete chovat slušně...“
„Ovšem...ovšem.“
„Dobrá. Mimochodem, chutná ti čaj?“
„Co?“
„Čaj,“ řekl McGavin. „Řekl jsi, že si děláš čaj...“
„Je tak akorát. Nechci tě zdržovat Dárie, říkal jsi, že potřebuješ běžet. Přeji ti hezký víkend.“
„Díky, já tobě taky.“
„Fifteen čekal, až uslyší oznamovací tón a pak pustil knoflík reproduktoru.
„Tak, co na to říkáš?“
„Je potrhlý,“ odpověděla Li-Ching. „Je zbytečné k tomu cokoli dodávat.“
„Vlastně jsem mu potvrdil tu historku s anonymním zdrojem.“
„Je to důkaz, že Stevens chrání ty studenty.“
„Ano,“ řekl Fifteen, „ale taky to vede k závěru, že náš profesor vypravuje dvě různé historky. Nám řekl, že objev provedli studenti. McGavinovi řekl, že mu byl doručen anonymním zdrojem.“
„Takže zkouší, jestli mu McGavin spolkne jiný příběh,“ vložila se Li-Ching. „Jestliže ji spolkne, pak bude vědět, že naši lidé, přestrojeni za agenty NSA, kteří mu vzali Artefakt, nejsou kamarádi s NSA.“
„Přesně tak,“ přitakal Fifteen.
„Je to mazaný člověk,“ poznamenala Li-Ching. „Ale tato dedukce se zakládá na tom, že nám McGavin říká pravdu. A to není snadné přijmout.“

„Možná ne,“ opověděl Fifteen. „Ale v jednom jsem si jist, ve věci těch studentů musíme něco udělat.“

Vzal složku ležící na jeho stole a otevřel ji na čtvrté straně.

„Proč jsme u nich neprovedli restrukturalizaci paměti, když jsme objevili ten předmět?“

„Odpověď znáš,“ odpověděla Li-Ching tiše. „Nepředpokládali jsme, že by to mohlo být něco víc, než jenom ojedinělý předmět, navíc možný podvod. Nepomysleli jsme, že by bylo potřeba použít mimořádná opatření.“

Fifteen si prohlédl zprávu, otočil ji na poslední stranu a podepsal ji.

„Použijte scénář číslo dvě. Upozorněte Bransona a udrzte to v tajnosti před dálnovidci. Nechci, aby o tom věděla Samantha.“

„Rozumím,“ řekla Li-Ching. „Nechtěl bys poškrábat na zádech?“

„Potřebuji vyřídit ještě několik telefonátů a ověřit projekt Frenselova kódu. Přesto děkuji.“

„Co se děje?“ zeptala se a ve tváři se jí zračil zájem.

„Jsou dny, kdy si myslím, že cíle našeho poslání jdou proti morálním zásadám tak mohutně, že cítím, jak se každý atom mého těla přímo odtahuje od dopadů. Toto je jeden z těch dnů.“

Vysoukal se zpoza stolu.

„Myslím, že bych si teď dal ten šálek čaje. Ten zatracený McGavin!“

Li-Ching odešla z jeho kanceláře ve stavu rozředené hojnosti. Na jedné straně byla rozjařená tím, že byla schopna přesvědčit Fifteena ohledně studentů, ale na straně druhé byla také rozčarovaná nedostatkem jeho nadšení. Měl unavené oči a smuteční náladu. Uvažovala o tom, že zůstane, ale Fifteen ji málem vyvedl z kanceláře ujišťujíc ji, že je v pořádku. Jak tak kráčela chodbou, divila se, proč se jí zdálo, že v šeru kanceláře se jeho oči nějak více třpytily.

* * *

„Slyšela jsem, že nejsem v archeologickém týmu,“ prohlásila Emily a její hlas prozrazoval mírné rozhořčení.

Neruda k ní vzhlédl od papírů. Vypadal unaveně. Bylo na něho ještě příliš brzy a pořád čekal, než ho nastartuje dávka kofeinu z vypité kávy.

„Lituji, pouze jsem si myslel, že tvá schopnost vzhledu by mi byla užitečnější zde, než v terénu,“ řekl neurčitě.

„A co je zde tak důležitého?“ zeptala se.

„Máme haldu nových dat, stažených z optického disku. Myslel jsem, že ty a Andrews byste měli zůstat zde a soustředit se na tuto práci.“

„A co Samantha, nebo Collin?“

„Samantha jede, ale Collin zůstává z toho samého důvodu, jako ty a Andrews.“

Emily se snažila vypadat nevzrušeně při zprávě o Samanthině účasti na vykopávkách.

„Jak dlouho budete pryč?“

„Myslím, že na zabalení a odvezení artefaktů postačí dva dny. Za pár dnů pošleme restaurátéry, kteří pořídí konečnou fotodokumentaci obrazů.“

„Zůstaneš tam po celou dobu?“

Neruda mrkl na hodinky; zpozdl se na schůzku s Andrewsem. Data byla v počítači a chtěl se na ně podívat.

„Ne, budu pendlovat tam a zpátky. Záleží na tom, jak bude pokračovat práce na rozšifrování optického disku.“

„Co říkáš, povede se nám to?“

„Chtěl jsem teď za Andrewsem,“ odpověděl Neruda a opět pohlédl na hodinky, „asi před deseti minutami jsem s ním měl schůzku.“

„Myslíš, že bych se mohla připojit?“ zeptala se.

„Určitě.“

Oba dva kráčeli do laboratoře a nenuceně probírali přípravy k vykopávkám. Emily nabízela svou všestrannou pomoc.

Když přišli do Laboratoře počítačové analýzy, Andrews se právě probíral stohem počítačových výpisů z poslední noci.

„Zatím jsem neobjevil nic, co by udávalo přístupový bod, nebo jakýkoliv náznak datového proudu, který by mohl být interpretován našimi obvyklými prostředky. Zakódovali to tak dokonale, jako to zatraceně naváděcí zařízení.“

V devět mám informovat Fifteena,“ řekl Neruda. „Říkáš, že není na co navázat?“

„Proklatě, já nemám nic,“ hudoval Andrews. „Již dvě hodiny tady zkoumám a porovnávám ty záznamy. Přístupové body zaváděcích stop jsou zakódovány tak, že ZEMI si s tím neví rady. Tuto zprávu zde nechal David pouze pár minut předtím, než jsem dorazil do laboratoře.“

Andrews se otočil k obrazovce záznamníku, kde se začala materializovat tvář Davida, operátora počítače ZEMI. Pak zmáčkl knoflík přehrávání a tvář se rozhybala.

„Ahoj, Andrewsi. Právě jsem dokončil zkoušky podle tvých dispozic. Trvalo to déle, než jsem předpokládal, hlavně proto, že disk je zašifrován. Alespoň pro naši techniku. Zkusil jsem všechno, co bylo možné udělat s technikou na základě tebou zadaných proměnných, ale nic nefungovalo. Lituji.“

Možná, že by ses mohl podívat na testy desetisekundových intervalů. Referenční číslo je devatenáct nula pět, vypadá to zajímavě. Vypadá to přinejmenším, jakoby to vyrábělo rezonanční kmitočet pro disk samotný. Použili jsme průměr paprsku čtyřicet sedm a půl mikronu a vrcholový úhel 1,45%. Žádné další testy neukázaly vůbec nic.

Abych nezapomněl, když mluvím o té rezonanci, podívej se na způsob vzrůstu míry vibrací disku. Sledování molekulární struktury ukazují rychlost nárůstu téměř pět set čtyřicet dva procent. Je to vskutku neobvyklé. Podle ZEMIho, laser nějakým způsobem podněcuje molekulární změnu, ale datová stopa končí dříve, než ZEMI dokáže definovat kauzativní činitele⁴⁸.

Jediná věc, kterou jsme si jisti je, že délka cyklu a úhel paprsku nejsou důležitými proměnnými. Zdá se, že klíčem by mohl být průměr laserového paprsku, který prostupuje indexovou stopu. Za jiných okolností bych řekl, že je to nějaká důmyslná vlastnost slitiny, ze které je ta věc vyrobena, kterou, mimochodem, vůbec neznáme. Ale ta věc je velice citlivá na soustředěnou světelnou energii a to může být záměrné. S tím pravým zaostřením se v tom disku probudí něco na molekulární úrovni.

Pro nás je to pouze zajímavost, jinak jsme neobjevili žádný přístupový bod, ze kterého by mohla být získána data.

Jestliže k vyvolání rezonance disku je klíčovou proměnnou průměr paprsku, doporučujeme testovat rozdílné vlnové délky a intenzity paprsku za použití stejného průměru paprsku. Dej nám vědět, jestli chceš začít s těmito testy. Doufám, že ti ty informace pomohly. Vráť se kolem šestnáct nula nula. Jestliže bys měl další požadavky, pak se na to podíváme. Whitaker měl požadavek, abychom se tomu plně věnovali. Zatím se měj.“

Andrews zmáčkl kloubem prstu tlačítko 'Stop'. Obrazovka záznamníku potemněla.

„Miluji způsob, kterým říká slova 'nás' a 'my'. Tito operátoři se chovají, jakoby byli se ZEMI ženatí. Divím se, že si ti čtyři občas neskočí do vlasů o to, kdo je s tím zatraceným počítačem v intimnějším vztahu.“

Neruda nemohl udržet smích a Emily ho následovala, jako ozvěna.

„Měl jsi možnost provést další rozboru podle jeho doporučení ohledně světelné rezonance disku?“ zeptal se Neruda.

„Ne, myslíš, že to je tak zajímavé?“

Ani ne, ale je to jediné, co zatím máme.“

Emily se posadila vedle Andrewse, zvedla stoh datových záznamů z nočních zkoušek a našla si stránku se souhrnnými daty. Vypadala, jakoby ji konverzace Neruda a Andrewse nezajímala.

„Zde je náš problém,“ řekl Andrews. „I když laser, zaostřený v určitém průměru, iniciuje v disku rezonanci, jak nás to pohne směrem k nalezení přístupového bodu disku, byť i o jeden zatracený mikron?“

„Nevím,“ odpověděl Neruda, „ale jak jsem již řekl, toto nemusí být datový disk ve smyslu toho, co si my pod tím představujeme. Takže se nenech svazovat našimi definicemi. Jenom zkoumej jeho případné funkce a nezvyklé projevy s úplně otevřenou myslí. Nepředpokládej, že se to bude chovat podle tvých představ. Dobrá?“

„Budu si to pamatovat,“ odpověděl Andrews.

Emily vzhledla od čtení.

„Mohu něco navrhnout?“

„Ovšem,“ odpověděl Neruda.

„Nebylo by možné, aby další artefakty hrály nějakou roli v přístupu na disk?“

„Je to možné.“

„Jestliže je to možné, pak bychom měli předpokládat, že klíčem by mohl být jeden z artefaktů... jinými slovy, co když vysílá světelný paprsek, který aktivuje disk?“

„Je taky možné,“ vložil se Andrews, „že další artefakty drží data a tato věc je pouze zatraceným podvodníkem.“

„Smůla, není toho moc, co mohu předložit Fifteenovi,“ bědoval Neruda. „Nekonečné možnosti nebudí velkou důvěru... vezměme si k srdci Davidovy rady.“ Neruda se otočil k Andrewsovi. „Můžeš dát dohromady podmínky a parametry nových testů, než se vrátí David?“

Andrews kývl.

„Jediná věc, kterou bych k tomu přidal,“ pokračoval Neruda, „je, že bychom měli také vyzkoušet, jestli může ZEMI, pokud vyvolá rezonanci, přeladovat ji nahoru a dolů. Jinými slovy, jestli ZEMI může způsobit rezonanci a měnit ji nezávisle na laseru.“

„Dobrý nápad, šéfe,“ řekl Andrews. „Když budeme předpokládat, že rezonance by mohla být klíčem, tímto způsobem bychom s ní mohli manipulovat a zkoušet nekonečné variace aktivačních sekvencí a přístupových bodů.“ Neruda prohodil s Emily a Andrewsem ještě pár slov a omluvil se kvůli své přípravě na plánovanou schůzku s Fifteenem. Nemohl si to vysvětlit, ale z nějakého důvodu měl dojem, že objev přístupového bodu je otázkou pouze jednoho, nebo dvou dnů. A taky měl pocit, že to, co je uloženo na disku, by nemusela být pouze data.

* * *

Robert ve svém krku ani nezacítit tu malou injekci ve formě miniaturní uspávací šipky. Okamžitě upadl do spánku stejně, jako jeho přítelkyně Linda. Rozepnutá blůza se jí otevřela a odhalila podprsenku. Jediným zdrojem světla v pokoji bylo blikání černobílé obrazovky televizoru. Pár prázdných pivních lahví stojících na konferenčním stolek jakoby držely stráž nad prázdnou miskou s pukanou kukuřicí.

Dvě postavy v černých overalech vyklouzly ze stínu za pohovkou, přičemž každá z nich nesla černý látkový pytel. Vyšší postava odtáhla dvě spící těla před dveře bytu a umístila je do předem plánované pozice. Studenti vypadali jako herci, hrající v detektivce. Postava v černém vyňala z jejich krků uspávací šipky.

Jedna z postav vytáhla z baťohu pistoli a našroubovala tlumič. Zamířila na Robertovu hrud' a zmáčkla dvakrát spoušť. Jednou přímo do srdce, podruhé mířila úmyslně mimo cíl. To samé provedla z jiného úhlu u Lindy. Pak zkontrolovali těla. Puls nebyl hmatatelný.

V průběhu dalších necelých pěti minut byl byt dvěma černými postavami tiše a pečlivě zdemolován. Knihy a šatstvo roztahali po podlaze, květinový stolek převrhli i s obsahem na podlahu. Jedna z postav vyndala koženou kapsu se čtyřmi skleněnými ampulemi, jejichž obsahem potřísnila určitá místa v bytě. Stopy určitých vlasů, tkaniny, nečistot a žvýkáčích tabáků měly svůj konkrétní smysl.

Pak vypnuly televizor a přitáhly ho blíže k oknu. Odpojily video a položily ho v náhodném úhlu na horní část televizoru, přičemž kabely visely přes obrazovku.

Nižší postava otevřela okno a šikovně ho rozbila s ohromným zařinčením. Pak vzala přenosný počítač a nějaké další cennosti, vložila je do látkového pytle a spustila jej na zem přímo pod okno. Obě postavy shromáždily skleněné střepy okna na smetanově zbarvený koberec tak, jakoby chtěly poskládat skládanku. Jedna z postav se spustila oknem ven a sebrala pytel s ukradeným zbožím, kráčeji opatrně k zaparkovanému autu. Druhá postava zatím zůstávala uvnitř a sledovala známky jakékoliv podezřelé aktivity v sousedství.

První postava tiše vklouzla do auta na sedadlo řidiče. Sundala si masku a tmavý overal. Normální oblečení, ukryté pod ním však nestačilo ke zjemnění ostře řezaného obličejce a krátkého, vojenského střihu. Z kapsy u košile muž vytáhl malou vysílačku a zašeptal:

„Všechno v pořádku?“

„Je to dobré, pomalu končím,“ také šeptem mu odpověděl jeho společník, slézajíc oknem ven.

„Máš dvacet sekund,“ řekl řidič. „Dělej!“

Černá zakulčená postava položila na římsu okna zvláštní černou krabičku. Prstem rychle za sebou čtyřikrát zmáčkl malý, stříbrný knoflík. Ozvaly se čtyři hlasité, pronikavé zvuky výstřelu. O pár vteřin později sebou černá postava mrskla do čekajícího auta, které za kvílivého zvuku pneumatik a létajícího šterku uhánělo pryč. V budově se začaly rozsvěcovat světla a nájemníci vykukovali skrze záclony a žaluzie.

Mezitím se auto dostalo k výjezdu na dálnici. Rozsvítilo světla, zařadilo se do pruhu a zmizelo ve hvězdné noci Albuquerque.

* * *

Neruda tiše zaklepal na zavřené dveře. Bylo devět hodin a deset minut. Zpozdil se, ale příprava prezentace se trochu protáhla hlavně proto, že se snažil vymyslet pár rozumně vypadajících hypotéz, které by Fifteen uspokojily.

Za svého dřívějšího působení v ACIO měl Neruda možnost poučit se o tvrdých důsledcích nedostatečné přípravy na prezentace s Fifteenem. Nikdo neměl lepší schopnosti odhalit jádro nedostatečně zpracované prezentace, nežli on.

„Pojď dál Jamissone,“ slyšel Fifteen skrze těžké kovové dveře.

Neruda otevřel dveře, ale zastavil se na prahu. Uvnitř byl neznámý člověk a tak zaváhal, jestli má vstoupit.

„Jestli chcete, počkám venku.“

„Nesmysl,“ zvolal Fifteen. „Chci ti představit někoho, kdo bude nějakou dobu u nás pracovat.“ rukou pokynul Nerudovi, aby vstoupil. „Donavine McAlestře, rád bych vám představil našeho staršího projektového analytika Jamissona Nerudu.“

Jakmile si oba potřásli rukou, Neruda se zeptal:

„Omlouvám se, ale mám dojem, že jsme se již někdy setkali?“

„Nevzpomínám si,“ odpověděl Donavin. „Ale mám špatnou paměť na tváře. Pracoval jste někdy pro námořnictvo, anebo pro NSA?“

„Ne, obávám se, že ne. Pouze váš obličej se mi jeví povědomý. Ach, ano, vítejte v naší malé laboratoři.“

„Zatím jsem ještě neviděl všechno, ale nemyslím, že by slovo 'malá' bylo úplně nejvhodnější,“ Donavin nasadil odzbrojující úsměv.

„Až do minulé středy jsem ani neslyšel o této jednotce. Myslím, že chápu, proč.“ Rozhlídl se po Fifteenově kanceláři s údivem v očích. Fifteen si odkašlal.

„Donavin je zde jako přidělenec z SPL - v podstatě je zde, aby u nás slídl,“ Fifteen vrhl uličnický, ale přátelský úsměv.

Donavin hleděl na své boty, viditelně v rozpacích.

„Není to přímo slídění. Jsem zde na pár týdnů, abych pozoroval a provedl určitá doporučení pro nadřízené orgány ohledně způsobů lepší spolupráce a komunikace.“

„Je to vaše obvyklá práce pro NSA?“ zeptal se Neruda.

„Ne úplně obvyklá,“ vysvětloval Donavin, „ale dělám ji poměrně často.“

Neruda se podíval na Fifteena s dotazem v obličejí.

„Nechtěl byste přesunout naši schůzku na jindy?“ řekl Neruda.

„Ne,“ odpověděl a potřásl hlavou. „Za pár minut tu bude Li-Ching a vezme Donavina na prohlídku našeho zařízení. Pouze jsem chtěl, abyste se vy dva setkali, jelikož Donavin projevil značný zájem o Projekt Ancient Arrow. Jelikož ten projekt vedeš ty, budeš s ním občas v kontaktu.“

Donavin sáhl do své aktovky a vytáhl složku. Otevřel ji a našel jeden dokument.

„Připravil jsem pro vás něco jako dotazník,“ podal Nerudovi nějaké listy papíru. „Je to jenom pár otázek o projektu a o tom, jak byste chtěl spolupracovat s SPL se zohledněním pracovní hypotézy, informací o projektu, úpravou plánů a podobně. Ocenil bych vaši pomoc, kdybyste je vyplnil a vrátil mi je v průběhu několika dnů... snad ve středu, pokud to nenaruší váš harmonogram.“

Jakmile Donavin přestal mluvit, Neruda vzhlédl od dokumentů.

Čelem se mu táhly vrásky a oči jakoby mírně šilhaly.

„Mohu vám je tedy vrátit ihned? Zrovna teď mám pěkně nabitý týden. A mimochodem, napočítal jsem dvacet sedm otázek.“ uzavřel krátce. „Slova 'několik otázek' bych u toho rozhodně nepoužil.“ Zvedl dokumenty a usmíval se.

„Trefa!“ řekl Donavin a vrátil mu úsměv.

„Jsem si jist, že Jamisson udělá vše, aby vám vyhověl,“ nabídl Fifteen. „My všichni uděláme vše pro to, abyste se zde cítil co nejpoohodlněji.“

Do místnosti vstoupila Li-Ching, jako paleta plná barev a energie. Černé vlasy měla volně rozpuštěné a chyběly v nich obvyklé sponky a hřebínky.

„Jste připraven na prohlídku?“

„...ano,“ řekl Donavin, zřejmě zneklidněn její neobyčejnou krásou.“

„Dobrá, pak mne následujte... předpokládám, že jste již skončili.“ řekla Li-Ching a otočila se k udělení souhlasu na Fifteena.

„Prozatím jsme hotovi,“ přikývl Fifteen. „Uvidíme se později na obědě. Přeji příjemnou prohlídku.“

„Bylo mi potěšením,“ řekl Neruda a potřásl Donavinovou pravicí.

„Nápodobně,“ odpověděl Donavin. „Nashledanou.“

Li-Ching ho pobídla, aby šel první a otočila se zpět na Fifteena a ve tváři se jí zračilo znechucení, jako když dítě dává rodičům na srozuměnou, že se mu zrovna nechce jít vyvenčit psa. Neruda si pomyslel, že ty dveře zavřela o poznání hlasitěji, než normálně, asi jako další projev její nespokojenosti s funkcí opatrovnice špeha ze SPL.

„Je čistý,“ řekl Fifteen, jakmile si sedl za stůl. „Přišel naprosto čistý. Žádné štenice, i když mne to poněkud překvapuje.“

„Jaké jsou dispozice ohledně tohoto chlápka a projektu Ancient Arrow? Snad mu nemám ukázat všechno?“

„Dostal již přístupový kód úrovně SL-2. Jednej s ním podle toho. O projektu Ancient Arrow neví nic, kromě toho, že máme Artefakt od profesora Stevense.“

„Viděl jste ten dotazník?“

Fifteen se usmál.

„Ne, ale je zřejmé, že bere svou práci moc vážně.“

„A co s Artefaktem?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Fifteen.

„Jestliže jediná věc, kterou ví, je to, že máme Artefakt, tak zatím neví, že ho tak úplně nemáme. Že z něj zbyla pouze vyhořelá skořápka, že se prostě vypařil.“

„Dali jsme mu šedesát tři fotografií ve třech druzích spektra,“ řekl Fifteen. „Takže ví, jak vypadal. Řekneme mu, že Artefakt se zničil sám při prohlídce UV zářením a ta skořápka je to, co po něm zbylo. Ukážeme mu ji a přesvědčíme ho, že Artefakt a celý projekt je tím pádem pasé.“

„Nemyslíte, že McGavin bude chtít rozjet své vlastní vyšetřování?“ zeptal se Neruda. „To co z té věci zbylo není moc podobné původním obrázkům.“

„Ovšemže rozjede,“ řekl Fifteen. „Ale tomu se stejně nevyhneme.“ To, že se předmět zničil sám, nám dobře posloužilo. Jediný detail, který neovlivníme je ten, zda nám McGavin uvěří co mu řekneme, anebo bude předpokládat, že jsme ho zničili záměrně.“

„A co páska z Replaye?“

„Posílá se dnes odpoledne,“ odpověděl Fifteen.

„Viděl ji Donavin?“

„Ne. Myslel jsem, že bys mu ji ukázal zítra a snad i ústně zodpověděl jeho dotazník. Nebudeš muset psát formální odpovědi.“

„Dobrá, mohu to zkusit.“

„Tak. Teď mi něco řekni o posledním problémovém dítku z galaxie M51.“ zeptal se Fifteen.

„Objevili jsme způsob, jak se dostat do té struktury na molekulární úrovni, použitím laserového paprsku o určitém průměru. Výsledkem byla rezonance - významná rezonance. Je možné, že tyto artefakty mění svůj tvar. Na molekulární úrovni se látka, ze které jsou vyrobeny, překonfigurovává na základě stimulace určitými světelnými frekvencemi.“

Fifteen se zaklonil v křesle a ruce si založil za hlavu. Hleděl strnule do stropu tak, jak měl ve zvyku.

„Jaký je rezonanční průměr paprsku?“

„Čtyřicet sedm a půl mikronu,“ odpověděl Neruda.

„A frekvence?“

„UV sedm set osmdesát čtyři.“

„Předpokládám, že jste zkoušeli široký rozsah frekvencí?“

„To vše je připraveno na dnes odpoledne, když se vrátí David,“ řekl Neruda.

„Myslíš, že se disk může přeměnit v nějaké naváděcí zařízení?“

„Ano, myslím, že to je možné.“

„Řekni Davidovi, aby všechny testy natáčel na video - tři frekvence, různé úhly... K čertu, bude potřebovat nějakou pomoc. Požádej Whitakera, ať vybere tým, který dostane tu sérii zkoušek ze dneška dopoledne. Dobrá?“

„Rozumím.“

„Fifteen se podíval na hodinky.“

„Chystám se na zbytek dopoledne do Slunečního pokoje, mám tam schůzku z přáteli z Bernu. Budu přemýšlet o možných způsobech zkoušek a snad přijdu na to, co byste ještě měli udělat. Teď však musím běžet. Nebo máš ještě něco naléhavého?“

Neruda podal Fifteenovi pár dokumentů.

„Zde je zpráva o postupu prací na optickém disku, kromě zkoušek v rezonančním paprsku, nic moc vzrušujícího. Také tam najdete seznam týmu pro vykopávky, stanovení úkolů, strategii projektu a předběžný seznam vybavení. Podívejte se na to, kdy se vám to bude hodit.“

„Díky,“ řekl Fifteen. „Udělám to odpoledne. Ještě něco?“

„Ne, to je všechno,“ odpověděl Neruda.

Neruda si přál, aby ho Fifteen někdy pozval do Slunečního pokoje. Byl to jeho nejoblíbenější pokoj ze všech místností v celém komplexu. Skládal se z řady oken, sahajících od podlahy ke stropu uspořádaných do osmistěnného tvaru, který byl umístěn dvě poschodí nad zemí. Tak trochu to tam vypadalo, jako letištní řídicí věž.

Soukromý výtah, hned naproti Fifteenovy kanceláře, končil přímo ve Slunečním pokoji. Byl to jediný způsob, jak se tam dostat.

„Doufám, že vaše schůzka bude úspěšná,“ řekl Neruda.

„Děkuji, jsem si jist, že bude. Oni nás potřebují mnohem víc, než my je. To vždy dává dobrou šanci. Zastav se později, jestli budeš moci,“ nabídl Fifteen. „Měl bych být zpátky tak za dvě hodiny.“

„Dobrá, díky.“

Fifteen se otočil ke svému asistentovi, který pozorně seděl v recepčním prostoru naproti výtahu.

„Když přijedou hosté, pošli je nahoru. Jestliže se zpozdí o víc než deset minut, nech je stejnou dobu čekat v Podpisovém pokoji.“

„Velmi dobře, pane,“ odpověděl asistent.

Dveře výtahu se otevřely a Fifteen zmizel ve tmě interiéru z růžového dřeva. Neruda věděl, že by neměl čas připojit se k Fifteenovi, i kdyby ho pozval. Také věděl, že ta schůzka je se zástupci Nereus Syndicate, jedné z nejmocnějších organizací na světě. Když nastoupil do ACIO, vyvinul pro ně šifrovací algoritmus. Znal je dobře a byl docela rád, že si Fifteen řídí tu schůzku sám.

Kapitola pátá

ODHALENÍ

„Prvotní zdroj⁴⁹ je původcem všech bytostí a živých forem a v této pravdě je základ jednoty, na které všichni stojíme. Cesta sjednocení - stvoření nalézající svého Stvořitele - je samotným srdcem lidské duše a na této cestě je odměnou nezaměnitelný pocit jednoty. Každý impuls jednotlivého elektronu se vztahuje k celému vesmíru, v jeho věčném vzestupu, směřujícím k Bohu⁵⁰. Neexistuje jiný směr, kam bychom mohli jít.“

Úryvek z textu „Domov duše“ komnata 21 Tvůrců křídél

V pondělí, pozdě v noci, zkoumal Neruda ve své kanceláři datové nahrávky, které mu již dříve zaslal Andrews. Optický disk dál mlčel, jako věrný bodyguard⁵¹. Bylo nemožné objevit byť jakýkoliv náznak směru postupu, či postavit hypotézu, která by byla založena na něčem víc, než pouhých intuitivních předtuchách. Vzpomněl si na Samantinu předpověď, že disk by mohl být mnohem tajemnější, než naváděcí zařízení a pomalu tomu začínal věřit. Datové záznamy ukázaly mírnou změnu rezonance při použití hodnot UV 720 a IR 373, jakožto přídatného činitele ke standardní frekvenci laserového paprsku. Bylo to ale pouze zvýšení rezonance o pouhých 14%, které se jenom těžko dalo považovat za významný úspěch. Neruda otevřel složku s elektronickou poštou a zahlédl zprávu od Fiteena, označenou značkou „důležité!“. Jakmile zprávu otevřel, srdce se mu rozbušilo.

Jamissone,
dnes odpoledne jsem provedl na ZEMI nějaké výpočty které mne vedou k názoru, že aby došlo k optimalizaci rezonance optického disku, bude potřeba použít více laserových paprsků a současně je zaměřit na všech dvacet čtyři stop. Dovolil jsem si požádat Davida, aby provedl komplexní testy této hypotézy a seznámil nás s výsledky zítra v 9,00 hodin v mé kanceláři. Domnívám se, že se budeš moct zúčastnit. Pokud ne, dej mi vědět. Jinak, zatím nashledanou a děkuji
15

Na Fiteena to byl dlouhý email, protože zřídka psával emaily delší, než dva či tři řádky. A když už ho napsal, pak zpravidla šlo o vážný problém. Neruda se divil, proč nedostal nápad s vícenásobným laserem již dříve. Pro Fiteena bylo typické, že pokud slyšel o slepé uličce ve zkouškách nebo neřešitelném problému, následně vymyslel alternativní cesty dalšího postupu, které ovšem byly nad očekávání zřejmé, které ale jiní lidé jakoby neviděli.

Tiché zaklepání na jeho dveře přerušilo jeho proud myšlenek. „Dále,“ Emily otevřela dveře a za sebou je diskrétně a beze slova zavřela.

„Tak ty jsi ještě zde?“ zeptal se, předstírajíc překvapení. Emily mlčela a posadila se před jeho stůl.

„Chtěla jsem se na něco zeptat,“ řekla a naklonila se v křesle dopředu, nervózně svírajíc ruce.

„Dobrá, co to má být?“ zeptal se Neruda znepokojen zvláštním chováním své asistentky.

„Líbím se ti?“ řekla s rozmyslem, jakoby ta slova měla nacvičená.

Neruda pár vteřin absorboval tu větu ve všech její nuancích.

„Myslíš... lásku?“

„Ano, lásku.“

Neruda se opřel v křesle a překřížil nohy.

„Mám tě rád, jako přítelkyni, Emily. Nemohu ti nabídnout nic víc.“

„Vím, ale pouze teoreticky, kdyby... kdybys nebyl můj nadřízený. Měl bys ke mně jiný vztah? Myslím tím romantický vztah...“

Neruda se postavil, obešel kolem stolu a sedl si na jeho roh s jednou nohou převěšenou přes jeho hranu. Hleděl na Emily a byl zvědavý na sebe, jak z této situace vybruslí.

„Nevím, co bych cítil. Nevím, co cítím právě teď, nech to být, jestli se to v budoucnu třeba nezmění. Co chceš, abych ti řekl?“

„Nic. Vůbec nic. Nechci, abys říkal cokoliv, co necítíš.“ Vstala a kráčela ke dveřím.

„Byla to chyba. Omlouvám se. Dobrou noc.“

Neruda vyskočil směrem ke dveřím a podržel je rukama, aby zabránil Emily odejít.

„Co se týče lásky, nejsem žádný odborník. V celém svém životě jsem nebyl na opravdovém rande. Toto je celý můj život!“ Zvedl ruce na znamení zklamání. „Mám tě moc rád, Emily. Nechci zkazit vztah, který máme...“

„To co máme,“ přerušila ho, „je hezký malý vztah šéfpodřízený. Nic víc, nic méně. Pouze jsem chtěla vědět, jestli bys měl zájem o něco víc. Zřejmě ne.“

Emily chtěla otevřít dveře, ale Neruda ji zabránil tím, že je přidržel rukama.

„Co?“ zeptala se Emily zklamaně. „Co tedy chceš?“

„Potřebuji trochu času,“ řekl.

„Ne, nepotřebuješ.“

„Ale ano.“

„Proč?“

„Protože potřebuji.“

Emily odstoupila ode dveří a klesla zpět do křesla.

„Tam, odkud pocházím, lidi buď něco cítí, anebo necítí. A ty necítíš.“

„To jsem neřekl,“ bránil se Neruda. „Řekl jsem, že nevím, co cítím, a... a že potřebuji trochu času.“

„Jamissone, čas nezmění tvé pocity. Známe se vzájemně málem dva roky. Říkáš, že potřebuješ další dva roky, aby jsi se vyznal ve svých pocitech?“

Neruda se opřel o dveře a prohrábl si rukama vlasy.

„Dobrá, podívej, možná že mám nejasné a zmatené pocity, ale obecně vzato, nejsem lev salonů. Já... nikdy jsem neznal svou matku. Neměl jsem sestry. Chodil jsem do soukromé chlapecké školy a právě, když jsem začal přemýšlet o děvčatech, jsem skončil zde.“

Kráčel zpět ke stolu a sedl si na roh stejně jako předtím. Jeho hlas zněl mdlé a vypadal unaveně.

„Když jsem byl poprvé povýšen, krátce po tom, co jsem začal pracovat, zahodil jsem kvůli tomu všechno. Bylo mi teprve osmnáct. A pak zemřel můj otec. Začal jsem svůj život žít tady, ne doma. Domov... to byla pouze postel, místo k vyspání, oholení a osprchování.“

Odmlčel se a poprvé si všiml, jak jemně má Emily tvarované ruce. Měla na sobě modrozelenou blůzu bez rukávů, zastrčenou do černých bavlněných kalhot.

„Bojíš se,“ řekla Emily měkce.

„Možná.“

„Ne,“ pokračovala, „bojíš se mne, protože bych tě o to všechno mohla obrát, nebo nějak oťrást tvým dokonalým světem. A ty nevíš, co by se stalo, kdyby ACIO již více nebyla středem tvého vesmíru. Není to tak?“

„Možná se bojím tebe, či... toho, co bys mohla vnést do mého života, ale právě proto potřebuji trochu času. Potřebuji se srovnat se vším tím...“

„Potřebuješ se srovnat?“ zeptala se napůl uštěpačným tónem. „City nejsou něčím, s čím se dá nějak srovnat. Jsou o vášni a o... tom, že je třeba ji projevit...“ Hlas se jí změnil na dlouhý vzdech rezignace.

„Tobě je to všechno naprosto jasné. Beru to. Ale pro mne je to velice matoucí, ale ty to nemůžeš... anebo nechceš přijmout.“

„Mohu to přijmout,“ prohlásila Emily. „Jenomže to není ta odpověď, kterou jsem chtěla slyšet.“

Neruda sklopil oči. Cítil se v pasti.

„Emily, Nemohu ti říct to, co bys chtěla slyšet. Každopádně teď ne.“

„Viš, alespoň jsi upřímný. Alespoň vím, jak to mám brát.“ Postavila se a opět kráčela ke dveřím.

„Počkej chvíli,“ obhajoval se Neruda. „Můžeš být ke mně trpělivá?“

„Mám na to svou odpověď,“ řekla. „To již pro mne není otázka trpělivosti.“

„Proč tak trváš na tom - teď, anebo nikdy?“

Pokročila k Nerudovi a upřela na něj zrak. „Zatímco jsem ležela v nemocnici, kromě jiného jsem sledovala, jak mne opouští můj manžel a jak ztrácím svou práci. Neumíš si představit, jak zranitelný je člověk v tomto stavu... má mysl byla zrovna tak nemocná, jako mé tělo. Ale přísahala jsem si, že jestliže přežiji to peklo, že již nikdy nebudu čekat, aby se mi děly věci ve stavu bezmoci, ale že je udělám sama,“ sklopila hlavu a snížila tón hlasu. „Je zde ale několik věcí, které nemohu ovlivnit... a láska je jednou z nich.“

„Takže se právě vzdáváš?“

„Ta druhá možnost je příliš bolestná...“ odvrátila se, jakoby skrývala tvář. Její tělo se roztřásl a rozplakala se. Neruda vyskočil a pomáhal jí do křesla. Sedl si vedle ní a objal kolem ramen. Volnou rukou ji pohladil po tvářích a přitiskl si její hlavu na prsa. Emily se uklidnila a pomalu se od něj odtáhla. Uvědomila si, že má bílou košili, do které ona smývá slzami líčidlo.

„Musím jít,“ řekla náhle. „Omlouvám se za tu košili.“ Rukama instinktivně chtěla čistit skvrnu. Než stačila něco namítnout, Neruda ji chytil za ruce a políbil na rty. Objala ho kolem krku a líbala ho tak, jako tisíckrát předtím v představách, ale pak se odtáhla.

„Co se děje?“ zeptal se poplašeně.

„Lituji, ale takhle ne... nemohu.“

„Proč? Vždyť jsi to chtěla, nebo ne?“

„Ne, chtěla jsem, abys to chtěl ty. Nyní mám pocit, jako bys to dělal pouze z lítosti ke mně. A bez toho se v životě obejdu.“

Emily se otočila ke dveřím.

„Omlouvám se za všechno.“ Vyběhla dřív, než se Neruda vzpamatoval.

Vyběhl za ní na prázdnou chodbu. Běžela patnáct metrů před ním.

„Emily,“ křičel. „Nemám jasno v mnoha věcech ve svém životě, ale poznám, když se mi něco líbí. Určitě to z mé strany není projev dobročinnosti ani to nedělám z přinucení.“

Zastavila se. Neruda stál a sledoval ji.

„Řekni mi tedy jedno,“ prosila.

„Co?“

„Když jsem se tě ptala co ke mně cítíš, řekl jsi, že nevíš. Řekl jsi, že potřebuješ víc času. Co se změnilo? Myslel jsi tím, že potřebuješ pouze pár minut? Protože já jsem si myslela, že jsi měl na mysli týdny, měsíce, možná dokonce léta. Takže, co přesně se změnilo za těch pár minut?“

Nerudovou myslí problesklo stovky různých odpovědí, ale Emily jakoby uvítala jeho zaváhání. Otočila se a kráčela pryč. Neruda ji sledoval, až zvuk jejích kroků pohltit všudypřítomný hluk klimatizace. Po celou dobu se divil, proč jí nemohl dát odpověď na tak prostou otázku.

„Viděl jsi to? Viděl jsi, jak ta prokletá věc zareagovala?“ bublal Andrews.

„Neuvěřitelné!“ řekl Collin. „Neruda měl pravdu, mění tvar, přesně, jako ta první.“

Sledovali video, nahrané v noci Davidem operátorem počítače ZEMI, který byl přidělen k projektu Ancient Arrow. Na videu bylo vidět optický disk, jak se dělí na dva disky jako sendvič. Mezi nimi bylo vidět obláček světla. To světlo vypadalo jako spektrum z tisíců drobkounkých kuliček, jakoby korálků, tancujících mezi těmi dvěma disky a vytvářejících něco, co vypadalo, jako nepravidelný vzorek.

„Nevypadá to, jako bychom už něco takového viděli, že?“ zeptal se Collin řečnický.

„Zrovna když si myslíš, že už znáš všechny své kosmické sousedy,“ řekl Andrews, smějíc se svým zvláštním způsobem.

„Perleť... počkej, až to uvidí šéf.“

Na monitoru se objevila Davidova hlava. „Jak vidíte, Fifteenova hypotéza byla správná, kromě toho, že magickým číslem bylo dvacet tři laserů, ne dvacet čtyři.“

„Dobrá, takže, co teď s tím máme dělat?“ zeptal se Andrews.

„Teď to začíná být zajímavé,“ komentoval David. „Vyvolali jsme molekulární změnu⁵², ale nemáme jiný nápad, jak zpřístupnit data kromě toho, co jsme již dělali včera. Když budeme předpokládat, že data existují, jsou ve formátu, který ZEMI nepřečte, takže je nemůže analyzovat.“

„Mohly by se ta světýlka mezi disky redukovat do binární formy?“

„Negativní,“ odpověděl David. „Jestliže se podíváte na datový soubor, který jsem vám poslal, uvidíte úplný rozbor světelné struktury, ale daly se z toho vytáhnout pouze frekvenční poměry, spektrální rozbor a standardní základní údaje.“

„Takže z toho máme pouze větší záhadu. Výborně.“ bědoval Andrews.

Collin poplácal Andrewse po zádech.

„Příteli, nezoufej, jsme ve Fifteenově péči. Jestliže to nezvládneš ty, on určitě.“

„Srandičky, srandičky...“ zašeptal Andrews směrem ke Collinovi. Pak se obrátil zpět k monitoru. „Říkáš, že mezi disky vládne úplný zmatek?“ ZEMI nenašel nic, co by se podobalo nějaké pravidelné struktuře.“

„Správně, alespoň jak to vyplývá z dosavadních zkoušek.“

„Jak je to možné? Jaký nejdelší cyklus ZEMI analyzoval?“

„Kolem třiceti minut.“

„Měli bychom testovat delší cykly.“

„Souhlasíme,“ odpověděl David. „ZEMI na tom pracuje,“ podíval se na své Rolexky⁵³, „poslední tři hodiny.“

„Dobrá,“ řekl Andrews. „Máš pro nás ještě něco?“

„Ještě jedna věc. Když dostaneme disk do tvarové změny, v oblasti padesát dva až sto devadesát pět kilohertzů se objeví nízkofrekvenční smyčka. Je to mimořádně složitý obrazec a pracujeme na tom, abychom ho dostali do slyšitelného zvukového rozsahu.“

„Ale, to by mohlo být velice zajímavé,“ komentoval Andrews.

„Je to souvislá smyčka?“

„Ano, je tam rozeznatelný vzorec, který se opakuje každé dvě minuty a třicet dva sekund. Přesně.“

„Možná je to průlom, na který tak čekáme. Kdy bude k dispozici audio soubor?“

David přivřel oči.

„Již končíme, možná do třiceti minut.“

„Dobrá,“ řekl Andrews, „když budeš mít něco, pošli mi to do kanceláře. Ach, mimochodem, přemýšlel jsi o zkouškách synchronicity té audio vzorky se světelnou?“

„Dospěli jsme již k závěru, že zde není žádná synchronicita. V modelu vzorků je to naprosto odlišné, ale světelné kuličky generují zvukovou frekvenci.“

„Jak mohou být na sobě nezávislé?“ zeptal se Collin.

„To nevíme.“

„Díky, Davide. Musím běžet na další schůzku. Předpokládám, že jsi to poslal Nerudovi.“

„Vlastně, za hodinu s ním budu u Fifteena.“

„Mnoho štěstí. Bude to náročná schůzka, zvláště když jsi přikurtován k počítači,“ řekl Andrews a zasmál se. David se zdvořile usmíval, rukou na něco sáhl a obrazovka ztemněla.

Andrews se otočil k Collinovi s entusiasmem⁵⁴.

„Ta věc se doslova chystá zpívat!“

„Uvidíme,“ řekl Collin. „moc se netěš. Může to být pouze falešný světelný efekt.“

„Ano, možná, ale pochybuji. To světlo je zdrojem zvukových frekvencí a nenese v sobě odpovídající vzorek. Přichází k nám ještě něco jiného a není to věda.“

„Zdroj světla nemůže vytvářet zvukové frekvence nezávisle na změně frekvence vlastní,“ řekl Collin. „To není možné, ty to víš.“

„Takže říkáš, že ZEMI falšuje?“ zeptal se Andrews.

„Říkám, že fyzika je v pořádku. Co se týče disku, ZEMI pracuje úplně jinak.“

„Možná že objevujeme něco, co pohrdá zákony fyziky,“ řekl Andrews. „A jestliže je to tak, může to vysvětlit, jak máme pracovat s ostatními artefakty, které jsme našli.“

„Snad,“ řekl Collin, „ale mám své pochybnosti.“

Oba dva vyšli z laboratoře a sjeli výtahem dolů do svých kanceláří v Oddělení zvláštních projektů. Byli rozrušeni novými objevy a nadějí, že brzy poznají účel optického disku.

* * *

„Pořád chceš jet?“ zeptal se Neruda, když vstřčil hlavu do Emiliny kanceláře. Bylo osm hodin ráno a v jedné ruce se mu v šálku houpala ranní káva, zatímco v druhé držel aktovku. Nešel dovnitř, pouze se opřel o zárubeň otevřených dveří.

„Kam?“ ozvala se monotónním hlasem. „K časové schráně? Proč?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Neruda.

„Proč chceš, abych teď jela pryč?“

„Podařilo se nám postoupit ve výzkumu optického disku a pár dnů budou mít Andrews, David a Collin co dělat.“

„Chceš se mnou o něčem hovořit?“

„Co?“

„To, co se stalo včera večer,“ řekla Emily. „Kvůli tomu jsi zde, nebo ne?“

„Nemohl jsem celou noc spát,“ přiznal, „a bolí mne z toho hlava. Lituji, že to tak skončilo, Emily... tedy, jak to dopadlo včera večer.“

„Proč?“

Neruda upil ze šálku, zatímco sbíral myšlenky a odvahu současně. „Neřekl jsem ti včera úplnou pravdu. Před deseti lety jsem měl vážný vztah se ženou. Pracovala v oddělení CAL⁵⁵ jako vědecká pracovníce v oblasti dešifrovacích algoritmů. Byla mou podřízenou a velice jsme se sblížili a to docela rychle.“

Odmlčel se, napil se kávy a požádal, jestli se může posadit. Emily přikývla.

„Požadovala, abych se jí věnoval stále víc a víc, takže tím trpěly mé pracovní výsledky. Byli jsme do sebe tak zbláznění, že to začínalo být zábavné širokému okolí. Tak zábavné, že ji Fifteen nechal přeložit z ACIO.“

„Žertuješ,“ řekla Emily s nuceným smíchem.

„Ne, opravdu,“ odpověděl Neruda. „Tehdy jsem pracoval na nějakém důležitém projektu s Nereus Syndicate a Fifteen usoudil, že kvalita mé práce se zhoršila, takže se rozhodl zasáhnout. Všechno se to seběhlo tak rychle... a... najednou byla pryč.“

„Jaký pokrytec,“ vyjelo z ní.

„Proč to říkáš?“

„A co Fifteen a Li-Ching? Víš, jaký to byl rozruch. Jaký je v tom rozdíl?“

Neruda se postavil a zašel zavřít dveře.

„Podívej, nevím, co jsi slyšela o Fifteenovi a Li-Ching, ale mohu tě ujistit, že Fifteen nikdy nedopustí, aby ho něco rozptylovalo od práce. Již třicet let má jeho pracovní týden osmdesát hodin.“

„A proč mi to teď říkáš?“

„Chtěla jsi vědět, proč chci víc času,“ odpověděl Neruda a posadil se. „Toto je ten důvod.“

„Co se stalo s tou ženou?“

„Já nevím.“

„Nikdy ses na to Fifteena neptal?“ Ta slova byla vyslovena s takovou rozvahou, že zněla jakoby je pronesl stroj, jakoby pocházela z výrobní linky.

„Ne.“

„Miloval jsi tu ženu, Fifteen ji propustil a ty ses nikdy nezeptal proč, nebo kam odešla?“ její hlas zněl rozhořčeně.

„Oceňuji tvůj úžas. Vůbec nejsem pyšný na to, jak jsem se k ní zachoval. Ale strávila jsi někdy s Fifteenem víc jak jednu minutu o samotě?“

Emily si prohlížela svůj úhledně upravený stůl. Chvilí si pohrávala s kancelářskou sponkou a pak ji odložila.

„Ne. Nejsem si jista, jestli ví, že vůbec existuji.“

„Buď si jista, že ví,“ řekl Neruda. „Ale není to ten typ, za kterým bys prostě mohla jenom tak jít a žádat vysvětlení.“ Neruda se naklonil dopředu a řekl skoro šeptem: „Emily, je to nejmocnější člověk na této planetě. Ví všechno, co se děje. Nemohl jsem tu ženu zachránit; chtěla ode mne to, co jí Fifteen nemohl dovolit získat - můj čas a pozornost.“

„Co se s ní pak stalo?“

„Vymazali jí paměť, přeprogramovali a poslali ji pryč s tučným bankovním kontem... pravděpodobně do Švýcarska či Kostariky. Nevím to přesně.“

„Je to hodně zvláštní,“ řekla, odsunula si židli, aby mohla vstát.

„Nic z toho jsi mi neřikal u vstupních rozhovorů. Doživotní spojení s ACIO, ale nebratříčkovat se s kolegy, jinak ti přeprogramují život a skončíš v Paraguaji, nebo na podobném místě. K čertu!“

„Měla bys na to pamatovat,“ hájil se Neruda. „Jinak to může být nebezpečné pro nás oba. Dobrá?“

„Dobrá.“ Když si sedala její hlas zněl velice vzdáleně.

„Pořád cítíš potřebu jít do toho?“

„A udělat co?“ zeptala se cynicky. „Připravovat ti čaj a každé ráno ti plést cop?“

Neruda věděl, že ho chce ranit tímto prohlášením ohledně vztahu mezi Fifteenem a Li-Ching, ale nemohl to ignorovat.

„Nemusí se ti líbit realita mé situace, ale tato je tak skutečná, jako roh tohoto stolu. Jestliže do něj praštíš hlavou, způsobí to zranění. Jestliže budeš neustále chtít intimnější vstupovat do mého světa, měla bys znát tato rizika.“

„Já se o rizika nestarám,“ odpověděla Emily. „Jediné, co mě zajímá, je žít alespoň trochu normálně. Mám peníze, krásný domov, neobyčejné zaměstnání, skvělého šéfa, ale nic z toho není tak obyčejné a normální.“

„Jako co?“

„Například rodina.“

Neruda se opřel o opěradlo židle, dopil kávu a beze slova postavil šálek na stůl.

„Měla bys ji mít, zasloužíš si ji. Já pouze nevím, jestli ti ji mohu opatřit.“

„Vím, vím,“ řekla zklamaně. „Nemáš na to čas. Nemáš zájem. Je tady příliš mnoho proti, není to tak?“

„Já mám zájem,“ řekl. „Čas z toho vynechej, pouze se obávám komplikací, které vzniknou, když tím utrpí moje práce...“

„Proč myslíš, že by tvá práce utrpěla romantickým vztahem?“

„Už se to jednou stalo.“

Emily tupě zírala na obraz na zdi za Nerudovými zády. Znázorňoval drsnou ale malebnou usedlost osamocenou uprostřed zasněžených rakouských Alp. Na svazích, překypujících horskou květenou se popásaly ovce. Muž a žena hlídali své dítě, hrající si před domem s panenkou. Na tom obraze bylo všechno, po čem toužila.

„Právě jsem byl povýšen na SL-13,“ vysvětloval Neruda, „a řídím v činnosti ACIO operace s nejvyšší prioritou. Není to pro mne vhodná doba, abych byl roztržitý. Možná za pár měsíců bych... bych ti mohl věnovat více pozornosti, ale teď ne.“

„Fajn.“

„Co?“

„Fajn, jedu s tebou do Nového Mexika.“

„Dobrá.“ odpověděl Neruda, uchopil svou aktovku a vstal.

Emily se předklonila s nevýrazným obličejem.

„Než odejdeš, řekni mi něco. Proč se ti zdá ve tvém životě Fifteen natolik důležitý? Jiní vysoce postavení ředitelé mají ženy a rodiny. Proč bys ji nemohl mít taky?“

„Nemohu.“

„Proč?“

„Nemůžu ti to říct.“

„Tedy mi ani neřekneš, proč mi to nemůžeš říct?“

„Ne.“

„Možná, že je pravým důvodem pro tvé odmítání důvěrného vztahu to, že se obáváš, abys nenadále neprozradil nějaké tajemství... nebo se toho obáváš alespoň Fifteen.“

Neruda, znechucen jejími nárázkami se posadil na židli a podíval se jí přímo do očí.

„To, že zde sloužím již málem patnáct let, má z největší části na svědomí Fifteen. Nemohu o tom mluvit. Pouze ti řeknu, že tato skutečnost má pro mne nejvyšší důležitost...“

„Chápu, takže si tě cení natolik, že chce mít tvůj život plně pod kontrolou...“

„Cení si život na této planetě...“ Neruda se zarazil a povzdechl si. „Prosím tě o trpělivost... dokážeš to?“

„Zkusím to, jestliže mi budeš důvěřovat trochu víc.“

Přikývl a uchopil aktovku.

„Musím běžet. Tedy, určitě jedeš?“

„Ano.“

„Dobrá. Schůzka archeologické skupiny proběhne v šestnáct hodin ve Fifteenově zasedačce. Sejdeme se tam.“

„Jamissone?“

„Ano?“

„Co bude mým úkolem ve skupině?“

Na chvíli se zarazil a pak se mu po tváři rozlil široký úsměv.

„Dobrá, na pletení copu mám krátké vlasy a čaje se štítím, takže bys mi snad mohla pomoci s pořízením soupisu hieroglyfů a stanovením jejich pořadí. Ještě máš zájem?“

Emily lehce zrudla a nervózně se zasmála.

„Jsem rozčarovaná tak přízemním úkolem, ale snad to nějak zvládnu.“

„Tedy nashledanou později.“

Neruda otevřel dveře a vyklouzl ven udivující rychlostí. Emily ani nestihla poslat za ním své „nashledanou“.

* * *

Jakmile se vrtulníky dotkly země, mračna prachu obestřely úchvatný západ slunce. Z kovových čmeláků vyskákalo čtrnáct členů skupiny a rozdělilo se do třech houfů. Manipulanti byli odpovědní za bezpečné vyzvednutí zbývajících dvaceti dvou artefaktů. Bezpečnostní služba zodpovídala za zajištění celé lokality a její ukrytí za 'bezpečnostní plot' dvanácté úrovně. Výzkum tvořil třetí skupinu, odpovědnou za ohledání obrazů v komnatách, hieroglyfů a architektury. Tato skupina bude zkoumat jakékoliv náznaky, které by mohly vést k vysvětlení původu a účelu tohoto místa.

Skupina se zpozdíla o několik hodin, protože na satelitních snímcích lokality byli zaznamenáni turisté, pohybující se příliš blízko toho místa. Následující satelitní fotografie však potvrdily jejich pohyb na západ, takže se octli asi osm mil severně od místa časové schránky.

Ze satelitních fotografií s vysokým rozlišením také vyplývalo, že turisté nejsou agenti NSA. Neruda svolal skupinu.

„Pojďte za mnou. Máme před sebou asi kilometr pěšky.“

Tmavě šedé neoznačené vrtulníky vzlétly, jako obrovské kobylky. Skupina se poznenáhlu shromáždila a vytvořila za Nerudou zástup. Aby skupina zůstala neviditelná před satelity NSA, bylo třeba postavit tábor uvnitř první jeskyně. Úzkými kaňony se proháněly studené, suché větry, ale naštěstí všichni byli na takové počasí dobře připraveni.

Jakmile se přiblížili ke vstupu do jeskyně, Evans vytáhl malou, plochou krabičku, která s množstvím kovových knoflíků vypadala jako dálkové ovládání. Chvilí manipuloval se zařízením, pak ho namířil přímo na zeď kaňonu, kde byl zamaskován vstup do jeskyně.

Za pár vteřin se začala otevírat úzká štěrbina. Zapadající slunce vrhlo tajemnou záři na kamennou stěnu, ve které se postupně rozevíral temný otvor, jako nějaká rána.

Technologie maskování hmotných předmětů vyvinula ACIO jako součást Programu transferu technologií, který byl iniciován Corteem. Říkalo se jí 'RICH'⁵⁶. Tento hologram bylo možné opatřit strukturou, barvou a všemi kvalitami žádaného materiálu, v tomto případě kamenné zdi kaňonu.

RICH byla vynikající metoda ukrytí předmětů, takže se hodně používala v ústředí ACIO pro tajné technologie Labyrinth Group. Tyto takzvané „čisté technologie“ byly přísně hlídáné, RICH byla jednou z nich. Pozorovat fungování RICH bylo umožněno pouze zaměstnancům s SL-7 a výše, přičemž většina dalších tajných prostředků byla vyhrazena pouze pro Labyrinth Group.

Skupina průzkumníků jeden po druhém vlezla do jeskyně, kde byl neprodleně postaven tábor. Vchod byl znovu opatřen závorou v podobě interferenčního hologramu, takže teď byli všichni bezpečně uzavřeni uvnitř a dokonale izolováni od vnějšího světa.

* * *

Donavin McAlester kráčet do kanceláře Li-Ching chodbou na šestnáctém podlaží. Měl špatnou náladu. Nikdo s ním nemluvil a Neruda ignoroval jeho dotazník.

„Můžete mi věnovat několik minut?“ zeptal se a jemně zaklepal na otevřené dveře.

„Zajisté, pane McAlestře,“ odpověděla Li-Ching a zvedla oči od monitoru počítače. V skromném světle její stolní lampy se poněkud zmírňovala zelená barva jejich hedvábných šatů. Při práci na počítači měla raději slabší osvětlení.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se. „Snažil jsem se mluvit s Evansem a Nerudou včera odpoledne a pak dnes ráno, ale nikdo mi nebyl schopen říct kde jsou, natožpak kdy se vrátí.“

„Plní své úkoly,“ odpověděla tiše.

„To vím. Kdy se mají vrátit?“

„Domnívám se, že v pátek odpoledne, nebo snad v sobotu, nevím to jistě. Mohu pro vás něco udělat?“

Donavin se pozval do její kanceláře a zapadl do modrého koženého křesla před jejím stolem.

„Přišel jsem, abych zlepšil komunikaci mezi našimi organizacemi, ale zdá se, že zde není nikdo, kdo by se chtěl o tom se mnou bavit. Všichni jsou zatraceně zaneprázdnění. Kdybych dnes ráno vyplňoval hlášení pro McGavina, obávám se, že by se vám nelíbily mé závěry...“

„Pane McAlestře, provozujeme technicky nejdokonalější organizaci na této planetě a to pouze se stovkou vědců - nemůžete nás srovnávat s jakoukoliv vládou, či vojenskou laboratoří. Nejsme tak těžce dotováni jako NSA, nebo kterákoliv jiná rozvědka, takže naši lidé jsou vytíženi. Velice vytíženi. Nikdo se před vámi schválně neschovává. Jsme všichni mimořádně zaneprázdnění. To je všechno. Neberte si to osobně.“

Donavin rozpačitě hleděl na Li-Ching.

„Jsou příliš zaneprázdnění? Uvědomujete si význam mého hlášení?“

„Ovšem,“ odpověděla Li-Ching. „Ale vy, bohužel, nechápete důležitost naší práce. Jestliže se vám nelíbí naše chování, pak bych vám poradila promluvit si o tom přímo s Fifteenem.“

„K čertu, to je další takový, kterého nemůžu vypátrat. Jeho asistent je ten nejzdořilejší lhář, jakého jsem kdy v životě potkal. A věřte mi, že jsem ve své funkci u NSA nějaké potkal.“

„To vám věřím,“ řekla s úsměvem.

„Poslouchejte, jestliže mé hlášení vrhne špatné světlo na ACIO, vaše dotace budou ve vážném ohrožení, není to pro vaši organizaci větší priorita? Nebo jsem něco přehlédl?“

„Když tedy Evans a Neruda jsou na svém úkolu, co chcete, abych pro vás udělala?“

Donavin hodil na stůl složku a ukázal na ni prstem.

„Tato složka představuje původní plán této budovy. Uvádí se v ní, že máte přesně sedmdesát jedna tisíc čtverečních stop zprovozněných prostor. Řekl bych, že jsem prošel nějakých snad dvacet procent. Chci vidět víc.“

„Jak se to vztahuje ke zlepšení naší komunikace, pane McAlestře?“

Hleděl jí přímo do očí. „Snad to povede k vytvoření větší důvěry.“

„Dobrá, pak tedy mne následujte, provedu vás důkladněji, jestliže po tom toužíte.“

Li-Ching vstala a uchopila složku, pohozenou na stole.

„Toto si můžete vzít zpět,“ nabídla mu ji. Bez slova si ji vzal zpět.

Oba dva kráčeli chodbou ke kovovým dveřím, které vypadaly jako výtah. Jakmile se přiblížili, tyto se tiše otevřely a odhalily úzkou chodbu. Na parketové podlaze ležely turecké houně. Vypadalo to spíše, jako interiér nějakého drahého bytu, než jako vládní zařízení. Chodba byla dlouhá asi pětadvacet metrů a bylo v ní sedm dveří. Po tři na každé straně a jedny na konci chodby. Všechny byly zavřené.

„Co je zde?“

„Tady je naše Laboratoř zvláštních projektů,“ řekla Li-Ching.

„Myslel jsem, že ta laboratoř je ve čtrnáctém podlaží,“ odpověděl Donavin.

„Hlavní laboratoř je tam,“ vysvětlovala Li-Ching, „ale tady jsou uloženy naše nejtajnější technologie - říkáme jim 'technologie v čistém stavu'“.

Donavina vylekal hlas přicházející ze stropu.

„Dobré ráno, paní Ching. Váš host, pan McAlester, nemá bezpečnostní stupeň pro přístup do této části budovy. Přejete si pro účely vstupu zvýšit jeho zařazení?“

„Ano,“ odpověděla hledíc do kamery, schované v konstrukci stropního osvětlení. Svou levou rukou se dotkla svého pravého ucha, signalizující tím, že chce autorizovat zařazení a že není pod nátlakem.

„Děkuji, příjemnou návštěvu.“

„Jak vysoko musíte být, abyste měla přístup do těchto prostor?“ zeptal se Donavin.

„Výše než vy,“ řekla pohotově a kráčela chodbou k prvním dveřím. Tyto se okamžitě otevřely. Ze zdi sundala dvě lékařské masky, návleky na boty a laboratorní plášť.

„Toto si oblečte. Je to sterilní místnost. A ničeho se nedotýkejte, prosím.“

Před nimi byly další dveře s nápisem „Biologická laboratoř - úroveň sedm“. Donavin se oblékl do sterilního bílého oblečení, projevujíc dychtivost podívat se, co je na druhé straně.

„Tak co je uvnitř?“ kývl proti dveřím naproti a upevňoval si na tvář bavlněnou masku.“

„Je to naše laboratoř pro studium mimozemských biologických druhů. Je to jeden z hlavních námětů naší exkurze. Doufám, že se vám to bude líbit.“

„Myslíte tím, že tam máte mimozemšťany?“

„Ne, máme tam pouze jejich části,“ řekla s upejpavým úsměvem. Donavin si upravil masku a následoval Li-Ching. Uvnitř byly nerezové pitevní stoly a vypadalo to jako na lékařské záchranné službě. Jedna stěna byla tvořena řadou kovových dveří od podlahy až ke stropu. Na protější zdi byla umístěna zvláštní zařízení, které vypadaly jako chirurgické vybavení nebo zkušební nástroje, ne nepodobné zubařským.

Li-Ching kráčela k velké skleněné nádrži, uvnitř které něco plavalo. Navlékla si pryžové rukavice, otevřela víko a sundala ho z nádrže.

„Toto jsme před pár týdny získali ze vzdálené oblasti Korintské zátoky z rybářského člunu, pouze osmdesát kilometrů od Atén.“

Otočila se k Donavinovi, který trpělivě čekal. V rukou měla plod, asi jeden kilogram těžký, červeně-hnědé barvy a kolem nepřiměřeně velké hlavy bylo vidět silné, modré žíly. Li-Ching se podívala na nástěnné hodiny a pak do Donavinových očí.

„Jste v pořádku?“

Donavin hleděl na plod v rukou Li-Ching a nohy jakoby mu změkly. Než stihl odpovědět, podlomila se mu kolena a zhroutil se na zem.

„Budu potřebovat pomoc, abych ho položila na stůl,“ řekla Li-Ching muži v bílém plášti, který v dalším okamžiku vešel do laboratoře.

„Sundejte mu masku! Nechci ho mít v bezvědomí moc dlouho,“ nařídila a vložila plod zpět do nádrže.

Donavinova chirurgická maska byla potažena mírným nervovým jedem bez chuti a bez zápachu, který byl schopen dostat člověka do bezvědomí na dvacet minut. Tento jed měl další výhodnou vlastnost. Nezanechával stopy v krvi, ani v moči.

Oba dva zvedli Donavina na laboratorní stůl a položili ho na záda. Hlavu mu starostlivě vložili do konkávní prohlubně na jednom konci stolu. Ze stropu se spustila kovová koule velikosti pomeranče, jako když pavouk sestupuje na svém hedvábném vlákně. Z koule svítila červená světla a postupovaly pomalu přes Donavinův obličej, mapujíc jeho obličejové rysy.

Pak se kovová koule vrátila zpátky a nad jeho hlavou se objevilo dlouhé rameno robota. Z ramena se do Donavinovy nosní dutiny zasunula jehla a zasadila do ní malý vysílač, ne větší než zrnko písku.

Tento vysílač měl dvojitý účel: jako odposlechové zařízení, které přenášelo každé slovo do vzdálenosti třiceti kilometrů a jako

detekční zařízení, které bylo možno nalézt kdekoli na zemi pomocí satelitní sítě ACIO.

„Ověřte funkci,“ řekla Li-Ching.

Její společník přešel do vedlejší řídicí místnosti a přikývl.

„Aktivováno.“

„Dobrá,“ zašeptala Li-Ching.

„Do třech hodin budu mít pro vás seznam klíčových slov,“ řekla hlasitěji. „Kopie prepisů doručíte dvakrát denně, za předpokladu, že říká něco zajímavého. Je to jasné?“

„Ano, rozumím.“

„Tak to ukončíme,“ řekla pak.

Vzala z vedlejšího stolu malé zařízení a přidržela ho k Donavinovu nosu. Otočila ciferníkem a zmáčkla malý knoflík na zadní straně zařízení. To udělalo malý řez, který začal okamžitě krváčet. Vystерilizovala ránu a přeložila ji obvazem. Pak oba zvedli Donavina a uložili ho zpátky na zem.

„Jste připraven?“ zeptala se Li-Ching.

Muž přikývl, otevřel malý balíček s čichací solí a přiložil ho k Donavinovu nosu. Tělo se mu zachvělo. Pak se zkroutil a jakoby si vzpomněl kde je, snažil se posadit.

„Co se to k čertu stalo?“

„Omdlel jste,“ odpověděla Li-Ching.

Donavin potřásl hlavou a ostýchavě hleděl k Li-Ching a jejímu společníkovi.

„Kdo je to?“

„Omlouvám se, toto je doktor Stevens. Upadl jste, proto jsem ho požádala, aby se podíval na váš nos.“

Donavin si okamžitě sáhl na nos a zacítil ob vaz.

„Není zlomen, nebo jo?“ v jeho hlase bylo slyšet marnivost.

„Ne, ne,“ ujistil ho dr. Stevens. „Pouze řezná rána a boule, ale pár dnů to bude bolet. Jestliže byste něco potřeboval, vyzkažte po Li-Ching a já se o vás postarám.“

„Díky. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“ mumlal Donavin.

„Jen pár minut. Možná byste chtěl na čerstvý vzduch,“ navrhla Li-Ching. „Chcete jít nahoru a dát si nějaké občerstvení?“

Donavin se zvedl opírajíc se o jeden ze stolů.

„Možná, že to je dobrý nápad.“

Li-Ching vložila svou paži pod jeho a společně se vydali ze dveří.

Ve vedlejší místnosti sundali své pláště a návleky. Donavin se podíval na Li-Ching pohledem trpícího zvířete.

„Co byla ta věc?“

„Byl to mimozemský plod - ze Zety Reticuli, abych byla přesná. Vyhodili to z jedné ze svých ponorek spolu s dalším experimentálním odpadem.“

„Takže oni nejsou příliš pro zachování života?“

„Ne, spíše jsou to experimentátoři.“

„Připadalo mi to jako částečně lidské...“

„Prosím vás, pane McAlestře, nechte si to pro sebe. To, co, jsem vám zde ukázala, je přísně tajné, co nejpřísněji. Chtěla jsem vám ukázat, že vám plně důvěřuji a že jsme ochotni s vámi spolupracovat.“

„Takže neodpovíte na mé další otázky? Kterých mám, mimochodem, na tisíce?“

„Ne.“

„Skvěle,“ řekl trpce. „Opravdu jste nečekala někoho, kdo uvidí tu věc a omdlí, že?“

Li-Ching si upravila blůzu a sukni, zatímco ji Donavin diskrétně okukoval koutkem oka. Měla vynikající postavu - drobnou, jako balerína od Degase.

Věděla, že ho má tam, kde ho chtěla mít a tak mu chladně odsekla.

„Očekávám od vás respekt. Já důvěřuji vám, vy důvěřujete mně. Vlastně to chcete, nebo ne, pane McAlestře? Anebo se mýlím?“

„Dobrá, dobrá, už žádné otázky,“ souhlasil, „ale řekněte mi alespoň jedno. Tito Retikulíni, jsou zde?“ ukázal kolem sebe rukama.

Li-Ching potřásla hlavou a usmála se. „Pane McAlestře, kdyby zde byli, myslíte si, že bych vám ukázala ten mrtvý plod?“

Chytila ho za ruce. „Doprovodím vás nahoru. Jak se cítíte?“

„Jsem trochu omámen,“ stěžoval si.

Jak kráčeli chodbou, přitiskla se pravým prsem k jeho levé paži a Donavin začal ztrácet zájem o výlet, protože cítil, že se začínají rýsovat mnohem důležitější věci.

* * *

„Jsou zde satelitní snímky, pane,“ zanotoval hlas z interkomu.

„Přineste mi je tedy,“ řekl McGavin.

Holden se vždy obával McGavinovy reakce na cokoli neprůkazného a ony satelitní snímky spadaly do této kategorie. McGavinův asistent se s nepatrným přikývnutím pohnul směrem k dvojitém dubovým dveřím.

Kráčel do McGavinovy kanceláře umístěné v horním podlaží obskurní kancelářské budovy, třicet mil severovýchodně od Richmondu ve Virginii. Laboratoř zvláštních projektů NSA byla zahnížděna v pěstěném borovicovém lese za opevněným oplocením, plným důmyslných detektorů pohybu jak nad, tak i pod zemí. Bylo to krásné, ale izolované sídlo tajných operací.

Pro náhodného pozorovatele byla SPL společností ConnecTech. Pro kteréhokoliv badatele či novináře byla ConnecTech soukromou, pevně ovládanou společností, která vyvíjela naváděcí systémy specializovaných střel pro armádu. Ve skutečnosti SPL vlastnila a řídila NSA a vyvíjela v ní širokou škálu technologií pro monitorování a boj s terorismem. Mnohé z nich byly původně navrženy a vyvinuty v ACIO a pak přeneseny do SPL k dalšímu vývoji a modifikacím.

Původní technologie byly často výsledkem Programu transferu technologií, realizovaném s Corteem a Zetou Reticuli. V jiných případech byly mimozemské technologie zpětně rekonstruované ze získaných trosek mimozemských lodí a sestavené bez znalostí o jejich původcích. Bez ohledu na jejich původ je ACIO vyvinula do podoby čistých technologií pro použití v činnosti Labyrinth Group. Tyto čisté technologie byly následně „rozředěné“⁵⁷ pro export do SPL a jiných tajných organizací po celém světě.

„Takže, co víme nyní, co jsme nevěděli již včera?“ štěkl McGavin.

Holden, málem v pozoru, si sedl na židli a očima tékal po místnosti.

„Víme, že přibližně v osmnáct hodin vzlétly tři vrtulníky Q-11 z velitelství ACIO a zamířily východo-jihovýchodním směrem.“

„Cíl?“

„Po třiceti dvou milích jsme je ztratili z radaru...“

„Proč nejsme schopni sledovat ty idioty?“ křičel McGavin a jeho holá hlava, podobná chameleónovi, nabrala karmínový odstín, který docela ladil se závěsy za jeho stolem.

Holden zkusil něco říct, ale McGavin ho umlčel posuňkem ruky a předklonil se v křesle.

„Řekněte mi, jestli máme extrapolaci letové dráhy.“

„Máme, pane,“ ujistil ho Holden a nervózně odvrátil zrak od McGavinova ledového pohledu. „Niměně, vrtulníky se nevrátily na ACIO, takže nemůžeme extrapolovat vzdálenost.“

„Tak mi ukažte, co máte.“

Holden otevřel normalizovanou složku a vytáhl tři mapy kontinentu s vyobrazením Spojených států. Každá obsahovala několik tečkovaných čar vycházejících z jižní Kalifornie a směřujících východním směrem, pouze v nepatrně odlišných úhlech. McGavin je zběžně prohlédl.

„Takže letěli do jižního Nového Mexika... snad osmdesát, devadesát mil jižně od Albuquerque...“

„Pane, nevíme, kam mají namířeno, jestli pokračují dále na východ, anebo zůstali v Arizoně či Kalifornii...“

„Vy nikdy nevíte, když je třeba,“ řekl McGavin hrubě. „Co značí ta legenda. Proklatě, nepřečtu to, je to tištěno moc drobně...“

„Červená čára znázorňuje nejpravděpodobnější letovou dráhu,“ poukázal Holden.

McGavin se zaklonil v židli a popadl svou hladce oholenou bradu.

„Kolik pasažérů a jaký náklad uveze Q jedenáctka?“

„Šest lidí uveze pohodlně a čtyři a půl tuny nákladu,“ zareagoval Holden, potěšen tím, že se po něm žádají údaje, které důvěrně zná.

„Proč by s tolika lidmi letěli do Nového Mexika, pokud ovšem nenašli něco velikého?“ Divil se McGavin nahlas. Holden mlčky čekal, vědom si toho, že to byla spíš řečnická otázka.

McGavin popadl telefon a místnost naplnil zvuk oznamovacího tónu.

„Je tam ještě něco?“ zeptal se, hledíc na Holdena.

„Ne, pane,“ přiznal Holden.

„Pak můžete jít,“ řekl McGavin a zmáčkl tlačítko pro rychlé vytáčení. Když Holden odcházel, staccato vytáčených čísel přerušilo oznamovací tón. Než za sebou zavřel dveře, slyšel, jak McGavin říká něco o čísle patnáct⁵⁸.

„Tak ho najděte, já počkám,“ řekl McGavin zdrženlivě.

Kancelář naplnilo ticho. McGavin odkráčel k tajným dveřím a otevřel je rychlým, ale přesným kopnutím. Dveře se otevřely a odhalily několik lahví skotské. Nalil si čistý nápoj a povolil si svůj široký pásek.

„Pane McGavine,“ ozval se hlas, „našli jsme Fifteena a za chvíli ho máte na drátě. Děkuji za vaši trpělivost.“

„Rádo se stalo,“ odpověděl jízlivě, kouzlo skotské již začalo působit.

Když končil nalévání svého druhého drinku, z reproduktoru hlasitého telefonu se ozval Fifteenův hlas.

„Ahoj, Dárie, omlouvám se, že jsem tě nechal čekat, ale měl jsem schůzku a můj asistent nevěděl, ve které zasedačce. Čím mohu posloužit?“

McGavin postavil sklenici na stůl.

„Proč jsi poslal tři Q jedenáctky včera do Nového Mexika?“

„Provádíme další průzkum na projektu Ancient Arrow, hledáme další artefakty...“

„Proč až tři najednou?“

„Rozšířili jsme operační prostor, myslel jsem, že bychom mohli zkusit trojúhelníkový model vyhledávání.“

„A co jste našli?“

„Pokud vím, tak zatím nic.“ odpověděl Fifteen. „Ale jsou venku pouze osmnáct hodin, přičemž většinu času stavěli tábor a spali. Dnes brzy ráno jsem měl od nich poslední zprávu. Když něco objevíme, osobně ti zavolám.“

McGavin vyprázdnil sklenici a postavil ji na stůl. Whisky již plnila žádaný efekt.

„Nechci, abys mi volal jenom když něco najdeš. Chci také vědět, co plánuješ... a pak mne můžeš informovat ohledně nových skutečností. Vše, co o tomto projektu vím, nestojí ani fajfku tabáku. Na to mne nenachytáš.“

„Tak co tedy doporučuješ?“

„Chci přesně vědět, co se děje,“ křičel McGavin. „Poslední zpráva, kterou jsem viděl říkala, že Artefakt byl nějak zařízen, aby vybuchl. Naše laboratoř potvrdila, že to je mimozemská technologie, ale neřekl bych, že to byl ten stejný Artefakt, který jsi mi ukazoval ve složce Ancient Arrow... na to byl moc odlišný. Dokonce i tys přiznal ten ohromný rozdíl.“

Odmlčel se a přemýšlel, jestli by mělo smysl ještě si nalít. Rozhodl se, že ano a opakoval svou návštěvu ke skrytému baru.

„Poslal jsi do té oblasti tři samostatné mise a já stále nevím nic o přesném cíli či logistickém plánu těchto misí. Začneme tedy tímto.“

„Vím, že chceš po nás, abychom zlepšili komunikaci, ale já skutečně nemohu najmout více personálu čistě jenom kvůli komunikaci, navíc tak choulostivé. Mám k dispozici pouze Li-Ching a ta je hodně vytížena...“

„Máme nejdokonalejší intranet na celém tom proklatém světě a jediné, co chci, je abys mne uváděl v kopiích svých emailů. Nežádám tě o nějakou komunikaci na základě vlastnického práva. Posílej mi pouze kopie.“

„Víš, že nedůvěřujeme sítím. Nejsme schopni kvalitně zabezpečit naše projekty pomocí dostupných komunikačních protokolů, které jsou otevřené hackerům, špiónáži a které nemohou zajistit nerušenou komunikaci. To prostě nejde, Dárie.“

„Tvoje malá víra je směšná,“ řekl McGavin. „Naši počítačové technici říkají, že do našich systémů není možné se nabourat...“

„Nechtěl bych ztrácet náš drahocenný čas zbytečnými spory, Dárie, já prostě nevystavím naše projekty takovému druhu komunikace. Vše se dá nabourat, je to pouze otázka správné ceny a správné motivace a ty to víš. Jestli chceš důkaz, dej mi den a pošlu ti kopie všech emailů, které máš v počítači.“

McGavin si dlouze a hlasitě povzdechl.

„Tak to jsme ve slepé uličce,“ řekl, ignorujíc Fifteenovo chvástání. „Co s tím uděláme?“

„Musíš mi důvěřovat,“ navrhl Fifteen. „Je to tak prosté. Je to jediný způsob, jak to může fungovat.“

„A mám na vybranou?“ zeptal se McGavin.

„Ovšem.“

„Ne, nemám,“ reptal McGavin, teď již pod plnou vládou své whisky. „Chlubíš se svou mocí, ještě i svým návrhem, že ti mám důvěřovat. Ty jsi můj podřízený, ztraceně! Já se rozhodnu, komu budu věřit a komu ne. Cítím v kostech, že s projektem Ancient Arrow se děje něco mimořádného...“

„Dárie?“ přerušil ho Fifteen.

„Co?“

„Mám právě teď další schůzku, musím odejít. Můžeme v té diskusi pokračovat zítra?“

McGavin do sebe nalil zbytek svého třetího drinku. Nechal otázku viset ve vzduchu doufajíc, že tak znervózní Fifteena.

„Dobrá, jsem z té diskuse již unaven. Zajisti pouze, aby v tom měl Donavin vaši plnou spolupráci.“

„Díky za tvé pochopení,“ řekl Fifteen a odpojl se.

„Rádo se stalo,“ odpověděl McGavin a jeho slova přerušil oznamovací tón.

„Ztracený blázen,“ zavrčel McGavin a vypnul telefon.

Ještě jednou se podíval na extrapolace letových drah a uvědomil si, jak málo informací od Fifteena získal. Jeho hněv neustále rostl, tím více, čím více jím byl ovládán. On, ředitel Laboratoře zvláštních projektů NSA, nebyl schopen dostat přímou odpověď na otázku, kde je předpokládané místo hledání. Nalil si čtvrtý drink doufaje, že by mohl zmírnit svoje zklamání. Nezmiřnil.

Kapitola šestá

Centrální rasa⁵⁹

„Ve vašem světě vás učí věřit, že vaše tělo má mysl a ducha, zatímco ve skutečnosti je to váš duch⁶⁰, který má mysl a tělo. Váš duch je architektem, vaše mysl je stavitelem a vaše tělo je fyzickým ztvárněním. Architekt - váš duch - je ale myšlenkami vzdálen.

Naslouchejte tomuto starobylému hlasu. Vnímejte jeho starobylým zrakem⁶¹. Ctěte tyto brány porozumění stejně, jakoby to byl váš Stvořitel. Jsou vaší realitou. Jsou to určující prvky vašeho bytí. Je čas, aby vám přinesly zprávu, že jsou jediným pravým zdrojem vaší svobody. Musíte je pouze řídit a my vám ručíme za to, že ten učitel, kterého jste vždy hledali, je probuzen a čeká⁶².“

Úryvek z textu „Kapacity Sebetvorby“ Komnata 17 Tvůrců křídél

Neruda byl v sedmé komoře časové schránky sám a pokoušel se rozluštit znaky v obraze. Tvary některých mu byly důvěrně známé, jako například znak nekonečna, či spirála, ale mnohé další dosud nikdy neviděl.

Technologické artefakty již byly starostlivě zabaleny a umístěny ve vnější jeskyni, kde čekaly na přepravu do laboratoře pro vyhodnocení a analýzu v ACIO. Archeologická skupina postavila tábor ve vnější jeskyni a Neruda si mlhavě uvědomoval, že je poslední, kdo se v komnatách momentálně zdržuje. Podíval se na hodinky a povzdychl si. Jedenáct hodin. Není divu, že byl již unaven. Postavil se a protáhl si údy. Doufal, že ho to poněkud vzpruží a že bude moct pokračovat v analýze piktografů.

„Je tady někdo?“ zvolal a nakoukl do chodby směrem k východu.

Odpovědi mu bylo ticho, pouze halogenové reflektory svítily do temnoty podzemí. Připadalo mu, jakoby byl na nějaké cizí planetě v jiné galaxii. Sebral svůj blok s náčrtky vrátil se do středu komnaty a posadil se zkříženýma nohama.

„Jamissone, jsi tady?“ do komnaty dolehl slabý hlas. Emily, pomyslel si.

„Zde, v sedmé komnatě.“ Poslouchal blížící se kroky, jakoby byl slepcem, který se soustřeďuje na neznámé zvuky. Zvuky prozrazovaly, že Emily není sama, anebo mluví sama se sebou - což si docela dobře uměl představit.

„Je čas na kávu a koláčky,“ Emiliin hlas zněl příslibem. Nerudovo srdce poskočilo vyhlídkou na horkou kávu a pamlsek, nemluvě o společnosti.

„Od tebe?“ vykřikl směrem ke stropu, věděl, že ho uslyší.

„Ano,“ odpověděla. „Řekl jsi sedmá komnata, že?“

„Slyšela jsi dobře.“

O chvíli se objevila následována Samanthou, obě v džínách a nesoucí batohy. Samantha měla vlasy stočené do drdolu. Zelený svetr bezvadně ladil s jejími rudými vlasy. Emily měla na sobě bílý svetr se zapínáním. V podzemí bylo přece jenom chladněji a tak důkladnější oblečení bylo nezbytností.

„Jsem rád, že jste tady,“ řekl Neruda. „Cítím se zde poněkud osamocen. Když tady není nikdo, ty komnaty mohou nahánět strach.“

„Máš něco nového?“ zeptala se Emily, zatímco vytahovala termosku s horkou kávou.

Neruda potřásl hlavou.

„Nic zvláštního.“

„Na čem dnes pracuješ?“ zeptala se Samantha.

„Začali jsme s rozbořením piktografů⁶³ a jejich souvislostí s nápisy. Hledáme záchytné body, které by se týkaly jazykové struktury.“

„Ty obrazy jsou tak svítivé,“ řekla Samantha, jakoby ignorovala jeho vysvětlování. „Je to zvláštní, dívat se na obrazy, které vytvořily bytosti z jiné galaxie. Je to...“

„...neuvěřitelné,“ dokončila Emily její větu. Neruda se usmál.

„Jejich technika aplikace je synonymem trvalosti. Proto jsou obrazy tak jasné i po tolika stoletích.“

„Ať je to cokoli,“ poznamenala Samantha, „nikdy předtím jsem neviděla tak brilantní barvy. Doslova září, jakoby vydávaly světlo a ne ho pouze odrážely.“

„Souhlasím,“ řekla Emily. „Působí velice tajemným dojmem.“

Emily nalila tři šálky kávy a každému podala jeden. Sterilní atmosféru komnaty naplnily vonící obláčky páry. Neruda si ohříval ruce šálkem a vděčně se podíval na Emily. Zaklonil se dozadu a opřel se na pravý loket. Jednu nohu ohnul v koleně a druhou natáhl na podlaže. Měl na sobě kalhoty khaki barvy a černý svetr, spod kterého kolem krku čouhala bílá mikina.

„To mne udrží na nohou další hodinu, či dvě. Je pravá, že?“

„Ano,“ ujistila ho Emily.

„Je dobrá.“

Samantha se posadila vedle Emily a pořád hleděla na obraz.

„Víte, postavy, které jsou na těch obrazech, nevypadají jako mimozemšťané. Některé připomínají lidi, jiné zas anděly.“

„Jsou na mne příliš abstraktní, abych to posoudil,“ odpověděl Neruda. „Kromě toho, mohly by znázorňovat Anasazijské indiány a ne jenom je.“

„Jaká je možnost, že rasa⁶⁴ z jiné galaxie bude vypadat jako ta naše?“ zeptala se Samantha. Otočila se od obrazu a pohlédla do Nerudových očí. Ve tváři se jí zračila otevřenost a důvěra dítěte.

„Velká, opravdu.“

„Velká?“ Otočila se k němu Emily nedůvěřivě.

„Dobrá, netvrdím, že budou naši přesnou kopií, ale když vidím Retikulíny a Corteance, myslím, že budou mít s námi společné rysy. Lidský genotyp se mění, ale základní tvar a stavba zůstává stejná.“

„Můžeš mi něco říct?“ zeptala se Samantha. „Proč jsme ještě neudělali dálnovidecký průzkum tvůrců tohoto místa?“

Neruda hleděl před sebe s prázdným výrazem ve tváři, jakoby ho její otázka překvapila.

„Nevím. Byl jsem příliš zaměstnán optickým diskem a teď je prvořadý výzkum této lokality.“

„Takže nikdo nerozhodl, že se její tvůrci nebudou dálnovidecky zkoumat?“ odvážila se Samantha.

„Ne.“

„Chcete to zkusit?“

„Ted?“ zeptal se Neruda.

„Ano, ted,“ odpověděla Samantha nedočkavě.

„Myslím... snad bychom mohli...“ odpověděl váhavě a v mysli propočítával všechny důsledky. V minulosti dohlížel na tucty dálnovideckých seancí, takže dobře znal postup.

„Budu potřebovat papír a propisku, nebo tužku,“ řekla Samantha.

„Právě zde? Ted?“ zeptala se Emily.

„Mohli bychom,“ řekl Neruda a nabídl svůj zápisník Samantě.

„Dělal jsi to již někdy?“ zeptala se Emily Nerudy.

„Mnohokrát.“

„Nebude vadit, když budu při tom?“ zeptala se. „Ještě nikdy jsem seanci neviděla osobně.“

Samantha narovnala záda a překřížila nohy do indiánského sedu.

„Jsem připravena.“

„Nepřinesly jste náhodou Replay?“ zeptal se Neruda.

„Ne, neplánovala jsem to. Je to proti předpisům?“

„Neexistuje oficiální předpis pro seance, takže to uděláme po svém. Budu zapisovat, buď bez obav.“

Samantha zavřela oči. Tvář se jí vyprázdnila.

„Mohli byste přitáhnout blíže ohřívač? Vždy mi je u toho chladno.“

Neruda vstal a nastavil ohřívač.

„Ještě něco, než začneme?“

„Dáš si ještě kávu?“ zeptala se Emily.

„Já bych si vzal,“ odpověděl Neruda. „tak půl šálku.“

Samantha potřásla hlavou.

„Za necelou minutu budu připravena.“

Neruda si vzal šálek a posadil se. Pil hltavě, obávaje se, že jakmile začnou, nebude mít čas. Naštěstí, káva se již dostatečně ochladila.

„Samantho, jsi připravena?“ zeptal se Neruda.

„Ano.“

„Chtěl bych, aby jsi se přesunula na druhou úroveň časové schránky. Bod vytvoření časového rámce.“

„Jsem tam,“ hlásila Samantha, její hlas zněl vzdáleně.

„Podej zprávu.“

Samantha začala něco psát do bloku na klíně.

„Cítím nějaké bytosti, vysoké... ne, velmi vysoké...“

„Jsou to hmotné bytosti?“

„Ano, ale jejich tělo má menší hustotu, než my, jakoby tam byli přítomni pouze částečně,“ odpověděla Samantha. Hrubý náčrtek znázorňoval štíhlé humanoidní bytosti s protáhlými hlavami.

„Vypadají, jako andělé...“

„Proč?“ přerušil ji Neruda. „Proč to říkáš?“

„Mají kolem hlavy světlo... jako andělé... nebo... nebo svatí. Viděla jsem to na obrazech. Jejich pokožka je málem průsvitná, jakoby ji zevnitř prozařovalo světlo.“

„Zaznamenávám anděly,“ řekl Neruda. „co dělají?“

„Něco navrhuji... je to něco mimořádně důležité pro ně... i pro nás.“

„Dobrá, Samantha, podívej se na ten návrh,“ navrhl Neruda.

„Co vidíš?“

„Jsou to matrice, které znázorňují projekty masivní stavby, kterou chtějí umístit na Zemi...“

„Proč na Zemi, Samantha?“

„Oni jsou původními plánovači, kteří geneticky oseli Zemi vyšším životem - jako například lidmi, opicemi, delfíny, velrybami, dinosaury a tak dále. Chtěli vytvořit genetickou knihovnu⁶⁵, založenou na DNK, vzájemně závislých živých forem. Potřebovali v této Galaxii skladiště... či knihovnu, ze které by mohli čerpat pro svou další tvorbu.“ Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „My pro ně plníme funkci referenční genetické knihovny.“

„Dobrá, zaměř se na návrhové matrice, ale posuň se v čase dopředu o jeden rok,“ řekl Neruda. „Co vidíš?“

„Nějakou... ohromnou třírozměrnou kouli, snad padesát metrů po obvodu. Je zavěšena pod klenutým stropem, který je také ohromný - jako veliká katedrála, ale mnohem větší, než co jsem dosud viděla.“

„Co představuje ta koule?“

„Mám pocit, že je to Země, ale nevypadá tak. Ne, je to Země... prvotní Země. Dívám se na model Země jak vypadala snad před miliardou let.“

„Kresli, co vidíš. Všiměj si zejména souše a jejího rozmístění.“

Neruda udělal malou přestávku a zachytil Emiliny oči, široce otevřené úžasem. Samantha zatím kreslila, co viděla. Oči měla přivřené do úzkých štěrbin a byl v nich vidět téměř nepostřehnutelný třes.

„Zjistí účel té koule,“ přikázal Neruda.

„Je to model... ne, je to nějaká holografická fotografie. Ach, v té budově jsou také další planety...“

„Prozatím se soustřed' na kouli, která představuje Zemi,“ řekl.

„Jaký je její účel? K čemu mají ten model?“

Samantha několik vteřin mlčela, jakoby pozorovala něco příliš ohromné, než aby to šlo popsat slovy.

„Není to katedrála, je to... nějaké skladiště... ne, dostávám informaci, že je to počítačová databáze, ale to nedává smysl...“

„Neustále to pozoruj,“ přikázal Neruda. „Sleduj účel té koule.“

„Mám silný pocit, že ta koule je v databázi... jakoby to byl informační katalog planet, které jsou potenciálně schopny nést život. Tyto bytosti jsou genetickými plánovači a odhadují, genetika jakého typu je vhodná pro tu kterou planetu. Ano, to je pravý význam tohoto místa. Je to skladiště všech planet v naší galaxii nesoucích život!“

„Co chtějí tito plánovači udělat s těmi planetami?“ zeptal se Neruda, snažíc se udržet nezúčastněný tón, navzdory jeho rostoucímu vzrušení.

„Vybírají, která planeta bude genetickou knihovnou pro náš sektor galaxie.“

„Proč?“

„Snažím se to pochopit,“ řekla Samantha nervózně. „Někdo se blíží. On... či ona... ne, je to on...on ví, že jsem zde. Dokáže vnímat dálnovidecké pozorování. Kontaktuje mne. Chce vědět, proč jsem zde.“

„Neodpovídej,“ nařídil Neruda. „Přesuň se na začátek stavby časové schránky v Novém Mexiku.“

Samanthina tvář se viditelně uvolnila.

„Jsem v nějaké budově. Připomíná mi velký klášter. Všude je ticho. Mír. Ve vzduchu je slaná vůně, jakoby byl blízko oceán. Nevidím ven nic... ale musí tady být oceán.“

„Co vidíš uvnitř?“

„Jsem v pokoji - docela velké, jako konferenční místnost. Je zde alespoň dvanáct těch stejných bytostí. Rozmlouvají telepaticky. Nerozumím jim, ale vím, že mluví jeden ke druhému. Uprostřed místnosti je velký stůl a na jeho střed dopadá paprsek světla z nějakého zdroje... odněkud seshora. Vypadá to jako promítací přístroj. Světlo promítá obraz - ne, vytváří obraz třírozměrné spirály. Je to lokalita časové schránky. Je to její holografický řez. Chápu to!“

„Dobrá,“ řekl Neruda. „Teď se podívej podrobněji na ten obraz, jaký je jeho účel?“

Samantha vypadala napjatě, tváře a čelo jí zbrázdily vrásky, jako vlnění na rybníku.

„Opět mne cítí. Snaží se mne na něco zeptat... Nevím, co mám udělat, zkouší mne... chtějí...“

„Neodpovídej, Samantha!“ Soustřed' se na můj hlas! Jaký účel má ta časová schránka?“

„Nemohu,“ zašeptala Samantha. „Nemohu je ignorovat. Jejich mysl je příliš mocná...“

„Samantho, poslouvej můj hlas. Slyšíš mne?“

„Ano,“ hlas se jí vytrácel.

„Dobrá, jdi do bodu prvního kontaktu těchto bytostí s lidmi.“

„Mlčela.“

„Samantho, slyšíš mne?“ Opět žádná odezva, tvář měla zcela uvolněnou.

„Neměli bychom ji vzbudit?“ zeptala se Emily starostlivým hlasem.

Neruda ignoroval Emiliinu otázku.

„Samantho, potvrď, jestli mne slyšíš, teď!“ Neruda se postavil a odhodlaně jí potřásl rameny. „Vzbud' se!“ Oči se jí doširoka otevřely a chvěla se jakoby od chladu a strachu současně.

„Jsi v pořádku?“ ptala se Emily.

Neruda přitáhl blíže teplomet.

„Je mi dobře,“ řekla, „pouze jsem trochu vystrašena.“

„Co se stalo?“ ptal se Neruda.

„Nikdy jsem neprováděla seanci, kde by odhalili mou přítomnost. Byl to velice nepříjemný pocit. Ty bytosti pouze chtěly vědět, proč jsem tam přišla. Necítily se ohroženy. Jenom nemají rádi podvod. Cítím se, jakoby mne plísnil.“

„Komunikovala jsi s nimi?“ ptal se Neruda.

„Já... nevím,“ koktala Samantha, hlas se jí chvěl od podchlazení. „Cítla jsem, že jejich mysl mne zkoumá a pak jsem slyšela tvůj hlas. To je... to je všechno co si pamatuji.“

„Nevzpomínáš si na to, co bylo před tím?“

Pamatuji všechno,“ řekla Samantha. „Nikdy jsem neměla tak živou seanci, jako byla tato. Viděla jsem prvotní Zemi, nebo alespoň její holografický model. Bylo to neuvěřitelné! Uvědomujete si, co to znamená?“

„Co?“ zeptali se Emily a Neruda jednohlasně.

„Znamená to, že tyto bytosti zasely život na Zemi. Jsou to oni mýtičtí Nositelé života.“

Neruda se vrátil do své původní pozice na podlaze.

„Je to možné, ale já bych se s určitostí nedomníval, že jsou to oni.“

„Kdo by to tedy mohl být?“ namítala Samantha, šokovaná Nerudovými pochybnostmi.

„Corteum představuje Nositele života jako subprostorové bytosti. Pochybují, že existují v hmotných tělech. A tvůj popis se velice dobře hodí na Zářící - rovněž mýtické bytosti, pouze poněkud méně tajemné.“

„Zářící?“ uvažovala Samantha nahlas.

„Říká se jim také Virachoca, někdy Kukulcan a častěji jako Elohim. Existuje pouze několik odvážných vědců, kteří je považují za součást mytologie andělů v prehistorii naší planety.“

„A co říká Corteum o Zářících?“ zeptala se Samantha.

„Jsou to velice mocné bytosti,“ odpověděl, „které jsou mistry v maskování svého vlivu. Jsou nenápadní tím, že jsou nepochopitelní.“

„Jsou nenápadní tím, že jsou nepochopitelní?“ opakovala frustrovaná Emily. „Co to znamená?“

„Zářící jsou podle Cortea Centrální rasou. Je to původní rasa bytostí, která se vyvinula v ústřední galaxii vesmíru. Když se vesmír rozpínal a vytvářel zvětšující se prostor, energii a hmotu, tyto bytosti se rozšiřovaly do jiných galaxií jako tvořiví bohové neboli galaktičtí plánovači, kteří sebou nesli mistrovské vzory DNK z rozvinutějších, starých galaxií do těch, které byly ve vývoji, anebo se právě tvořily.“

„Nikdy jsem neslyšela o Centrální rase...“

„Ve škole se to tak neučí,“ řekl Neruda s úsměvem. „Jsou jako prvotní lidská buňka. Je to původní buňka, která vznikne, když se spermie spojí s vajíčkem. Z této první buňky pak vzniknou všechny ostatní buňky organismu. Jiné buňky jsou různé, první buňka je vždy stejná. Nese prvotní matici vašeho fyzického, emocionálního a mentálního složení. Žije ve vaší spinální žláze.“

V případě Centrální rasy, jsou oni původním lidským genotypem a veškerá humanoidní existence vyvěrá z jejich struktury DNK.“

„Myslíš, že tyto bytosti jsou prapředky veškerých humanoidních forem ve vesmíru?“ zeptala se Emily pomalu, vážic každé slovo.

„Podle Cortea, ano.“ Odpověděl Neruda. „A také jsou našimi bohy.“

„Bohy?“ vrátila Emily ozvěnu.

„Nemusí jimi nevyhnutně být,“ vysvětloval, „to je důvod, proč je někdy nahrazovaly osoby, které s nimi nějakým způsobem vešly v kontakt.“

„Jako například kdo?“ ptala se Emily.

„Jako například Ježíš, Budha, Krišna, Mohamed.“

„Chceš tím říct, že naši duchovní vůdci byli pobláznění těmito bytostmi - našimi genetickými předchůdci - aby si mysleli, že je to Bůh?“ Samantha vypadala rozrušeně.

„Pouze říkám to, co říká Corteum. Jejich kosmologie je mnohem rozvinutější, než naše a nerozlišují mezi duchovností a kosmologií. Podle nich kosmologie znamená duchovní učení.“

„Ale byli pobláznění?“ Zeptala se opět Samantha.

„Neříkám, že jimi byli pobláznění,“ odpověděl Neruda. „Není to tak, že by tyto bytosti⁶⁶ hrály bohy. To nikdy netvrdili. Centrální rasa má podle Cortea k dispozici síly, které se nám mohou zdát božské - a to pouze proto, že její evoluční časová linie je velice dlouhá.“

„Takže,“ odvážila se Emily, „jestliže jsou to Zářící, Centrální Rasa, jak jim říkáš, pak všechny náboženské zmínky o Bohu... či Bozích... jsou vlastně o nich?“

„Opět říkám, že podle Cortea je to tak.“

Emily si povzddechla.

„Tedy, kdo stvořil je?“

„Myslím, že to nikdo neví,“ odpověděl.

„To mi nedává smysl,“ vyhrkla Samantha. „Proč by se natolik vyvinuté bytosti zaměstnávaly exportem DNK z jedné galaxie do druhé?“

„Řečeno z hlediska těla - nic není důležitější, než struktura DNK. Centrální rasa je v podstatě pověřena správou lidských genotypů. Dnešní lidský genotyp je velice odlišný od toho, který na Zemi převládal před miliony let. Názor Cortea je ten, že ta změna není důsledkem evolučního vývoje, ale skrze intervenci Centrální rasy - čili Zářících.“

„Tedy naši bohové jsou genetici?“ řekla Emily. „Nevím, co si mám o tom myslet.“ Zvedla kolena a objala je rukama. Neruda pokrčil rameny.

„Neříkám, že je to neomylná pravda. Je to názor Cortea a je to jejich kosmologie, ne moje.“

„Takže tomu nevěříš?“ zeptala se Samantha.

„Zkousím o tom moc nepřemýšlet. Ale zdá se mi to zajímavé a docela pravděpodobné.“

„Takže tomu věříš?“

„Já nevím,“ odpověděl, „Vím, že ve vesmíru bylo na počátku relativně málo galaxií a jejich počet se postupně zvyšoval asi na sto miliard. Zdá se velice pravděpodobné, že někde dále ve středu vesmíru byla vytvořena, nebo se vyvinula humanoidní rasa. Tato rasa by mohla být potomkem Boha a předchůdcem lidství zde, vlastně všude. Neruda se postavil a natáhl nohy. „Je pozdě, možná bychom měli jít.“

„Nepůjdu, dokud mi neodpovíš ještě na jednu otázku,“ prohlásila Samantha. „Jestliže Centrální rasa postavila toto dílo, není to logické, že to má co do činění s genetikou?“

„Je to zcela logické,“ odpověděl Neruda. „Zítřka ráno, po našem návratu o tom zpravím Fifteena. Uvidíme, jaký bude mít názor. Naše předpoklady mohou být zavádějící. Je předčasné z toho vyvozovat více, než jenom alternativní hypotézy.“

„Provedeme další dálnovidecké seance?“ zeptala se Samantha.

„O tom rozhodne Fifteen. Problematické je, že nás mohou odhalit a obzvláště, že nás mohou zkoumat skrze dálnovidece. To nás činí zranitelnými. Uvidíme, co udělá Fifteen. Dobrá?“

„Proč ten zájem o komunikaci?“ zeptala se Emily. „Chci tím říci, proč se jich nezeptáme, kdo jsou, co s námi zamýšlí a proč zde postavili časovou schránku?“

„Pamatuješ si časovou linii, ve které byla?“

„Ano,“ odpověděla Emily.

„Předpis říká, že když se při dálnovidecké seanci pohybuješ do minulosti, či budoucnosti, musíš zůstat pouze v pozorovacím módu,“ řekl.

Neruda se jal uklízet své poznámky do batohu.

„Je to nebezpečné, protože naše interakce by mohla změnit minulé události, co by mohlo mít katastrofální dopad v našem čase. Takže pokud nevíme bezpečně, že změna je v našem bezprostředním zájmu, je lepší zůstat mimo dění.“

„Doufám, že schválí další kontakt,“ řekla Samantha. „Myslím, že je podstatné, abychom pochopili toto místo a jeho obsah.“

„Uvidíme,“ řekl Neruda. „Ale nemějte falešné naděje. Pokud jde o komunikaci s mimozemšťany, je Fifteen velice náladový, obzvláště pokud se jedná o vyspělejší rasu. A já si pouze těžko dovedu představit bytosti vyspělejší, než je Centrální rasa.“

„Ze všeho, co se stalo, mi vychází, že čím je rasa vyspělejší, tím více také inklinuje k duchovnosti?“ Zeptala se Samantha.

„Strach souvisí s manipulací,“ vysvětloval Neruda. „Vyspělejší rasa může manipulovat vnímáním méně vyspělejší. Jinými slovy, mohou se nám jevit jako Centrální rasa či jiné laskavé duchovní bytosti, ale být něčím naprosto odlišným. A my ten rozdíl nepoznáme.“

„Zní mi to poněkud paranoidně,“ řekla Samantha.

„Je zde dobrý důvod být paranoidním, když to tak chceš nazvat. Obzvláště, když se potýkáš s časovými liniemi, které se táhnou miliardy let zpátky.“

„Ale to je právě ono,“ vložila se Emily. „Když ta rasa měla holografické databáze již před miliardami let, určitě jsou velice rozvinuté. Jsou jakoby našimi evolučními pra-pra-praotci? A když jsou natolik rozvinuté, nejsou snad našimi duchovními dobrodinci a ne možnými protivníky?“

„Ano, ale pouze za předpokladu, že dálnovidecká technologie je dokonalá. Ale musím s politováním říci, že není. Pouhý fakt, že mohli odhalit Samanthu napovídá, že také mohou utajit svou totožnost. Klidně by mohli manipulovat jejím dojmem ke svému vlastnímu prospěchu.“ Neruda si prohrábl rukou vlasy.

„Vím, že to zní paranoidně, ale věřte mi, je zde dobrý důvod, abychom byli obezřetní. Mějte strpení. Promluví s Fifteenem a uvidíme, co řekne. Můžeme jít?“ zeptal se s rostoucí netrpělivostí. „Potřeboval bych napsat hlášení, než se vrátíme.“ Sbalili věci a kráčeli svažující se chodbou k táboru ve vnější jeskyni. Manipulanti odešli již dříve večer se všemi artefakty. Většina lidí z Bezpečnosti byla také pryč, protože práce na zabezpečení lokality byly u konce. Zůstal pouze průzkumný tým s jednou bezpečnostní spojkou.

* * *

Li-Ching vyklouzla ze svého auta ladně, jako kočka. Když zavírala dveře objevil se Donavin. Měl pomuchlané oblečení, jako kdyby se oblékal ve spěchu. Jeho obvykle upravený účes vzal za své, jako oběť silné bouře minulé noci.

„Je vše v pořádku?“ zeptala se Li-Ching.

„Jsem v pořádku,“ řekl. „A vy?“

„Děkuji za optání.“

„Myslel jsem, že bychom si měli promluvit,“ řekl. „Mohl bych vás pozvat na kávu cestou do práce?“

„Mám schůzku a již mám zpoždění...“

„Prosím,“ naléhal a uchopil ji za ruku.

Li-Ching se rychle rozhlédla po parkovišti, chtěla se ujistit, že jsou sami.

„Jestliže chcete mluvit o minulé noci, buďte bez obav...“

„Nechci cokoli předjímat... Myslel jsem, že byste mohla jít ke mně. To je všechno.“

„Věřte mi, pane McAlestre, že pokud někdy budu chtít jít s vámi, dozvíte se to,“ řekla a kráčela pryč.

Donavin nehybně stál a díval se, jak odchází. Její modrá minisukně odhalovala dokonale formované nohy a on okamžitě zapomněl svou nacvičenou řeč.

„Podívejte, když se rozhodnete, co chcete, řekněte mi to. Do té doby budu udržovat profesionální odstup.“

Li-Ching se otočila a kráčela zpátky k němu. Zastavila se pouze několik centimetrů od jeho tváře.

„Jestliže se rozhodnu, co chci, neřeknu nic, ale předvedu vám to. A jestli hodláte dodržovat profesionální odstup, budete potřebovat pravidelnou studenou sprchu. Rozumíte pane McAlestre?“

Donavin cítil na tvářích její horký dech. Těžce polkl a snažil se opět nabýt ztracenou rovnováhu.

„Dobrá, tak co chcete, abych udělal? zeptal se mírně, když se Li-Ching otočila a kráčela pryč.“

„Myslím, že to si musíte rozhodnout sám,“ řekla přes rameno a pokračovala ve své cestě do ACIO.

Donavin si upravil sluneční brýle a pohlédl na hodinky. Snažil se vypadat klidně přesto, že se necítil ve své kůži. Proč musí být tak zatraceně komplikovaná? Ale přesně věděl, že to ho na ní nejvíc přitahuje.

* * *

Minulý večer se Neruda krátce setkal s Fifteenem a zpravil ho o dálnovidecké seanci uvnitř časové schránky. Fifteen změnil svůj program a stanovil jejich schůzku na sobotu v devět hodin. Neruda přišel do své oblíbené Sluneční místnosti o něco dřív. Dnešní den byl po všech stránkách vhodný pro jednání právě zde. Po blankytné obloze pluly velké zvlněné mraky.

Neruda, oblečen do tmavě modrých kalhot a bílé bavlněné košile s volně vykasánými rukávy, se pohodlně usadil v houpací židli. Když se probíral svými poznámkami, jeho dobrou náladu prohloubila aroma čerstvé kávy, která naplnila místnost.

Pozváni byli také Branson a Samantha, která se dostavila jako první po něm.

„To je překvapení,“ řekla, když opatrně vstoupila do místnosti. „Nikdy jsem zde nebyla.“

Zkoumavě se rozhlížela po místnosti, viditelně chtěla objevit něco zvláštního, či tajemného.

„Jestli chceš najít něco mimořádného, budeš zklamaná,“ komentoval Neruda. „Výzdoba pochází od Fifteen a on je v podstatě minimalista.“

„Vlastně, mám podobný vkus, pokud jde o interiéry,“ odpověděla. „Kromě toho, ten výhled odsud je báječný.“

„Potkala jsi dnes Bransona, nebo Fifteen a?“ zeptal se Neruda.

„Ne. Myslíš, že budou chtít provést seanci?“

Neruda zavřel plnicí pero a vložil si ho do náprsní kapsy.

„Včera večer jsem se krátce setkal s Fifteenem a stručně jsem ho informoval. Velice se zajímal o naši dálnovideckou práci a dal mi pár zajímavých otázek...“

„Co si o tom myslí?“ skočila mu do řeči.

„I když by vyvodil nějaké závěry, neřekl by mi nic.“

„Nic?“

Neruda potřásl hlavou. Samantha kráčela na protilehlou stranu místnosti, kde byly v poličkách naskládány krásné exotické lastury a krystaly.

„On je sbírá?“

„Ano, sbírá cokoli, co je organického původu, nedotčeno lidskou rukou a co vyzařuje jedinečnou, krásnou energii.“

„Takže bych se toho neměla dotýkat?“

„Chtěl jsem říct to, co je vyrobeno lidskou rukou,“ smál se Neruda. „Můžeš se jich dotknout.“

Samantha zvedla krystal a zkoumala ho s velkým zájmem.

„Je to velice zvláštní, nikdy jsem nic takového neviděla.“

„Pochází to od Cortea, je to jejich dárek,“ řekl Fifteen, když vystupoval s Bransonem z výtahu. „Když Corteanci budovali svá podzemní města, našli drůzy krystalů, neobvyklé i na jejich planetě. To, co držíte, není broušeno, vyrostlo to jako organický fraktál⁶⁷.“

„Je to zajímavé,“ řekla.
„Vyberte si jeden a ten je váš,“ nabídl Fifteen.
Jeho oči se rozjasnily zvláštním jasnem, který upoutal každého, kdo se s ním setkal. Samantha, přitahována jeho očima, hleděla na něj a chvíli hledala vhodná slova.
„Děkuji, ale... ale to nemohu přijmout.“
„Ne, myslím to vážně, jeden si vezměte,“ řekl Fifteen. „Je to má poslední nabídka.“ Mrkl na Bransona a pošeptal mu něco. Ten se usmál.
Samantha se předklonila a podrobněji zkoumala krystaly. Vzala si jeden z nejmenších a držela ho, jako dítě malého ptáčka.
„Vzala bych si tento. Je perfektní.“
„Matematicky řečeno,“ poznamenal Fifteen, „jsou dokonalé všechny.“
„Moc děkuji,“ řekla Samantha.
„Rádo se stalo, ale měl bych vám říct, že tyto krystaly se kromě tohoto místa nenachází nikde na Zemi a tak bych vás chtěl požádat, abyste ho měla ve své kanceláři, jestli vám to nevadí.“
„Rozumím,“ řekla Samantha.
Fifteen se usadil do svého oblíbeného křesla a hleděl ven na pouštní rostlinstvo a šedé zdi kaňonu, které obklopovaly východní stranu ACIO. Branson a Samantha se také usadili kolem mramorového stolu.
„Jamisson mi řekl, že jste udělala zásadní objev,“ řekl náhle Fifteen a otočil se k Samantě. Rozpačitě se zavrtěla v křesle.
„Jestli to byl zásadní objev, to nevím jistě, pane, ale myslíme jsme, že to bude mimořádně zajímavé.“
„Zkusila byste to opět?“ zeptal se Fifteen.
„Myslíte další seanci s časovou schránou?“
„Ano.“
Samantha nepatrně povytáhla obočí a oči se jí rozšířily.
„Myslíte abych s nimi komunikovala?“
„Snad,“ řekl Fifteen, jakoby v ní nechtěl vzbudit plané naděje.
„Budete to řídit?“ zeptala se.
„Chtěla byste k tomu někoho jiného?“
„Ne, ne,“ odpověděla a prudce potřásla hlavou. „Bylo by to ohromné pracovat s vámi, pane.“
„Dobrá, pak tedy máme další program.“
„Tedy... věříte, že časovou schránku postavila Centrální rasa?“ Zeptala se Samantha váhavě.
„Věřím, že po seanci budeme moudřejší,“ odvětil Fifteen vyhybavě. „Možná nás to přesvědčí, možná ne. Uvidíme.“ Fifteen zmáčkl knoflík na konzole vedle svého křesla. „Od teďka se nebudeme ničím rozptylovat. Jste připraveni, abychom začali?“
„Než začneme, mám jednu věc,“ řekl Neruda. „V poslední části seance měla Samantha s těmi bytostmi problém. Možná, že již vědí o našich aktivitách, i když nevíme v jaké míře. A také, v průběhu zkoumání jsem nebyl schopen Samantha vést. Byla nesdílňá a předpokládal bych, že by mohla...“
„Pojmeme to tedy trochu jinak,“ řekl Fifteen. „Připraveni?“
„Mám zapnout Replay?“ řekl Branson a předklonil se, aby otevřel svou aktovku.
„Ano,“ odpověděl Fifteen, „ledaže byste myslela, že vám bude nějak překážet, Samantha.“
„To nemyslím,“ řekla.
Branson vybalil přístroj a podal ho Samantě. Jeden z vodičů zapojil do konzoly vedle Fifteena.
„Podívej se, jestli je David připraven,“ řekl Fifteen Bransonovi, který zmáčkl spínač. Monitor nad jejich hlavami lupl. Pak sepnul další spínač a venkovní okna se zatáhly žaluziemi. V místnosti nastalo uklidňující přitímní.
„Davide, tady Branson, jsme připraveni, jak to vypadá?“ Davidův nenahraditelný obličej se objevil na monitoru nad jejich hlavami a přikývl.

„Je to v pořádku, pane.“
Fifteen obrátil svou pozornost k Samantě, která se cítila pořád méně pohodlněji.
„Samantho, David bude monitorovat seanci pomocí ZEMI. Upozorní mne, kdybych něco důležitého pominul. Berte to jako pojistku. Souhlasíte s tím?“
„Ovšem, pane,“ odpověděla a snažila se, aby to znělo lhostejně.
„Dobrá, tedy začneme,“ řekl Fifteen. „Davide, nastav prosím tě na ZEMI rolování textu. Bille, můžeš dát text do spodní třetiny obrazovky?“
Monitor se vyprázdnil, kromě modré čáry, která se objevila ve spodní třetině.
„Samantho, když jste připravena, začínáme,“ řekl Fifteen.
Samantha naposled upravila upevňovací pásky Replaje, posadila se do křesla a složila ruce v klíně. Než zavřela oči, letmo pohlédla na Nerudu. Uběhla minuta.
„Jsem připravena,“ zašeptala.
V horní části monitoru se začal tvořit mlhavý obraz.
„Samantho, jděte do doby stavby časové schránky, prohlížeči modus čtvrté úrovně a sledujte její úlohu v planetární databázi,“ řekl Fifteen. „Když budete připravena, podejte zprávu.“
Když začala hlásit, co vidí, její obličej vypadal nevýrazně.
„Jsem v ohromném sálu... jeho rozměry jsou řádově v kilometrech. Zdi, podlahy a strop pokrývají složité vzory, jsou natolik složité, že je nedokáži popsat... jejich barvy jsou žlutá, modrá a černá. Vidím tři bytosti... jsou podobné těm, které jsem viděla předtím. Kráčí uvnitř této ohromné místnosti, jako malí mravenci po velkém poli. Jedna z nich nese nějaký přístroj. Dotýká se jím těchto koulí, nebo... nebo těchto holografických obrazů planet. Jsou tam tisíce těchto věcí... myslím koulí, ale mám dojem, že je zde mnohem více místností, než tato. Budova je neuvěřitelně obrovská.“
Obrazovka monitoru ukázala nejasný obraz toho, co Samantha viděla. Vypadalo to jako první televizní vysílání, pouze to bylo v barvách, i když mdlých.
„Dobrá, teď chci, aby jste se rozhledla kolem. Nezůstávejte na jednom místě déle než deset sekund. Řeknu vám, kdy máte změnit pozici. Podávejte zprávy.“
„Planety jsou hologramy... Zblízka je možné skrz ně vidět. Z dálky vypadají jako trojrozměrný model. Dívám se na jednu, která je zcela pokryta vodou, ne... na jižním pólu je malá pevnina...“
„Samantho, změňte pozici,“ nařídil Fifteen.
„Tato planeta je velká, většinu povrchu pokrývá voda... Dostávám informaci, že je to velice mladá planeta. Není tam život, ale připravuje se, aby ho mohla nést. Počasí je zde velice nestálé...“
„Samantho, změňte pozici. Sledujte to zařízení, které ty bytosti používají.“
Když obrátila pozornost na předmět, její tvář vypadala napjatě.
„Zdá se, že je to aktivací zařízení... ano, používají to k aktivaci databáze. Stejně jako předtím mám silný pocit, že celá tato stavba je částí třírozměrné holografické databáze.“
„Jděte k modelu, který představuje Zemi,“ nařídil Fifteen.
„Vidím ho. Je menší jako většina zdejších modelů. A je také více modrý...“
„Samantho, chci, abyste se dostala do nitra hologramu Země,“ řekl. „Rozumíte mému příkazu?“
„Ano,“ odpověděla. „Jsem tam. Je to úžasná směs barev a vzorů.“
„Můžete lokalizovat jejich zdroj?“
Samantha se odmlčela na několik sekund a její tvář zůstávala nevýrazná.

„Vidím světelný provazec... je to něco zcela nevysvětlitelného... vypadá to jako pupeční šňůra...“

„Sledujte ji až ke zdroji,“ řekl Fifteen.

„Jsem uvnitř něčeho - snad místnosti... nebo možná... je to počítač. Nejsem si jista. Zdá se, že je to stavba. Vidím tisíce, ne, miliony těchto provazců, které se sbíhají do něčeho... vypadá to málem jako mlhovina. Nevím, jak to popsat.“

„Taky to vidíme,“ ujistil ji Fifteen. „Netrapte se popisem. Sledujte, jaký je účel té místnosti.“

„Nabývám silný dojem, že místnost není hmotná. Pouze se jako hmotná jeví. Je to nějaký generátor. Jako ústřední energetický systém této budovy, kde jsou zástupci těch planet. Možná je to holografický generátor, ale vypadá spíše, jako počítač organického původu.“

„Dobrá, Samantha,“ řekl Fifteen. „Nyní se zaměřte na ten generátor, do kterého se sbíhají ty světelné provazce. Referujte, co vidíte.“

„Nemám žádné informace... ach, počkejte, ty provazce... jsou jako tenoučká vlákna, která vedou něco... energii, nebo... nebo možná nějakou životodárnou energii. Nevím to přesně...“

„Zůstaňte ve stavu pozorování,“ nařídil Fifteen. „Můžete lokalizovat jejich počáteční zdroj energie?“

„Ne, všechno zde vypadá jako model, který se kopíruje bilionkrát za sebou. Necítím zde původní strukturu. Najednou získávám informaci, že tato místnost je planeta. Že jsem uvnitř této planety, v níž je tato budova umístěna.“

Ve spodní třetině se objevil odkaz ze ZEMI.

PRAVDĚPODOBNÁ HYPOTÉZA (ROZSAH JISTOTY 10%): TATO PLANETA JE UMĚLÝ SATELIT, KTERÝ JE URČEN K TOMU, ABY NESL PLANETÁRNÍ DATABÁZI. NENÍ MOŽNÉ URČIT ÚČEL DATABÁZE KVŮLI NEDOSTATEČNÉMU MNOŽSTVÍ ÚDAJŮ. PROSÍM VEĎTE DÁLNOVIDCE KE STANOVENÍ ÚČELU. KONEC.

„Samantho, vraťte se do místnosti, kde je hologram Země. Vnější pohled. Vznášejte se ve výšce deseti metrů. Jste tam?“

„Ano.“

„Dobrá, vidíte některou z těch bytostí?“

„Ano, jsou tři a prochází se pode mnou, snad pět set metrů ode mne.“

„Cítíte, jestli vás objevili?“

„Ne.“

„Dobrá, pohybujte se několik metrů od těchto bytostí. Chtěl bych získat jejich záběr, ale na mou výzvu se vraťte na původní místo. Dobrá?“

„Ano.“

„Jděte,“ nařídil Fifteen.

Samantha sraštila čelo a zašilhala, jakoby měla prach v očích.

„Vidí mne.“ Ptají se mne na můj úkol...“

„Vraťte se na stanoviště, teď.“

Obraz setrval na obrazovce ještě několik sekund. Bylo vidět tři duchům podobné postavy v bílém rouchu. Dívaly se přímo na Samanthu, takže jim bylo vidět do obličeje. Velké podlouhlé hlavy s vlajícími bílými vlasy a vousy. Všechny vypadaly podobně a vydávaly rozptýlené ale přesto jasné světlo, vycházející z jejich hlav. Zdálo se, že je to světlo vzájemně propojuje. Obraz se pomalu změnil na pohled z dálky, ze Samanthina předešlého stanoviště nad hologramem Země.

Na obrazovce se objevil další vzkaz od ZEMIho.

INTERPRETAČNÍ ANALÝZA: 65% PRAVDĚPODOBNOST, ŽE TYTO BYTOSTI JSOU TĚMI, KTERÉ CORTEUM NAZÝVÁ CENTRÁLNÍ RASOU. KROMĚ TOHO, DATA ZE STEJNÉHO ARCHIVU NAZNAČUJÍ, ŽE TYTO TŘI BYTOSTI JSOU NYNÍ

JEDNOU OSOBOU. CENTRÁLNÍ RASA SE VYVINULA V TROJEDINOU OSOBNOST S MYSLÍ, EMOCEMI a DUCHODNÍ PODSTATOU, KTERÉ JSOU ZASTOUPENY STEJNOMĚRNĚ. TO NAZNAČUJE, ŽE TATO PLANETÁRNÍ DATABÁZE MÁ SOUVISLOST S GENETICKÝM INŽENÝRSTVÍM. KONEC.

„Samantho, cítíte, že vás mohou na vaší současné pozici vidět?“ ptal se Fifteen.

„Ano,“ odpověděla jako automat. „Vědí, že jsem pořád zde. Cítím, jak mne zkoumají. Zdá se, že jsou netrpěliví a chtějí se mnou mluvit.“

„Samantho, vzdorujte jejich zkoumání,“ nařídil Fifteen odhodlaným a velitelským hlasem. „Chci, abyste zůstala na svém stanovišti ale přesunula se v časové linii do budoucnosti o jeden rok našeho času. Podejte zprávu.“

„Žádná zjiitelná změna,“ řekla.

„Vidíte ty tři bytosti?“ vyšetřoval Fifteen.

„Necítím zde v místnosti nikoho. Zdá se, že jsem sama.“

„Pozorně si prohlédněte holografický model Země. Řekněte, co vidíte.“

„Planeta vypadá normálně. Všechny její kontinenty se jeví být v pořádku. Vidím na kontinentech značky...“

„Zjistěte význam těch značek,“ řekl Fifteen.

„Cítím, že jsou to stavební lokality...“

„Kolik jich je?“

„Ještě to nevím,“ odpověděla.

„Samantho,“ řekl Fifteen, „Chci, abyste pomalu kroužila kolem planety, abychom mohli zjistit polohu těch míst. Nepisujte nic, Replay poskytuje dostatečný obraz.“

Na obrazovce se objevila severní Amerika a červený kroužek, který označoval časovou schránu v Novém Mexiku. Další byl v jižní Americe, poblíž Cuzca, v Peru. Pak monitor zobrazil oblast v severní střední Africe v sousedství Čadského jezera. Další značka byla v oblasti severně od Helsinky ve Finsku. Další značka byla vidět v jižní Číně, blízko Kantonu. Šestá značka byla umístěna v jižní střední Austrálii. Všechny značky byly stejné barvy a velikosti s jedinou výjimkou lokality Nového Mexika, která byla označena blikajícím žlutým bodem uvnitř červené značky.

„Samantho, potřebuji také vrchní a spodní pohled na planetu.“

„Rozumím,“ odpověděla.

Monitor vybral nezřetelný obraz Antarktidy ve Wilkesově zemi, kde blízko Vostoku byla poslední značka.

„Dává to dohromady sedm značek, řekl Fifteen. „Zastavte se na chvíli, co je to?“

Monitor ukázal nějaký řetězec hieroglyfických symbolů na spodní straně koule.

„Samantho, soustřeďte se na ten název. Co značí?“ zeptal se Fifteen.

„Neznám smysl toho nápisu,“ odpověděla.

„Davide, máš něco?“ zeptal se Fifteen. Na monitoru začal rolovat text.

INTERPRETAČNÍ ANALÝZA: HIEROGLIFY PŘEDSTAVUJÍ ČÍSELNÉ HODNOTY JE ZDE TŘINÁCT ČÍSLIC Tedy ČÍSLO JE HODNOTOU MEZI 1.000.000.000.000 A 9.999.999.999.999. JE VYSOCE PRAVDĚPODOBNÉ, ŽE ČÍSLO PŘEDSTAVUJE SÉRIOVÉ ČÍSLO NAŠÍ PLANETY V JEJICH DATABÁZI. KONEC.

„Samantho, podívejte se ještě jednou na účel těch značek.“

„Budují bezpečnostní systém na planetě. Chtějí chránit Zemi.“

„Od čeho?“

Odmlčela se.

„Od... jejího zničení.“

„Kým?“

„Nejsem... nejsem si jista...“

„Lidmi, nebo mimozemšťany?“ ptal se Fifteen. „Soustřeďte se, Samantha.“

„Cítím, že tyto stavby jsou částí, nějaké zbraně. Chtějí ochránit svou genetickou knihovnu. Vědí, že musí být ostražiti a připravit se na všechny možnosti. To se stalo předtím.“

„Co se stalo předtím?“

„Tyto bytosti umístily svou genetiku na nesčetné jiné planety a něco přišlo a zaměřovalo se na ničení těchto genetických knihoven... je to... je to velmi starý nepřítel, ale není lidského původu.“

„Dobrá, Samantha, vraťte se do Sluneční místnosti. Odvedla jste skvělou práci.“

O chvíli později Samantha otevřela oči a zamrkala, aby se přizpůsobily světlu. Mimoděk si sundala náhlavek Replaye.

Fifteen vstal a pomohl jí na nohy.

„Po takové seanci je vhodné se projít. Opět vás to uzemní.“

Fifteen ji držel za rameno a pomáhal jí získat rovnováhu. Kráčel k výtahu, který se otevřel, jakmile se přiblížili.

„Myslím, že zůstaneme ještě chvíli a popovídáme si o dalším postupu,“ řekl. „Nechcete si na chvíli odpočinout a pak se k nám opět připojit?“

Samantha se zmožila na souhlasné zamumlání a pak vešla do výtahu. Dveře se zavřely a Fifteen se vrátil do svého křesla.

Neruda a Branson již horlivě diskutovali. Konverzace se z obrazovky účastnil David. Když se Fifteen posadil, Neruda se naklonil dopředu aby si nalil kávu.

„Přerušil jste ji dost náhle.“ řekl Neruda. „Cítil jste, že něco není v pořádku?“

„Ne, chtěl jsem, aby si odpočinula,“ odpověděl. „Vím, jak vyčerpávající jsou takové seance a když jsi unaven, je snadnější tě zkoumat.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Branson a otočil se k Fifteenovi.

„Myslím, že jsme našli Centrální rasu,“ řekl Fifteen. „Podle mne to vypadá věrohodně a to posouvá tento objev do zcela jiné roviny.“

„Souhlasím.“ přikývl Branson.

„Proč jste se rozhodl s nimi nekomunikovat?“ zeptal se Neruda.

„Myslím, že jsme s nimi přesto komunikovali,“ odpověděl Fifteen. „Zcela jasně Samanthu zkoumali, nejméně dvakrát. Vědí, co děláme.“

Neruda se zaklonil na židli a překřížil nohy.

„Jste proti přímější komunikaci?“

„Co víš o Centrální rase?“ zeptal se Fifteen a pohlédl na něj zponad šálku kávy.

„Vím, že mají být našimi předky,“ odpověděl Neruda, „alespoň podle Cortea...“

„Pozor, jsou předky všech, nebo alespoň těch, jenž se považují za humanoidy,“ přerušil ho Fifteen.

„Správně a nemyslíte, že by byli nakloněni našim záměrům?“

Fifteen pomalu potřásl hlavou.

„Máme zájem o BST, nejmocnější a tedy nejvíce hlídanou technologii ve vesmíru. Jistě tušíš, kdo tuto technologii hlídá?“

„Centrální rasa,“ odpověděl Neruda.

„Přesně tak,“ řekl Fifteen. „Jsou si dobře vědomi toho, že BST se dá použít jako velice mocná obranná a stejně tak jako útočná zbraň, když se použije se zlým úmyslem. Oni tuto technologii nepochybně vlastní, ale nikdy by ji na Zemi neumístili. Je to příliš riskantní. Zajisté by zde padla do nepravých rukou. Takže, místo toho tady instalovali těchto sedm lokalit, které nějakým způsobem zakládají naše obranné linie proti mimozemské invazi.“

„Tedy si myslíte, že Centrální rasa, kdyby znala naši činnost, by nám bránila ve vývoji BST?“ zeptal se Neruda.

„O tom nemám pochyb,“ odpověděl Fifteen. „A nemám žádných pochyb ani o tom, že jsou schopni to udělat, když se o tom dozvědí.“

„Z čeho usuzujeme, že jejich technologie je horší, než BST?“ zeptal se Neruda. „Jestliže je jejich cílem ochránit Zemi, není logické předpokládat, že k tomu použijí své nejlepší technologie?“

„Ne,“ odpověděl Fifteen. „Bude logické předpokládat, že použijí nějaký vlivný obranný systém⁶⁸, jako například technologii stealth⁶⁹. A jak víme, že to proti těm cizincům bude stačit? Jenom proto, že to říkají oni, ze svého bezpečného bidla uprostřed vesmíru? Toto je jejich starý nepřítel, jak řekla Samantha. Nepřítel Centrální rasy musí být velice důmyslný, čili mohl by zvítězit. Rád bych věděl, kolik planet s genetickými knihovnami jim již padlo za oběť...“

Fifteen se zavrtěl v křesle hledaje pohodlnější pozici.

„Nechci se s tebou přit Jamissone, ale jestliže věříš v proroctví a našemu dálnovideckému průzkumu, je zbytečné diskutovat o tom, že tato invaze, jestli se má uskutečnit, bude či nebude nelítostným převzetím Země. Jediné, co víme, že okupační síla pochází z galaxie M51, která je odsud nějakých třicet sedm milionů světelných let a je to nepochybně stará galaxie. Obrázky z Hubblova teleskopu odhalily, že tam existují hvězdné systémy staré až čtrnáct miliard let. Skutečně si myslíš, že tito mimozemšťané mají primitivní invazivní technologie?“

Neruda mlčel, věděl, že to byla pouze řečnická otázka.

„Nevěřím, že bychom mohli svou ochranu a přežití svěřit do rukou kohokoliv, ať je to Centrální rasa, nebo kdokoliv jiný.“ Fifteen postavil na stůl svůj šálek a rukou si uhladil kalhoty, jakoby to znamenalo, že se chce soustředit.

Branson opět sáhl po tlačítku na konzole a do místnosti vpustil denní světlo.

„Je možné, že Centrální rasa zanechala časové schrány i kvůli jiným účelům, nejenom obranným? Nepochybně ty obrazy nemají obranný charakter,“ řekl Branson.

„To je další důvod, proč si myslím, že je tento systém vlivný,“ odpověděl Fifteen. „Struktura časové schrány vypadá jako kompromis různých cílů a to ji oslabuje.“

„Ale není na místě úvaha, že Centrální rasa dokáže ochránit svá genetická skladiště?“ zeptal se Neruda.

Fifteen se na chvíličku zamračil a rychlým pohybem oka odhadl Nerudu.

„Na tom tvrzení je krásná jediná věc,“ začal, „a to, že máme k dispozici málo údajů. Poskytuje nám to luxus spekulace. Spekulace a nic víc. Co se mne týká, pokud se dostanu do tohoto stavu, dávám přednost svému řešení před tím, abych čekal na řešení neznámých dobrodinců.“

„Proč?“ zeptal se Neruda. „Tedy, chci říct proč nevyužít obranné kvality tohoto systému, než na něj dáme nálepku ‚vlivný a neúčinný‘?“

„Nikdy jsem neřekl, abychom ho nevyužili! Musíme ho důkladně prozkoumat a stanovit jeho užitečnost. Pouze jsem myslel, abychom se na něj nespolehali. Nemělo by nás to odradit od vytvoření vlastního řešení s BST.“

Do prvního kola předběžných zkoušek interaktivního cestování časem nám zbývají pouze týdny! Jestliže všechno půjde podle plánu, budeme mít náskok pět až sedm let.“

Neruda se postavil a kráčel k jednomu z velkých oken. Prohlížel si jalovcové keře, polní kvítí a šalvěj rostoucí pod Sluneční místností. Kvůli soustředění se chtěl vyhnout Fifteenovu pohledu.

„Blikající světýlko uvnitř červené značky lokality v Novém Mexiku, to může znamenat pouze naváděcí zařízení. Je to tak?“

„Je to také můj názor,“ řekl Fifteen.

„Proč se tedy nenašla další naváděcí zařízení? Naváděcí zařízení pro kaňon Chaco shořelo. Bez něj nemáme šanci najít další časové schránky, ledaže bychom dálnovidecky kontaktovali Centrální rasu.“

„Chápu,“ řekl Fifteen. „Chceš, aby s nimi Samantha promluvila, abychom našli zbývající lokality...“

„Souhlasíte, že je to vzájemně propojený systém?“ řekl Neruda. „A že to bude fungovat pouze když budou všechny časové schránky propojeny a aktivovány?“

„To by bylo logické,“ odpověděl Fifteen.

„Jak jinak bychom měli najít další lokality a aktivovat systém?“

Fifteen se zasmál.

„Koordináty dalších časových schránk mohou být zde, na optickém disku, v každém obraze. Chtěli, abychom našli tuto lokalitu jako první. Je to možná aktivační pořadí, což by dávalo smysl, pokud je to integrovaná technologie. Poslouchej mne dobře, Jamissone. Neschválím jakýkoliv další dálnovidecký průzkum, obzvlášť ne s Centrální rasou.“

Neruda hleděl na krajinu a na zádech cítil Fifteenův zrak. Tato řídká pouštní flóra byla něčím zvláštní. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu mu to připomnělo mimozemský svět. Měl nejasné vzpomínky z domova v Bolívii, který byl obklopen bujným tropickým rostlinstvem, teplým deštěm a vůní země, která ho provázela na každém kroku. Tyto dva světy byly tak rozdílné...

Fifteenův hlas ho probíral ze snění.

„Chápu tvůj zájem o tuto rasu. Patří nepochybně mezi naše nejúchvatnější objevy, ale potenciálně také pro naše poslání nejnebezpečnější. Není nic důležitějšího, než vytvoření BST.“

„Pak bychom měli zaměřit naše úsilí na rozšířování optického disku,“ řekl Neruda a otočil se k Fifteenovi a Bransonovi. „Soustředíme se na nalezení dalších šesti lokalit a zjištění všech informací o smyslu této obranné zbraně.“

„Velmi správně,“ řekl Fifteen. „Ještě jedna věc, Jamissone, toto setkání zůstává pouze pro SL-12. Otočil se k Bransonovi.

„Dnes ráno podrobíme Samanthu MRP. Chtěl bych, aby si to osobně vzal na starost David. Souhlasíte, Davide?“

„Ovšem, pane,“ Odpověděl David neúčastně. „Jaké souřadnice stanovíte, časové, nebo událostní?“

„Použijeme událostní souřadnice,“ odpověděl Fifteen. „Poskytne vám je Neruda.“

Neruda se podíval na Bransona s nadějí, že v něm získá soucitnější publikum.

„Mohli bychom omezit MRP na tuto jednotlivou událost, nebo chcete vymazat obě seance?“

Branson otevřel ústa, ale dříve odpověděl Fifteen.

„Je třeba vymazat obě seance a všechny předešlé, nebo následné rozhovory, které se vztahují k událostním souřadnicím,“ řekl Fifteen. „Chci úplně vymazat klíčový výraz 'Centrální rasa'. Totožnost těchto bytostí musí zůstat uvnitř Labyrinth Group. Rozuměli jste?“ Fifteen se díval střídavě na Bransona a Nerudu a hledal známky souhlasu. Branson přikývl, zatímco Neruda nepokojně povzdychl.

„Není něco v pořádku?“ zeptal se Fifteen a soustředil svou pozornost na Nerudu.

„Je jedna věc, o které jsem se vám nezmínil. První seanci sledovala Emily Dawsonová. Také ví o totožnosti tvůrců časové schránky, nebo přinejmenším ví, že jsem si myslel, že by to mohla být Centrální rasa.“

„Mohla být?“ zeptal se Fifteen.

„Neříkal jsem to určitě, ale zmínil jsem se o Centrální rase a nějaké mytologii, o které víme od Cortea. Detaily jsem vynechal...“

„Emily má SL-7,“ řekl Fifteen, „bude se muset podrobit stejnému zákroku, jako Samantha. Musíš to projednat s Davidem a chci, aby to bylo hotové do konce týdne - nejlépe dnes ráno pokud je to možné.“

„Rozumím,“ řekl Neruda.

„V pondělí ráno chci mít protokoly projektu,“ řekl Fifteen, „obzvlášť s ohledem na dálnovidecké vyšetřování. Mezitím se nic, opakuji, nic z tohoto projektu nesmí dostat ven z Labyrinth Group. Rozuměli jste?“

David, Neruda a Branson souhlasně přikývli.

„Pak jsme hotovi,“ pronesl Fifteen, sebral krystal, který si Samantha vybrala ze sbírky a umístil ho zpátky na polici. „Ten krystal by se jí byl líbil,“ říkal si pro sebe.

* * *

„Co je to ta mimořádná okolnost?“ zeptala se Emily když dorazila do Nerudovy kanceláře. Byla sobota odpoledne. Měla na sobě krémově zbarvené šortky a bavlněnou halenku s květinovým vzorem v tmavě modré a béžové barvě. Vlasy měla vzadu svázané do ocasu a všem se zdálo, že vypadá jako školačka na letních prázdninách...

„Pamatuješ na naši čtvrtetní dálnovideckou seanci s Centrální rasou?“

„Ano,“ odpověděla.

„Budeš muset podstoupit jednoudálostní MRP,“ řekl Neruda a snažil se, aby to vyznělo neurčitě.

„Proč? Co se stalo?“

„Chtěl bych ti to říct, ale nejsem schopen podat ti přesné vysvětlení všech okolností. Je ve tvém nejlepším zájmu, abys o tom nevěděla.“

„Je to zajímavý způsob vysvětlení,“ řekla s povzdychem. „Co se stalo? Hele, řekni mi to!“

„Emily, nemohu. Věř mi v této věci, je to ve tvém zájmu. Zabere to pouze několik minut David již vše připravil a čeká...“

„Samantha to prodělá také?“

„Ona to již má za sebou,“ odpověděl.

„A?“

„A co?“

„Dopadlo to dobře?“

„Ovšem.“

„Slyšela jsem, že někdy ne...“ řekla.

Neruda vypnul monitor, obrátil svou pozornost k Emily a poposedl si v křesle dopředu.

„V posledních devíti letech byla každá procedura úspěšná a trvalá. Faktem je, že málem sedmdesát procent personálu podstoupil přinejmenším jednu proceduru, pouze si to nepamatují. Ten postup je v pořádku.“

„A co já?“

„V jakém ohledu?“ zeptal se.

„Byla jsem již předtím na MRP?“

„Víš dobře, že ti to nemohu říct.“

„Ale víš to?“

„Ano.“

Posadila se s náhlým zuchnutím. Nerudu upoutal její výraz ve tváři, když zkoumal, jak se zachová. Věděl ze zkušenosti, že je těžké zaměstnancům vysvětlit nutnost této procedury. Restrukturalizace paměti byla neobyčejně invazivní metoda a ze zkušeností personálu věděl, že je velice nepříjemné podstoupit takový zásah do soukromého světa vzpomínek.

„Nebor si to osobně,“ řekla, „ale jak zjistím, že mi budou odstraněny pouze vzpomínky na onu seanci?“

„Jak to myslíš?“

„Dobře, po tom, co jsi mi řekl, jak se Fifteen zbavil té tvé přítelkyně... jak mohu spoléhat na to, že mé další vzpomínky zůstanou nedotčeny?“

Nerudovi bylo jasné, že se snaží směřovat rozhovor k jejich osobnímu vztahu. Vlastně mu nedůvěřovala.

„Emily, budu u toho. Stanovil jsem již událostní souřadnice, chybějící časové koordináty ti budou vysvětleny scénářem prodělané nemoci a nebudeš mít žádné vedlejší účinky. Na to osobně dohlédnu.“

„Dobrá, dobrá,“ řekla. „A nedá se tam vložit jiný scénář, než nemoc? Něco jako například dobrý sex?“ usmívala se svůdně.

Neruda se zasmál a postavil se.

„Uvidím, co se dá udělat.“

Když kráčeli do laboratoře MRP, Neruda měl silný pocit děja vu⁷⁰. Věděl, že je to její třetí procedura. Nebyl si jist, kolik jich měl sám, ale předpokládal, že jich bylo alespoň půl tuctu. Když vstoupili do přípravné místnosti, podal Emiliinu složku Davidovi. Emily byla okamžitě odvedena do jiného pokoje. Tam ji usadili do pohodlného křesla, jehož opěradlo bylo zakloněno v úhlu čtyřiceti pěti stupňů. David dokončoval přípravu a Neruda ji sledoval z řídící místnosti přes skleněné okénko. Emily vypadala být v pohodě a žertovala s Davidem, nad čímž se Neruda podivil, jelikož David byl znám, jako člověk beze smyslu pro humor. Upravení náhlavní soupravy zabralo několik minut. Pak se David obrátil na Nerudu.

„Jaká jsou dnes její klíčová slova?“ zeptal se.

„Centrální rasa,“ odpověděl Neruda.

„Je čtrnáct dvacet, můžeš začít,“ řekl Neruda.

David si nasadil ZEMIho rozhraní a zmáčkl interkom.

„Emily, jsme připraveni. Máš nějaký dotaz?“

„Jenom abys byl něžný,“ odpověděla se smíchem.

„Ještě minutku,“ ohlásil David a zavřel oči. Potřeboval získat mentální přístup k příkazové struktuře programu MRP.

„Jsi tam ještě?“ volala Emily.

„Nejdu nikam,“ odpověděl Neruda. „Buď bez starosti, David je náš nejlepší operátor MRP.“

„Jsem opravdu velice klidná,“ řekla Emily. „To je překvapení.“ Neruda věděl, že v první části přípravy se rozpráší do ovzduší místnosti relaxační inhalační prostředek, zvaný Paratodolin. Byl tak jemný, že většina lidí neměla podezření, že jejich stav uvolnění je navozen uměle. David otevřel oči a chvíli se věnoval datům na monitorech.

„Můžeme jít na to,“ řekl a otočil se k Nerudovi. Naposled zmáčkl knoflík interkomu.

„Emily, jsme připraveni začít. Centrální rasa.“

Emily okamžitě upadla do bezvědomí. Pod zavřenými víčky bylo vidět intenzivní pohyb jejich očí, ale jinak vypadala uvolněně a pohodlně.

„Hotovo,“ řekl David o chvíli později.

Neruda zmáčkl knoflík jiného interkomu.

„Máme asi dvě minuty na její přesun. Pojd'me.“

Do deseti sekund se objevili v místnosti dva asistenti, sundali jí náhlavní sadu a položili ji na hladký nerezový pojízdný stůl. David nevzrušeně přihlížel.

„Propojovací aktivační fráze je 'Emily, jsi v pořádku?‘“

„Díky za všechno, Davide. Opravdu oceňuji tvou pomoc,“ řekl Neruda.

„To není žádný problém.“

Asistenti tlačili vozík s Emily do ošetrovny. Používala se k tomu účelu tajná chodba, která spojovala oddělení MRP s ošetrovnou. Neruda je následoval.

Když dorazili do ošetrovny, přeložili Emily na jiný stůl a objevil se Dr. Stevens.

„Je to scénář číslo sedm, že?“

„Ano,“ řekl Neruda a potřásl mu rukou.

„Nebyl nikdy předtím použit?“

„Ne.“

„Všechny hodinky se nastaví o dvacet minut zpět.“

„K čertu, zapomněl jsem přestavit ty své,“ řekl Neruda. Rychle nastavil čas na svých hodinkách.

„Jste připraven?“ zeptal se Dr. Stevens.

„Já ano.“

„Můžete začít.“

Neruda uchopil Emily za ruku a hleděl na její bezvýraznou tvář.

„Emily, jsi v pořádku?“

Otevřela oči a zamrkala.

„Co se stalo?“

„Omdlela jsi,“ odpověděl Neruda.

„Jak... proč... proč jsem omdlela?“

Dr. Stevens pokročil blíže a díval se přes Nerudovo rameno.

„Emily, máte mimořádně nízkou hladinu krevního cukru. Myslím že proto jste omdlela. Co vaše strava za poslední týdny?“

„Moje strava?“

„Ano?“

„Normální... myslím,“ řekla a snažila se postavit. Neruda jí pomohl vstát. Promnula si oči.

„Cítím se jako opilá... jako bych měla spát ještě alespoň dvě hodiny.“

„Ve vašem stavu je to zcela pochopitelné,“ řekl Stevens. „Měla jste někdy předtím hypoglykémii?“

„Nemyslím, že bych někdy předtím v životě omdlela,“ řekla.

„Ne, myslím, byla u vás někdy předtím diagnostikována hypoglykémie? Nemáte to ve své kartě.“

„Ne,“ odpověděla a snažila se znovu nabýt rovnováhu.

„Emily, můžete vstát?“ požádal ji Dr. Stevens. „Můžete se trochu projít.“

Neruda jí pomohl vstát ze stolu a chvíli ji podepíral aby získala rovnováhu. Pak se chvíli procházela po místnosti a vrátila se zpět k Nerudovi.

„Je mi lépe.“ Podívala se na hodinky. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Krátko, ale byla jsi opravdu studená,“ řekl Neruda. „Měli jsme štěstí, že zde byl Dr. Stevens.“

„Díky,“ řekla Emily a podívala se na Stevense.

„Rádo se stalo, Emily,“ odpověděl. „Dám vám pár těchto prášků, berte je dvakrát denně příští čtyři dny. Pomohou vám stabilizovat hladinu krevního cukru A také jezte mnoho ovoce, jablka, hrušky, grepy a podobně.“

„Ano, budu.“ řekla a vzala si plastickou ampuli s tabletami.

Emily a Neruda kráčeli pomalu z ošetrovny.

„Milhavě si vzpomínám, že jsi mne nechal zavolat do své kanceláře ohledně nějaké mimořádné události. Co to bylo?“

Neruda se náhle zastavil. Tvář se mu rozzářila, jako dítěti, když otvírá dárek na své narozeniny.

„Myslím, že jsem objevil přístupový bod optického disku!“

„Kecáš! Co je na něm?“

„Obraz v každé komoře má hlavní symbol. Na můj popud David replikoval symboly do třírozměrného hologramu. Tyto jsme pak vložili do optického disku při jeho optimální rezonanční frekvenci a to v přesně stejném pořadí, jako jdou za sebou komnaty.“

„A?“

„Ke dnešnímu dni a jedenácté hodině máme vytištěno přes dva tisíce stran textu!“

Emily ho významně objala a pak se rychle odtáhla.

„Ach, jaká neuvěřitelná novina! V jakém formátu je ten text?“

„Většinou hieroglyfy, pár hvězdných map, digitální předměty, které prozatím nechápeme a poznatek, že ty informace jsou uspořádány do stejné struktury jako komnaty, totiž dvacet tři oddílů, ale to nebudeme vědět dříve, dokud nevytiskneme všechno. A to myslím že zabere pěkných pár hodin.“

Začali se opět procházet.

„Pojďme a podívejme se na výtisk. Chtěla bych vidět jak vypadá, dobře?“ zeptala se Emily.

„Chtěl jsem to udělat právě, když jsi omdlela,“ šklebil se Neruda. „Myslíš si, že tentokrát zůstaneš při vědomí?“

„Velmi zábavné,“ řekla a smála se zvonivým smíchem.

„Mimochodem, skutečně jsi mne nesl až do ošetrovny?“

„Víš, že nesmím zvedat těžké věci,“ odpověděl Neruda. „I když, ne že bys byla těžká...“

„Pozor,“ varovala jej. „Pohybuj se na tenkém ledě.“

„Jsem jenom rád, že jsi v pořádku,“ řekl.

„Díky.“

„Nemáš zač.“

Oba dva kráčeli bok po boku do Laboratoře počítačové analýzy. Pečlivě se snažili vyhýbat se v rozhovoru tomu, co jejich srdce již dávno věděla.

Kapitola sedmá

Nesoulad

„Evoluce v hmotném vesmíru vám opatřila nosič života - vaše lidské tělo.

*Prvotní zdroj opatřil vaše tělo nejčistší částíčkou
Své skutečnosti, vaším Navigátorem jednoty. To on
je tou záhadnou částíčkou Prvotního zdroje, jenž
funguje jako světlo, které vede lidskou duši - spojuje
její aspekty smrtelnosti a věčnosti. Dokážete
pochopit, co znamená mít ve své pravé přirozenosti
uloženu částíčku Absolutního zdroje⁷¹? Dokážete si
představit vaše předurčení, když se spojujete se
skutečnou částíčkou Prvotního Zdroje Všeomíra?
Síly vašeho vlastního Já⁷², nebo-li vaše nekonečné
možnosti, nemohou být žádným způsobem omezeny.“*

Úryvek z filosofie Komory 15 „Funkce Navigátora jednoty“

Neruda, Andrews a Emily právě dopíjeli druhý šálek kávy. Bylo několik minut po půlnoci a události dne je vybudily více než kofein. Několik posledních hodin strávili analýzou tiskových výstupů z optického disku. Bylo to celkem 8045 stránek a byli teď přesvědčeni, že získali větší část informací.

„Haló, šéfe,“ řekl Andrews, „ví už Fifteen, co jsme objevili?“

„Víš to,“ odpověděl Neruda.

„Tak kde je?“

„Celý den schůzujeme. Ví také o tom, že ho o všem zpravím v pondělí ráno.“

„Zatracený chlap,“ řekl Andrews, „na jeho místě bych sem okamžitě přiběhl.“

„Kdyby přiběhl, my bychom namísto disku pracovali na ‚techno-hračkách‘ pro Jamese Bonda,“ odsekla Emily. Andrews nesouhlasně zabručel.

„Vím, že je pozdě, Davide,“ řekl Neruda a otočil se k monitoru, „mohl bys naposled zkusit najít v tom textu jakékoliv opakování, které by se dalo chápat jako záhlaví nebo nadpis?“

„Jaká kritéria mám zadat?“ zeptal se David.

„Nech opakovat hieroglyfické sekvence v délce do třiceti znaků, které se v celém textu opakují dvacet tří nebo dvacet čtyři krát a mají stejný počet znaků před i za nimi.“

„Provedu.“

Za okamžik se ozval z interkomu Davidův hlas.

„Našli jsme něco, co vyhovuje zadání. Je zde dvacet čtyři opakování a řetězce znaků se mění od čtyřech do dvanácti znaků. Na obrazovce budu za chvíli, mějte strpení.“

Neruda se zašklebil a otočil se k Andrewsovi.

„Možná jsme právě objevili první klíč ke stavbě jejich jazyka.“ Monitor chvíli blikal a pak přes něj začal rolovat text:

PŘEDBĚŽNÁ ANALÝZA: TYTO ZNAKY PŘEDSTAVUJÍ V PLNÉM ROZSAHU PSANÝ TEXT A V PODSTATĚ NEMAJÍ OBRAZOVÝ CHARAKTER.

CELKEM JE ZDE 46 JEDINEČNÝCH ZNAKŮ A 49.721 JEDINEČNÝCH ZNAKOVÝCH SEKVENCÍ, PRAVDĚPODOBNE SLOV. POČET VARIACÍ SE ZDÁ BÝT OMEZEN DO 210 ZNAKOVÝCH SEKVENCÍ.

24 VÁMI SPECIFIKOVANÝCH ZNAKOVÝCH SEKVENCÍ JE OBSAŽENO VE 100.000 ZNAKOVÝCH SEKVENCÍCH

A TO PŘED, A/NEBO PO JEJICH VÝSKYTU V MNOŽSTVÍ DO VÝŠE SEDMI PROCENT.

TOTO UKAZUJE NA VYSOKOU PRAVDĚPODOBNOST VÝSKYTU STRUKTURY 24 INDEXOVÝCH STOP NALEZENÝCH NA OPTICKÉM DISKU. NÁSLEDUJE SEZNAM TĚCHTO 24 ZNAKOVÝCH SEKVENCÍ S OZNAČENÍM JEJICH VÝSKYTU NA JEDNOTLIVÝCH STRANÁCH. JE ZDE 97,6 PROCENTNÍ PRAVDĚPODOBNOST, ŽE TĚCHTO 24 ZNAKOVÝCH SEKVENCÍ PŘEDSTAVUJE ZÁHLAVÍ ODDÍLŮ, KTERÉ SE VZTAHUJÍ K INDEXOVÝM STOPÁM.

HLAVNÍ ZNAKY, OBSAŽENÉ V OBRAZECH, KTERÉ BYLY POUŽITY PRO DEKÓDOVÁNÍ OPTICKÉHO DISKU, SE V TOMTO TEXTU NEOPAKUJÍ, TUDÍŽ JE PRAVDĚPODOBNE, ŽE TATO JAZYKOVÁ STAVBA POUŽÍVÁ PÍSMO A OBRAZ V NĚJAKÉM VZÁJEMNÉM POMĚRU. TENTO POMĚR BY MĚL BÝT DÁLE ZKOUMÁN. MOHL BY TO BÝT KLÍČ K DEŠIFROVÁNÍ TEXTU. KONEC.

Neruda dočetl dříve, než ostatní.

„Díky, Davide, vydrž chvíli.“ Otočil se k Andrewsovi a Emily, kteří pořád hleděli na monitor.

„Potřebuji, abyste na pár minut odešli.“

„Ted?“ zeptal se Andrews. „Ještě jsem nedočetl.“

Neruda přikývl.

„Měli bychom si dát šálek kávy?“

„Myslím, že pro dnešek jsme hotovi,“ řekl Neruda.

„Dobrá, pak se uvidíme ráno,“ řekla Emily, postavila se a protáhla se. „Nebud’ vzhůru moc dlouho, je skoro půlnoc.“

„Je dvacet minut po ní,“ poznamenal Andrews.

Emily se podívala na Nerudu a ten přikývl. Pak se opět podívala na své hodinky a poklepala po jejich displeji.

„Snad potřebují nový článek.“

„Rolexy jsou tak předražené...“ ozval se Andrews.

„Mám je ráda stejně, jako jsem měla ráda myšáka Mickeyho,“ povzddechla si Emily, „Dlouho jsem věřila, že i čas má svou kreslenou postavíčku.“

„Neklepej po nich, mé hodinky určitě fungují...“

„Dobrou noc,“ řekl Neruda jeho hlas zněl nepochybně jako hlas rodiče, který posílá své děti do postele.“

„My tady nejsme,“ řekl Andrews. „Řekl bych, že nás tady nechtějí...“

Emily se ohlédla a odpověděla.

„Dobrou noc.“

Oba bez dalších řečí opustili místnost. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Neruda zmáčkl tlačítko interkomu.

„Provedl jsi nějakou srovnávací analýzu s třináctou číslicí, kterou k tomu textu vybrala Samantha při poslední dálnovidecké seanci?“

„Ne.“

„Mohl bys to pro mne ještě udělat?“

„Zajisté,“ řekl David. „Analýza jde přímo na monitor.“

Neruda pohlédl a rolující text na obrazovce.

ANALÝZA: KAŽDÝ ZNAK V TŘINÁCTI ČÍSELNÉ ZNAKOVÉ SEKVENCI SE PŘEKLÁDÁ NA TEXT (DETAILNÍ ANALÝZA JE DOSTUPNÁ NA VYŽÁDÁNÍ). V TEXTU JE POUZE JEDINÉ MÍSTO, KTERÉ JE UVEDENO VE PŘESNĚ STEJNÉM POŘADÍ ZNAKOVÉ SEKVENCE - STRANA 121, ŘÁDEK 8.

VÝKLADOVÝ ROZBOR (JISTOTA - 34,3%): JESTLIŽE TOTO ČÍSLO PŘEDSTAVUJE POŘADOVÉ ČÍSLO PLANETY ZEMĚ, JE LOGICKÉ, ŽE BY MĚLO BÝT OBSAŽENO V PŘEDNÍ ČÁSTI TOHOTO TEXTU. JE PRAVDĚPODOBNE, ŽE TATO ČÁST POPISUJE

KOSMOLOGICKOU STRUKTURU SYSTÉMU VÍRY CENTRÁLNÍ RASY A JEJÍ SPOJITOST SE ZEMÍ A LIDSTVEM. KONEC .

„Davide, proveď čísla před dvaceti čtyř znakovými sekvencemi. Podívejme se, jak se nám to překrývá,“ žádal Neruda.

„Mám odfiltrovat přebyteky?“

„Ano.“

„Mám to,“ řekl David, „Za chvíli to bude na monitoru.“

ROZBOR : V TEXTU EXISTUJE JEDENÁCT ČÍSEL Z
TŘINÁCTI ČÍSELNÝCH ZNAKOVÝCH SEKVENCÍ,
KTERÉ SOUHLASÍ S 24 ZNAKOVÝMI SEKVENCEMI. JE
PŘEDPOKLAD, ŽE JSOU TO ZÁHLAVÍ KAPITOL. KDYŽ
PŘEDPOKLÁDÁME, ŽE JEJICH ČÍSELNÁ SOUSTAVA JE
STEJNÁ JAKO NAŠE A JE ZALOŽENA NA SLEDU 13
ČÍSELNÉ ZNAKOVÉ SEKVENCE, SÉRIOVÉ ČÍSLO NAŠÍ
PLANETY - PODLE CENTRÁLNÍ RASY - JE
5.342.482.337.666. KONEC.

Neruda si dlouze povzdechl soustřeďujíc své myšlenky. Tiše
zívá.

„Davide, zeptej se počítače, co znamená to sériové číslo.“

„Rozumím.“

Na obrazovce se začal rolovat nový text.

ROZBOR:

VE VESMÍRU EXISTUJE PŘINEJMENŠÍM
5.342.482.337.666 OBYDLENÝCH A/NEBO
POTENCIÁLNĚ OBYVATELNÝCH PLANET. KONEC.

„Davide, chtěl bych výkladový rozbor i když by měl koeficient
jistoty pod 10 %.“ Ohlásil se Neruda.

„Posílám na obrazovku,“ odpověděl David.

VÝKLADOVÝ ROZBOR (JISTOTA 8,5%): PODLE
NAŠICH VLASTNÍCH ÚDAJŮ, VE VESMÍRU EXISTUJE
PŘÍBLÍŽNĚ 1,2 BILIONU OBYVATELNÝCH PLANET.
NICMÉNĚ, TO ZA PŘEDPOKLADU, ŽE VESMÍR JE
JEDINÝ. JESTLIŽE ZEMĚ JE PLANETOU S ČÍSLEM
5.342.482.337.666 LZE PŘEDPOKLÁDAT, ŽE EXISTUJE
VÍCERO VESMÍRŮ, V SOULADU S MANIFESTEM
CORTEA - „NEJVYŠŠÍ KOSMOLOGIE“.
KONEC .

„Když jenom pomyslíš, tak už to máš vypočteno,“ řekl si pod
nosem Neruda. „Davide, dám dohromady pár dešifrovacích
strategií a pošlu ti je zítra dopoledne kolem jedenácté. Pro
dnešek dobrou noc.“

„Souhlasím,“ odpověděl David. „Odpojuji se tedy. Dobrou
noc.“

„Tobě také.“

Neruda zkopíroval ZEMIho analýzy do svého elektronického
organizéru, uklidil kancelář protože věděl, že Fifteen by ji
mohl zítra ráno navštívit dříve, než on. Označil oblast textu,
pravděpodobně jeho první část, kterou považoval za vhodnou
pro započetí dešifrovacího procesu. Zabalil 341 stránek
neznámého textu do své aktovky, zamával do bezpečnostní
kamery a vypnul světla. Nohy ho z celodenního sezení bolely a
pocítil při chůzi značnou úlevu. Přestože to byla chůze po
sterilních chodbách laboratoře.

* * *

V pondělí ráno se Neruda připravoval na poradu s Fifteenem.
Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře.

„Ano?“ ozval se.

Dveře se otevřely a dovnitř se pozval sám Donavin.

„Zřejmě jste očekával někoho jiného.“

„Po pravdě jsem v tuto hodinu neočekával nikoho,“ odvětil
Neruda. „Čím mohu posloužit?“

„Doufám jsem, že byste mi mohl vrátit můj dotazník,“
odpověděl. „Vyplněný ovšem.“

Neruda ukázal na křeslo.

„Mohu vám něco nabídnout k pití? Kávu nebo sodu?“

„Kávu, děkuji,“ odpověděl Donavin, jeho hlas zněl mírně
popuzeně. Neruda otevřel svou termosku, nalil kávu do
polystyrenového šálku a podal mu ho.

Ráno mám raději silnější kávu, omlouvám se.“

„Buďte bez obav,“ řekl Donavin, „dnes potřebuji pořádně
nakopnout.“ Usrkl malý doušek a zkroutil se. „Teď už chápu,
co jste měl na mysli. Ach! Jak to můžete pít?“

„Léta praxe. A tím, že jsem vyrůstal v Bolívii,“ řekl Neruda a
usmíval se. „Jak postupuje vaše práce?“

„Výborně, až na jednu věc. Vůbec nikdo se mnou nemluví,“
zabědoval Donavin. „Ti vaši kolegové nikdy nesedí v
kancelářích...“

„Máme podstav, pane McAlestre...“

„Prosím, pro vás Donavin,“ přerušil ho.

„Jak si přejete. Ale máme,“ pokračoval Neruda, „hrozný
podstav, tím pádem nemáme čas na úřadování. Omlouvám se,
musí vám to připadat, jako bychom se vám vyhýbali, ale
ujišťuji vás, že to není pravda. Je to pouze otázka priorit.“

„To není všechno,“ řekl Donavin a znělo to spíše jako
konstatování, nežli otázka. Neruda se usmál.

„Chcete svůj dotazník a chcete ho dnes, je to tak?“

Donavin se na něho šklebil a přikyvoval. Neruda odemkl
zásuvku svého psacího stolu a vytáhl složku.

„Zde je váš dotazník a je zcela hotov.“

Donavin nemohl skrýt svůj úžas.

„Díky. Jsem poněkud překvapen.“

Rychle prolístoval stránky, všímajíc si podrobností odpovědi.

„To vypadá dobře.“

„Bylo tam ještě něco?“ zjišťoval Neruda..

„Ne, ne, myslím, že to bylo to hlavní,“ řekl. „Mohl bych se na
to podívat a přijít později, kdyby mi nebylo něco jasné?“

„Ovšem.“

„Výborně,“ řekl Donavin vstáváje a dopíjeje svůj hrnek. „Ale
příště kávu připravím já.“ najednou se zarazil. „Mimochodem,
bude dnes Evans ve své kanceláři?“

„Domnívám se, že ano,“ odpověděl Neruda.

„Je těžší dopadnout jeho, než vás,“ řekl Donavin, zavírajíc za
sebou dveře.

Neruda se v duchu usmíval. Věděl, že jeho dotazníkové
odpovědi budou v Donavinově mysli pořádně hlodat. Byl si
jist, že ho opět navštíví.

* * *

„Viděl jsi toto?“ zeptala se Li-Ching a položila kopie na
Fifteenův stůl. Dveře jeho kanceláře se za ní s tichým
cvaknutím zavřely.

„Jeden z příspěvků k získání úplného přístupu k ZEMI a k naší
síti,“ odpověděl. „Proč, je něco špatné?“

„Víš, že si s ním pouze hraji,“ řekla.

„Ovšem.“

„Neznamená pro mne vůbec nic,“ řekla Li-Ching, „pouze se
snažím zaměstnat ho svým zájmem o něj. Také jsi mi to
navrhoval, pamatuješ?“

„Mám tě obviňovat,“ řekl Fifteen. „Nebo se zlobíš, že se
zajímám o tvé záležitosti?“

„Nic z toho!“ řekla. „Nemám ráda narážky v tom smyslu, že to dělám z jiného důvodu, než abych tě chránila!“

Fifteen se zaklonil v křesle a sundal si brýle. Kolem sebe měl na psacím stole rozložené různé noviny, jako např. New York Times, London Times a The Wall Street Journal. Oblečen byl v obleku v barvě námořnické modři a sněhobílé saténové košili. Kolem krku měl uvázanou žlutou kravatu v pastelových barvách, což zdůrazňovalo jeho přirozenou vůdčí autoritu.

„Uklidněme se,“ řekl. „Nenařkl jsem tě z ničeho, ani pokud vím, jsi nic špatného neprovedla.“

Začal uklízet svůj stůl, skládajíc noviny na hromadu, jako by právě zjistil nepořádek ve své kanceláři. Li-Ching si sedla, překřížila nohy a pak i ruce. Našpulila rty, jako by chtěla zadržet příval vysvětlujících slov.

„Dobrá, teď jsme se oba uklidnili,“ řekl Fifteen, „zkusme si to vyjasnit. Zlobíš se, protože jsem si prohlédl kopie Donavinovy nedávné... činnosti.“

„Ne! Šílím, protože jsi uvedl, že já jsem si vybrala tento průběh akce z důvodů svých opravdových citů k němu. A ty velice dobře víš, že tomu tak není.“

„A jak jsem mohl udělat takovou věc?“

„Prohlédl jsi odpolední kopie pomocí klíčových slov, která jasně označují tvůj nedostatek důvěry.“

„Jak to víš?“

„Zapomněl jsi, že jsem ředitelkou pro komunikaci?“

Fifteen si pro sebe udělal mentální poznámku, aby vymazal podmínku použití digitálního podpisu pro prohlížení odpoledních kopií pomocí klíčových slov. Alespoň pro sebe.

„Dobrá, předpokládejme, že to, co říkáš, je pravda...“

„Ne, připusťme, že to je určitě pravda.“

„Dobrá, připouštím, že jsem si prohlédl kopie a ano, použil jsem klíčová slova, která mohla být vyložena jako nedostatek důvěry. Ale na svou obranu mohu uvést, že se s Donavinem za zády necítím zcela ve své kůži. Může nám způsobit více potíží, než si myslíme.“

„Miluji způsob, jakým dokážeš racionalizovat své iracionální postupy,“ řekla. „Nemáš větší strach z Donavina, než já. Pouze mne chceš špehovat, aby ses ujistil, že nejsem unesena jeho drsnou vnější krásou a zřejmými tělesnými přednostmi.“

„Zdá se ti přitažlivý?“

„O tom teď není řeč!“ řekla Li-Ching, téměř křikem.

„Pak tedy o čem?“

„O nedostatku tvé důvěry v má rozhodnutí,“ řekla již mírněji.

Fifteen vstal ze své židle, sedl si vedle Li-Ching a objal ji kolem ramen. „Má důvěra v tebe nikdy a ničím neutrpěla. Když někomu nedůvěřuji, tak je to Donavin.“ Li-Ching chtěla promluvit, ale umlčel ji gestem ruky. „To není racionalizace. Pravdou je, že mám o tebe starost a chci se ujistit, že jsi v pořádku.“

Zornice v očích Li-Ching vypadaly jako dvě černé díry, pohlcující světlo.

„To je všechno?“ přinutila se konečně zeptat. „Chceš, abych uvěřila, že je to všechno?“

„Ano,“ odpověděl Fifteen.

„Zcela mi důvěřuješ? I když budu pokračovat v této zinscenované aféře s Donavinem?“

„Ano.“

„A chceš, abych pokračovala ve svém svádění a pak abych ho odmítla?“

„Jestliže to chceš ty,“ řekl Fifteen. „Je to snad nejlepší způsob, jak ho udržet ve stavu roztěkanosti. Víím, že by mi to pomohlo.“

„Chceš být roztěkaný?“ řekla a její hlas zněl svůdně. „Já již jsem.“

„Dobrá.“

Začali se vášnivě líbat, když je přerušilo zaklepání na dveře.

„Kdo je to?“ vyštěkl Fifteen.

„To jsem já, Jamisson,“ řekl tlumený hlas zpoza dveří. „Měli jsme naplánovanou schůzku.“

„Okamžik,“ zvolal Fifteen a postavil se. Pak snížil hlas a otočil se k Li-Ching. „Jestli chceš, můžeš zůstat a vyslechnout si tu zprávu.“

„Není potřeba, četla jsem dnes ráno tvůj e-mail. Vypadá to, jako bychom měli v rukou zcela nový projekt. Chceš ho nechat Nerudovi?“

„Prozatím,“ odpověděl, „odvádí vynikající práci.“

„Víš přece, že Whitman ten projekt chce za každou cenu. Čekám, že bude tvrdě naléhat, zvláště teď, kdy se nám podařilo zpřístupnit disk.“

„Doufejme, že jsme neotevřeli Pandořinu skříňku,“ řekl Fifteen a doprovodil ji ke dveřím. S rukou na klíče ji opět políbil. Když odcházela, utřela prstem jeho spodní ret.

„Budeš mít dnes večer moc práce, anebo bys chtěl být chvíli se mnou? Budu doma celou noc. Sama.“

„Sama? To těžko,“ zašeptal Fifteen.

* * *

„Jak dopadla tvá schůzka s Fifteenem?“ zeptala se Emily.

„Docela dobře,“ odpověděl Neruda, když dorazil spolu s Emily, Andrewsem, Samanthou a Collinem do Hyloické zasedačky, kde se měla odehrát jejich schůze projektu. Přítomen byl také David - na obrazovce monitoru - jinak, jako vždy, „přikabelován“ k počítači ZEMI.

„Jsou nějaké změny v plánu?“ zeptala se Emily.

„Máme dobrou zprávu, že jsme na něj naším pokrokem učinili dojem,“ řekl Neruda a nalil si sklenici vody. „Je to znamení, že důvěřuje schopnostem naší skupiny.“

„A co špatné zprávy?“ řekl Andrews.

„Zvedl bezpečnostní úroveň projektu na SL-12.“

„K čertu,“ zvolal Andrews. „Takže veškerá zábava a sláva zůstává pro tebe a Davida.“

„Proč?“ zeptala se Samantha. „Proč se tak rozhodl?“

„Nechte mne, abych to dokončil,“ řekl Neruda a snažil se, aby vypadal optimisticky. „Všichni budou za svou dosavadní práci bohatě odměněni. Do toho se počítá prémie padesát tisíc dolarů, povýšení o jeden stupeň, pouze Samantha je výjimkou, jelikož ona již povýšena byla. Fifteen také dává každému z vás na příští týden volno, takže budete mít příležitost užít si a utratit onu prémii.“

„To je ohromné,“ řekla Samantha, „ale co se stalo, že jsme byli takovým způsobem odstaveni?“

„Nemůže nám to říct,“ přerušil ji Andrews. „Vzdej to. Je čas vzít peníze a utíkat, pokud nechceš navštívit laboratoř MRP.“

Neruda si sedl. Měl oblečené kalhoty v barvě khaki a džínovou košili, rukávy měl vykasané až po lokty. Vypadal odpočatě, ale poněkud nervózně, což byla kombinace, vyvolaná kofeinem a tím, že musel své skupině podřízených sdělit špatné zprávy. Rukou si prohrábl své rovné černé vlasy.

„Vím, že jste zklamáni. Já také, ale Fifteen velmi silně cítí, že toto řešení je nejvyšším zájmem ACIO a současně i vašim.“

„Co teď?“ zeptala se Emily.

„Když se vrátíte z dovolené, každý z vás dostane nový úkol,“ řekl Neruda.

„A mezitím?“ zeptal se Collin.

„Mezitím budete mít ještě práci s uspořádáním stávající databáze projektu.“

„Ha, to vypadá jako konečné vyslyšení mého tajného přání,“ řekl Andrews. „Práce od devíti do pěti.“

„Máš na mysli něco jako částečný důchod?“ přizvukoval Collin.

„Nebude to tak zlé,“ řekl Neruda. „Budeš mít přestávky v práci, čas na relaxaci. Není to to nejhorší, co se ti mohlo stát.“

„Vzhledem k naší dosavadní práci, budeme muset na MRP?“ zeptala se Emily.

„Nikdo z vás se nebude muset zúčastnit MRP,“ odpověděl Neruda.

Na tvářích skupiny se objevila úleva.

„Dnes ráno vám byly prémie zaslány na účet,“ řekl Neruda.

„Lituji, ale čtyři z vás nemohou zůstat v projektu. Je mi to opravdu líto. Li-Ching a Evans projednají bezpečnostní dispozice. Stanovili schůzi na čtrnáct hodin v místnosti Literátů. Měla by trvat pouze hodinu, pak dostanete na zbytek dne volno a můžete všechno hodit za hlavu. Máte ještě nějaké dotazy?“

„Dostaneme aktualizace projektu?“

„Dostanete týdenní aktualizace, podle vaší bezpečnostní úrovně.“

Skupinu překvapilo zaklepání na dveře a do místnosti vstoupil Fifteen s vážným ale přátelsky vypadajícím výrazem ve tváři.

„Omlouvám se, že vás ruším,“ řekl, „ale chtěl jsem vám vyslovit uznání za vaši dobrou práci na tomto projektu a také poděkovat za všechny váš přínos.“

Všichni se blahovolně usmívali.

„Chci abyste věděli, že všichni ředitelé a já uděláme vše pro to, abyste po vašem návratu z dovolené dostali odpovídající pracovní zařazení. Máme několik zajímavých projektů, které jsou připraveny k zahájení a do kterých můžete být obsazeni.“

Na chvíli přestal mluvit a rozhlížel se kolem stolu a odhadoval každého osobně.

„Doufám, že máte radost ze zasloužené dovolené a vrátíte se odpočatí a připravení pro práci na novém projektu.“

Neruda chtěl poznat ve Fifteenových očích, co si skutečně myslí, ale byl poněkud vyveden z rovnováhy a tak to raději nechal být. Místo toho hleděl na své ruce na stole. Obával se, že ho Fifteen záměrně vynechal ze své pozornosti.

„Děkuji vám pane, že jste se zastavil.“

K Nerudovi se připojilo unisono díky ostatních a Fifteen pak bez dalšího komentáře odešel.

„Jestliže nemáte další otázky, myslím, že zbytek můžeme odročit,“ řekl Neruda a vstal. „Ach, Davide, jestliže bys mohl na chvíli zůstat, mám pár věcí, které bychom měli spolu projít.“

„Žádný problém,“ odpověděl David.

Ostatní sesbírali své papíry a diáře a opustili zasedačku. Všichni měli smíšenou náladu, napůl slavnostní, napůl depresivní. Nikdo nechtěl z projektu dobrovolně odejít, ale chápali, že Fifteen má své důvody, proč je nechal přefadit. A určitě jsou to dobré důvody. V ACIO všichni respektovali jeho úsudek a rozhodnutí.

Neruda počkal, až všichni odejdou a zavřel dveře.

„Davide, mám nějaké dešifrovací strategie, které jsme ráno probírali s Fifteenem. Chtěl bych, abys je vyzkoušel dnes odpoledne a dal mi vědět, když něco objevíš, dobrá?“

„Dobrá.“

„Za prvé, vezměme jejich číselnou soustavu a aplikujme ji na celý ten text.“

„Vlastně,“ řekl David, „jsme to udělali již dnes ráno.“

„Dobrá. Jaká je číselná hustota v celém textu?“

„Mám pouze dílčí údaj, chcete-li přesné číslo, za chvíli vám ho řeknu.“

„Ne, to je v pořádku, stačí mi to později,“ řekl Neruda, „Vlastně mne více zajímá aplikace hieroglyfů z komor a celé lokality na text. Víím, že hlavní symboly se neopakují, ale co ostatní? Udělal jsi již v této oblasti nějakou analýzu?“

„Ne.“

„Tak to udělejme. A také, několik technických artefaktů, včetně naváděcího zařízení, které shořelo, má na svém povrchu hieroglyfy. Jsou uloženy v souboru pod označením AAP-787990A. Chci, abys je zahrnul do ZEMIho analýzy.“

„Rozumím,“ odpověděl David. „Ještě něco?“

„V databázi morfologie máme archiv základních jazyků, je to soubor AAP-1290B. Chci, abys provedl s touto databází důkladnou srovnávací analýzu. Pro třídění shodných výskytů použij desetiprocentní toleranci.“

„Rozumím.“

„A poslední věc,“ řekl Neruda. „Včera večer jsem důkladně prohlížel první část textu. Poznamenal sis digitální výtvary, které se vytiskly na tiskárně?“

„Ano, jsou velice zvláštní.“

„Jsou to skutečně výtvary, anebo je to samostatná jazyková struktura?“ zeptal se Neruda.

„Provedli jsme standardní testy na jiných tiskárnách a pokaždé jsme dostali stejné výsledky. Nejsou to, technicky řečeno, digitální výtvary, ačkoli tak vypadají.“

„Jak to ZEMI vytvořil?“

„Myslíme si, že je to odlišná jazyková struktura.“

„Matematika?“ zeptal se Neruda.

„Nemáme dosud způsob, jak to rozpoznat. Uvažujeme o tom, že by to mohla být matematika, hudba, nebo geometrie, ale zatím se to nedá stanovit definitivně.“

„Zahrnuli bychom to do procesu jazykové analýzy. Databáze morfologie obsahuje stručné hudební a matematické tabulky. Doufám, že je najdeš.“

„Již jsme je našli,“ zašklebil se David.

„Výborně,“ řekl Neruda. „Prozatím je to všechno, Davide. Díky za pomoc. A předpokládám, že se se mnou spojíš, jakmile budeš mít analýzu hotovou. Kdy ti to bude vyhovovat?“

„Dnes odpoledne budu určitě něco mít.“

„Díky.“

„Za málo,“ řekl David.

Obrazovka monitoru potměněla a Neruda se náhle pocítil v zasedačce velice osamocen. Shromáždil své papíry a uklidil místnost. Když opouštěl zasedačku, nabral kurs k Fifteenově kanceláři a doufal, že ve Slunečním pokoji nebude zrovna probíhat žádné jednání. Cítil potřebu vidět očima něco přirozeného, potřeboval najít něco, co by bylo vytvářeno rukou Stvořitele.

* * *

Proč šeptáš?“ zeptala se Samantha lehce.

„Je to rozumné,“ řekl Neruda. „Můžeme jet mým autem a pak tě později odvezu.“

Dobrá, ale mohla bych jet za tebou, kdybys chtěl.“

„Ne, je to v pořádku, raději bych dal přednost jet stejným autem, abychom mohli rozmlouvat,“ odpověděl Neruda.

„Evans se to každopádně dozví.“

Neruda a Samantha se protlačili dvojitými dveřmi a zamávali na dobrou noc ochrance. Byl podvečer a Nerudova tupá bolest hlavy nebrala konce. Samantha mu již dříve toho dne nechala na záznamníku naléhavý vzkaz, ale byl příliš zaměstnán a nemohl se s ní setkat dříve. ZEMI vychrlil srovnávací analýzu a celé odpoledne a část večera spolykalo prohlížení dat.

Trápil ho tón jejího hlasu a skutečnost, že našla dokument, ve kterém byl uveden termín „Centrální rasa“. Oba dva usedli do sedanu značky Honda a když projížděli bezpečnostní bránou u hlavního vstupu, cítili se obzvlášť nápadně. Ze skleněné budky jim zamával postarší strážný Curtis, ale napřed si pečlivě prohlédl Nerudova pasažéra. Neruda znal Curtise málem dvacet let, ale důvěra v Evansově bezpečnostní skupině, která byla pečlivě vedena k paranoji, byla málem neznámým

pojmem. Když se konečně dostali přes bezpečnostní kontroly, spočívající v tuctu kamer, instalovaných v kovových obloucích vznášejících se nad vjezdem do zařízení, Neruda si viditelně oddechl.

„Tak, jaký dokument jsi to našla?“

„Byla jsem na MRP, že?“ prohlásila, ignorujíc jeho otázku.

Neruda letmo pohlédl na její tvář a pak vrátil svou pozornost na cestu. Nerad lhal.

„Proč si myslíš, že jsi byla na MRP?“

„Jenom mi odpověz pravdivě, prosím tě.“ řekla.

Její rudé vlasy zdůrazňovalo zapadající slunce. Byla oblečena v bílých bavlněných šatech bez rukávů dlouhých těsně pod kolena, tónovaných do tyrkysových barev. Neruda pravidelně kontroloval zpětné zrcátko. Začínala ho ovládat paranoia, kterou nebyl schopen utiřit. Svaloval to na svou bolest hlavy, která bránila jeho koncentraci a na střídavé úspěchy a neúspěchy pracovního dne.

Přinutil se, aby vypadal uvolněně a připravoval si dokonale nacvičené odpovědi na její otázky.

„Jestliže odpovím na tvou otázku... pravdivě, mohl bych narušit bezpečnost projektu. Mohlo by se to dostat do našich záznamů a vyvolalo by to řadu vážných opravných prostředků.“

Otočil se, aby zjistil, jaký dojem na ni zanechala ta slova. Oči měla zavřené.

„Když jsem dostala tuto práci,“ řekla, „jedna z věcí, o kterých mne Branson ujišťoval byla, že se nikdy nebudu muset obávat, že někdo zneužije mé schopnosti. Etické otázky - pokud někdy vyvstanou - měly být odděleny od mé odpovědnosti a spolupráce.“

Otevřela oči a upřela je na Nerudu.

„Někdo mi lže. Byla jsem odstraněna z tohoto projektu z důvodů, kterým plně nerozumím,“ odmlčela se a hlas se jí nepatrně roztřásl. „Vím, že jsem byla na MRP.“

„Co přesně tě vede k takovému závěru?“ zeptal se Neruda.

Povzdechla si, citíc, že se jí vyhýbá přímo odpovědět.

„Dnes odpoledne jsem si prohlížela nějaké své poznámky k projektu. Na okrajích mé knihy projektu jsem našla mým rukopisem naškrábáno: Centrální rasou bylo vytvořeno sedm časových schrán.“

Neruda cítil, jak jeho útroby zaplavuje adrenalin. Snažil se nabýt ztracenou rovnováhu.

„Samantho, možná reaguješ na něco, co jsi napsala jako pouhou spekulaci.“

„Spekulaci?“ vykřikla. „Nikdy jsem neslyšela výraz Centrální rasa, ani nevím nic o tom, že existuje sedm časových schrán! Jak to může být spekulace?“

Neruda byl zticha, oči se mu klížili při pohledu na bílou přerušovanou čáru, která dělila napůl šedou, nekonečnou silnici.

„Je toho ještě více,“ řekla již měkčím hlasem. „Když jsem to četla, v mysli mi okamžitě vyvstal obraz třech bytostí. Ten obraz spustil něco... části dálnovidecké seance, kterou jsem zažila s tebou, Bransonem a Fifteenem. Obrazy byly zpřeházené, ale vzpomínám si dost, abych věděla, že jsem se kontaktovala s touto rasou. Je to tak?“

Neruda se cítil zahnán do slepé uličky. Najednou odbočil z hlavní cesty na silnici vysypanou štěrkem, kterou nikdy předtím neznal.

„Kam jedeme?“ zeptala se poplašeně Samantha.

„Potřebuji vystoupit z auta,“ odpověděl. „Potřebuji cítit nebe. Byl jsem příliš dlouho zavřený v kanceláři.“

Přikývla s pochopením.

Po dvou milích polní cestou přijeli k vyplavené roklí. Neruda přešel na druhou stranu a vypnul motor.

„Pojďme na procházku.“

Vzduchem se nesla slabá vůně borovicového jehličí z blízké skupinky stromů. Kráčeli podél vyschlého řečiště se zapadajícím sluncem v zádech. Neruda se snažil dívat se před sebe. Občas pohlédl na nebe a hledal v soumraku se vynořující hvězdy. Venuše již předváděla svůj stříbrný půvab.

„To, co jsem řekl předtím,“ připustil Neruda, „nebyla úplná pravda, ale já... ne, my oba stojíme před těžkým rozhodnutím.“ Sehnul se a sebral kámen, který ho zaujal a pak ho zahodil, když si ho zběžně prohlédl.

„Narazila jsi na tu samou věc, která způsobila, že jsi byla podrobena MRP a vyřazena z projektu.“

„Co je tak tajemného na Centrální rase nebo na tom, že existuje sedm časových schrán?“ zeptala se.

Neruda se odmlčel.

„Nevím, jak ti mám odpovědět, Samantha. Jedna moje část s tebou sympatizuje a chtěla by ti říct všechno. Ale je zde i má druhá strana, která zná předpisy a ví, že by je měla dodržovat.“

„A jaký je předpis pro tuto situaci?“

Neruda věděl, že mluví s nejlepší dálnovídkou v ACIO. Snad nejlepší od dob, kdy byli dálnovídky před dvaceti dvěma lety poprvé použiti. Prostě se musel buď svým způsobem „vykecat“ z této situace, nebo říct pravdu. Vybral si to druhé. Nějaký nepotlačitelný instinkt z hlubin jeho duše mu říkal, aby si chránil svou důvěryhodnost.

„Předpokládám, že se jím budu řídit, tedy, že budu mít pro tebe pochopení, zatímco současně popřu tvá tvrzení, s odkazem na nepravděpodobnost takové situace.“

„To zní, jakoby to psal Evans,“ řekla Samantha a její klidný sarkasmus prozrazoval pocit jejího naprostého odevzdání.

Neruda se v duchu usmíval a těšilo ho, že poprvé za dlouhou dobu se řídil svým instinktem a ne svým výcvikem.

„Takže, kdo je Centrální rasa a proč její totožnost Fifteen tak chrání?“ zeptala se Samantha.

„Vím, že to chceš vědět, ale musíš vědět o důsledcích tohoto poznání.“

„A to jsou?“

„Fifteen nařídil, že nikdo pod SL-12 nesmí vědět o existenci Centrální rasy a o tom, že vytvořili sedm časových schrán. Jestliže máš tuto informaci, budeš vystavena další restrukturalizaci paměti a tentokrát se pravděpodobně přikloní k extrakci vzpomínek na celý projekt. Při mém nejlepším svědomí nemohu ti ponechat toto poznání a neříct o tom Fifteenovi.“

„Chápu,“ řekla Samantha, „ale možná bychom mohli Fifteena přesvědčit, že pro projekt představuji spíš přínos, nežli riziko.“

„Mohli bychom to zkusit,“ řekl Neruda. „Ale musím ti říct, Samantha, že je pouze chabá možnost, že bychom ho přesvědčili, pokud mu nepředložíme neprůstřelné argumenty. Napadá tě něco?“

„O té historii vím málo,“ řekla Samantha. „Povídej mi o ní.“

„Jsi skutečně ochotna riskovat radikální zásah do paměti v délce osmnácti dnů?“

„Je to moje jediná skutečná možnost... Chci tím říci... že to musím vědět.“ řekla.

„Jsi si naprosto jista?“

„Jsem si naprosto jista,“ řekla pevným hlasem.

„Tato procedura mívá vedlejší účinky v rozsahu od mírné paranoie až k fugálním depresím, které jsou obvykle dočasné, ale mohou trvat měsíce a u citlivých typů dokonce léta.“

„A ty předpokládáš, že jsem citlivá, že?“ řekla Samantha s mírnou dávkou roztrpčení.

„Pouze se ujišťuji o tom, že jsi vědoma důsledků toho, na co se ptáš.“ Rychle se ohlédl za svým autem. Jeho paranoia dostoupila vrcholu za posledních deset let.

„Právě teď, v tomto okamžiku je docela pravděpodobné, že Evans, či Jenkins vědí o naší schůzce zde, uprostřed ničeho.“

Vzhledem k tomu, že vědí, kdo jsi a že jsi včera podstoupila MRP, budou předpokládat, že probíráme tvou situaci. Ráno budu muset napsat hlášení a tebe bude vyšetřovat Fifteen.“

„Jestliže se mne snažíš znervóznit,“ řekla Samantha, „máš úspěch.“

Neruda uviděl velkou vyčnívající skálu.

„Sedněme si tam a můžeme si popovídat.“

Kráčeli k vyčnívajícím skalám, které vypadaly jako kosti, vybělené pouštním sluncem. Sedli si na balvany, které měli velikost menšího osobního auta. Neruda vystavil tvář posledním paprskům zapadajícího slunce. Jeho tmavá pokožka byla jakoby nasycena krvavě rudým žářem západu.

„Víš, že je to riskantní situace?“

„Ano.“

„Řeknu ti všechno, ale jestliže Fifteen rozhodne opačně, sama se podrobíš důkladné MRP.“ Neruda se odmlčel a hleděl jí přímo do očí. „Mám tvé slovo?“

„Máš moje slovo.“

„Dobrá,“ řekl a přeložil si nohy do pohodlnější pozice. Pak se zhluboka nadechl. „Za poslední týden jsme provedli dvě dálnovidecké seance. V obou případech jsi byla prozkoumávána představiteli Centrální rasy.“

Samantha ho chtěla přerušit, ale Neruda ji umlčel pohybem ruky.

„Centrální rasa je nejstarší ze všech civilizací, její trvání se odhaduje řádově na dvanáct miliard let. Corteum je považuje za bohy Stvořitele všech bytostí ve vesmíru...“

„Jsou to naši bohové?“ zeptala se Samantha a hlas se jí třásl.

„Nikdo přesně neví, co jsou zač,“ odpověděl. „Existuje několik starých spisů, které o nich hovoří. Záznamy o kontaktech s touto civilizací provedli Sumerové, Mayové a Dogonové. Originální texty jsou v naší databázi a také o nich hovoří několik současných postupových rukopisů⁷³.“

Ale Centrální rasu zatím ještě nikdo přesně a detailně nepopsal, protože nikdo ve skutečnosti nechápe jejich jedinečné vědomí, způsob života a kulturu, snad kromě jejich stvořitele. Jsou to vskutku báje bytostí. A ovšem, podle Corteu, jsou našimi bohy - alespoň pokud se týká našich fyzických těl a myslí.“

„A co se stalo s Bohem? Tím skutečným Bohem?“ zeptala se Samantha.

„Bůh vytvořil Centrální rasu jako původní lidské nosiče duší. Můžeme je přirovnat k první verzi lidstva, které se konečně vyvinulo ve starší rasu, která konstruovala a zdokonalovala DNK vyšších životních forem, neboli nosičů duší⁷⁴. Tento geneticky zkonstruovaný nosič duše, čili, jak mu říkáme - lidské tělo, Bůh vybavil částičkou sebe sama. Dalo by se říct, že tady vznikl „společný podnik“ mezi Bohem a Centrální rasou. Alespoň to tvrdí Corteum, přičemž se zdá, že má o této civilizaci mnohem větší znalosti, než jakýkoli jiný zdroj o kterém víme.“

„Dobrá, počkej chvíli,“ řekla, „chápu identitu Centrální rasy, ale proč z toho děláte takový problém?“

„Toto, co ti říkám, je pouze pozadí celého příběhu,“ odpověděl Neruda. „Podstata celé věci je v tom, že Centrální rasa vytvořila na Zemi sedm časových schrán, aby hájila planetu proti svému starému nepříteli, o kterém bylo předpovězeno, že navštíví Zemi v roce 2011 a ovládne ji.“

„To myslíš doslovně?“

„Ano.“

„Dobrá, stále tě sleduji,“ řekla. „Kdy se dostaneme k té části příběhu, o které bych neměla vědět? Protože jsem slyšela tučet různých proroctví, které se vztahují k přelomu století.“

Neruda se usmál.

„Všeobecně vzato, proroctví o Armagedonu⁷⁵ a Antikristovi⁷⁶ se nevěnuje až taková pozornost. Skutečný příběh je mnohem barvitější a děsivější, než aby byl představen veřejnosti, ale

rozředěným verzím bylo umožněno proniknout ven. A s nimi byla uvolněna i trvalá víra v to, že náboženská proroctví nemají příliš velký vliv na chování dnešní společnosti.“

Odmlčel se a těžce polkl.

„Ale proroctví, ke kterým máme přístup my, představují tragické a drtivé podmanění Země rasou umělých bytostí z jiné galaxie. Nyní máme důkaz z časové schránky, že touto galaxií je M51 vzdálená nějakých třicet sedm miliónů světelných let.“

„Jak je to možné?“ Žasla Samantha. „I kdyby cestovali rychlostí světla, trvalo by jim to třicet sedm miliónů let, než by se sem dostali.“

„Jsou vyrobeni starobylou civilizací bytostí, která nemá nic společného s lidským genotypem,“ řekl. „To je vše, co o nich víme. Zatím se s nimi nikdo nesetkal, dokonce ani Corteum ne.“

„Zkoumali jsme je dálnovidci?“

„Ano, mnohokrát.“

„A?“

„To ti neřeknu,“ odpověděl Neruda. „Ale Fifteen je přesvědčen, že jejich hrozba je skutečná a že mají k dispozici technologii pro mezgalaktické lety.“

„Říkal jsi, že mi povíš všechno,“ připomněla mu.

„Neměla bys mě brát doslovně. Myslím jsem tím, že ti řeknu vše, co potřebuješ vědět o Centrální rase a o tom, proč jsi byla vyloučena z projektu a podrobena MRP.“

Svrátila obličej zklamáním.

Slunce již zapadlo za horizont a vycházely hvězdy. Jejich bodavá světýlka připomínala nesmírnou velikost Universa.

Samantha zastrčila své nohy pod jeho. Najednou se pocítila poněkud omámeně, jako by právě ukončila dálnovideckou seanci.

„Takže Antikrista představuje bezduchá syntetická rasa z jiné galaxie?“

„Ano.“

Samantha potřásla hlavou a upřela netečný pohled na zem. Složila ruce na prsou jako ochranu proti náhlé vlně chladu. Měla studené ruce a snažila se je rozehrát svým horkým dechem, který jí připomínal její lidství.

„Dobrá, takže vraťme se k mému problému,“ řekla. „Proč jsem byla odvolána z projektu a podrobena MRP?“

„Fifteenovi se zdálo, že tě Centrální rasa zkoumala a nechtěl, aby se dozvěděli cokoli o našich schopnostech a cílech týkajících se obrany naší planety.“

„Chceš mi tím naznačit, že ACIO má vlastní zbraň, která by mohla ochránit planetu proti těmto... těmto syntetickým mimozemšťanům?“

„ACIO takovou zbraň či obranný systém vyvíjí.“

„Co to je?“

„To ti opět nemohu říct,“ odpověděl Neruda, vědom si Samanthina zklamání.

„K čertu,“ zašeptala tiše, „můžeš odpovědět na mé otázky alespoň pomocí ano a ne?“

„Zkusím to.“

Na chvíli zavřela oči, snažila se uspořádat myšlenky. „Centrální rasa v naší vzdálené minulosti navrhla a postavila na Zemi sedm časových schrán?“

„Ano.“

„Bylo záměrem těchto schrán být jakousi jednotící silou k ochraně naší planety?“

„Ano.“

„Země je pro ně důležitá protože máme lidskou DNK, která je jedinečná... nebo... nebo si ji snad z nějakého důvodu vysoce cení?“

„V tom si nejsme jisti, ale myslíme si, že to má co do činění s genetikou. V jedné své dálnovidecké seanci jsi říkala, že Země je genetickou referenční knihovnou pro tento sektor naší

Galaxie. Předpokládáme, že chrání takovéto knihovny instalací celoplanetární obranné zbraně.“

„Takže tato zbraň je v konfliktu se zbraní, kterou vyvíjí ACIO?“

„To nevíme,“ řekl Neruda.

„Ale mohlo by to tak být?“

„Ano.“

Odmlčela se a sbírala myšlenky.

„Tedy, zástupci Centrální rasy v průběhu seance objevili mou přítomnost a podrobili mne zkoumání?“

„Ano.“

„Fifteen se tedy obává, že se dozvedí o naší zbraní... a že mají tu moc, aby nám zabránili použít ji?“

„Něco takového,“ odpověděl.

„To je ono! To je ten důvod, nebo ne?“ vykřikla. „Fifteen nechce, aby kdokoliv pod SL-12 či SL-13 věděl o Centrální rase a o tom, že na Zemi instalovala obrannou zbraň, která konkuruje té naší. Je to tak?“

Neruda sklopil zrak a povzdychl si.

„Je to tak?“ naléhala opět.

„Je to pouze část pravdy.“

„Tedy,“ pokračovala jako Sherlock Holmes, „nechce, abychom prováděli další seance, protože se obává, že Centrální rasa má schopnost zasáhnout do vývoje naší vlastní zbraně.“

„Nevím, jestli je vhodné slovo „obává se“. Nikdy jsem neviděl, že by se Fifteen něčeho bál. Myslím, že mu jde o to, že Centrální rasa se nebude zamlouvat náš výběr zbraně.“

„Proč?“

„To ti nemohu říct.“

„Protože naše zbraň je tak mocná, že by mohla zničit tuto planetu?“ zeptala se.

„V jistém smyslu, ale ve Fifteenových představách je tato zbraň zcela obranného charakteru.“

„K čertu,“ zašeptala tiše.

Postavila se a protáhla si údy. Pak zaklonila hlavu aby viděla na hvězdy.

„Jde mi z toho hlava kolem,“ řekla.

„Řekl bych, že nám všem,“ poznamenal Neruda. „Nejsme neomylní, Samantho, ale ACIO má nejlepší technologie na této planetě a je doslovně jedinou organizací, která ví o invazi v roce 2011. Jestliže je někdo schopen ji zastavit, jsme to my.“

„Já bych spíš vsadila na Centrální rasu, jestliže tedy jsou skutečně tím, co říkáš. Jak bychom mohli mít lepší obrannou technologii, než bytosti, které... které nás stvořily?“

„Není to v tom, že by naše technologie byla pokročilejší, protože předpokládáme, že Centrální rasa ji má také. Je to v tom, že alespoň podle Fifteen, by Centrální rasa neumístila na Zemi tuto technologii, aby ji lidé objevili. Zvláště, když by se mohla dostat do rukou jejich odvěkému nepříteli.“

„A nemohli mít pro to nějaké zvláštní důvody?“

„Ne,“ odpověděl Neruda. „Dá se předpokládat, že by zabránili použití této technologie, pokud by zjistili, že ji ACIO nedokáže vhodně použít a zabezpečit.“

„Takže, máme tuto zbraň k dispozici právě nyní?“

„Ne.“

Odmlčela se a posadila zpět na kámen.

„Všechno, co jsi mi řekl, je založeno na domněnkách. Přestože víš, že snažíme postavit technologii podobnou těmto časovým schránám. A přestože víš, že Centrální rasa bude chránit svou genetickou knihovnu použitím své nejlepší obranné zbraně.“

„Samantho, musíš vzít v úvahu, že ti nemohu říct všechny důvody k našim domněnkám,“ řekl Neruda. „Věř mi, dospěli jsme k těmto závěrům po důkladném rozboru dostupných informací.“

„Proč pak se Fifteen nesnaží navázat kontakt s Centrální rasou? Čeho se obává? Toho, že by zneškodnili jeho nedokončenou a nevyzkoušenou technologii?“

„Fifteen je vizionář, jakého ještě svět nikdy neviděl,“ svěřil se Neruda. „Plánoval tuto technologii dříve, než ses narodila. Když mnozí z nás sáli ještě mateřské mléko, on navrhoval základy tohoto systému. Tenkrát nevěděl nic o hrozící invazi. Pouze chtěl uskutečnit tuto vizi... opětovného obnovení času...“ Neruda se zastavil v půli věty, vědom si toho, že řekl příliš mnoho.

„Takže o tom je ta technologie.“ přerušila ho Samantha.

„Cestování v čase.“

„To ti nemohu říct.“

„Proč? Přece se stejně chystám na výmaz paměti,“ hájila se.

„Již jsem řekl dost.“

„To je tedy ohromné! Co teď budeme dělat? Jsem chycena v křížové palbě tajných zbraní ACIO a Centrální rasy. Jak se mám zachránit? Jak mám přesvědčit Fifteen, aby ušetřil mou paměť?“

Poušť chladla, temněla a veškeré zvuky se pomalu vytrácely. Jelikož byli zticha, Neruda zaslechl tlumený, ale přece jenom nepříjemný zvuk svého mobilního telefonu ve svém autě. Samantha se chvěla ve večerním chladu, stojíc k němu zády, pohlcená svátostí něčeho nepozorovatelného.

„Možná bychom se měli vrátit,“ řekl.

„Nemáš nějaký nápad?“ ptala se a snažila se, aby její hlas zněl normálně. „Já mám v hlavě úplně prázdko.“

Jemně pokyvovala hlavou, strnule zahleděna do svého nitra.

Neruda k ní pocítil nebývalý obdiv. Nikdy předtím neměl rád dálnovidce. Bál se jich. Možná, že kvůli svému mayskému původu se bál všeho, co zavánělo magií a čarodějnictvím. Ale viděl, že Samantha byla současně spolehlivá a zranitelná. Tyto vlastnosti ho přitahovaly a tuto přitažlivost nebylo snadné potlačit. Cítil silnou morální povinnost pomoci jí, ale současně se cítil bezmocný. Ve skutečnosti možná již podepsal, když už ne její exekuci, tak alespoň její vyloučení.

„Co myslíš, že mám teď udělat?“

„Myslím, že bychom měli jít,“ odpověděl. „Sejdeme se opět ráno před prací v sedm hodin na tomto místě. Možná že s jasnou hlavou něco vymyslíme.“

„Přinesu kávu,“ navrhla.

„Ty jsi ze Středozápadu, že?“

„Ano.“

„Kávu tedy přinesu já,“ usmál se. „Ty přines sušenky. Souhlasíš?“

„Jo.“

Kráčeli zpět k Nerudově autu a pak se mlčky vraceli ke své složce. Oba byli unaveni a s napětím očekávali události, které je potkají pouze za nějakých deset hodin.

* * *

Evans otevřel své přední dveře. Byl překvapen, že vidí Jenkinse.

„Lepší je sekat dobrotu,“ říkal a kráčel pryč. Nechal Jenkinse stát v otevřených dveřích. „Ano, pojď dál,“ řekl Evans přes rameno.

Jenkins byl vysoké postavy s pružným svalstvem. V ACIO byl považován za Evansova korunního prince. Byl totiž neobyčejně schopný. Jeho tmavé oči vyvolávaly dojem, že neustále pátrají po stopách slabosti a zranitelnosti druhých. Tato jeho vlastnost mu získala Evansovu přízeň.

„Myslel jsem, že bys měl něco vědět. Můžeš najet na PV?“

PV, neboli PansoVision, byla interní síť Bezpečnostního oddělení a byla přístupna pouze personálu od bezpečnostní

úrovně SL-12 a ještě na povolení Evanse a Fifteena. Do toho systému mělo přístup pouze sedm ředitelů, Jenkins a Fifteen.

„Je spuštěna, pouze je v úsporném režimu,“ odpověděl Evans. Měl na sobě své oblečení, byl bos a vlasy měl uhlazené dozadu. „Dal by sis něco?“ nabídl Jenkinsovi a kráčel do kuchyně.

„Ne, děkuji,“ odpověděl Jenkins. „Pouze ti chci něco ukázat.“ Jenkins oživil síť a pomocí několika stisků kláves zobrazil na monitoru videosnímek Nerudova profilu na sedadle řidiče. Vedle něj bylo vidět Samantha. Zmáčkl tlačítko a zastavil posuv. V pravém dolním rohu bylo vidět systémové datum a čas snímku. Evans vešel do obývacího se sklenkou bílého vína.

„Opravdu si nedáš?“ zeptal se a zvedl pohár.

„Ne, opravdu nic nepotřebuji, díky,“ odpověděl Jenkins.

„Tak, co tady máme?“ zeptal se Evans a podíval se poprvé na monitor.

„Něco nezvyklého,“ řekl Jenkins. „Neruda a Samantha Foltenová odjeli něco po devatenácté hodině na toto místo. Objevil se detailní záběr. V pravém spodním rohu bylo vidět nápis: Archivováno EITS⁷⁷ FOTO 091092: 1721 PST.

„EITS byla mimo dosah?“ zeptal se Evans.

„Ano, rozdíl asi dvacet minut,“ odpověděl Jenkins. „Podíval se do rozpisu letů.“

„Anebo měl štěstí...“ poznamenal Evans.

Jenkins zmáčkl klávesu a na satelitní mapě se objevili dvě červené linie kódů.

„Zastavili zde a rozmlouvali dvanáct minut.“

„Romantika?“ zeptal se Evans.

„Nedá se to říct přesně, terén byl skalnatý a bylo to pouze dvanáct minut.“

„Pak to není příliš vhodné místo pro milenecké rande,“ zašklebil se Evans.

„Na Fifteenův příkaz byla včera Samantha podrobena MRP,“ řekl Jenkins. „Jelikož je dálnovidka, mohly by tam být nějaké paměťové průsaky⁷⁸.“

„Kdy se vrátili?“

Jenkins opět zmáčkl pár kláves a na obrazovce se objevil obraz Nerudy se Samanthou v autě, tentokrát vracejících se do ACIO.

„Byli pryč čtyřicet dva minut.“

„Co dělají teď?“ zeptal se Evans.

„Oba dva jsou doma.“

„Dobrá, uvidíme, co udělá zítra,“ řekl Evans. „Vi, že to na něj víme. Je dost chytrý.“

„Chceš, abych nějak zpravil Fifteena?“ zeptal se Jenkins.

„Ne, Projednám to s ním sám. Jsem rád, žeš přišel. Kdyby byla nějaká změna, informuj mne. Na příštích čtyřicet osm hodin přepneme na Theca-5⁷⁹ a budeme je pečlivě sledovat. Neruda možná ráno podá hlášení a nic se nestane, ale chci se ujistit, že ví o tom, že jsme mu na stopě a zbavit se pochybností.“

„A co s ní?“

„Neměla by nic poznat,“ řekl Evans.

„Připomínám, že je dálnovidka.“

„K čertu, budiž, Jenkinsi. Pouze jsem ti chtěl ušetřit čas a úsilí. Jestliže se chceš starat o její hlavu, je to tvoje věc.“

„Dobrá, udělám to po svém,“ řekl Jenkins.

„Ještě jednou díky.“

„To je v pořádku. Dobrou noc.“

Jenkins nechal na monitoru obraz Nerudy a Samantha. Vypadali jako Bonnie a Clyde. Než Evans uspal síť, ještě jednou se na ně podíval. Popíjel víno zírající při tom na obrazovku.

„Nech to být, člověče... Potřebujeme tě čistého.“

* * *

Samantha nejdřív slyšela kroky a pak ho uviděla. Jakmile vystoupil na skálu, srdce se jí mohutně rozbušilo.

„Tys mě vylekal!“ Prohlásila.

„Omlouvám se,“ řekl Neruda. V rukou držel termosku s kávou a dva polystyrenové šálky. „Nechtěl jsem tě vystrašit.“

„V pořádku, jsem poněkud napjatá.“

„Za těchto okolností,“ řekl Neruda, „potřebuješ být klidná, ne napjatá. Můj ranní elixír by tě měl uvolnit.“

„Už jsem slyšela o tvých ranních dryácích,“ usmála se. „Je to pravda, že je z termosky vysypáváš, protože jsou tak tuhé, že nechtějí téct?“

„Pomluvy. Pouhé pomluvy,“ zašklebil se a posadil se vedle ní.

„Včera večer, když jsi přišel domů, nezjistil jsi nic neobvyklého?“ zeptala se Samantha s vážnou tváří.

„Co by to mělo být?“

„Jako by teď můj telefon měl najednou zvláštní tón a můj domácí terminál divně bzučel a nepatrně pulzoval, ale já jsem to cítila.“

„Sledují nás pomocí Theca-5,“ odpověděl Neruda po pravdě.

„Proč?“

„Vědí, že jsme se včera setkali a potřebují, abych věděl o tom, že to zaregistrovali. Je to jejich způsob, jak ti chtějí naznačit, že máš předstoupit a ohlásit, co víš, nebo budou předpokládat, že tvoje věrnost a oddanost utrpěla natolik, že pro jejich účely jsi nadále nepoužitelná. Něco takového.“

„Jak můžeš o takových věcech žertovat?“

„Já nežertuji,“ opravil ji Neruda. „Pouze ti objasňuji situaci, abys ji snadněji zvládla.“ Tváří mu probleskl úsměv.

„Takže nás sledují i teď?“

„Ne. Než jsme se včera setkali, zkontroloval jsem dobu průletu Nebeského oka⁸⁰. „Máme,“ podíval se zběžně na hodinky, „nějakých čtyřicet minut, ale raději bych dal přednost vypadnout odsud do půl hodiny.“

Samantha na něj vyjeveně hleděla.

„Tady není žádné soukromí, že?“

„Jsi dálnovidka,“ smál se Neruda. „Ze všech lidí zde bys to měla vědět nejlépe.“

„Dálnovidci se nikdy nepoužívají proti personálu ACIO.“ řekla Samantha.

„To je pravda, ale všechny ostatní technologie, které máme k dispozici se používají, obzvláště tehdy, když mají dotyčné osoby den po MRP schůzky v poušti.“

„Mluvil jsi už s Evansem, nebo s někým jiným?“ zeptala se.

„Ani jsem nemusel,“ odpověděl. „Mají algoritmy, které monitorují tělesné anomálie a každou neobvyklou aktivitu hlásí. A toto určitě je neobvyklá aktivita.“ Vztáhl ruce, jako kazatel ve společenství Svatého ducha.

Samantha se uvolnila a vydala ze sebe dlouhý vzdech.

„Dobrá, mám nápad, jak bychom se mohli dostat z této situace.“ Odmlčela se, jako před divadelním výstupem.

„Co kdybychom právě teď udělali dálnovideckou seanci do místa vytvoření jejich zbraně?“

Neruda mlčel a strnule hleděl na svoje ruce.

Samantha pokračovala, vykládajíc si jeho mlčení jako souhlas.

„Kdybychom byli schopni stanovit povahu jejich obranného systému, možná bychom mohli přesvědčit Fifteena o jejich spojení a ne nepřátelství.“

Neruda se podrbal na zátylku.

„Ještě jsem neměl svou kávu. Mohli bychom s tím počkat několik minut?“

„Pokud chceme vypadnout do půl hodiny, nemáme moc času!“ zvolala hlasitě.

Neruda stál a prohlížel okolní terén.

„Byl bych obviněn z nekázně. Řekl bych, že Fifteen by mě obvinil z nekázně prvního stupně. To by pouze zhoršilo naši situaci, nebo přinejmenším mou.“

„Vím, že je to riskantní, ale jak ho bez toho přesvědčíme, abych zůstala v projektu a ponechala si svou paměť?“

„Máš v tom něco k jídlu, nebo tam máš pouze svůj postroj pro Replay?“ řekl Neruda a ukázal na tmavě zelenou nákupní tašku ležící u Samantiných nohou.

„To víš, že mám,“ řekla.

„Mám chuť na cokoliv, co nepatří k Replay.“

Samantha otevřela tašku a vytáhla čajové pečivo koupené v obchodě, zatímco Neruda otevřel termosku a naléval kávu.

„Dva kousky, nebo jen jeden?“ zažertoval.

„Mluvíš o cukru, že?“

„Myslíš?“

„Velmi zábavné,“ řekla Samantha, „jeden kousek kávy a jeden cukru, děkuji.“

Neruda jí podal šálek a oba se usadili k rychlé snídani. Samantha volnou rukou ukázala k nebi.

„Jestliže o nás Evans ví, proč se potřebujeme chránit před EITS?“

„To „E“ znamená víc než pouhé Oko⁸¹,“ vysvětloval Neruda.

„Myslíš tím, že by mohli slyšet náš rozhovor i když je ta věc tak vysoko?“

„Když v roce 1975 vypustili EITS, nebyla k dispozici technologie k přenosu zvuku... ta byla přidána až v roce 1991.“

„Mohou tedy slyšet náš rozhovor?“ opakovala tiše.

„Mohou,“ řekl.

„Jak?“

„Pamatuješ, když jsi začínala, byl ti vsazen bezpečnostní implantát.“

„Ano, ale myslela jsem, že je to pro účely sledování...“

„To je jeho hlavní účel, ale má schopnost přenášet pomocí EITS taky zvuk. Je to jedna z našich nejdokonalejších technologií. A pokud nebudeme opatrní, bude za půl hodiny použita proti nám.“

„Ale ta věc na mém krku...“

„Přenáší zvukovou rezonanci, která se pak zesílí počítačem a je tak možné poslouchat i šeptání.“

„Kdybych tak ovládala posunkovou řeč,“ bědovala Samantha jedním dechem. „Myslím, že nám o tom neřekli úmyslně.“

„Správně.“

„Takže, co si myslíš o mém návrhu?“ zeptala se.

„Je příliš nebezpečné neposlechnout přímý Fifteenův příkaz. Ale znám jiný způsob.“

„Jaký?“

„Naším cílem je Fifteenovi představit fakta. Odhalí jakýkoliv podvod, takže není jiné možnosti, než říct cokoliv, ale plnou a skutečnou pravdu. Faktem je, že měla velký průsak paměti v době do dvaceti čtyř hodin po MRP. Procedura zřejmě nebyla úspěšná. Vzpomínky byly příliš silné.“

Samantha přikyvovala, zatímco se Neruda odmlčel a zakusoval se do pečiva.

„Problém je,“ pokračoval, „že jsi jediná, která jsi viděla a rozmlouvala s těmi bytostmi. Byla jsi jediná, kdo vedl průzkumný tým do časové schránky. Jsi nějak napojena na jejich frekvenci.“

„Dobrá, tedy navrhuješ, abych se reprezentovala jako spojka na Centrální rasu?“

„Něco takového,“ odpověděl. „Nevíme, jestli se ještě nějaký jiný dálnovidec dovede kontaktovat s touto civilizací. Dosud jsi byla jedinou kontaktní osobou. Snad se nám podaří přesvědčit Fifteena, že pokud se nám nepovede najít jiného dálnovidece, tvoje paměť by neměla být podrobena radikální MRP. To by nám umožnilo získat čas a poskytnout důvod pro tvé zpětné zařazení do projektu.“

„Říkáš, že Fifteen by mohl potřebovat možnost kontaktu s Centrální rasou, třeba aby byl do budoucna schopen vypátrat jisté věci?“

„Správně,“ odpověděl. „Když jsme poprvé od Cortea slyšeli o Centrální rase, Branson provedl několik pokusů, aby zjistil, jestli je kontakt s nimi možný, ale nic nefungovalo.“

„Dej mi nějaký příklad, co by mohl do budoucna chtít zjišťovat.“

„Máme dobré důvody předpokládat, že sedm časových schrán je mezi sebou nějak propojeno. Také víme, že existovalo pouze jediné naváděcí zařízení, které se ale samo zničilo, takže my teď vskutku nevíme, jak najít lokality s dalšími časovými schránami. Mohla bys nám pomoci určit postup, jak najít dalších šest schrán.“

„Myslíš, že mu to bude stačit?“ zeptala se Samantha.

„To nevím,“ řekl Neruda a vzal si poslední sušenku. „Ale je to alespoň čestný postup řešení našeho problému. Je to jediná možnost, o níž jsem schopen uvažovat.“

„Pak tedy dobrá. Kdy to provedeme?“

„Myslím, že bude nejlepší, když s ním promluví sám,“ odpověděl. „Pokud bys byla u toho, mohl by být skoupější na slovo. Potřebujeme, aby byl otevřený; možná, že by mohl najít lepší řešení.“

Samantha přikývla a začala uklízet zbytky.

„Než pojedeme, mám ještě něco,“ řekla. „Když jsi stejně chtěl Fifteenovi říct celou pravdu, proč jsi se chtěl vyhnout EITS?“

„Případá mi inteligentní řídit své možnosti. Fifteen a Evans to dokážou respektovat. Možná víc, než cokoliv jiného. Není třeba ukazovat své slabosti a chyby.“

„Budu si to pamatovat,“ řekla Samantha.

Oba dva rychle zabalili své věci a kráčeli k autům. Samantha nemohla přestat přemýšlet o vycházejícím EITS. Téměř cítila jeho slidivé oči a uši. Počkala, až Neruda odjel a několikrát zařvala z plných plic:

„Strčte si své EITS někam...!“

Okamžitě se jí udělalo lépe.

* * *

„Dobré ráno, Jamissone,“ řekl Fifteen. „Hledáš mne?“

Neruda právě krácel do Fifteenovy kanceláře, když do něj málem vrazil v zatáčce chodby.

„Mohl byste mi věnovat pár minut? Je to důležité.“

Fifteen pokynul ke dveřím své rezidence.

„Ovšem. Jdi napřed, přijdu za chvíli.“

Neruda se usadil u konferenčního stolu naproti Fifteenova stolu. Tato kancelář ho činila zranitelným. Byla velká a Neruda cítil, že se zde nemá kam schovat, zvláště, když nesl špatné zprávy.

Vyrušil jej zvuk zavíraných dveří. Neruda se otočil a uviděl Fifteena, Li-Ching a Evanse. Všichni si k němu přisedli.

„Víme o tvé schůzce se Samanthou,“ řekl Fifteen. „Chtěli bychom od tebe slyšet zprávu. Přizval jsem Li-Ching a Evanse, abych jim to nemusel opakovat. Souhlasíš?“

Neruda přikývl, i když by dal přednost schůzce s Fifteenem samotným. Začínal cítit, že jeho aktivita by mohla být pojímána jako daleko závažnější porušení bezpečnosti a předpisů, než si původně myslel.

„Jak víš,“ začal Evans, „víme o vaší včerejší i dnešní aktivitě. Dobře víš, že taková činnost je proti předpisům a...“

„Ale, ale,“ přerušil ho Fifteen. „To nebude zapotřebí. Jsem si jist, že Jamisson má pro svůj postup znamenité pohnutky.“

Fifteen položil své ruce dlaněmi na stůl a odmlčel se. „Jsem si jist, že je to pouze nedorozumění. Jamissone, máš slovo. Budeme pouze poslouchat a ptát se.“

Neruda prohlédl své kolegy zkoumavým pohledem a snažil se neprozradit svou nervozitu.

„Chtěl jsem vám říct, co se přesně stalo,“ promluvil a hleděl přímo na Evanse. „Samantha měla paměťový průsak. Nebyla schopna potlačit vzpomínky na dálnovidecké seance.“

„Co bylo příčinou?“ zeptala se Li-Ching.

„Uspořádávala své materiály k projektu a našla poznámku - psanou vlastním rukopisem - ohledně Centrální rasy a sedmi časových schrán.“

Fifteen vytáhl z pod stolu konzolu a zmáčkl na ní tlačítko.

„Potřebuji sehnat Bransona tak rychle, jak je to možné.“

„Ano, pane,“ ozval se hlas jeho asistenta.

Fifteen se otočil k Nerudovi a v jeho očích se zračila současně vážnost a sympatie.

„A co Samantha chtěla od tebe?“

„Chtěla vědět, jestli byla podrobena MRP,“ odpověděl. „A také chtěla vědět, kdo to je Centrální rasa.“

„A tys jí to řekl?“ vyšetřoval dále Fifteen.

„Ano.“

„Proč?“ zeptal se Evans.

„Protože je nejlepší dálnovídkou, kterou máme k dispozici. Měl jsem dvě možnosti. Buď jí lhát a tak se jí odcizit, anebo říkat pravdu a zajistit si tak její důvěru. Rozhodl jsem se pro druhou možnost.“

„Co chce?“ ptal se Fifteen.

„Chtěla by zůstat v projektu. Cítí, že by nám její schopnosti mohly později prokázat cenné služby.“

„A co myslíš ty?“ zeptal se Fifteen.

Bylo to poprvé toho rána, kdy se Neruda setkal očima s Fifteenem.

„Nevíme, jestli některý z našich dálnovídců s SL-12 a vyšší dokáže kontaktovat Centrální rasu a provést dálnovidecký průzkum, což by se pro projekt mohlo později ukázat životně důležité. Jsem přesvědčen, že Samantha má na tuto civilizaci zvláštní napojení.“

Evans se zavrtěl.

„Můžeš uvést příklad, proč bychom měli potřebovat kontakt či sledování Centrální rasy?“

„Ne, Jamisson má pravdu,“ vložil se Fifteen. „Nevíme, jestli se ještě někdo dokáže úspěšně kontaktovat. Když nám Corteum řeklo o jejich existenci, zkoušeli jsme to, ale bez úspěchu.“

„Ale to bylo předtím, než jsme měli jakýkoliv fyzický kontakt,“ řekla Li-Ching. „Samantha má k dispozici artefakty a časovou schránku. To není dobré přirovnání.“

„Ale je,“ řekl Neruda. „Ona má tu výhodu a její výhoda může být někdy v budoucnu použita v náš prospěch.“

Vyrušilo je zaklepání na dveře. Ve dveřích se objevil mírně udýchaný Branson.

„Volali jste mne?“ zeptal se.

„Ano, přidej se k nám,“ řekl Fifteen. „Samanthina MRP selhala.“

„Jakým způsobem?“ zeptal se Branson a usadil se ke stolu vedle Nerudy.

„Úplně,“ odpověděl Fifteen.

„K čertu,“ vyrazil ze sebe Branson. „Ani mne to příliš neudivuje.“

„Předpokládejme, že její vzpomínky nemohly být pomocí MRP potlačeny... a že byly tak silné, jak Jamisson předpokládá,“ řekl Fifteen. „Máme dvě možnosti. Můžeme provést důkladnou MRP a odstranit tak zkušenost projektu, anebo si můžeme její služby pro projekt ponechat a izolovat ji co nejlépe od citlivých informací.“

Fifteen vrhl na Nerudu pohled koutkem oka.

„Jaké další tajné informace jsi jí poskytl - kromě těch o Centrální rase a sedmi časových schrán?“

Neruda by řekl, že Fifteen začínal něco tušit. Jakmile zacítil, jak se Fifteenova síla intuice dobývá do jeho mysli, hlas se mu poněkud přiškrtil.

„Něco kolem EITS... Já... vysvětlil jsem jí, proč jsme museli ukončit její kontakt s Centrální rasou...“

„Řekl jsi jí o BST?“ řekl Fifteen poplašeně.

„Ne, o BST jsem jí nic nevysvětloval, pouze že máme obrannou zbraň... nic víc o jejích účincích,“ odpověděl Neruda na svou obranu.

Evans se dál nemohl udržet.

„Takže, teď ví o EITS a BST? Nevíme, jak s touto informací naloží. Je ještě příliš nezkušená. Nedokáže si představit, jaká protihodnota by mohla vyvážit z toho vyplývající rizika.“

„Je nejlepší dálnovídkou, jakou jsme kdy měli,“ řekl Branson.

„Vůbec nejlepší. Jamisson ji nemohl vodit za nos o nic víc, než nás. Alespoň se snažil v jejích očích zůstat důvěryhodný, co by se mohlo ukázat pro nás mnohem cennější, než cokoli jiného, alespoň při jednání se Samanthou.“

Na několik okamžiků zavládlo ticho. Neruda sklopil zrak na stůl a přál si, aby již bylo po všem, i když věděl, že to může být teprve začátek.

Li-Ching si pohrávala s knoflíkem na své blůze.

„Proč bychom ji nemohli stáhnout z projektu a podrobit důkladné MRP?“

„Myslím, že Jamisson předpokládá, že ji potřebujeme,“ odpověděl Fifteen. „Potřebujeme její schopnosti, abychom urychleně pochopili všech sedm časových schrán a způsob, jakým spolu souvisí... pokud spolu skutečně souvisí.“

Evans se otočil k Bransonovi.

„Myslíš, že bychom se nekontaktovali s Centrální rasou za pomoci některého z našich dálnovídců s bezpečnostní úrovní dvanáct?“

„Při našich posledních prostupech před jedenácti lety jsme neměli úspěch, ale tehdy jsme neměli žádný artefakt, či jiné materiály pro navázání spojení. Možná bychom teď byli úspěšnější.“

„Navrhují jedině,“ vložil se do toho Neruda, „ponechat Samanthu v projektu do doby, než zjistíme, jestli její schopnosti kontaktu a komunikace s tvůrci časových schrán jsou skutečně unikátní.“

„Myslíš si, že tvůrci těchto schrán nepatří k Centrální rase?“ zeptal se Fifteen.

„To ne,“ odpověděl Neruda. „Ale my opravdu nevíme, jakou skupinu uvnitř Centrální rasy představují. Pouze si myslím, že bychom si měli ponechat její schopnosti a znalosti dokud nebudeme mít odpovídající průzkumnou strategii a k tomu vhodné dálnovídce.“

Fifteen si povzdychl a otočil se k Bransonovi.

„Její postup je naplánován na dalších sedm let. Neměli bychom udělat nic, co by ohrozilo její vůdčí vlohy. Chtěli bychom ji za ředitele. Jaká jsou tvá doporučení vzhledem k této situaci?“

„Je součástí projektu s plným přístupem ke všem údajům týkajícím se pouze Ancient Arrow a to do bezpečnostní úrovně dvanáct. Jinak zůstává na SL-7.“

„Evansi?“ zeptal se Fifteen.

„Myslím, že rizika, vzhledem k jejímu přetrvávání v projektu, jsou příliš vysoká,“ odpověděl Evans. „Jakýkoli další kontakt s Centrální rasou, nebo její jakoukoli interní frakcí, by mohlo podrobit naše projekty, zvláště BST, nežádoucímu zkoumání. Navrhují radikální MRP a použití Theca-5 následně po dobu snad tří měsíců. Považuji to za nejlepší řešení této situace.“

Fifteen se otočil k Li-Ching.

„A ty?“

„V zásadě souhlasím s Evansem,“ odpověděla. „Rizika se zdají být větší, než výhody. Nicméně, vidím také možnou výhodu v existenci dálnovidecké průzkumné strategie, která by nám poskytla možnosti prozkoumat tvůrce těchto časových schrán... kdoví, jak se nám to bude hodit v budoucnu.“

Fifteen se zaklonil na židli, roztáhl prsty a složil ruce konečky prstů k sobě.

„Především víme, že Centrální rasa, nebo nějaká její podskupina, vytvořila časové schrány, kterých by mělo být sedm. Tyto bytosti mohou zkoumat Samanthu. Znamená to, že jsou schopni se dostat do celé její paměťové struktury. Jestliže tedy ví o BST, mohli by zjistit naše plány ohledně této zbraně. Jestliže bychom chtěli mít v projektu pouze personál s SL-12, nemohl by být proveden žádný dálnovidný průzkum. Jestliže ale ponecháme Samanthu na jejím dosavadním místě, mohli by zkoumat pouze informace do sedmé úrovně zabezpečení. Zdá se to přijatelným rizikem potud, dokud neví nic o BST.“

Otočil se na Nerudu se spalujícím pohledem.

„Ptám se tě ještě jednou, Jamissone. Kolik toho ví o BST?“

„Vím, že máme obrannou zbraň, která by se Centrální rase nemusela líbit. Vím, že ACIO - na nejvyšší úrovni - pracuje na ochraně Země před invazí mimozemšťanů v roce 2011... A ví, že naše zbraň má spojitost s cestováním v čase.“

„Nic více?“ ptal se Fifteen.

Neruda potřásl hlavou a hleděl na své ruce, složené v klíně.

Fifteen se zhluboka nadechl a pak vydechl.

„Vím toho příliš, než aby zůstala naší dálnovidkou. Všichni naši dálnovidci v SL-12 mají stejný problém - vědí toho příliš moc. Ty bytosti mohou zkoumat kteréhokoliv našeho dálnovidce a takto se mohou snadno dozvědět o našich plánech s BST. Další kontakty s představiteli této civilizace jsou příliš nebezpečné. V této věci plně souhlasím s Evansem.“

Odmlčel se na dobu, kterou je potřeba ke změně pozice na židli. Pořád ho trápila záda, i přes akupunkturní terapii předepisovanou Li-Ching.

„Nicméně myslím, že pokud bychom na Samantě aplikovali radikální MRP, riskovali bychom její duševní zdraví a snad i Bransonův plán postupu. Jestli chce Samantha zůstat v projektu, vyhovím její žádosti, avšak pod jednou podmínkou. Musí se zdržet jakýchkoliv dálnovideckých seancí s Centrální rasou.“ Fifteen se otočil k Nerudovi. „Souhlasíš?“

„Jaká bude její pracovní náplň, jestliže nemůže provádět seance?“ zeptal se Neruda současně se souhlasným přikývnutím.

„Jakoukoliv si bude přát, ale nesmí kontaktovat Centrální rasu... Jinak mi je to jedno.“ Fifteen se podíval na Bransona. „Uděláme to tak, jak jsi řekl. Bude mít přístup k Ancient Arrow v bezpečnostní úrovni dvanáct a ke všemu ostatnímu v úrovni sedm.“

„Dobrá,“ odpověděl Branson. „S účinností?“

„Od teď,“ řekl Fifteen. „Evansi, souhlasíš s tím? Chci, abys to taky podpořil.“

„Máte to mít,“ odpověděl Evans, „ale raději bych ji viděl pod Theca-5 alespoň pár týdnů, jestli proti tomu nic nemáte.“

„Souhlasím,“ řekl Fifteen. „Ještě něco?“

Zavládl dlouhé mlčení a tak Fifteen ukončil poradu.

„Jamissone, mohl bys ještě na chvíli zůstat?“

Neruda přikývl a čekal, dokud ostatní neopustí kancelář. Pak se Fifteen posadil se slavnostním výrazem.

„Myslíš, že jsi udělal dobře, že ses byl k Samantě otevřený, že?“

„Nevím, co si mám myslet,“ odpověděl Neruda. „Cítím se, jako bych udělal dobrou věc...“

„Ostatní jsou si jisti, že ne,“ prohlásil Fifteen nakonec. Tato slova způsobila další rozpad jeho vnitřního klidu, ačkoli to navenek nedal znát.

„Proč?“ Otázka z něj vypadla dříve, než ji byl schopen cenzurovat myslí. Fifteen pokrčil rameny.

„Vždyť víš. Teď to již víš. Jenom jsem tě chtěl ujistit, že já to vím také. A jestliže si někdy něco takového, jako v tomto případě, dovolíš vůči jiným podřízeným, s největší

pravděpodobností budeš zakrátko bez podřízených. Vyjádřil jsem se dost jasně, Jamissone?“

„Velmi jasně, pane.“

„Dobrá.“

„Mám ještě jeden dotaz, i když... jestli... jestli bych směl...“ ozval se Neruda.

„Ven s tím,“ vyzval ho Fifteen.

„Jestliže bychom se při dekódování optického disku dostali do slepé uličky, nebo pokud i jiné artefakty budou odolávat našemu zkoumání, nebudou naší jedinou nadějí dálnovidci? A jestliže je to pravda, není Samantha naší nejlepší sázkou?“

Fifteenova tvář nakynula výmluvným úsměvem.

„To je jediný důvod, proč jsi nebyl z projektu odstraněn. Je to stříbrná záchranná šňůra ve tvém selhání. Uvidíme, jestli se tvé aktivity vyplatí v budoucnu, ale v přítomnosti jednoznačně ne.“ Fifteen se postavil a shlédl na Nerudu z výšky.

„Prozatím je to všechno.“ Bez dalšího komentáře otevřel dveře své kanceláře a vyšel ven. Neruda se pomalu zvedal ze židle. Cítil se promrzlý až na kost a věděl, že mnoho nechybělo k jeho vyloučení z ACIO. Cítil se, jak zrádce svého otce, svého hrdiny a rádce a své budoucnosti.

* * *

Neruda vešel do své kanceláře a našel Samanthu, jak na něj čeká v křesle. Ve tváři se jí zračila směsice obav a naděje.

„Jak to dopadlo?“ zeptala se.

„Zůstáváš v projektu,“ usmál se, „ale pod podmínkou, že se s Centrální rasou nebudou provádět žádné kontakty.“

„To nařídil Fifteen?“

„Ano.“

„Co ještě?“ vyptávala se dál.

„Promluv si s Bransonem,“ odpověděl. „Nevím, co ti mám ještě k tomu říct.“

„Měl jsi problémy, že?“

„Ano.“

„Omlouvám se, že jsem tě do toho zatáhla,“ řekla. „Mohla bych to nějak napravit?“

Neruda se usadil za stůl, rozsvítil lampu, opřel se do křesla a pak se podíval na Samanthu. Měla oblečené bílé bavlněné kalhoty a bleděmodrou blůzu. Rudé vlasy měla vzadu stažené do copu.

„Jenom si promluv s Bransonem a drž se dál od Centrální rasy,“ odpověděl Neruda. „To je všechno. Můžeš to udělat, nebo ne?“

„Ano, ale jak to přijmou ostatní?“

„O ně se nestarej,“ odpověděl Neruda. „Fifteenovy příkazy - i když mnohdy nepochopitelné - se vždy respektují.“

„Budou mne nenávidět kvůli tomu, že zůstávám v projektu?“

„Ne, Ovšemže ne,“ odpověděl Neruda. „Jsi dálnovidkou... specialistou. Každý v projektu ví, že máš zvláštní napojení na tvůrce časových schrán, tak se tím netrap.“

„Dobrá,“ řekla tiše. „Ale jak víme s jistotou, že Centrální rasa vytvořila časové schrány?“

Neruda se cítil, jakoby se jeho mysl přepnula na nějakou vnitřní frekvenci. Cítil neviditelný příboj, který ho jakoby táhl dál a dál z bezpečí břehu.

„Prosím, věř mi a promluv si s Bransonem.“

Vytrhl ze svého zápisníku jeden list a začal psát.

„V průběhu následujících dvou týdnů jsi pod dohledem Theca-5. Nemohu s tebou o tom mluvit - v kanceláři jsou štěnice - poslouchají nás. Omlouvám se.“

Podal list Samantě. Proletěla ho pohledem. Poznala vážnost své situace a tváří jí probleskl neklid.

„Tedy dobrá,“ řekla. „Promluví s Bransonem. Děkuji za veškerou tvou pomoc.“

„Není zač.“

Postavila se.

„Potřebuji s tebou mluvit,“ tiše otvírala pusku na Nerudu.

Neruda potřásl hlavou.

„Nashledanou, Samantha.“

„Ještě jednou díky,“ řekla.

Z kanceláře odešla zklamána svou náhlou ztrátou svobody, ale spokojena, že zůstává v projektu a že jí zůstává její původní paměť.

* * *

Probudilo ho zabušení na dveře. Neruda se podíval na hodiny vedle postele, nebyl si jist, jestli se mu to pouze nezdálo. Byla jedna hodina po půlnoci a budík ho ujistil, že skutečně bdí. Nastražil intuici a snažil se zachytit, kdo to může být.

Rychle si navlékl župan a šoural se ze schodů k hlavním dveřím. Za nimi viděl stín čekající postavy.

„Samantho, slyším tě,“ hulákal. „Počkej chvíli, než vypnu alarm.“

Pak zmáčkl několik tlačítek a otevřel dveře. Objevila se pološílená Samanthina tvář. Oči měla červené od pláče.

„Co se stalo?“ zeptal se a pokynul jí, aby vstoupila.

Vypadala, jakoby se úplně zhroutila, hodila se mu kolem krku a začala plakat. Neruda stál a ze všech sil se ji snažil uklidnit, zatímco koutkem oka prohlížel venkovní okolí, jestli nemají nežádoucí diváky. Zdálo se, že je kolem klid a bezpečí, takže zůstal u vchodu a snažil se utišit její neovladatelné vzlykání.

„Řekni mi, co se děje. Prosím.“

„Omlouvám se... omlouvám se, že jsem k tobě tak vrazila,“ řekla a pustila ho. Neruda odkráčel ke křeslu v obývacím pokoji.

„Mohu se na chvíli posadit?“

„Ovšem,“ řekl. „Dáš si něco?“

„Snad kapesník... nebo raději dva.“

„Jistě, okamžik.“

Neruda odešel do kuchyně, vzal z krabice pár kapesníků a natočil pohár vody. Když se vrátil do pokoje, Samantha seděla na křesle, strnule hleděla na strop a po tvářích jí stékaly slzy.

„Co se děje?“ zeptal se Neruda, podal jí kapesníky a položil před ní na konferenční stůl sklenici.

„Díky,“ řekla a vysmrkala se. „Dnes v noci jsem měla návštěvníka.“

„Koho?“ zeptal se Neruda a otřepal se, jako po kofeinové dávce.

„Než ti to řeknu, nemáš tady... štenice, tedy, můžeme mluvit?“

„Ano, můžeme mluvit. Oni již vědí, že jsi zde.“

„Může nás EITS snímat i u tebe doma?“

„Může snímat tebe, mne ne.“

„Říkáš, že mám jiný implantát, než ty?“

„Ten můj mi byl vsazen před devatenácti lety, tehdy taková technologie nebyla k dispozici.“

„Opět jsem problémem já.“ Vypadala zcela sklíčeně.

„Takže mohou slyšet pouze to, co mluvím já?“

Přikývl.

„Jestli nemáš nic proti, než začneš vyprávět, dovol, abych se převlékl a udělal kafe. Souhlasíš?“

„Ano, to by bylo dobré. Zatím se dám trochu dohromady.“

Neruda postavil na kávu, převlékl se do džinsů a bílého svetru a nasadil si své Rolexky. Pak se opláchl studenou vodou a učesal se. O pět minut již přinášel kávu.

„V podstatě je to káva bez kofeinu, nemusíš se obávat,“ řekl a podával Samantě šálek.

„V podstatě bez kofeinu? Myslíš tím normální kávu, že?“ nutila se k úsměvu.

„Chtěla jsi mi vyprávět o svých hostech...“ poznamenal, ignorujíc její poznámku a sedl si naproti ní.

„Je to v pořádku? Jsi si jist?“ zeptala se.

„Znám oblety EITS, je to v pořádku... alespoň příštích deset minut.“

„Ale řekl jsi, že vědí, že jsem tady, jak to mohou vědět, když nad námi není EITS?“

„ACIO má v systému EITS k dispozici dvacet osm družic, ale pouze devět z nich obsahuje inovovanou technologii pro rezonanční vysílání. Nejbližší z těch devíti satelitů je kolem deseti minut od bodu navázání spojení.“

„Co? Chci tím říci jak... jak to víš tak jistě?“

„Mám fotografickou paměť, nevzpomínáš?“ vysvětloval Neruda.

„To musí být hezké,“ zasmála se nervózně.

„Řekni mi, co se stalo, Samantha.“

Napila se kávy a dlouze povzddechla.

„Dnes kolem deváté večer jsem byla v ložnici... celý den jsem byla v takovém napětí, chtěla jsem si udělat nějakou meditaci.“

Přivřela oči, jakoby něco viděla na své vnitřní obrazovce.

„Jen co jsem začala a snažila jsem uvolňovat napětí v těle, najednou mým tělem proniklo světlo... zelené a žluté světlo. Vypadalo to, jako když slunce zachází za mračno, kdy tebou prochází a ty cítíš ten rozdíl, ale víš, že původce stínu je daleko.“

Neruda přikývl.

„Viděla jsi to, nebo pouze cítila uvnitř?“

„Vlastně jsem to viděla i cítila. To světlo bylo důvěrně známé, ale také jsem věděla, že přichází z velké dálky. Sledovala jsem, jak působí na mou mysl. Bylo to velmi jemné a mírné.“

Samantha postavila šálek a skrčila nohy pod sebe. Obličej měla poněkud zčervenálý a oteklý.

„A pak to světlo nějak uchopilo mou mysl a začalo mne opětovně napojovat... na mou paměť.“

„Jakým způsobem?“ zeptal se Neruda a předklonil se.

„To světlo bylo jako trubka... či brána. Působilo jakoby magneticky a měla jsem dojem, že buď jdu k němu, anebo ona přichází ke mně...to přesně nevím...“

„Ona?“ zeptal se netrpělivě Neruda.

„Byla to bytost,“ odpověděla. „Inteligentní...“

„Měla tvar?“ zeptal se Neruda.

„To ani ne, ale cítila jsem její přítomnost a docela mne vylekala.“

„Proč?“

„Nevím, já... meditovala jsem mnohokrát již předtím a cítila... či viděla světla, ale ještě jsem nikdy neviděla inteligentní světlo.“

„Jak inteligentní?“

„Obnovilo mé vzpomínky na dálnovidecké seance s Centrální rasou.“ Samantha nechala ta slova chvíli viset ve vzduchu a usrkla si ze šálku. „Všechny mé zážitky se mi zcela vybavily, znám je lépe, než před MRP.“

„Jak?“ zeptal se Neruda a věděl, že vypadá nevěřičně.

„Já nevím jak, ale stalo se to. Vybavuji si vše tak, jakoby se to stalo před chvílí. A ještě něco,“ řekla a náhle ztišila hlas.

„Aktivovaly se mi veškeré zážitky s nimi, včetně toho, kdy jsem snímala vnitřek první jeskyně a... a dříve, kdy jsem ztratila vědomí, když jsem se snažila komunikovat s naváděcím zařízením.“

„No a?“

„Vím více o plánech tvůrců časových schrán,“ řekla Samantha.

„Ale nevím, jestli bych to měla někomu říct.“

„Proč?“

„Protože Fifteen usiluje o mé vzpomínky, ne-li o můj život,“ řekla a v očích se jí objevily slzy. Utřela si koutky očí kapesníkem. „O tom nemám žádné pochybnosti.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože vím toho příliš a z nějakého důvodu do mne tvůrci schránky něco vložili a používají to, aby mne kontaktovali, nebo... aby mne aktivovali, abych provedla jisté věci.“

„Co?“

„Podívej,“ zašeptala, „řekl jsi, že máme deset minut, než nás vyhledá EITS. Jsem úplně vystrašená. Nevím, komu mám věřit... kromě tebe.“

„EITS dokáže snímat pouze tvůj hlas,“ řekl a pohlédl na hodinky. „Budu se tě ptát a ty budeš psát anebo jenom kývat ano-ne. Souhlasíš?“

„Víš, že doma nemáš další štěnici?“

„Jsem si jist.“

„Dobrá. Řeknu ti vše, ale pouze když mi slíbíš, že to zůstane mezi námi. Souhlasíš?“

„Ano,“ odpověděl.

Obývací byl prostorný, v jednom rohu stálo křídlo a za ním na zdi visel velký obraz. Opačnému konci místnosti dominoval velký krb. Neruda se postavil a začal se procházet obývacím tam a zpět a snažil se smysluplně poskládat své myšlenky.

Pak se zastavil a otočil se k Samantě.

„Takže, to světlo tebou proniklo a obnovilo tvoje vzpomínky ohledně časové schránky, seanci s Centrální rasou a naváděcím zařízením. Je to tak?“

Samantha přikývla a vysmrkala se.

„Bylo to, jako bys byla znovu napojena na vzdálený zdroj, takže se ti zdálo, že je to technologie nebo síla, zastupující tvůrce časové schránky?“

Samanthina tvář na chvíli znehybněla, opakujíc si v mysli Nerudovu otázku. Nakonec opět přikývla, ale začala hledat něco na psaní. Neruda jí podal pero a poznámkový blok. Rychle něco napsala a podala papír Nerudovi.

„To nebyla technologie ani síla; byla to inteligence a měla zvláštní úkol aktivovat mou paměť.“

Neruda přikývl.

„Tedy tato inteligence tě pouze opět napojila na tvé vzpomínky... ona... s tebou jinak nekomunikovala?“

Samantha se dívala na Nerudu a přikývla.

„Něméně,“ pokračoval, „tvé vzpomínky na naváděcí zařízení nejsou dotčeny a dávají ti větší přehled o plánech tvůrců schránky. Je to tak?“

Přikývla.

„Znáš účel časových schrán?“

Potřásla hlavou, napsala něco a podala to Nerudovi. Vzal papír a četl ho hlasitě při chůzi.

„Nejsem si jista, ale není to zbraň. Spíše to má co do činění s pozvednutím vědomí planety.“

Otočil se a podíval se přímo na Samanthu.

„Víš, jakým způsobem?“

Začala psát.

„Nevím to přesně, ale těch sedm časových schrán nějakým způsobem sjednocuje formu a technologii, které pak pozvedávají molekulární vibraci planety a všech lidí na ní. Tato technologie upravuje strukturu DNK a to ne pouze lidskou, ale všeho živého na planetě. To vše bylo navrženo za účelem, abychom byli nezjistitelní mimozemskou civilizací, která se nás chystá napadnout - myslím tím celou planetu!“

Neruda při čtení nepatrně pohyboval rty.

„Toto světlo, čili inteligence, jak ho nazýváš, pochází od Tvůrců časové schránky?“

Samantha přikývla.

„A ty ses to dozvěděla proto, že ono aktivovalo tvé vzpomínky. Nebo je nějaký jiný důvod?“

Opěk přikývla a začala něco psát.

„Předpokládám, že se to do mne implantovalo tehdy, když jsem vstoupila do kontaktu s naváděcím zařízením, ale cítila jsem, jako by to přicházelo z nepředstavitelné dálky. Byl to pocit něčeho starobylého a věčného. Byl to pocit Boha.“

Jakmile Neruda dočetl, přikývl.

„Víš, jak bychom mohli najít dalších šest časových schrán?“

Samantha přikývla, ale pak potřásla rukou, jako by něco ze vzduchu mazala. Pak bleskurychle napsala:

„Nevím, jak najít schránky, ale vím, že nejsme jediní, kdo je najde.“

Když si Neruda přečetl poznámku, jeho tvář vypadala bezradně.

„Chystá se ještě někdo udělat ten objev?“ zeptal se Neruda překvapeně.

„Ano,“ řekla a rukou si zakryla ústa jako by chtěla zadržet to slovo. Neruda jí naznačil, že její neuvážená poznámka nezpůsobí žádnou škodu.

„Ty víš kdo?“

Potřásla hlavou.

„Ale jsi si zcela jistá, že to nebude ACIO?“

Přikývla.

Neruda si povzdechl a posadil se na židli oproti Samantě.

„Říkáš mi,“ začal a prohrábl si rukou vlasy, „že víš určitě, že ACIO neobjeví dalších šest časových schrán, ale že to bude někdo jiný. Je to tak?“

Přikývla a její tvář jevila známky frustrace z toho, že nemůže mluvit. Opět začala psát.

„Tento objev byl pečlivě naplánován jako opakování objevu, který poprvé učinili indiáni z kmene Anasazi. Naše úloha je velice důležitá, ale je zde ještě někdo, kdo zjistí, jakým způsobem najít ostatní časové schránky. Naše úloha - myslím tím úlohu ACIO - je najít jiné lidi, kteří nám pomohou objevit dalších šest schrán.“

Neruda ztratil trpělivost, postavil se za ní a četl jí přes rameno. Když dokončila poslední slova, kráčel zpět ke své židli a zmateně se na ni posadil.

„Nikdy Fifteena nepřesvědčíme, aby umožnil tomuto objevu dostat se ven z ACIO,“ zanařikal Neruda. „Nedovolí, aby se NSA dozvěděla o tomto objevu cokoliv podstatného, nenechá o tom zveřejnit nic v žádném vědeckém časopise. Víš, kdo by mohl být tím objevitelem?“

Samantha pokrčila rameny.

„Víš, jestli to je osoba nebo organizace?“ zeptal se.

Potřásla hlavou a ústy naznačila: „nejsem si jistá.“

„Napiš vysvětlení, proč jsi přesvědčena, že dalších šest časových schrán objeví někdo nebo nějaká skupina mimo ACIO.“

Jakmile Neruda dopověděl, okamžitě začala psát. Nepřetržitě psala asi minutu a pak podala papír Nerudovi.

„Jedna z mých nejživějších vzpomínek se vztahuje k děvčeti - možná patnáct, či šestnáctiletému, které je schopno najít tyto schránky a aktivovat je pomocí prostředků, jimž nerozumím. Má to co do činění s její myslí. Něco, s čím se již narodila. Ona pochází z Centrální rasy. Je jednou z původních tvůrců z těchto schrán, ale teď žije v lidském těle. Její tvář neznám, ale ona je

jednou z těch, kdo zpřístupní tuto věc. Nemyslím, že by o své úloze již věděla. Musíme ji najít, tím jsem si jistá. Bez ní ty další schránky nikdy neobjevíme a bez těch schránek tato technologie nikdy nebude fungovat, jak bylo zamýšleno.“

Neruda četl a pak vzhledl k Samantě.

„Jak najdeme to děvče?“

Samantha pokrčila rameny.

„Máš nějaký nápad?“

Potřásla hlavou, napsala poznámku a podala Nerudovi.

„Je to vše naplánováno. Stane se to, až se informace o časové schráně dostanou ven. Když ono děvče uslyší o tomto objevu, přihlásí se samo.“

Ted' zase hlavou potřásl Neruda.

„Neexistuje způsob, jak by mohl tento objev vyjít na denní světlo. Šance, že by s tím Fifteen souhlasil, je nulová. To se nestane. Zde možnost, že by to děvče z tvých vzpomínek mělo vztah ještě k něčemu jinému?“

Samantha potřásla hlavou a zamračila se nad podezřením, že by se mohla mýlit.

„Vysvětlí mi opět zdroj tohoto vidění, či vzpomínek.“ požádal Neruda sedící v křesle a popíjející kávu.

Samantha začala okamžitě psát.

„Byla to vize, která byla zasazena do mé mysli naváděcím zařízením, když jsme navštívili první jeskyni. Viděla jsem toto děvče velice zřetelně a vypadalo zcela lidsky. Bylo mi řečeno, že její duše je velice stará a že ona je jedním z původních plánovačů časových schránek. Ona by mohla být tou, kdo aktivuje tento systém. Potřebovali, aby se jeden z jejich architektů vtělil do člověka za účelem aktivace tohoto systému. Měla to být vnitřní práce. Tak mi to bylo sděleno.“

Neruda hledal správná slova.

„Věříš, že tyto bytosti... tito tvůrci časových schránek... chtějí zveřejnit tento objev... udělat z něj veřejnou záležitost?“

Souhlasně přikývla.

„Ale nikde ve své paměti nevidíš, jak to zařídí, že?“

Samantha naznačila rty slovo „ne“ a pomalu potřásla hlavou.

„Máš nějaké ponětí o tom, k jak vzdálené budoucnosti se tvá vize vztahuje? Jestli jde o měsíce, roky, nebo desetiletí?“

Rychle něco naškrábala a podala to Nerudovi.

„Měla jsem pocit, že se jedná o jeden, možná dva roky, ale nejsem si jista.“

„Poslouchej, Samantho. Máme velké dilema. Musím to všechno oznámit Fifteenovi hned zítra. Nemám jinou možnost...“

Samantha vyskočila a utíkala na druhou stranu místnosti. Vůbec se nesnažila ukrýt svůj hněv. Pak se otočila a kráčela zpět k Nerudovi. Rty naznačila slova: „Slíbil jsi, že budeš mlčet!“

„Vím,“ řekl, „ale tehdy jsem si neuvědomoval závažnost celé situace. Lituji, Samantho, je mi to opravdu líto, ale nemám jinou možnost.“

Samantha se posadila, vzala si pero a papír a psala jako mučedník.

„Jestliže to řekneš Fifteenovi, nejenže mne vyloučí z projektu, možná mne vyhodí i z ACIO. Slíbil jsi, že to neprozradíš nikomu!“

„Samantho, v tomto případě nemohu mlčet,“ řekl. „Vystavuješ tím projekt, ba dokonce i ACIO velkému bezpečnostnímu

riziku. Buď věříš, že ten objev bude publikován a poskytnut vnějšímu světu, nebo tomu nevěříš. Neexistuje třetí možnost.“

Opět začala psát, pak se zastavila a pak to přeškrtnula. Zavřela oči a odevzdaně se zaklonila do opěradla židle. Bylo vidět, jak se jí obličej zmateně chvěje. Slzy jí splývaly z očí, ale přesto začala psát a kapesníkem si průběžně otírala tváře.

„Nechtěla jsem to říkat nikomu, než tobě. Znáám rizika, které na sebe беру, kdybych to sama pustila ven. Takovou odvahu nemám... Pouze ti říkám, že to všechno nezáleží na mně. Věřím že tvůrci sedmi časových schránek řídí všechny tyto události. Jsem pouze posel, nestřílej po mně! Potřebuji tvou pomoc, ochranu, radu. Cokoliv z toho mi můžeš poskytnout... pomoz mi, prosím!“

Podíval se na ni. Přesto, že byla rozrušena, její tvář nesla známky královského postoje a půvabu, který ho přitahoval. Miloval ji jako sestru. Bylo to něco zvláštního, co nemohl vysvětlit ani zapřít.

„Jestliže chceš, abych ti pomohl, nemůžeš po mně chtít, abych lhal ve tvůj prospěch. To nemohu udělat.“

Samantha potřásla hlavou na znamení souhlasu. Na tváři se jí objevil záblesk naděje.

„Jestliže řeknu Fifteenovi pravdu, naší jedinou nadějí je, že by byl přesvědčen o tom, že my dva nebudeme ti, kdo zveřejní ten objev. Jediný způsob, jak ho o tom přesvědčíme je, že nejdříve o tom budeme přesvědčeni my sami. Jak jsi na tom ty?“

Samantha na pár okamihů znehybněla. Chvilí koukala na papír, jakoby si nebyla jista, co má napsat. Pak začala:

„Jsem přesvědčena, že někdo ten objev zveřejní a jsem přesvědčena, že to nebudu já. To je všechno, co ti k tomu mohu říct.“

„Kdo? Kdo to tedy zveřejní?“ Zeptal se vážným hlasem Neruda. „Nebude to McGavin. Určitě ne Fifteen. Musel by to být nějaký blázen. Nikdo jiný. A jestliže si to necháme pro sebe, musela bys to být ty... nebo já. A... a právě jsi řekla, že bys to neměla být ty. Takže zůstávám pouze já...“

Samantha na něho zamávala, jakoby ho chtěla zastavit. Opět začala psát, pořád rychleji a rychleji.

„Mám velice silný pocit, že tento objev je neobyčejně důležitý pro celou planetu, i když nemohu zdůvodnit, proč. Musí se to dostat ven. Jestliže se tak nestane, nebudeme připraveni na invazi mimozemšťanů v roce 2011. A co když ACIO z nějakého důvodu nebude moct včas dokončit svou obrannou zbraň? Pak by toto mohla být naše jediná naděje. Já jsem ten posel, který přináší toto poselství. Musíš mi v tom pomoci. Sama nedokáže změnit Fifteenův názor.“

Neruda si přečetl poznámku dvakrát, aby oddálil nutnost odpovědi. Viděl pouze jedinou cestu a ta ho děsila. Necítil se schopen bojovat proti sehranému týmu Labyrinth Group. Musí utéct. Není jiné cesty.

„Když tohleto řeknu Fifteenovi, pomyslí si, že jsem blázen, když obhajuji veřejné odhalení tohoto objevu pouze na základě tvé vize, bez ohledu na to, že si tě cení jako dálnovidku. Jediná pomoc, kterou ti mohu nabídnout je, že objasním Fifteenovi tvůj zážitek a důvod tvé noční návštěvy a odehrají celou tu věc. To nám poskytne trochu času k dekódování nějakého materiálu z optického disku. Možná objevíme něco, co by podpořilo věrohodnost tvé vize.“

Než Neruda skončil, Samantha začala psát. Pak mu překvapivě prudce hodila svou poznámku. Pak se postavila a zašeptala „sbohem“ a kráčela ke dveřím dřív, než mohl Neruda zareagovat. Četl její poznámku a jeho tělo se chvělo akordem obav.

„Takže budu vypadat jako idiot. Zachováš si svou spolehlivost na úkor té mé. Děkuji za všechno, doufala jsem v něco víc.“

Na nohy ho postavil kvílivý zvuk pneumatik jejího auta. Sledoval, jak odjíždí a na jeho srdce dopadla deprese, jakou nepocítil již dlouho. Jeho rozhodnutí ho neuspokojovalo. Věděl, že by měl ráno promluvit s Fifteenem a potřeboval důkladně promyslet, kolik toho řekne.

Posbíral ze stolu šálky a vyhodil kapesníky, které Samantha pečlivě uložila na talířek. Pořád na něj dopadala její beznaděj a strach. Cítil se v pasti stejně jako ona, možná ještě víc, protože on byl jediným, kdo mohl zveřejnit projekt Ancient Arrow. A někde hluboko v jeho srdci, pod vším tím nepokojem cítil, že toto je jeho cesta a že jeho život se neodvolatelně změnil.

Zmáčkl na telefonu knoflík „volání“ a uslyšel nosný signál odposlechu, který mu prozradil, že na něj opět nasadili Theca-5. Nenáviděl schopnosti, které mu předváděl Evans a jeho technologie. Pak si prohlédl elektronickou poštu. Měl zprávu od Davida o zásadním průlomu, který se jim povedl ve výzkumu optického disku. Četl Davidovy poznámky znovu a znovu a do jeho duše pomalu pronikal paprsek světla.

„Našli jsme přístupový bod sestávající z maximálně dvaceti tří znaků v něčem, co vypadá jako padesáti dvou znaková abeceda. Je to interaktivní heslo. Jsme na dobré cestě.“

Neruda se nemohl soustředit na tento objev, i když cítil určitou úlevu z toho, že byl udělán alespoň malý pokrok. Byl schopen myslet pouze na Samanthu a na to, jakým způsobem její informace podá Fifteenovi. Věděl, že Samantha je teď jeho největším nepřítelem a že bude všeho schopna. Cítil, že on téměř také.

Kapitola osmá

Svrchovaná jednotá⁸²

„Prvotní zdroj není projevením⁸³, ale spíše vědomím, které obývá všechny čas, prostor, energii a hmotu; a stejně tak všechno, co není časem, prostorem, hmotou, ani energií. Je to pouze vědomí, které sjednocuje všechny stavy bytí do jednoho, jediného Bytí. Toto Bytí je Prvotním zdrojem. Je to rostoucí, rozpínající se a nevysvětlitelné vědomí, které sestavuje kolektivní zkušenost všech stavů bytí do souvislého plánu tvorby; expanze a kolonizace do sféry tvoření a zahrnutí tvoření do Zdrojové reality - příbytku Prvotního zdroje. Toto Bytí je prostoupeno Všemohoucí jako součet zkušeností v čase a mimo-čas. Zašifrovalo sama sebe do všeho života jako vibrující síla, jenž je primárním kódem, který vás tvoří, jako každý nepatrný atom v kosmické pavučině⁸⁴.“

Výňatek z textu „Primární kód“, dekodováno z komnaty č. 9 Tvůrců křídel

Neruda hleděl do dlouhé chodby, která vedla k Fifteenově kanceláři. Byla prázdná a osvětlena tlumenými světly. Když uslyšel výtah sjíždějící ze sluneční místnosti, téměř se roztřásl hrůzou. Instinkt mu říkal, aby ustoupil za roh chodby a čekal. Z výťahu vystoupili Fifteen a Evans a Neruda se snažil vyrozumět o čem si povídají.

„Takže je ti to jasné?“ zeptal se Fifteen.

„Naprostě,“ odpověděl Evans.

„Dobrá, pak mne informuj o změnách. Za chvíli mám s Jamissonem schůzku, projednám to s ním sám. Ty dbej pouze o Samantha.“

Fifteen se vydal ke své kanceláři a pak se najednou zastavil.

„Ach a mimochodem, když doručíš tu zprávu, učiň tak s pochopením. Nasaď dlouhý obličej. Dobrá?“

„Chápu,“ odpověděl Evans.

„A ještě pamatuj,“ dodal Fifteen, „Chci, abys to projednal osobně.“

„Jenkins ví...“

„Ne, neví,“ přerušil ho Fifteen. „Nikdo neví, pouze ty a já a chci, aby to tak zůstalo. Jestliže budeš muset vzít Jenkinse na MRP, udělej to. Ale chci to všechno pod SL-14.“

„Jak si přeješ,“ řekl Evans.

Evans krácel chodbou k Nerudovi. Neruda se schoval v zasedací místnosti, aby ho nespátl. Z toho, co slyšel, nebyl dvakrát moudrý. Pravděpodobně již měli naplánováno, co provedou s ním a Samantha. Žaludek se mu začal zvedat, jako hejno motýlů ve větrné smršti.

Bylo pořád ještě brzy, kolem třetí hodiny ráno. Před hodinou poslal Fifteenovi email se značkou „důležité“. Ten okamžitě odpověděl a trval na schůzce v jeho kanceláři ve tři hodiny ráno. Pro Fifteen bylo typické, že spaní nebylo jeho prioritou. Vypovídalo to také o tom, jakou vážnost přikládá této situaci.

Neruda se pomalu a málem bolestně pohnul směrem ke kanceláři. Dveře byly pootevřené a kancelář jasně osvětlená. Neruda opatrně zaklepal.

„Dobré ráno, pane,“ Ani nezkoušel zakrýt únavu ve svém hlase.

„Pojď dál, Jamissone,“ řekl Fifteen a vzhlédl od počítače.

„Posaď se. Hned se ti budu věnovat.“

Neruda zkoumal Fifteenův hlas, aby zjistil jakou má náladu. Jediné, co slyšel, bylo zklamání a jeho intuice mu říkala, že to není úplně nejlepší. Posadil se před Fifteenův stůl do černého

koženého křesla. Jeho vyřezávané opěrky mu připomněly labutí šíji, stejně křehkou a ohebnou. Fifteen vypnul počítač. Tichý šum pevného disku ustal a místnost naplnilo ticho. Pak pohlédl na Nerudu, uchopil jeho pohled a z jeho rtů vypadly pouze dvě slova, ale s definitivní platností:

„Víme to.“

Neruda vypadal zmateně. Čelo se mu krabatilo jako hladina rybníka v prudkém poryvu větru.

„Víš, co tím myslím,“ řekl Fifteen, „tak nekoukej na mne tak nevinně.“

Neruda byl zticha, nebyl si jist, jak reagovat. Fifteen se opřel v křesle a čekal s trpělivostí rybáře.

„Myslíte Samantinu noční návštěvu?“ zeptal se Neruda.

Fifteen potřásl hlavou.

„Víme, co se stalo, když byla u tebe. Víme, o čem jste hovořili a víme i o tom, o čem přemýšlíš i teď.“

„Mluvil jste se Samantha?“ zeptal se Neruda a snažil se, aby to znělo neurčitě.

„Ano.“

Fifteen se zavrtěl v křesle, aby odlehčil svým bolavým zádkům. Spojoval konečky prstů, bylo to jeho obvyklé gesto když měl někoho na mušce.

Na mě šesté narozeniny mne rodiče vzali do Barcelonské zoologické zahrady. Ukazovali zde ve stanu gorily. Měli jednu starší, kolem dvacet pět let, jmenovala se Tumba a byla atrakcí na výstavách po více než dvacet let. Prohlašovali, že Tumba straší lidi tím, jak lidsky se chová. Přesně to přitahovalo davy. Když jsme přišli k její tlusté, ocelové kleci, právě si vykonávala svou potřebu. Když skončila s velkým uspokojením ve tváři, zvedla své výkaly a házela je na kolemstojící lidi. Její počínání bylo viditelně zcela záměrné. Bohužel, něco dopadlo také na šaty a vlasy mé matky.“

Neruda se poněkud předklonil, přitahován zřídka vzhledem do Fifteenova dětství.

„Otec se vztekal,“ pokračoval Fifteen a usmíval se při vzpomínkách. „Matka byla v rozpacích. A já... já jsem se dobře bavil, dokud jsem v tátových očích nespátl výmluvné záblesky.“

Fifteen měl své dlouhé, šedivé vlasy výjimečně rozpuštěné a rukama si je zahladil za uši.

„Matka navedla otce, aby si šel stěžovat ke správě zahrady. Poslali nás za ředitelem a pak poslouchali jeho sáhodlouhé omluvy. Když se můj otec zeptal, proč to gorila provedla, ředitel mu vysvětlil, že Tumba se tak začal chovat pouze před několika týdny. Zřizenci zoologické zahrady z toho měli hrůzu, protože jejich hvězda doslova močila na své dobrodince a neměli představu, jak ovlivnit Tumbovo chování.

Otec byl nadaným technikem, ale nebyl schopen poradit personálu nic, co by již nebyli vyzkoušeli. Jedinou možností bylo v určité vzdálenosti postavit zábrany z plexiskla a doufat, že s tím Tumba přestane, když uvidí, že jeho počínání nemá kýžený efekt. Ale on stejně házel výkaly dál a zřizenci museli plexiskla odstranit protože časem vypadala hrozně. Zbyla jim pouze jediná možnost. Zavřít gorilu před veřejností.

Ředitel vysvětloval, že pozval nejlepší experty na gorily, ale nic nepomáhalo. A tak rezignoval, zejména pod vlivem matčina vzhledu. Zeptal jsem se, co se stane s Tumbou. Ředitel mi vysvětlil, že bude dopraven do nové zoo do Afriky, blíže ke svému původnímu domovu. Ta zahrada chtěla vyměnit Tumbu za jinou gorilu. Bylo mi jasné, že Tumba to dělá proto, aby změnil svůj domov. Aby změnil cokoli ve svém životě. Aby byl šťastný - jakoby dvacet pět let ve stejné kleci bylo na něj příliš.“

Fifteen spustil oči „na půl žerdi“ a upřel je na Nerudu.

„Takže, příteli, je to tvůj případ? Taky chceš změnu?“

Neruda se snažil dívat se Fifteenovi do očí, ale po chvíli musel sklopit zrak. Jeho první slova zněla nemotorně, jako slova malého žáčka.

„Mám... já... myslím, že předpokládáte, že věřím Samantiným závěrům. A nejsem si jist, z jakého důvodu...“

„Neříkal jsem nic o závěrech,“ přerušil ho Fifteen. „Ptal jsem se tě, jestli potřebuješ změnu.“ Odmkl se a pak dodal, „Věřím, že poznáš, kdy učiním závěr.“

Neruda se cítil ztracen, jak v nějakém neskutečném snu, který jakoby neměl zcela pod svou kontrolou. Myslí mu vířily události posledních třech dnů a příběh, který právě slyšel na něj doléhal nejvíce. Věděl, co Fifteen říká. A také věděl, co chce slyšet.

„No,“ vysvětloval Neruda, „Nechci odejít ani změnit své postavení v ACIO. Jste pro mne jakoby můj táta a vy to víte. Nemám žádné úmysly předhodit ten příběh novinářům, nebo komukoliv jinému.“

„Jsi si jist?“

„Naprosto,“ Neruda se přistihl, jak intenzivně přikyvuje do ticha, které nastalo po jeho posledním slově.

Fifteen se postavil a kráčel ke knihovně. O literárních pokladech, které tam měl uložené věděli pouze ředitelé a hrstka jeho nejbližších. Staré rukopisy - mnohé z nich Neruda překládal - vázané ve skromných kožených vazbách hnědých a špinavě šedavých odstínů. Vytáhl jednu z největších knih a otevřel ji. Vyhledal v ní určité místo a když začal číst, jeho oči nabýly baziliščího výrazu.

„Centrální rasa je pozhnaná Boží totožností vštípenou v ni stejně silně, jako je člověk obdařen totožností zvířete, poníženou sobectvím, tak nepřekonatelnou, pokud se týká neschopnosti pochopit svého Stvořitele.“

Otočil pár stránek a pokračoval:

„Neexistuje žádná jiná rasa tak vyspělá, jako je rasa lidských archetypů, která je známá jako Centrální rasa. I když v naší galaxii není nikdo, kdo by je znal, je všudypřítomná a všechen život v Galaxii je proniknut jejich kulturou a vizemi.“

Zavřel knihu a položil ji na stůl. Na její vazbě tříslové barvy byl ozdobný zlatý nápis „Nejvyšší kosmologie⁸⁵“.

„Napsali to Corteánci, ale ty jsi to přeložil. Vzpomínáš, bylo to před pětadvaceti lety, že?“

Neruda mlčel, pouze chabě pokyvoval hlavou.

„Takže, můj drahý Jamissone, chceš změnu?“

Neruda couvl před neúprosnou metodou, kterou Fifteen používal k tomu, aby vytáhl na světlo to, co považoval za dobře chráněné a ukryté. Byl vytrvalý jako málokdo. V tom spočívala podstata jeho moci. Neruda naslouchal jeho hypnotickému přemlouvání, jenž ho činilo stále více zranitelným. Polkl a připomněl si, že bojuje s nejbrilantnějším mozkiem na Zemi a že zrovna teď není vhodný čas prokazovat se vyčerpáním či ustrašeností.

„Jak jsem již řekl, Fifteene, nehledám žádnou změnu. Máte své vlastní důvody, proč mě tímto způsobem zkoušíte, ale ujišťuji vás, že vaše podezření je neopodstatněné.“

„Uvidíme,“ zanotoval Fifteen. „Uvidíme velice brzy.“

„Cítím se, jako někdo, kdo se dobrovolně vydal inkvizici,“ řekl Neruda. „Neudělal jsem nic špatného, než že jsem chtěl pomoci Samantě. Není mou chybou, že se kontaktovala s Centrální rasou...“

„Ty nevíš, jestli to opravdu byl kontakt s Centrální rasou,“ opravil ho Fifteen. „Pořád nemáme důkaz, kdo jsou. Sami sebe nazývají „Tvůrci křídel“ a ani naše databáze nemají o tomto jméně jakoukoliv poznámku.“

„Ano, ale také víme, že na Zemi zanechali řadu technologií, které jasně dokazují, že jsou genetickými opatrovníky našeho druhu a snad i většiny pozemské fauny. Každý jiný závěr z těchto faktů by bylo jejich popřením, nemyslíte?“

Teď byla řada na Fifteenovi, aby odvrátil zrak. Posadil se a prstem procházel koženou vazbu knihy, kterou měl na svém stole.

„Jamissone, už v dobách, než jsi přeložil tuto knihu, měl jsem s tebou velké plány. To jistě víš. Od svých sedmnácti let jsi byl předurčen k tomu, aby ses stal členem Labyrinth Group jako ředitel Zvláštních projektů. Neuvědomuješ si ale, že to nebyl konečný plán tvého postupu.“

Tato Fifteenova poznámka způsobila, že se Neruda cítil, jakoby se škvařil nad plameny neviditelného ohně. Nikdy si sám sebe nepředstavoval na Fifteenově místě. Nevěděl, jestli to chce a také jestli dokáže vykonávat natolik váženou a složitou funkci. Fifteen se mu zdal být nenahraditelný.

„Zdá se ti to neuvěřitelné, že?“ usmíval se Fifteen.

„Ne, zdá se mi to nemožné.“

„Nejsi před inkvizicí, jsi pod tlakem plánu svého postupu, který počítá s tebou, jako mým nástupcem.“

„Proč mi to teď říkáte?“ zeptal se Neruda a jeho hlas byl najednou vzdálený a odtažitý.

„Chci, abys věděl, proč tak pečlivě zkoumám tvou činnost. Ne proto, že bych byl tvůj odpůrce. Jsem tvá budoucnost,“ Fifteen se zaklonil a podíval se Nerudovi přímo do očí. „Potřebuji, abys byl na mé straně, ne proti mně. Cítím, že tě začíná ovládat mytologie... nebo... alespoň soubor událostí, které nejsou přesně tím, čím se zdají být.“

Odmkl se, opřel do opěrky křesla a čekal, až Neruda něco řekne.

„Myslím, že ode mne očekáváte příliš mnoho,“ odpověděl Neruda. „Nejsem tím, kdo půjde ve vašich šlépějích, nevím, jak bych mohl vést dál vývoj BST... natož samotnou ACIO. Proč já?“

„Protože jsem si tě vybral,“ odpověděl Fifteen. „V tom mi musíš důvěřovat.“

Neruda zjistil, že nemá na výběr. A jestliže bylo něco, čemu věřil, byla to správnost Fifteenových rozhodnutí.

„A co zbytek Labyrinth Group, souhlasí s vámi?“

„Je to naše malé tajemství,“ řekl Fifteen. „Ve skutečnosti to nikdo neví. Myslím, že to tak bude lepší. Nicméně, ta skupina lidí má takovou intuici, že myslím, že mají v tomto směru určité tušení.“

„Skutečně si myslíte, že Tvůrci křídel nejsou tím, čím se zdají být?“ zeptal se Neruda, doufaje, že alespoň na chvíli svede rozhovor jiným směrem.

„Jestliže má Corteum pravdu, věřím, že Centrální rasa není schopna podvodu,“ Fifteen hleděl na knihu a mluvil odměřeně a přerušovaně. „Ale my to s určitostí nevíme.“

Fifteen se posadil a pravou rukou si masíroval spodní část zad.

„Neztrácej ze zřetele další věci,“ dodal. „Ti takzvaní Tvůrci křídel by mohli být odpadlíci uvnitř Centrální rasy, nebo by mohli být představiteli umělé rasy z galaxie M51. Kdo to ví jistě? Nenech se svést neznámem, když skutečný svět potřebuje tvůj talent a tvé schopnosti. To je můj názor, Jamissone.“

Neruda pozorně poslouchal. Jeho mysl se vzpamatovala z počátečního šoku z Fifteenova odhalení.

„Co chcete, abych udělal?“

„Chci, abys pracoval na projektu a soustředil se na dešifrování optického disku. Máme více jak osm tisíc stránek informací a pokud jsi četl Davidův email, víš, že jsme objevili přístupový bod k disku. Informace z něj mohou být podstatné pro naše pochopení technologií, které jsme přivezli z časové schránky. Ale potřebuji tvé soustředění a vedení.“

„A co bude se Samanthou?“ zeptal se Neruda.

Fifteen chvíli bubnoval prsty po stole a pak se podíval na hodinky.

„Bude vyloučena z projektu.“

„Úplně?“

„Ano.“
 „Proč?“
 „Protože představuje bezpečnostní riziko,“ odpověděl Fifteen.
 „A proto, že v něm působí zmatečně?“
 „Ano.“
 „Nebudeme již provádět dálnovidecké seance, že?“
 „Ne.“
 Neruda sebral odvalu.
 „A zůstane v ACIO?“
 „Jak jsem řekl, představuje bezpečnostní riziko. Nechme to tak, příteli.“
 „Nemohu to nechat tak.“
 „Proč?“
 „Protože věřím, že je naší nejlepší dálnovídkou a tato rasa - ať je to kdokoli - se na ni napojila způsobem, který nikdo z nás nechápe. Podrobit ji radikální MRP a poslat ji buď kam... je ne toliko kruté a necitelné, ale také hloupé.“
 Neruda složil ruce na prsou, pohlédl ke stropu a dlouhým, protáhlým vzdechem dal najevo své znechucení. Cítil, jak mu do tváří stoupá červeně, signalizující vztek, který nebyl schopen potlačit. Cítil se odpovědný za její vypuzení z ACIO a znal následky radikální restrukturalizace paměti a programu přemístění, který Samanthu čekal. Už nikdy více se nevzpamatuje.
 Vstal a došel si do Fifteenovy lednice pro sodu. Potřeboval se zchladit. Přes všechno, co k Fifteenovi cítil, věděl, že v této bitvě vede. Horečně se snažil stanovit strategii dalšího postupu, která by Samantě zachránila kůži.
 „Obáváte se, že mne nějak nakazí?“
 „Bojím se pouze jediné věci, abys ji nemusel následovat do jejího zapomnění.“
 Neruda se odmlčel a než odpověděl, zhluboka se nadechl.
 „Říkáte, že Samantha bude zlikvidována?“
 „Ne.“
 „Tedy o co přesně jde?“ Neruda se vrátil ke svému křeslu.
 „Zapomnění je pouze metafora,“ vysvětloval Fifteen. „Není již členkou ACIO a já si nemohu dovolit ztratit tě, Jamissone. Je to tak prosté. Znáš důležitost naší práce. Nemusím ti říkat, jak životně důležitý jsi pro naše plány. Potřebujeme, abys byl rázný a soustředěný. Cesta, kterou si zvolila Samantha, i když je politováníhodná, nemusí se tě týkat. Je mladá a vnímavá a není schopna ovládat své vlastní zájmy. Nedělej stejnou chybu. To je všechno, co ti řeknu.“
 „Neměli bychom to dělat...“ mumlal Neruda.
 „Musíme to udělat,“ vyřkl svůj ortel Fifteen. „Zapřísahám tě, Jamissone, toto rozhodnutí je nezvratné, tedy nemarni můj čas jeho rozebíráním.“
 „Kdo provede MRP?“
 „David,“ Odpověděl Fifteen. „Evans mu bude asistovat.“
 „Kdy?“
 Fifteen se podíval na hodinky.
 „V průběhu následující hodiny.“
 Neruda si povzdechl.
 „Mohl bych s ní mluvit ještě před procedurou?“
 „Proč?“
 „Má informace, které mohou být životně důležité pro naše pochopení účelu časové schránky a její technologií. Chtěl bych z ní dostat tolik, kolik bude možné, než bude pozdě.“
 „Jak jsem ti již řekl, mluvili jsme s ní. Víme vše, co ví.“
 „Nefekla by vám všechno.“
 „Fifteen zvedl telefon a vytočil číslo.
 „Davide, Posílám k vám Jamissona. Řekni Evansovi, že bych byl rád, aby strávil chvíli se Samanthou, než ji podrobíte MRP.“ Fifteen zakryl dlaní sluchátko a zašeptal směrem k Nerudovi.
 „Kolik času budeš potřebovat?“

„Dvacet minut?“ pokrčil Neruda rameny.
 „Jamisson potřebuje kolem dvaceti minut,“ řekl Fifteen a přikyvoval něčemu, co říkal David.
 „Dobrá, pak tedy ho hned posílám.“ Fifteen zlehka položil telefon.
 „Evans právě dorazil se Samanthou. Měl bys jít hned.“
 „Mám vaše svolení zůstat s ní o samotě?“
 „Proč o samotě?“
 „Jestliže tam bude Evans, uzavře se,“ vysvětloval Neruda. „Má vhledy, které potřebujeme a když je teď z ní nedostaneme, ztratíme je navždy.“ Neruda se postavil, jakoby Fifteen neměl jinou volbu.
 „Zavolám Evansovi.“
 „Díky.“
 Fifteen obešel stůl a vytáhl k němu ruku.
 „Rozumíme si?“
 „Rozumíme,“ odpověděl Neruda a potřásl nabízenou paží, jakoby uzavíral složité obchodní jednání.
 „Ach,“ dodal Fifteen, „jenom jedinou věc chci od tebe. Ten rozhovor mi nahraješ. Rozuměl jsi?“
 „To jsem předpokládal. Pouze nechci Evanse v místnosti.“
 Fifteen přikývl a doprovodil Nerudu ke dveřím, poklepávajíc ho po rameni, jako otec svého syna.
 „A pro tvou informaci, do důchodu se ještě ale nechystám...“
 Neruda se zasmál. „To je výborné, protože příštích dvacet let ještě stejně nebudu připraven...“
 Fifteen se znalecky usmál.
 „Jsi připraven více, než si myslíš.“
 Opět si potřásl ruce a Neruda vyšel z kanceláře. Na cestě do laboratoře MRP svou mysl soustředil na Samanthu, jako laserový paprsek. Chtěl jí pomoci, ale nenapadlo ho nic, co by mohl udělat bez porušení všech dohod, které právě s Fifteenem uzavřel. Něco mu říkalo, že dnes nebude spát...

* * *

Když Neruda dorazil do laboratoře, Evans si ho podezřívavě proměřil.
 „Hledáš Samanthu?“
 Neruda přikývl.
 „Je uvnitř,“ řekl Evans a ukázal tužkou na zavřené dveře.
 Neruda si prohlédl bezpečnostní monitory a uviděl její rozmazaný obraz, jak sedí u stolu s hlavou ve dlaních. Hleděla na krabici s papírovými kapesníky.
 „Máš dvacet minut,“ připomněl mu Evans a zmáčkl knoflík na svých hodinkách.
 Neruda vešel tak tiše, jak jenom mohl. Samantha ani nevzhlédla. Pořád hleděla před sebe, jakoby ztratila zájem o svět.
 Neruda jí položil ruku na rameno a políbil ji na tváře. Zacítil na svých rtech slanou příchut' slz.
 „Omlouvám se, Samantho.“
 „Za co?“
 Neruda vytáhl židli spod stolu a posadil se. Nevěděl, jak jí odpovědět, ale byl rád, že slyší její hlas.
 „Jsi v pořádku?“
 Otočila se k němu. Oči měla oteklé a rudé, vlasy pocuchané, jako špagety.
 „Nevím, co jsem. Cítím se jako jehně vedené na porážku, takže ne, nejsem v pořádku. Cítím se jako hovno. Ne, jako úplně hovno. Jako dokonalé hovno, tak se cítím. Těší mne, že ses zeptal. A jak se máš ty?“
 Neruda se opřel do židle. Nevzpomínal si, že by kdy viděl Samanthu rozzlobenou. Byla to její nová tvář, nikdy předtím nepoznaná. Představoval si, jak se Evans šklebí ve vedlejší místnosti.

„Myslím, že tvůj popis sedí dokonale i na mne.“
 „Hraješ mi tady kněze který dává poslední pomazání?“
 „Nikdo se nechystá umřít,“ řekl Neruda důvěrně. „Žádal jsem Fifteena, abych s tebou mohl hovořit dvacet minut...“
 „Ne, ty pouze chceš z mého mozku dostat všechny informace dřív, než se stanu rostlinou. To je pravý důvod...nebo ne?“
 Neruda sklopil oči. Samantha se odvrátila a vložila si hlavu do dlaní. Vypadala unaveně.
 „Samantho, máš pravdu, ale nemám na výběr. Kdybych měl kouzelný proutek a mohl tě z této situace dostat, udělal bych to okamžitě. Ale nemohu. Ale mohl bych zachránit část tvé paměti, která může pomoci tomuto projektu.“
 „Pak mi řekni, jaké možnosti budu mít po MRP? Budu z ACIO eskortována do Timbaktu, anebo se vrátím k projektu Ancient Arrow jako roztržitá dálnovidka? Co z toho mne čeká? A nelži mi.“
 „Nevím, kam se dostaneš...“ povzdechl Neruda. „Ale do ACIO se nevrátíš.“
 „Díky,“ zašeptala.
 „Co?“
 „Díky.“
 „Za co?“
 „Že se mnou jednáš čestně.“
 „Přeji si, abych mohl udělat víc,“ opět jí položil ruku na rameno.
 „Co bude s mou rodinou? Chci tím říci, vzpomenu si na ně? Budu je smět opět vidět?“
 „To nevím,“ řekl Neruda. „Neřekli mi, do jaké hloubky se proces povede.“
 „Je to nejtěžší - kdybych neměla vidět svou rodinu. Můžeš mne ujistit, že to neudělají?“
 „Máš mé slovo, že udělám, co budu moci.“
 Neruda stáhl ruku a chvíli seděl zticha a snažil se uspořádat své myšlenky.
 „Samantho, mám pouze patnáct minut. Potřeboval bych vědět, jestli je něco, cos mi neřekla a co by mohlo přispět k rozluštění odkazu časové schránky.“
 „Nahrávají nás?“
 Neruda přikývl.
 „Přineseš tužku a papír?“ poznamenala sarkasticky.
 Neruda potřásl hlavou a usmál se.
 „Co bys udělal na mém místě?“
 „Šel bych odsud pryč, dokud by mne nezastřelili. Kladl bych odpor, dokud by mne nezlomili. Nikdy bych jim nedal nic použitelného. A proklel bych je tak, že by se již nikdy nepodívali do zrcadla bez pocitu viny.“
 „Děláš ze cti umění, že?“ usmála se. „Určitě víš, že to natáčejí?“
 Neruda přikývl a rty mu okrášlil jemný úsměv. Věděl, že se poněkud předvádí, ale v podstatě to byla pravda.
 „Přeháním, ale já bych si bez boje svou paměť vzít nenechal.“
 „Jak mám s nimi bojovat?“ zašeptala a naklonila se blíže k Nerudovi.
 „Nechci v tobě vzbudit falešné naděje. Nemohu nijak zvrátit tvůj ortel. Jestliže víš o něčem, co by mohlo napomoci našemu chápání, nejlepší bude, když to použijí ve tvůj prospěch. Ale nejdřív mi řekni, co to je.“
 „Takže já ti řeknu něco, co je pro projekt podstatné a co ještě nevíš. Ty to řekneš Fifteenovi. Fifteen řekne, ouha, toto je velká věc! Necháme ji v projektu - ne, povýšíme ji na SL-10. To je tvůj návrh?“
 Postupně zvyšovala hlas a z každého slova bylo cítit ironii. Neruda poprvé pocítil beznaděj její situace. Byly skoro čtyři hodiny ráno. Oba byli unaveni. Samantha cítila, že ji opouští její duševní zdraví, cítila se jako člověk bez záchranného lana,

který je chycen tekoucím pískem. Nebyla schopna děle potlačovat svou zlost a beznaděj.
 „Udělám vše, co půjde, abych to mezi tebou a Fifteenem urovnal, ale zatím nevím jak. Je velice vynalézavý. Prosím, Samantho, jestliže máš něco, co by mohlo být pro projekt užitečné, řekni mi to teď.“
 „Já již do toho klubu nepatřím, takže jim na to kašlu. To je všechno.“
 „To je všechno?“
 „Myslím, že kašlu úplně na všechny,“ řekla.
 „Podívej, Samantho, snažím se ti pomoci, ale musíš mi něco dát...“
 „Jediné, co vím, že ty už pro ACIO toho moc neuděláš...“
 Neruda se podíval na hodinky. Čas se rapidně krátil.
 „Kdo tedy udělá?“
 „Podívej, cením si vše, co se pro mne snažíš udělat. Opravdu. Ale to vše se stane tak, jak se to má stát. Skutečně si myslíš, že Fifteen, nebo někdo jiný z těch, kdo jsou v tom zainteresováni, mohou na tom cokoli změnit? Mohla bych ti říct všechno co vím, ale tím by se nezměnilo ani to nejmenší. Ta věc je grandiózní a bude se dít přesně tak, jak to bylo naplánováno před miliardami let.“
 Samantha zvedla hlavu a opřela se dozadu, zírajíc do stropu.
 „Sily, které tohleto řídí nejsou lidského, ba dokonce ani mimozemského původu. Jsou staré, prvotní, základní... jsou podstatou života samotného. Byly v nás od počátku. ACIO žije v sebeklamu, když si myslí, že může před Tvůrci křídel cokoli ukrýt, nebo utajit prozrazení svých plánů. Na to je příliš pozdě. Před tisíc dvě stě lety se stalo něco, co uvedlo vše do pohybu a nic to nezastaví.“
 Podívala se na Nerudu a rozhodně dodala: „Nic.“
 Na kovový zvuk jejího hlasu Neruda zvedl zrak a podíval se jí do očí. Na krku jí bylo vidět podlitiny, jakoby od husího štípnutí a celé tělo se jí třásl chladem. Byla v transu a Neruda měl nepřijemný pocit, že již nemluví se Samanthou.
 „Kdo jsi?“ zeptal se.
 Někdo, nebo něco na něj hledělo ze Samantiných očí.
 „Vaše technologie selže,“ říkala nemotorně. „je založena na iluzornosti vaší fyziky a vašem omezeném chápání kosmické jednoty. Zklame vás, pamatujte na naše slova.“
 Neruda cítil přítomnost mocné, hrůzu nahánějící bytosti. Celá místnost se naplnila mocnou elektřinou, na kůži cítil mravenčení a všechny chlupy na těle se mu naježily.
 Bytost, která používala Samantino tělo pokračovala a rty se jí pohybovaly skoro neznatelně.
 „To, co hledáte, čemu věříte a co žádáte, není nic menšího, než to, co již je v dokonalém stavu ve vašem nitru. A zatím co tento váš dokonalý aspekt je neviditelný vašimi smysly, je jediným aspektem, který je pro nás viditelný. Naše smysly mohou stěží registrovat vaše zvířecí tělo a primitivní lidskou mysl. Vidíme pouze vaše jádro, vaše esenciální vědomí. Také jste někdy to jádro letmo zahlédli, ale viděli jste ho skrze čočky technologie a ne skrze organické, přirozené probuzení. Proto vás to zavádí. Vaše technologie má kazy a nepochybně vás zklame.“
 Hlas se odmlčel a Neruda bojoval s myšlenkou něco říct. Cokoliv to bylo, nechtěl, aby to odešlo. Napadlo ho, že by mu to mohlo odpovédět na jakoukoliv otázku.
 „Co ode mne chcete?“ donutil se k otázce.
 „Přejeme si tvé probuzení. Chceme pouze to, aby jsi se probudil.“
 „Jak?“
 „Není otázkou „jak“ ale „kdy“.“
 „Tedy, kdy?“
 „Bude to brzy.“
 „Brzy, budou to dny, týdny, měsíce, roky...“

„Brzy, máme na mysli minuty.“

Samantha málem šeptala. Neruda si představoval, jak Evans přidává zvuk na monitoru odposlechu. Hleděl jí do očí ale necítil její přítomnost, jakoby odešla z místnosti. Hlavu měla v nepohodlném úhlu položenou na opěradle židle a strnule na něj hleděla. Kromě očí bylo její tělo jakoby bez života.

„Než odejdeme, pojď blíž,“ nařizoval hlas sotva slyšitelným šepotem.

Předklonil se.

„Blíž. Vlož své ucho na její rty.“

Neruda se přemístil tak, že měl pravé ucho na jejích rtech. Zavřel oči a soustředil se celou svou pozorností na slova, která vycházela ze Samantiných úst.

„Pocházíme se samého středu bytí. Je to ono místo vaší mytologie, ale my již nejsme mýtem. Jsme prvorození z vašeho druhu, tak staří, že jsme byli vyvanuti z vašich vzpomínek. Obnovujeme svou přítomnost ve vaší rase, takže se seznámíte se svou budoucností.“

Vložili jsme do tebe kód, který se aktivuje pomocí dvou slov: *Svrchovaná jednota*. Od teď jsi probuzen ke svému poslání a budeš mu sloužit, i když mu nebudeš rozumět. Ten kód se teď aktivoval a jsi probuzen. Musíš odejít. Musíš najít děvče, její jméno je Lea. Zjeví se ti skrze její matku, Sarah. Musíš teď odejít. O Samanthu se nestrachuj. Je v naší péči zrovna tak, jako ty. Jdi a vezmi toto tajemství sebou.“

Dveře se náhle otevřely a vstoupil Evans zuřivě kolem sebe žahajíc pohledem.

„Co se děje?“

Neruda roztržitě trhl hlavou a promluvil bez zaváhání.

„Samantha potřebuje vodu. Udělalo se jí špatně.“

Evans se okamžitě vrátil s plastovou lahví s vodou.

„Je moje, ale ať si ji nechá.“

„Díky,“ řekl Neruda, podal láhev Samantě, která pomalu přicházela k sobě. Napila se a rozkašlala.

Neruda ji chtěl zvednout a položit na lůžko, ale věděl, že je pro ni přichystán jiný program.

„Je v pořádku?“ zeptal se Evans.

„Bude v pořádku, za chvíli.“

„Fifteen tě chce vidět, než odejdeš,“ oznámil Evans, naznačujíc, že je čas, aby odešel.

Neruda věděl, že Fifteen sledoval jeho schůzku se Samanthou na vnitřním videokanálu. Bude ho vyšetřovat, co mu Samantha pošeptala v posledních chvílích. Tajemství Fifteena znervózňovala víc, než cokoliv jiného. Neruda zpozoroval, že se cítí jinak. Nějak důvěrněji. Věděl, že se v něm něco změnilo, ač to nebyl schopen specifikovat. Byl to pocit, že má pravdu, nebo možná to byl pocit, že je na správné straně. Najednou jakoby přesně věděl, co potřebuje udělat, třebaže nevěděl, co by to mělo být.

Zachytil Evansův pohled.

„Dobře se o ni starej.“

Evans kývl a neřekl nic, snažil se vypadat trpělivě. Neruda se naklonil a políbil Samanthu na tváře a zašeptal jí do ucha.

„Budeš v pořádku. Mám tě rád.“ Prstem se jí něžně, až milenecky dotkl tváře. Cítil, jak jeho tělem proudí nová energie, až se mu roztráslý ruce.

Samantha se usmívala. Měla uvolněný výraz, dřívější roztrpčení a zlost byla pryč. Rty naznačila slova:

„Taky tě mám ráda.“

Neruda se otočil k Evansovi.

„Ještě jednou, dobře se o ni starej.“

„Neboj se,“ ujistil ho. „Raději bys měl jít.“

Neruda se na ni naposled podíval, otočil se a odešel. Měl stísněný pocit, že ji tak brzy neuvidí, jestli ji vůbec kdy uvidí. Měl dojem, že v jejím novém světě se jí nemůže nic stát. A stejně tak jemu.

* * *

„Pojď dál, Jamissone,“ řekl Fifteen. „Možná by sis dal trochu kávy?“

„Vy máte kávu?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Měl jsi těžkou noc,“ řekl Fifteen, Nerudovu otázku ignoroval a nalil mu šálek silné, černé kávy. „Tak co se tam dělo?“

„Díval jste se?“

„Ano.“

„Pak jste slyšel,“ odpověděl, „Je k tomu málo co dodat.“

„Proč jsi začínal s tou částí, kdy jsem nemohl nic slyšet?“ zeptal se Fifteen a podal mu šálek paříčho se nápoje.

„Nějak jí přišlo špatně,“ začal Neruda, „chtěl jsem jí pomoci...“

„Nezačínej s tím. Jestliže to uděláš, budeš toho hluboce litovat.“

Neruda se podíval Fifteenovi přímo do očí a poprvé měl pocit že je rovnocenným soupeřem. Neměl strach a věděl, že to Fifteen zacítil.

„Co chcete slyšet?“ řekl znechuceně. „Jestliže se po něčem pídíte, ušetříte nám spoustu času, když mi řeknete, co to je a já vám řeknu, co chcete slyšet. Jsem z vašich podezření unaven.“

Fifteen se na něj podíval tak, jako člověk, jehož celoživotní přítel se náhle stal jeho protivníkem. Neruda cítil jeho pohled jako emocionální tlak v srdeční oblasti. Napil se kávy a připravil se, věděl, že by ho Fifteen mohl obvinít z drzosti.

„V průběhu tak krátkého rozhovoru jsi se velice změnil,“ zpozoroval Fifteen. „Jsi si jist, že jsi připraven na důsledky svého jednání?“

„Snad víc, než jste vy připraven na to, co vám musím říct.“

„Chovej se slušně Jamissone. Ujišťuji tě, že nepotřebuješ, abych se rozzlobil. Takže mi řekni, co se tam dělo. Ptám se tě naposled.“

Neruda věděl, že to myslí vážně. Fifteen mohl za určitých okolností použít technologii, která umožňovala vytáhnout informace z neochotného, nebo zapomětlivého člověka. Ta technika byla nepřijemná, její podstatou byla agresivní a potenciálně škodlivá zkušenost. Neruda ji ještě nevyzkoušel, ale všichni v Labyrinth Group ji znali a obávali se jí. Její následky byly často popisovány jako „bublající paranoia“⁸⁶ a bylo potřeba po ní podávat uklidňující léky.

„Slyšel jste, co říkala,“ odpověděl Neruda. „Naše technologie nás zklame. Říkala, že plán Tvůrců křídel bude...“

„Počkej! Jak dobře víš, nezajímá mne to, co řekla! Zajímá mne rozhovor, který se odehrál mezi tebou a tou bytostí, která ji posedla v posledních minutách. Vzpomínáš? Ten, který se představil, jako my.“

Fifteen manipuloval klávesami na počítači a pak otočil monitor tak, aby ho Neruda viděl. Na monitoru se objevil obraz jeho samého s uchem u Samantiných rtů.

„Nebylo slyšet nic ani s plným zesílením a protože jsi ve výhledu, nemůžeme odečítat z její rtů. Chápej, že jsem podezřívavý a to tím víc, čím víc se tomu tématu vyhýbáš. Pouze mi řekni pravdu. To jediné po tobě chci a pak můžeš jít domů a odpočinout si. Myslím, že se všichni potřebujeme trochu vyspat.“

„Nevím, kdo byla ta bytost. Opakovala v podstatě to, co jsem již řekl. Naše technologie nás zklame. Převládne jejich plán. Něco takového. Evans to přerušil moc brzy. To je všechno.“

Neruda se znovu napil, vědom si toho, že Fifteen zkoumá řeč jeho těla⁸⁷.

„Proč se ti třese ruka?“ zeptal se Fifteen.

„Energie té bytosti byla úžasná. Elektromagnetické pole v místnosti muselo být velice silné, i když je ta místnost stíněná. Dostal jsem pořádně zabrat, ještě nejsem v pořádku.“

Neruda se zavrtěl.

„Podívejte, je mi to líto, že to zní tak blbě, ale mám opravdu o Samanthu starost a to, že jí bude vymazána paměť mne velice štve. Navíc ta vaše podezření... potřebuji čas, abych se s tím srovnal.“

„Dám ti pár dnů, počínaje dneškem,“ navrhl Fifteen.

„Ne, je třeba pracovat na tom objevu, který učinil David minulou noc. Chci s tím začít hned.“

„Dobrá. Možná jsem na tebe v této věci příliš tlačil,“ řekl Fifteen. „Omlouvám se. Ale příště buď poněkud vstřícnější. Věř mi. Pracoval jsem s tvým tátou.“

Neruda postavil šálek na stůl, odsunul židli a rychle se postavil. Od změny tlaku krve se mu udělalo špatně, takže se musel přidršet rukou.

„Cením si vaše pochopení a vezmu si vaši radu k srdci.“

„Kterou?“

„Co?“

„Kterou radu si vezmeš k srdci?“ žádal Fifteen jasným a přesným hlasem.

„Tu o větší důvěře. A abych byl vstřícnější.“

„Dobrá,“ poznamenal Fifteen. „Ale zvaž také tu další - vezmi si pár dnů volna. Potřebuješ to.“

Fifteen otočil monitor do původní pozice a zmáčkl pár kláves.

„Přeji ti příjemný den, Jamissone. Informuj mne, pokud něco rozluštíte. Budu zde celý den.“

„Určitě budu, pane,“ řekl Neruda. „Ještě jedna věc. Cokoliv se stane se Samanthou, chtěl bych vaše slovo, že po tom všem bude mít možnost stýkat se s rodinou.“

„Slyšel jsem tvou poznámku na videu. Máš mé slovo.“

„Díky,“ řekl Neruda. Kráčel ke dveřím a když uchopil kliku, ještě se otočil.

„Proč mne tak silně podezříváte?“

„Podezřívám každého. Jsi mým posledním terčem kvůli okolnostem, obklopujícím tvou součinnost se Samanthou. Je zřejmé, že ji ovládají síly, které nejsou moc nakloněny naší věci. Vím, jak je snadné nechat se svěst silami změny. Zvlášť, když ta změna přichází od sil, jako je Centrální rasa.“

„Takže věříte, že postavili časovou schránku?“

„Je to nejpříjemnější hypotéza. Ale pamatuj si, Jamissone, Centrální rasa, nebo někdo jiný, jsou to pořád lidé. Starší, snad o miliony let, ale ne nevyhnutelně moudřejší. Pamatuj na to.“ Neruda přikývl.

„Takže zkušenost nemá takovou hodnotu?“

„To ne, je ztraceně důležitá, ale je tu také duchaplnost a vášeň a stovky dalších věcí. Tu rasu nikdo nezná. Utkali jsme se s mnohem staršími rasami než naše, ale jsou o mnoho moudřejší, než my? Prostě mají více vyvinutou mozkovou kapacitu a schopnost skládat data, ale jsou jejich rozhodnutí neomylná? Ne!“

Fifteen se postavil a sundal svetr z opěradla židle. Přehodil si ho přes ramena jako batoh.

„Kvůli bezpečnosti si nemůžeme dovolit spoléhat na kohokoliv. Dovol, abych ti připomněl, že Corteánci, kteří mají více než dvojnásobnou mozkovou kapacitu, teď musí v důsledku své činnosti žít na vlastní planetě v podzemních městech. Není to pouze věcí inteligence, nebo zkušeností. Je to výsledek souhry stovek proměnných směrem k jednomu cíli. A to je náš cíl. Děláme to lépe, než jakákoliv jiná organizace na této planetě. Nemůžeme si dovolit, aby byli naši nejlepší lidé ovlivněni romantickou představou, že Centrální rasa je naším spasitelem. Naším spasitelem budeme my sami. Nemyslím, že by tady byla jiná možnost.“

Z počítače se ozval zvuk příchozí elektronické pošty a Fifteen se na chvíli odmlčel.

„Jestliže je Samantha v nějakém spojení s Centrální rasou a ta bytost, která s ní mluvila byla vskutku z Centrální rasy, či Tvůrců křídel, jak se sami nazývají, pak se zdají být

přesvědčení, že jdeme špatnou cestou. Jak to mohou vědět? Jenom si polož tu otázku, Jamissone, jak to mohou vědět?“

Neruda pokrčil rameny. Fifteen sáhl pro svou aktovku a zavřel ji.

„Vskutku může být pravda, že život byl dříve než Země a že jej zde zaseli mistři genetici, kteří jsou vlastně totožní s námi samotnými, pouze o miliony let vyvinutější. Ale nezdá se ti zvláštní, že se obrací na služebně mladší dálnovídku, aby ti pomoci ní šeptali do ucha a přesvědčili nás o dokonalosti jejich a marnosti našich plánů? Přemýšlej o tom příště, když ucítíš jejich nátlak ve vědomí. Může na tom záviset tvůj život.“

Neruda cítil Istivost a klam Fifteenových závěrů. Zasíval semena pochybností. Používal skrytý nátlak. Doufal, že jeho vyvolený dědic couvne zpět do řady. Neruda chápal Fifteenovu víru v životaschopnost své strategie, pouze jeho vnitřní pocit byl odlišný. Naplnilo ho vědomí pevné jako žula, brilantní a odhodlané a zahalilo ho do své neúplatnosti.

„Jdu s tebou,“ řekl Fifteen a vydal se za ním ke dveřím.

„Jdu se podívat, jestli je ještě David v laboratoři,“ odpověděl Neruda. „Jsem zvědavý na výsledky. Kromě toho, káva zabrala a neusnul bych, i když jsem unaven.“

„Vrátím se kolem jedenácté. Jestli budeš moct, informuj mne.“

„Budou. Dobrou noc,“ řekl Neruda.

„Dobrou noc.“

Neruda se vydal chodbou na opačnou stranu, než Fifteen. Sledoval souzvuk jejich kroků nesoucí se prázdnou chodbou. Pak přesunul svou pozornost na Samanthu, ležící v laboratoři MRP, kde jí budou s chirurgickou precizností vyňaty její vzpomínky. Mají v hrsti všech těch osmnáct dnů a jsou to vzpomínky, které se nepodobají žádným jiným na této planetě. Zatímco čekal na výtah do laboratoře, opakoval si v myslí slova „Svrchovaná jednotka“. Pořád dokola, jako impulsní generátor, dokonale naladěný na zdroj své energie. Pokaždé, když ta slova plula jeho myslí, cítil hnací sílu, něco uvnitř sebe, ženoucí ho vstříc zcela neznámému osudu, kde ho čekala dívka jménem Lea. Nevěděl, jak by měl opustit ACIO, aby ji našel. Jak se to může stát?

Usmál se při vzpomínce na Fifteenovo vyprávění o svém dětství. Možná, že Fifteen je daleko předvídavější, než se zdá...

* * *

Když Neruda dorazil do počítačové laboratoře, všiml si na svém plánovacím kalendáři ručně psanou poznámku:

„Jamissone,

podívej se na soubor AAP-1220. Najdeš tam vše, co potřebuješ. Posílám Fifteenovi kopii. Vrátím se ve 14,00 hodin. Nech mi instrukce, začnu na nich pracovat, jakmile se vrátím. David“

Nerudovy ruce se opět roztřáslý. Zapadl do černého koženého křesla a prohrábl si rukama vlasy. Laboratoř byla zcela prázdná. Zmáčkl klávesu a čekal, až se jeho monitor rozzáří svítivým jasně šedé a modré. Otevřel složku projektu a pohodlně se usadil. David a ZEMI našli možné řešení. Provedli první, skutečně zásadní průlom v procesu dešifrování. Nalezli přístupový bod k disku. Byla to první příležitost prohlížet jeho obsah, tak starostlivě ukrytý ve zlatém, kovovém povrchu.

Jeho pozornost upoutalo virtuální tlačítko na monitoru. Klepl na něj myší a na obrazovce se dala do pohybu Davidova tvář.

„Ahoj, Jamissone,

doufám, že to dostaneš jako první. Myslíme si, že abeceda je namíchaná s hudebním záznamem nebo matematikou, protože je tam hodně znaků.

Mohlo by to být tak, že celá abeceda má matematický charakter. Dobrou zprávou je, že máme přístupový bod a disk je plně interaktivní. Jsme přesvědčení, že obsahuje něco jako heslo, ale s padesáti dvěma znaky trvá dlouho, než ZEMI najde všechny kombinace. Nech mi instrukce. Od 23,00 běží generátor hesel. Uvidíme se dnes odpoledne.“

Neruda nemohl potlačit vzrušení. Vydal hlasitý výkřik, který se ozýval po celé laboratoři. Takže jsou těsně před nabouráním se do této pokladnice. Cítil to v kostech. Z euforie se probíral na elektronické lupnutí. Jeden z monitorů se rozzářil a objevil se David. Byl zaměstnán nasazováním si „postroje“, čili nervového bolometru.

„Myslel jsem si, že zde budeš.“ řekl.

„Právě si prohlížím tvou zprávu. Je to velká novina.“ Řekl Neruda a pohlédl na Davidovu tvář na obrazovce. „Jak je Samantě?“

„Tak dobře, jak si jenom můžeš představit. Spí a zotavuje se. Právě ji sleduji - její vitální funkce jsou silné.“

„Můžeš mne informovat o její rekonvalescenci?“

„Žádný problém.“

David zápasil s nastavováním náhlavních pásků ze skelné tkaniny. Byl oblečen v černém svetr s bílými síťovými liniemi na hrudi.

„Máš nějaké nápady ohledně strategie přístupu?“

„Ani ne,“ odpověděl Neruda. „Myslíš, že budeme mít úspěch s generátorem náhodných znaků?“

„Jestliže to je směs, neboli kombinace jejich znakové sady, dostaneme to. Jediným problémem se jeví čas. Můžeme vyzkoušet deset na třináctou kombinací za sekundu, ale přihlašovací proces nás zpomaluje na polovinu. Pokud nebudeme mít mimořádné štěstí, nenajdeme heslo ani za celý život.“ pokrčil rameny David a usmál se.

„Kolik znaků má mít to heslo?“

„Myslíme si, že dvacet tři, ale nevíme to jistě.“

„Takže, když do okna hesla vložíme správnou kombinaci jejich znaků, jaký výsledek očekáváš?“

„Dostaneme překladový index disku. Dobrá zpráva je, že pokud to heslo získáme, dešifrování celého textu je pak již otázkou jediné minuty. Ale to je pouze teorie.“

„Kolik hesel jsi již dosud vyzkoušel?“

David přivřel oči.

„Podle času to vypadá na přibližně 3,65 na šestnáctou hesel.“

„K čertu! To je zatraceně málo,“ vrčel Neruda.

„Mohli bychom mít štěstí,“ usmál se David.

„Mne nezajímá štěstí. Proč přesně to trvá tak dlouho?“ zeptal se Neruda zklamaně.

„Pracujeme s padesáti třemi znaky...“

„Myslel jsem, že jsi říkal, že těch znaků je padesát dva?“

„To je, ale musíme počítat s digitální mezerou, protože nevíme, jestli tam jsou složená slova.“

Neruda přikývl dřív, než David ukončil větu.

„Takže je zde dvacet tři poloh znaků a každá z nich by mohla obsahovat jeden z padesáti tří znaků. Je to astronomické číslo - určitě přes čtyřicet desetinných míst.“

„Přesný počet kombinací je 4,5535 krát deset na třicátou devátou,“ řekl David. „Dokonce i kdybychom pominuli relativně pomalou rychlost zpracování dat disku, tedy za ideálních podmínek, potřebujeme trilion trilionů let, abychom vyzkoušeli všechny kombinace.“

„To je jako definice nekonečna,“ řekl Neruda užasle. „Davide, máš po ruce v databázi znaky z dvaceti tří komnat?“

„Ovšem?“

„Ale tyto jsi nevložil do výpočtu?“

„Ne.“

„Jestliže bychom je vložili, získáme tak sedmdesát šest znaků, které by mohly přicházet pro vytvoření hesla v úvahu.“

„Což by nám přidalo k číslu délky řešení více jak třicet nul.“

„Nemohu uvěřit, že by to udělali,“ bědoval Neruda.

„Co?“

„Nemohu uvěřit, že by tak důmyslným způsobem znemožnili přístup k jejich datům. Něco jsme určitě přehlédli.“

„Ano, ale jim se to nemusí zdát tak složité,“ tvrdil David.

„Možná takové výpočty dělají běžně v hlavě. Kdo ví?“

„Ledaže by věděli, že disk najdeme a že by předpokládali, že my jediná ho rozluštíme.“ Neruda najednou vyskočil z křesla.

„Davide, zkus teď něco jiného. Zastav na chvíli generátor náhodných znaků.“

„Provedeno.“

„Dobrá, sleduj mne. Nech generátor ať pracuje pouze na prvním znaku hesla.“

„Myslíš, abych aplikoval každý ze sedmdesáti šesti znaků pouze na první pozici hesla.“

„Přesně tak.“

„Ale,“ prohlásil za chvíli David. „Něco máme, vydrž chvíli.“

David přivřel oči a zvolal.

„To je ono. Máme to!“

„Co?“ zeptal se Neruda.

„Objevíli jsme překladový index.“

Neruda zaťal ruce v pěsti.

„Fantastické. Pro celý text?“

„Právě to kontroluji. Vydrž chvíli.“

Davidova tvář se vyjasnila a zatvářil se lišácky.

„Víš co provedli?“

„Co?“

„Každou z dvaceti čtyř částí oddělili vlastním heslem. První písmeno otvírá pouze první část. Dívám se na tři sta dvacet jedna stránek dokonale angličtiny. Mělo by se to za pár sekund objevit na obrazovce.“

Neruda by řekl, že David čte se zavřenými očima⁸⁸. O chvíli se text objevil na monitoru a oba dva byli uchvázeni neznámým spisem. V místnosti se rozhostilo delikátní ticho, zatímco oba četli to, co dalo tolik práce, aby to získali.

Nazývejte nás Tvůrci křídel. Jsme vlastně docela lidští, prostě budoucí verze vás samých. Lidé vašeho času takoví, jací jsou, očividně nejsou schopni nebo ochotni pochopit, že budoucí verze jich samých by mohla vynalézt lidstvo a zasít jeho genetickou strukturu v celém vesmíru, ve kterém žijí. Lidství je mnohem rozšířenější a všudypřítomná životní forma, než si myslíte. Je to ideální nosič duše a jeho forma je v tomto vesmíru tak běžná, jako je běžná existence planet schopných nést život a udržovat jej.

Neruda hleděl na monitor a poprvé si uvědomoval, jak je to neskutečná situace. Je dvanáct pater pod zemí uprostřed pustiny dvacet mil severně od Palm Springs v Kalifornii a sedí před monitorem nejrychlejšího počítače na Zemi. Na obrazovce má tři sta dvacet jedna stránek manifestu, napsaného Centrální rasou. Jediné, na co se zmohl, byl dotaz na Davida.

„Dostali jsme se do prvního oddílu a do dalších ne?“

„Tak to vypadá,“ začal David, „to heslo zpřístupnilo pouze první oddíl. Vypadá to tak, že další zpřístupníme, když použijeme dvouznakové heslo, třetí pomocí tříznakového hesla a tak dále.“

„Zkusme to,“ řekl netrpělivě Neruda. „Jestliže budeme mít štěstí, snad se s otevřením každého dalšího oddílu počet znaků pro výpočet sníží o jeden.“

David se naklonil k monitoru.

„Rozumím. Druhá část je rozluštěna a dávám ji teď na obrazovku. Třetí by měla být asi za deset sekund.“

„Kolik oddílů otevřeme, než narazíme na časovou bariéru?“

„Kdyby se znaková sada neredukovala, získali bychom ještě dnes v noci devátý oddíl - jeho otevření zabere asi dvacet sedm minut. Desátý zabere již čtrnáct dnů. Jedenáctý potrvá jeden tisíc sto třicet jedna dnů, čili kolem třech let. Dvanáctý osmdesát pět tisíc devět set padesát šest dnů, čili přes dvě stě let. Zbytek tě již určitě nezajímá,“ poznamenal David.

„K čertu, to nezískáme z disku ani polovinu informací?“

„Pamatuj, počítám s nejhorším scénářem. Při jedenáctém oddílu můžeme mít štěstí a najít heslo do týdne. Nicméně, počet pravděpodobnosti říká, že budeme schopni za celý náš život rozluštit pouze prvních jedenáct komnat.“

„Není jiná možnost?“

„Žádná taková, se kterou bychom mohli v této chvíli uvažovat,“ odpověděl David.

Neruda zaplavila vlna veselosti a následně zklamání. Znovu obrátil svou pozornost k textu.

Budování kultury je prvořadým zájmem Tvůrců křídel, protože chápeme důležitost jejího vztahu ke světu ducha a kosmické transformaci. Budování kultury spojuje především hodnotu individualizmu s hodnotou jednoty. Tento životní cíl je určen druhům, aby se vyvíjely, kde je to jenom možné, vědomy si své různosti a vzezření a integrovaly se do soudržné, všezahrnující kultury.

Lidstvo si velice přeje takovou kulturu; globální kulturu, která rozpoznává a oceňuje své základní složky⁸⁹. Toto je jedním z prvotních důvodů, proč se budou na Zemi v dvacátém století tak rychle rozvíjet komunikační technologie.

Globální kultura se skrze tyto technologie rozvine mnohem rychleji. A skrze tuto globální kulturu se lidstvo stane stále citlivější k duchovním dispozicím jednoty. Ne pouze jednoty uvnitř lidských druhů, ale uvnitř všeho života, který objímá a v sobě obsahuje lidské druhy, které se rozšiřují do našeho světa - základu vesmíru. Lidstvo není pouze částí jednoduché vzájemné závislosti, jako je například potravinový řetězec, nebo ekosystém. Jste částí kumulativního poznání Prvotního zdroje, poznání, dosaženého absorpcí životních zkušeností všech vnímajících živých forem uvnitř Velkého vesmíru. Toto všeobjímající poznání ochotně sdílí mezi sebou všechny živé formy, ale je pochopitelné pouze takovým nosičům duší, kteří dosáhli schopnost vykročit z omezení času, aby vyjádřily své božství.

Jste částí nevyčísitelně složitého, leč cílevědomého kosmického organismu, oddaného transformaci vyvíjejících se živých forem tak, že nosiče duší dovedou pochopit a zhodnotit své spojení s celou kosmickou strukturou života, žijící v jednotě s Prvotním zdrojem. Toto je základní systém, který propojuje všechny jiné systémy ve Všemíru a je nejvyšším důvodem pro existenci života.

Každý z vás je jako částička jediné, impozantní vlny, která se pohybuje pořádkem dopředu, nesoucí se skrze univerzální spektrum živých forem a zkušeností a která se vrací zpět na pobřeží, kde vznikla. Energie tohoto systému je jako obrovský trychtýř, který neomylně stahuje všechny druhy k Prvotnímu zdroji. Tento trychtýř vytváří ohromnou hnací sílu k jednotě a opětovnému spojení se s Prvotním stvořitelem ve vývoji druhů. Tyto druhy si ale nejsou vědomy toho, že Prvotní stvořitel je skryt za vrstvami lidských, andělských, mimozemských a kosmických sil. Je ukryt tak hluboko, že dokud nepadne poslední závoj, není možné rozpoznat Jeho přítomnost. Prvotní stvořitel, či Prvotní zdroj, je ukryt ve vás, v kotli vašeho genetického složení. Tam vás očekává. A my, stařešinové lidství, přicházíme, abychom vám ukázali, jak osvobodit tento obraz - tuto nezaměnitelnou vzpomínku na vaše budoucí já. Ta vzpomínka byla zasetá do vašich těl, nejjistitelná našimi smysly a přístroji, ale je naprosto skutečná a vaše. Předkládáme vám tato slova, za nimiž však je ukryt hlas. Za hlasem je mysl, kterou vaši psychologové nazývají kolektivní nevědomí. Ale my vám říkáme, že ono není nevědomé - je to váš nejvnitřnější zdravý rozum, který volá vás a tisíce takových, jako jste vy, aby vykročili stejným směrem, jako dílo, které jsme zde zanechali.

Slova, hudba, obrazy, symboly, definice, to jsou všechno cesty, kterými je možno dotknout se tohoto nejvnitřnějšího zdravého rozumu Prvotního zdroje a procítovat tento svět vašeho vlastního bezpečí. Doufáme, že uctíte tato slova svými činy a budete následovat naše volání k návratu domů, do vašeho opravdového domova.

Neruda přestal číst a podíval se na monitor s Davidovou tváří.

„Četl jsi to?“

„Ano.“

„Co na to říkáš?“

„Domníváme se, že ten úvod je dalším důkazem, že jde o mimozemskou inteligenci, ale nedá se říct, jestli jde o Centrální rasu. Ačkoli to je jistě zajímavé čtení. Mimochodem, právě jsme dešifrovali osmý oddíl. Devátý bude hotov v průběhu dvaceti šesti minut.“

„Kolik stránek?“

„S osmou částí to je dva tisíce osm set sedmnáct stránek,“ odpověděl David. „Tiskneme je, ale zabere to dalších deset minut. Předpokládám, že budeš chtít první kopii.“

„Ano, děkuji.“ odpověděl Neruda. Nalistoval druhou stranu a pokračoval ve čtení.

Instaloval jsme na Zemi obranný systém který, když se uvede do chodu, bude napomáhat vaší transformaci do nové dimenze, která vás zneviditelní pro většinu vašich mocných nepřátel, nepřátel, které v současné době vůbec neznáte. Objevíte tento systém v pravý čas, ale napřed musíte rozšířit tyto materiály všem obyvatelům Země. Zde jsou obsaženy překladové indexy, které zajistí rychlý a přesný překlad do všech jazyků této planety. Tyto materiály se musí rozšířit po vašich datových sítích a jsou určeny pro volnou distribuci aniž by byl brán zřetel na náklady, geografické podmínky, tradici, nebo systém víry. Vaše planeta se blíží k nebezpečnému střetu s umělou rasou, která má tendenci převzít kontrolu nad genetickými kódy, které tato planeta udržovala a kultivovala přes osm set milionů let. Tento disk obsahuje materiály, které naučí obyvatele Země, jak se připravit na nezbytné změny, které budou vyžadovány za účelem použití těchto technologií před rokem 2011, tedy předtím, než ona umělá rasa převezme vaši planetu a zotročí její obyvatele.

Jsmo si vědomi toho, že tato slova mohou nahánět strach a pochybnosti. Také jsme si vědomi toho, že jsou zde mnozí mocní, kteří si nebudou přát rozšiřování těchto materiálů, obávající se paniky a společenských nepokojů. Nicméně, jestliže o naší neradostné předpovědi zapochybujete, nebudete dbát našich varování a neuděláte nic, bude to od vás zcela pošetilé jednání. Doporučujeme vám, abyste pečlivě studovali text, jenž jsme vám zanechali. Ačkoli je složen z pouhých slov, ta slova jsou katalyzátorem dalšího stupně vašeho vývoje. Stvořili jsme vás a tedy vložili jsme do vaší genetické stavby receptory, které můžeme probudit k činnosti našimi slovy, zvuky a symbolickými obrazy. Když budete horlivě studovat naše materiály a zažívat je s otevřenou myslí, budete se měnit. V genetickém smyslu váš vnitřek, subatomární struktura se stane přizpůsobivější ke frekvencím energií, které vyzařují z nejvnitřnějšího jádra vesmíru. Tyto frekvence jsou nosiče nového života vašeho druhu.

Technologie, které jsme zde zanechali, abyste je objevili, jsou schopny koordinovat tuto energii tak, že transponuje vaši genetickou stavbu do existence ve vyšší dimenzi, existence, která vás učiní neviditelnými pro vašeho starého nepřítele - Anima⁹⁰. Kdo je to Animus? Jsou to bezduchá stvoření z vaší noční můry. Byly doby, kdy vaše planeta zažila jejich přítomnost, ale bylo to málem před tři sta miliony lety, kdy genetická stavba živých forem nebyla natolik rozvinutá a tolik žádoucí, než je dnes. Když se vrátí, nebudou tak neteční, jako tehdy. Uvidí, že nosiče duší na vaší planetě jsou hodny snahy o jejich získání a podmanění.

Animus hledá genetické schránky našich druhů⁹¹ protože si sami přejí stát se nosiči duší. Bojí se pouze jediné věci:

vyhnutí. Toto je stimul, který je v pozadí jejich pátrání, aby se mohli křížit s druhy sluchových nosičů duší, které také mají genetickou stavbu, která by podpořila jejich skupinový intelekt. Obávají se vlastního zničení kvůli své neschopnosti udržet vibraci svrchované duše ve svých tělech. Nemohou nést tuto frekvenci jako individualizovanou podstatu. Jsou schopni pouze nést skupinovou mysl, která je činí zranitelnými ke strachu z vyhnutí. A tento strach pohání jejich dobovatelské a nihilistické chování.

Máš před sebou dilema, jak přinést toto poselství všem pozemšťanům a to způsobem, který nepovede k zhroucení sociálních struktur, ale spíše k vytvoření nových, jenž budou doplňovat ty stávající. Jediné, co ti radíme je, abys četl tyto materiály a bude ti jasné, jak to udělat. Vybrali jsme tebe, abys viděl tato slova. O tom neměj žádných pochyb. Budou mnozí, kteří se budou snažit zabránit rozšíření těchto materiálů, ale budoucnost vaší planety závisí na tvé schopnosti najít pomoc, kterou potřebuješ, abys je dostal do povědomí veřejnosti. Toto dílo není určeno pro každého. Je určeno pro ty, kteří jej chtějí číst a budou to tito jednotlivci, kteří přetvoří struktury na vaší planetě k prospěchu všech její obyvatelů. Není to nic menšího, než revoluce. Vyžaduje, abyste také tak jednali. Pouze tvé oči budou číst tato slova. Pamatuj si je dobře. Tímto jsi zmocněn.

Neruda si promnul oči. Měl nepříjemný pocit, jakoby ta slova byla určena pouze jemu.

„Davide, čteš ten úvod?“

„Pracuji teď na získání dalších částí. Proč?“

„Podívej se na výtisk první části a řekni mi, co vidíš na druhé straně.“

„Chvilíčku,“ odpověděl David. „Chceš, abych to četl hlasitě?“

„Ano.“

„Dobrá,“ řekl David a odkašlal si, jakoby nacvičoval divadelní kus. „Životní principy Svrchované jednoty - to je nadpis. Bytostný model vyjádření je určen ke zkoumání nových polí vibrací...“

„Ó! Jak to je možné, že máš jiný text?“

„Jak to myslíš?“

„Má druhá strana je úplně jiná. Jak je možné, že ji nemáš stejnou...“ Neruda se zastavil v půli věty. Hleděl na monitor a text, který si již přečetl, byl najednou pryč a byl nahrazen tím, který četl David. Mysl se mu vyprázdnila. „Jak je to možné?“ říkal si a potřásl hlavou.

„Co?“ ptal se David. „Co se stalo?“

„Četl jsem text, který najednou zmizel. Nevytiskl se a ty jsi ho nečetl. Jakoby se druhá strana vymazala.“

„Jakoby ho chtěli nabídnout pouze jedněm očím?“

„Přesně tak,“ vykřikl Neruda. „Ale jak to mohli udělat?“

„Vydrž chvíli.“ David pracoval na ovládacím panelu. Byl to ZEMIho kontrolní systém.

„S počítačem je všechno v pořádku. Všechny funkce jsou normální. Jediné, co by to mohlo být, že program je navržen tak, aby se vymazal sám ze zdrojového souboru. V našem systému se nic neuložilo. Soustředili jsme se na otvírání souborů a jejich tisk.“

„Udělej to teď,“ nařídil Neruda. „Ulož vše, co máš a opět to otevři.“

„Dobrá,“ řekl David. „Ukládám vše do souboru: AAP OBSAH DISKU 1-19.“

„Druhá strana je pořád stejná?“

„Ano.“

„K čertu.“

„Snad bys mohl zrekonstruovat text,“ navrhl David. „Pamatuješ si ho, že?“

„Ano, ovšem,“ Odpověděl Neruda, ale již přemýšlel, jak si ho ponechat pro sebe. V posledních osmi hodinách se přihodilo tolik věcí, že ho to přesvědčilo, že se jeho svět změnil, jakoby po něm sáhla gigantická ruka sebrala ho a postavila ho na nové

jeviště. Nebyl již oddán ACIO, ale spíše záhadným Tvůrcům křídel. Znepokojovalo ho, že jeho loajalita se tak dramaticky změnila, ale také poznal, že tvůrci časové schránky, pokud pocházeli z Centrální rasy, nabízeli všechny důvody ke změně.

„Když text zrekonstruuješ do souboru, vložím ho do původního textu druhé strany,“ nabídl se David.

„Davide, udělám to ráno. Teď jsem již hodně unaven. Myslím, že v noci si to přečtu a vybavím si text.“

„Dobrá,“ odpověděl David. „Než půjdeš, vezmeš si výtisk?“

„Ano, máš ho hotový?“

„Zastav se, když budeš končit a zatím ho připravím.“

„Díky.“

„Ach, ještě jedna věc,“ poznamenal David. „Prohlížel jsem tři sta dvacet jedna stránek první části a není tam pouze text. Většina je hudebních záznamů a něco, co se podobá programovému kódu. Nevíme, jaký má účel, ale vypadá srozumitelně - pouze bude chvíli trvat než ho přeložíme a pak sestavíme model programu. Pět procent výtisku tvoří filosofický text, dvě procenta je poezie, pět procent matematiky, šedesát tři procent programového kódu a dvacet dvě procenta hudby. Je to spíše taková zvláštní směs.“

„Nic pro samozvané tvůrce nové kultury,“ řekl Neruda s úsměvem. David mlčel. Neruda se vrátil k textu, dychtivý číst více od toho hlasu, kterému začal důvěřovat. V nadpisu uviděl známá slova.

Životní principy Svrchované jednoty

Bytostný model vyjádření⁹² je určen ke zkoumání nových polí vibrací biologickými nástroji a k transformaci skrze proces objevování do nové úrovně pochopení a vyjádření se jako Svrchovaná jednoty. Svrchovaná jednoty je nejpřesnějším vyjádřením modelu bytí uvnitř časoprostorových vesmírů a nejpřesněji v těchto vesmírech dokazuje schopnosti a způsobilost Zdrojové Inteligence. Toto je úroveň schopností, které byly „zasety“ do bytostného modelu vyjádření, když byl poprvé zkompilován Prvotním Zdrojem.

Byli na Zemi takoví, kteří zažili mírný vánek z této mohutné bouře. Někteří to nazývali Nanebevstoupení, jiní tomu říkali osvícení, víze, iluminace, nirvána a kosmické vědomí. I když tyto zážitky jsou hluboké v lidských měřících, jsou jenom prvním zčeřením Svrchované jednoty, která neustále prohlubuje poznání adepta v dotýkání se a probouzení vzdálených okrajů jeho existence. Co většina druhů definuje jako ultimátní blaženost je pouze vjem, který vzniká šumem Svrchované jednoty k mezím jejich formy a pobízející je podívat se dovnitř, ke svým existenčním kořenům a spojit se s touto beztvorou a neomezenou inteligencí, která prostupuje vše.

Zážitek transformace je vzdálen lidskému dramatu mnohem více, než hvězdy na obloze jsou vzdáleny doteku ze Země.

Můžete pozorovat hvězdy svými lidskýma očima, ale nikdy se jich nedotknete svými rukama. Podobně, můžete nejasně předvídat transformační zkušenost lidským nástrojem, ale nikdy ji tímto lidským nástrojem nezažijete. Je přístupná pouze skrze celistvost bytosti, protože pouze v této celistvosti mohou existovat Zdrojové kódy a jejich zbytkové působení Zdrojové reality. Vskutku, tato Jednota se získá pouze tehdy, jestliže se individuální vědomí oddělí od času a je schopno nahlížet na svou existenci v bezčasovosti.

Lidský nástroj je nosičem duše, který obsahuje tělesné, citové a mentální aspekty lidské bytosti a tyto se mohou uspořádat, aby spustily - jako metamorfózu - integraci identit formy do Svrchované jednoty. Toto je další stupeň vnímání pro model bytí. Tento stupeň vjemu se aktivuje, když bytost formuje svou realitu životními principy, které jsou symboly Zdrojové reality, jako protiklad reality vnějšího zdroje, který je svázán s vývojově-spasitelským modelem existence.

Neruda přestal číst. Výraz v očích svědčil o jeho údivu. Cítil, jak jeho mysl odhazuje pouta, která vláčela dlouhou dobu.

Usiloval se číst dál, ale rapidně mu ubývalo sil. Opět si promnul oči.

„Davide, vytiskl jsi již ten text?“

„Téměř.“

„Myslím, že se sbalím a zbytek dočtu ráno,“ řekl Neruda unaveným hlasem.

„Za pár minut to mám hotové.“

„Díky, zastavím se v pět.“

Neruda šilhal po monitoru, neschopen odolat pokušení dozvědět se, co je v dalším oddílu.

Tyto životní principy⁹³ jsou šablonou tvorby Zdrojové inteligence. Jsou určeny k vytváření reality z perspektivy Svrchované jednoty a urychlují její projev uvnitř vibračních polí, které se tímto udržují. Jsou podstatou, která vytváří příležitosti pro začlenění identity, ať už ve tvaru, nebo beztvaré. Jsou mosty, pomocí kterých lidský nástroj - se všemi svými složkami - může zažít Svrchované celistvé vnímání Celku.

Tak, jak se lidský nástroj stává stále citlivější ke Zdrojové inteligenci, bude přitahován k životním principům, které symbolicky vyjadřují tvořivé principy prvotní tvorby. Existuje široký rozsah vyjádření, jenž může způsobit transformační zkušenost Svrchované jednoty a osvobodit bytost z časoprostorových podmínek a zevního ovládání. Protože toto vyjádření se může měnit, záměr vyjádření je úplně přesně vymezen jako záměr rozpínat se do stavu integrace pomocí něhož lidský nástroj se stává víc a více srovnán s perspektivou Svrchované jednoty.

Jsou tři jednotlivé životní principy, které urychlují transformační zkušenost a pomáhají srovnat lidský nástroj s perspektivou Svrchované jednoty. Jsou to:

1. Vztah k vesmíru skrze vděčnost
2. Pozorování Zdroje ve všech věcech
3. Živení života

Jestliže jednotlivci uplatňují tyto pravidla, jejich životní zkušenosti odhalují hlubší smysl jejich zdánlivě náhodných událostí - v obecných a také v osobních souvislostech.

Vztah k vesmíru skrze vděčnost

Tento princip spočívá v tom, že Vesmír celku reprezentuje kolektivní inteligenci, která může být zosobněna jako jediná univerzální bytost. Z toho vyplývá, že jsou pouze dvě bytosti v celém vesmíru: jednotlivá bytost a univerzální bytost. Jako je jedinec vnímavý a s tendencí neustále se přizpůsobovat nové informaci, tak je univerzální bytost - která je dynamická a je živou maticí mocných energií a zkušeností - spojitá a tak poznatelná, jako je poznatelná osobnost a chování přítele.

Univerzální bytost je citlivá k jednotlivci, jeho vjemům a vyjádření. Je jako složitá mnohonásobná osobnost, která je impregnována Zdrojovou inteligencí a reaguje na vjemy jednotlivce, jako louže vody zrcadlí obraz, který ji zastíňuje. Každý člověk v lidském nástroji je vskutku ve svém nejvnitřnějším jádru svrchovanou bytostí, která může přetvořit tento lidský nástroj do nástroje Svrchované jednoty. Nicméně, tato transformace je závislá na tom, zda si ten jedinec vybere představovat obraz Svrchované jednoty v „zrcadle“ Univerzální bytosti, nebo chce představovat menší obraz který je pokřivením jejího skutečného stavu bytí.

Tento proces je výměnou podpůrné energie z jednotlivce na Univerzální Bytost a tato energie nejlépe působí skrze uznání toho, jak dokonalá a přesná výměna (této energie) se objevuje v každém okamžiku života. Jestliže jedinec je si vědom (nebo alespoň má zájem na tom, aby si uvědomil) toto, jak dokonalé Univerzální Bytost podporuje svrchovanou realitu jednotlivce, je tam mocný a přirozený smysl pro vděčnost, který proudí z jednotlivce do Univerzální Bytosti. Je to toto zřídlo vděčnosti, které otvírá kanál podpory z Univerzální Bytosti na jednotlivce a ustanovuje spolupráci za účelem přetvoření lidského nástroje ve vyjádření Svrchované Jednoty.

Neruda přestal číst a podíval se na hodinky. Četl již podobné představy, ale cítil, že v těch slovech bylo něco podstatného, co

vypadalo důvěryhodně, ne-li pravdivě. Pamatoval si překlady textů z Cortea, které byly velice podobné. Podivil se nad skutečností, že Tvůrci křídel jakoby již byli u zrodu filosofických představ Cortea. Možná, že tyto bytosti ze středu vesmíru také navštívili jejich planetu - ačkoliv se mu zdálo zvláštní, že by Corteánci měli být geneticky spojeni s lidmi.

„Je to hotovo,“ přerušil ho Davidův hlas.

„Díky,“ řekl Neruda nepřítomně, jako kdyby přemýšlel o něčem jiném.

„Takže, co si o tom všem myslíš?“ vyšetřoval David.

„Je to vzrušující, ale potřebuji více času, než budu vynášet jakékoliv soudy.“

„Nechám na svém stole výtisk prvních osmi oddílů. Ach a ten devátý bude hotov za dalších deset minut. Počkáš?“

„Jistě, počkám. Určitě se zde ještě deset minut zdržím. Není to zcela lehké čtení.“

„Ani pro tebe?“ uchichtl se David.

„Zvlášť pro mne.“

„Dám ti vědět, když to bude hotové,“ poznamenal David a změnil tón hlasu. „Máme teorii týkající se programování aplikací.“

„Nenapínej,“ řekl Neruda. „Jaká to je teorie?“

„Až dosud měla každá z komnat podobné rozmístění dat. Určitě je to vzor. Většinu dat tvoří programový kód. Myslíme si, že programový kód je aktivační sekvencí pro technologie, nalezené v komnatách.“

„Je překlad kódu vhodný pro ZEMIho?“

„To ne, ale myslím, že ho dokážeme nabourat. I když bude potřeba trochu experimentovat.“

„Pomohlo by, kdybychom věděli, jak oživit jejich technologii.“

„Dobrá,“ řekl David. „ale kdybychom pochopili jejich programovací jazyk, byli bychom to schopni určit.“

„Mluvíš o bezdrátovém přenosu kódů?“

„Snad. Ale zdá se, že v těchto textech je také hudba, či zvuky. Možná že ona je tím aktivátorem. Uvidíme - doufejme že velmi brzo.“

„Uložil jsi to všechno pečlivě?“

„Ano, alespoň po osmou část.“

„Proved' hledání vzájemných zápisů.“

„Žádná shoda.“

„Zatraceně. Doufal jsem, že budeme mít štěstí.“

„Ještě něco?“

„Ne, nechám tě pracovat.“

Neruda si zajel rukama do vlasů a poškrábal se na krku. Tělo bylo vyčerpané, ale mysl zpracovávala události posledních osm hodin a text, který právě přečetl. Rozhodl se, že bude číst dále, než David dokončí devátou část.

Je to hlavně vděčnost, která oceňuje to, jak funguje vzájemný vztah jednotlivce a Univerzální Bytosti, který otevírá lidský nástroj k jeho spojení se Svrchovanou bytostí a její možné transformaci do stavu vnímání a výrazu Svrchované Jednoty. Vztah jednotlivce s Univerzální Bytostí je podstatný pro šlechtění a výchovu, protože to, více než cokoli jiného, rozhoduje, jak jedinec přijímá myriády forem a manifestací života.

Když jednotlivci přijímají změny ve svrchované realitě jako měnící se osobu Univerzální Bytosti, žijí v větší harmonii s životem samým. Život se stává výměnou energie mezi jedním jedincem a Univerzální Bytostí, takže je možné vyhrát bez soudu a bez zkoušení strachem. Toto je podstatný význam bezpodmínečné lásky: zkoušet život ve všech jeho projevech, jako jednotlivá, sjednocená inteligence, která dokonalé reaguje na vrhaný obraz lidského nástroje.

Je to z toho důvodu, že když lidský nástroj plánuje vděčnost k Univerzální Bytosti, bez ohledu na poměry či podmínky, život stále víc a více podporuje otvírání lidského nástroje, aktivuje jeho zdrojové kódy a žije život v rámci syntézy modelu

vyjádření. Pociť vděčnosti, spojený s mentálním konceptem hodnocení, je vyjádřen jako neviditelná zpráva ve všech směrech a ve všech časech. V této jednotlivé souvislosti vděčnost k Univerzální Bytosti je vedoucím motivem za všemi formami vyjádření, po kterých lidský nástroj touží. Každý dech, každé slovo, každý dotek, každá myšlenka, každá věc, je soustředěna na vyjádření tohoto smyslu pro vděčnost. Vděčnost, že jednotlivec je svrchovaný a podporován Univerzální Bytostí, která vyjadřuje sebe přes všechny formy a manifestace inteligence. To vše s jediným cílem vytvoření ideální skutečnosti aktivací zdrojových kódů jednotlivce a přeměně lidského nástroje a bytosti ve Svrchovanou Celistvost. Je to tato specifická forma vděčnosti, která zrychluje aktivaci zdrojových kódů a jejich příznačné schopnosti integrovat nesořodné složky lidského nástroje a bytosti a přetvořit je ve stav vnímání a vyjádření Svrchované Jednoty. Čas je jediný faktor, který deformuje toto jinak jasné spojení mezi jednotlivcem a Univerzální Bytostí. Čas zasahuje a vytváří ložiska zoufalství, beznaděje a opuštěnosti. Nicméně, jsou to právě tato „ložiska“, která často aktivují zdrojové kódy bytosti a zakládají důvěrnější a harmoničtější vztah s Univerzální Bytostí. Čas vytváří zkušenost odloučení a tato zkušenost vytváří pochybnost o systému slušnosti a všeobjímajícího smyslu Univerzální Bytosti. A opačně, strach vytváří dojem, že vesmír není zrcadlem, ale spíše chaotickou, vrtošivou energií. Když je lidský nástroj vyrovnán se Svrchovanou Jednotou a žije v perspektivě rozvojové reality, přitahuje to přirozený stav harmonie. Toto nutně neznamená, že lidský nástroj je mimo problémů či nepohodlí, spíše to znamená vědomí nedílného smyslu, kterým se život projevuje. Jinými slovy, přirozená harmonie pochopí, že životní zkušenosti mají smysl pro rozšíření vašeho rozsahu vyrovnání se Svrchované jednotě a že vaše osobní realita musí plynout z těchto vrstev mnohorozměrného vesmíru za účelem vytvoření trvalé radosti a vnitřního míru. Vděčnost je rozhodujícím aspektem lásky, která otevírá lidský nástroj k uznání role Univerzální Bytosti a předefinování jejího účelu, jakožto podpůrného rozšíření svrchované reality spíše, než-li vrtošivý zásah osudu nebo přemrštěné reakce mechanického, izolovaného vesmíru. Zřízení vztahu s Univerzální Bytostí skrz výron vděčnosti také přitahuje životní zkušenost, která má transformační charakter. Je to zkušenost, která je bezvýhradně oddána odhalení nejhlubšího smyslu života a nejtvárnějšímu účelu.

Nerudovy myšlenkové pochody přerušil Davidův hlas.

„Ještě pořád čteš?“

„Ano. Proč?“

„Máme pro tebe něco.“

„Co to je?“

„V textu jsme objevili něco na způsob hypertextových propojení. Pro každý oddíl je zde něco, jako významový slovník. Posílám na obrazovku nové datové soubory. Klepni na jakékoliv nezvyklé slovo nebo frázi.“

Neruda přesunul kurzor na výraz „Svrchovaná jednotá“ a dvakrát klepl tlačítkem myši.

Svrchovaná jednotá

Svrchovaná Jednotá je stav vědomí, pomocí něhož bytost a všechny její různé formy vyjádření a vnímání jsou sjednocené do vědomého celku. Toto je stav vědomí, ke kterému se všechny bytosti vyvíjejí a v určitém bodě každá dosáhne stavu transformace, který bytosti a jejímu nástroji (např. lidský nástroj) umožňuje zakusit stát se sjednoceným vyjádřením, které je srovnáno a v harmonii se Zdrojovou Inteligencí.

„To je ohromné,“ zvolal Neruda, spíš pro sebe.

„Umožňuje to lépe pochopit text, to je jisté,“ poznamenal David. „Myslím, že poběžím domů a zdřímnu si. Máš na mne něco, než odejdu?“

„Ne, to mi stačí. Myslím, že půjdu s tebou. Vezmi sebou výtisk. Za dvě minuty se setkáme u výtahu.“

„Dobrá. A mimochodem, Samantha se vzbudila. Evans ji doprovázel ven z kanceláře právě před chvílí. Už se zotavila a vypadá, že je jí dobře.“

„Díky, Davide. Oceňuji od tebe tu zprávu.“

„Rádo se stalo. Odhlašuji se.“

Neruda sledoval, jak se barva ZEMIho monitoru mění na tmavě šedou. Obrátil svou pozornost zpět k textu prvního oddílu a přesunul kurzor na výraz „Zdrojová realita“. Okamžitě se objevila definice.

Zdrojová realita

Prvotní Stvořitel existuje ve Zdrojové Realitě. Zdrojová Realita je dimenze vědomí, která se vždy snaží směřovat expanzi ve směru vývoje vědomého celku. Zdrojová Realita se nachází vždy v této sféře dynamické expanze. Je to možno přirovnat k vnitřní svátosti Prvotního Stvořitele, anebo k inkubátoru kosmické expanze. Není v ní žádná identita, jako místo v čase, protože je mimo čas i ne-čas. Je jako šev, spojující ty dva stavy, dokonale neviditelná a přesto naprosto skutečná.

Neruda se postavil, věděl, že musí ještě vypnout počítač a sbalit se, když má odejít s Davidem. Měl zvláštní pocit v těle, jakoby zhubl a jeho tělo se prodloužilo v méně koordinované tělo mladé labutě. Při pomýšlení na Samanthu ho rozbolela hlava. Zdálo se mu, že jeho svět je v úplném zmatku, ale již pocítil klid, jakoby se octl uvnitř oka uragánu, zatímco kolem vládne neštěstí a spoušť. Najednou ho napadlo popovídat si s Emily.

Když vypínal stropní osvětlení, povzdechl si. Cítil se osamocen, mnohem víc, než kdykoliv předtím. Dokonce víc, než když mu před pěti lety zemřela matka. Věděl, že nevyhnutně musí utéct. Neměl jinou volbu, než najít tu dívku Leu, která vlastnila klíč k této velkolepé hádance. Síly, které jím vládly byly mocnější, než jeho vlastní vůle. Cítil, jak ho ženou do budoucnosti, ale jejich obličeje zůstávaly rozmazané v nejasném ohni transformace, která ho obklopovala.

Usmál se do bezpečnostních kamer a vyšel z laboratoře. Jedna jeho část již přemýšlela o svobodě, která ho vábila a o nebezpečí, které ji nutně doprovázelo.

Konec první části.

Původce materiálů o Tvůrcích křídel

Úvod od Jamese

Internetové sídlo o Tvůrcích křídel⁹⁴ vyvolalo za poslední dva roky množství reakcí, ale žádná z nich snad není tak vytrvalá, jako pátrání po jeho tvůrci a důvodech, proč zůstává v anonymitě. Zvu vás, abyste zkoumali materiály, uvedené na těchto internetových stránkách, méně soustředěni na jejich tvůrce a jeho motivaci, ale o to více na to, jak tyto informace aplikovat do vašeho osobního života a umožnit jim rezonovat s vašim nejvnitřnějším Já.

Jestliže si přečtete mé odpovědi na dotazy členů diskusního fóra o Tvůrcích křídel, získáte přehled ohledně mého účelu a jestliže budete číst skutečně pozorně, pochopíte, proč jsou tyto materiály takové, jaké jsou. V tomto krátkém úvodu se budu snažit poskytnout vám dodatečný vhled do těchto materiálů a jejich významu.

Během posledního století současné systémy víry správně kladou důraz na lásku a obzvláště na lásku duchovní, bezpodmínečnou a volně sdílenou mezi všemi lidmi bez ohledu na jejich místo v sociální struktuře. Stejný cíl hlásali největší učitelé lidstva, ale přesto, láska zůstává jedním z nejvíce nepochopeným pojmem lidstva.

Láska je základní činnost, která sama o sobě nedostačuje k tomu, aby se bytosti svými cíli a účelem vyrovnali Prvotnímu zdroji, či Bohu. I když láska má při sjednocování lidstva a léčení jeho sebetráznivých ran podstatnou funkci, je to poznání a správné použití nových vědních oborů, které lidské mysli odhalí lidskou duši. Toto odhalení přivede lidstvo, jako kolektiv, k vědomému přijetí cílů Prvotního zdroje.

Chtěl bych vás požádat, abyste si na chvíli představili, že existuje Nejvyšší Bytí, známé, jako Prvotní zdroj, který vytvořil nejenom vesmír experimentálního učení se a bádání, ale také archetypickou životní formu jako nosič duše, aby osídlila tento velký vesmír. Tento archetyp, je známý jako Centrální rasa nebo, jak je popsáno v těchto materiálech, jako Tvůrci křídel.

Tvůrci křídel pochází se samého středu velkého vesmíru a mají nejlepší znalosti o starobylých lidských rasách a to kvůli svému nesrovnatelně delšímu období vývoje. Tvůrci křídel jsou nejstarší rasou, jejíž genetické kořeny jsou humanoidního původu, jenž se rozhodli podělit se o toto poznání s obyvateli širšího vesmíru stejně, jako by to udělal odpovědný stařešina.

Jamesovy odpovědi na otázky z diskusního fóra – první část

Úvod

Následující otázky a odpovědi se dělí na dvě části. První část je sestavena z materiálů, pocházejících z diskusního fóra o Tvůrcích křídel. Otázky, zaslané na doménu wingmakers.com sesbíral webmaster Mark Hempel a zaslal je poštou Jamesovi. Tyto odpovědi tvoří soubor prvních odhalení pocházejících od původce, či překladatele vyprávění o Tvůrcích křídel, které byly zveřejněny v květnu, roku 2001. Druhá část otázek pochází z pozdější doby a byla získána stejným způsobem. Jejich úplnou verzi je možno shlédnout v diskusní části internetových stránek o Tvůrcích křídel.

Představte si, jakoby lidstvo, obývající zdánlivě izolovanou planetu, bylo částí nesmírně rozmanité rodiny humanoidních živých forem - ze kterých lidské druhy tvoří pouze nekonečně malou část. Galaktické a intergalaktické rodiny existují, ale ne všechny druhy uvnitř těchto rodin si uvědomují své vzájemné propojení a konečný cíl tohoto propojení.

Když si to představíte, také pochopíte, jak je snadné ztratit tento cíl ze zřetele, protože lidstvo věnuje skoro výhradní pozornost pozemským záležitostem. Proto tedy Tvůrci křídel, jako vědomí společníci Prvotního zdroje a spolutvořitelé lidstva, připomínají lidstvu jeho cíl a vzájemné propojení, jako jeho předchůdci, sdílející své poznání o Prvotním zdroji.

Zásadní otázkou je - jak mohou Tvůrci křídel sdílet své poznání?

Tvůrci křídel mají mnoho znaků Prvotního zdroje. I když se to bude zdát zvláštní, jsou schopni tvořit život. Jinými slovy, mají poznání, jak vytvářet, rozvíjet a vést celou rasu k pochopení jejího účelu a vzájemného spojení se širším vesmírem.

Jak Tvůrci křídel komunikují se svým stvořením? Zasazují své poznání do nitra svého stvoření a pak zajistí, aby se toto poznání následně, při vývoji druhů, uvedlo do aktivity. Co může uvést toto poznání do aktivity? Zpočátku je to ústní učení, knihy, umělecké vyjádření, osobní zkušenosti; následně pak vědy, metafyzika, zakódované datové toky a konečně pak Velký portál.

Představte si šíří poznání, které je schopno uspišit kolektivní touhu druhů aby se o své vlastní vůli ztotožnily s misí a cíli Nejvyššího bytí. Jaké poznání může dosáhnout tohoto cíle? Tyto materiály o Tvůrcích křídel jsou příkladem takového katalytického poznání.

Systémy víry na zemi se začínají měnit, především na základě výsledků, které přináší moderní vědy, především fyzika elementárních částic, molekulární biologie. Tyto vědy odhalují struktury, které sjednocují lidský nástroj s Prvotním zdrojem. Tvůrci křídel tyto struktury nazývají Navigátorem jednoty a lidé ho budou potřebovat ke sjednocení se jako druhu.

Jsem zde proto, abych napomohl tomuto objevu. Jestliže tyto materiály aplikujete ve svém životě, jste tady za stejným účelem i vy. Zákony lásky zůstávají stejné, ale v tomto učení bude její přítomnost méně očividná, protože tyto materiály se soustředí na objev Navigátora jednoty.

Vaše cesta vás očekává.

Z mého světa do Vašeho

James

Jamesovy odpovědi - Část první

Otázka č. 1: Ve třetím rozhovoru s Dr. Nerudou je uvedeno, že existuje Corteánská technologie pro zvyšování fluidní inteligence k „nadhledskému“ možностям, na bázi ovlivňování funkčních shluků uvnitř thalamokortikálního systému. Jakou funkci má tento shluk (elektrickou, biologickou) a jestli dají materiály Tvůrců křídel (například hudba, obrazy, poezie) použít tímto způsobem?

Úspěšně jsi se dotkl citlivé složky materiálů o Tvůrcích křídel. Příběh obsahuje scénáře, které jsou smyšleným popisem skutečných událostí. Například, jak jsi poukázal, třetí interview odhaluje tyto funkční shluky ale technologie Cortea je vymyšleným popisem reality, tj., jakým způsobem mohou tyto materiály stimulovat funkční shluky v jistých oblastech mozku tak, jak je to popsáno ve filosofii Tvůrců křídel.

Mozek je rozdělen na oblasti a uvnitř těchto oblastí na podskupiny. Některé podskupiny mezi sebou komunikují více, nežli jiné a tyto se nazývají funkční shluky. Mozek je navržen, s různými okruhy, ze kterých současní neurologové identifikovali pouze tři. Nazývají je konvergentní, divergentní a dozvukový okruh. Funkční shluk může mít divergentní okruh, který vede nervovou činnost do vzdálených oblastí mozku, či centrální nervové soustavy. Mohou se zde tvořit smyslové informace (například zvuky, symboly a obrazy), co může stimulovat dočasnou informaci právě takového funkčního shluku uvnitř thalamokortikálního systému, který urychlí předtím již zmiňovanou změnu vědomí. Jestli se tato změna vědomí bude rovnat zvýšení fluidní inteligence, záleží na dalších faktorech.

Není to jednoduché dynamické jádro, ale spíš integrální součást většího dynamického systému, který napojuje jednotlivce ne jenom na jeho vědomí lidské duše, ale také jeho genetickou mysl. Uvnitř thalamického komplexu existuje podskupina, která se jmenuje intralaminární jádro⁹⁵. Neurony ILN extenzivně prorůstají mozkovou kůrou a nervově propojují všechny kortikální části. Rozšiřují se z centrální části každé poloviny mozku (thalamu) v toroidním tvaru (tvar koblihy) a široce ovlivňují thalamický systém. Aktivace ILN je významným klíčem k objevu Velkého portálu.

Hudba, obrazy a slovní symbolika Tvůrců křídel je navržena tak, aby stimulovala oblast ILN, za účelem povzbuzení synchronizace lidského vědomí a genetické mysli. Víím, že je to těžké pochopit, ale do dvaceti let se rozvine výzkum těchto mozkových funkcí, který prokáže, že ILN je klíčovým „nástrojem“ při synchronizaci vědomí lidské duše a jemnozrného vědomí genetické mysli a provede její náhlé zpřístupnění. Uvnitř thalamokortikálního systému vědci objevili takzvané síťové thalamické jádro⁹⁶. Neurologové obecně akceptují skutečnost, že NRT hraje životně důležitou roli při rozvázném řízení proudů nervových vzruchů mezi thalamem a mozkovou kůrou. Nechápu ale, že určité smyslové informace (světelné frekvence, zvukové frekvence, rytmická synchronizace, symbolické obrazy) mohou ovlivňovat způsob, jakým systémy ILN a NRT spolupracují při tvoření hybridního funkčního svazku, který prohlubuje fluidní inteligenci a schopnost dosahování genetické mysli. Na tomto objevu se pracuje již dvacet let, ale stane se a Tvůrci křídel sehraji v této oblasti rozhodující roli.

Otázka č. 2: Mám dotaz, jestliže je jeden obraz pro každou komnatu a existuje 23 (24) komnat, odkud pochází ostatní obrazy, atd.?

Existuje sedm podpůrných zón, ze kterých překládám, z jejich časoprostorové dimenze, která je, lidsky řečeno, mimo lidskou úroveň časoprostorového kontinua. Lokalita Ancient Arrow je jednou z těchto sedmi „interdimenzionálních“ lokalit, která byla přeložena do lidských pojmů (smyslových informací, které může přijmout a zpracovat thalamokortikální systém) a distribuována různými formami (kompaktní disky, internet, atd.). V případě lokality Ancient Arrow je zde dvacet čtyři komnat, protože to místo se týká genetické stavby neuro-anatomické struktury. Lokalita je zašifrovaná informací, která je specifická pro genetiku, takže její stavba vypadá jako jednoduchá spirála s komnatami, obrazně řečeno odpočívajícími, či právě aktivovanými proteinovými shluky, které změní vědomí na šestismyslovou lidskou existenci.

Druhá část knihy, která bude vydaná příští rok⁹⁷, lépe vysvětlí dvacátou čtvrtou komnatu. Existuje také filosofický spis, který napomůže objasnit genetický symbolismus lokality Ancient Arrow. A dále, obraz z dvacáté čtvrté komnaty bude uvolněn

koncem července roku 2001⁹⁸, jako významná část celé skládky.

Zbývajících šest lokalit má odlišnou symbolickou strukturu, než Ancient Arrow, i když zde jsou jisté podobnosti. Všechny jsou syntézou umění, hudby, poezie, jazyka, vědy a filosofie, protože to vše jsou vlastnosti podpůrných zón. Některé lokality kladou větší důraz na hudbu nebo umění, než poezii či vědu v závislosti na symbolickém zaměření té které podpůrné zóny. Všechny podpůrné zóny společně pak odhalí nové zásadní skutečnosti, které budou nezbytné pro objev Velkého portálu.

Každému, kdo má zájem dozvědět se víc o struktuře těchto lokalit, bych doporučil přečíst si třetí kapitolu knihy „Projekt Ancient Arrow“ a filosofii Čtvrté komnaty.

Otázka č. 3: Myslíš si, že inspiraci k vytvoření tohoto mýtu jsi dostal od někoho, kdo je blízký Tvůrcům křídel, anebo jsi ho vytvořil jenom z dlouhé chvíle, či nudy?

Nebyl jsem inspirován, abych vytvořil mytologii Tvůrců křídel, byl jsem pověřen, abych vykonal tento zvláštní úkol. K provedení svého životního úkolu, který je přirozeností bytosti nikdo nepotřebuje inspiraci. Dále, nevytvořil jsem mýtus, ale přeložil jsem podpůrnou zónu do smyslového datového toku⁹⁹, který je schopen uspišit proces probuzení přirozeného spojení lidského thalamokortikálního systému s genetickou myslí. Že je to mytologie, říkám pouze proto, že musím nějakým způsobem sdělit, že tento materiál není zcela skutečný.

Otázka č. 4: Jsi proti Zeta Reticuli a Galaktické federaci, mohou vůbec existovat?

Nejsem proti nikomu a oni skutečně existují.

Pokud jde o Zeta Reticuli, jsou stejní, jako všechny složité humanoidní druhy. Chovají se různým způsobem. Není možno tyto druhy definovat jednostranně. Některé frakce, nebo subkultury Zeta Retikulínů jsou lidem nepřijemní, dle lidských měřítek. Ale pro své chování mají své vlastní důvody, které chápou. Protože jim rozumím, mohu čestně prohlásit, že i když neschvaluji či nectím jejich chování, nejsem proti nim, nemám je za nepřátele. Já je pouze nepodporuji a to otevřeně přiznávám mezi těmi, ke kterým patřím.

Pokud jde o Galaktickou federaci, tato organizace je určitým hierarchickým velitelstvím a řízením a i když si vážím jejího poslání a podporuji její cíle, osobně nejsem svázán jejími pravidly ani nejsem členem její hierarchické struktury. Nicméně, respektuji názor Galaktické federace a starostlivě bych zvažoval jejich návrhy, pokud by se týkaly mého osobního poslání.

Otázka č. 5: Jsi „Mistrem“, jak někdo prohlašuje?

Je tak mnoho definic termínu „mistr“, že nemám v úmyslu hodnotit, jestli jsem, nebo nejsem, bez toho abych vymezil, co to vůbec mistr je. Jelikož jsi svou otázku neopatřil touto definicí, nemohu na ni odpovědět. Nicméně, mohu vzít na vědomí ducha tvé otázky, která by měla znít: Kdo jsem?

V tomto ohledu jsem to, co ty. Jsem multidimenzionální bytost, která žije současně v širokém spektru skutečností. Moje dominantní realita je jiná, než tvá. Vzhledem k tomuto rozdílu jsem schopen zpracovávat tuto lidskou realitu v jiném frekvenčním poměru, který mi umožňuje vnímat mimo třírozměrný „povrch“ této skutečnosti.

Následkem této schopnosti jsem schopen překládat umění, hudbu, poezii, filozofii a vědecké vhledy z mé dominantní reality do vaší. Takto jsem přeložil smyslová data, která uspiší budoucí objevy, které nově definují lidskou duši.

A teď se ptám, znamená to, že jsem mistr? Já pouze vykonávám tu funkci, pro kterou jsem byl stvořen, abych ji vykonával. Výsledky osobního chování jsou vždy srovnávány

s cíli vašeho vnitřního očekávání a očekávání vašeho okolí. Toto je typický způsob, jak jsme hodnoceni, nebo ne? Neexistuje měřítko pro srovnání krystalizovaného a absolutně individualizovaného účelu někoho, kdo pracuje v bezvadné shodě se svým záměrem. „Mistři“ se vyskytují v lidské manéži. Někteří jsou vynikajícími učiteli, ale velice, velice málo jich učí, jak přejít od dominantní reality lidské mysli k dominantní realitě lidské duše. Ještě méně jich učí, jak přejít ke vědomí a funkčnosti stavu Svrchované jednoty. Mohu vám říct jedno, nevěřte žádným prohlášením, ale namísto toho zkoumejte důkladně ovoce, které nese domnělý mistr a zjistěte, jak vás zmocní, abyste se stali svými vlastními učiteli. Jestliže to zjistíte, pak jste našli mistra, který je hoden vašeho času a úsilí.

Otázka č. 6: Co si myslíš o Komunikačním zařízení Kosmické inteligence a o tom, že jsme komunikovali s Tvůrci křídel dříve, než jsme věděli o existenci materiálů, které jsi vytvořil?

Tvůrci křídel jsou skuteční. Jsou specializovaně vyškolenou frakcí Centrální rasy, která se většinou neinkarnuje do fyzických těl. Jsou důkladně popsáni ve zveřejněném materiálu o Tvůrcích křídel. Tato část příběhu je prezentována pravdivě. Jméno „Tvůrci křídel“ jsem stanovil já, překladem z jazyka, který se nesnadno překládá do lidských pojmů a je to klíčové slovo, které je určeno k tomu, aby rezonovalo teď, nebo i v budoucnu s vědomím vybraných jedinců.

Tvůrci křídel komunikují s lidmi přibližně jedenáct tisíc let a připravují je na objev Velkého portálu. Jsou schopni kontaktovat lidi jak za pomoci intervenčních technologií, tak i bez nich. Poznáte je podle rovnováhy, kterou vyjadřují mezi uměním, vědou a filozofií a stejně tak mezi emocemi, myslí a duší. Soustřeďují se obzvláště na výcvik a podporu jednotlivců, kteří pak slouží objevu Velkého portálu.

Otázka č. 7: Co myslíš, odkud přichází všechny naše myšlenky?

Smyslová data spouští myšlenky. Porovnávání činností a myšlenek spouští další myšlenky. Nové myšlenky spouští nové činnosti. Tento cyklus se opakuje ve stoupající, rozšiřující se, nebo sestupné spirále. To je důvod, proč je kvalita smyslových dat tak důležitá.

Otázka č. 8: Jestliže je příběh o Tvůrcích křídel současně pravdou i fikcí, jak máme rozeznat, co je co? Jestliže je totožnost Tvůrců křídel zcela věrohodná (pravdivá), jak může být současně mýtem (smyšlenkou)?

Budha uvádí: „Všechna skutečnost je mýtem. Mýtus se někdy stává bližší realitě.“ Schopnost rozlišování bytosti je přímo úměrná její schopnosti urychlit svůj přesun do stavu vědomí Svrchované jednoty. Takový filozofický systém, jako tento, vyžaduje vysokou schopnost rozlišování a proto tedy vyučuje na vícero úrovních současně tím, že míchá pravdu s fikcí. Tento materiál není určen pro slabomyslné a pro líná srdce. Je neobyčejně náročný na mnoha různých úrovních a rozlišování patří mezi jednu z nich. Používá značné množství informací, zakódovaných do umění a hudby, které obchází vědomou mysl. Takovým způsobem není zapotřebí rozlišování. Nicméně, příběh o Ancient Arrow je postaven skutečně jako fikce, založená na ohledu do skutečných scénářů.

Otázka č. 9: Kdo, nebo co jsi Jamesi? Odkud získáváš tyto informace?

V mé dominantní realitě jsem známý pod jménem Mahu Nahi. Jsem členem studijní organizace, jejíž kořeny jsou velice staré, ale paradoxně velice propojené s lidskou budoucností. Tato studijní organizace se zabývá přepravou smyslových datových

toků na Zemi, za účelem urychlení vývoje vybraných jedinců příštích třech generací tak, aby přinesli inovace na poli vědy, umění a filozofie. Tyto inovace umožní odhalení a založení Velkého portálu na Zemi.

Podobám se překladateli, který „přenáší“ již existující podpůrné zóny na Zemi v podobě srozumitelných smyslových datových toků. Tento proud dat bude mít současně explicitní a implicitní obsah, na který budou inkarnující se duše naladěny, aby ho rozpoznaly. Tento materiál je probudí k matricím objevu, který byl koncepčně zakódován do jejich DNK. Mé informace ohledně materiálů Tvůrců křídel se odvozují od sedmi podpůrných zón, které vytvořila ta stejná studijní organizace. Byl jsem účasten návrhu těchto podpůrných zón a v důsledku toho pověřen, abych je přeložil do datových proudů vhodných pro lidský nervový systém, co vyžadovalo, abych se narodil do lidského těla.

Otázka č. 10: Existuje v Arizoně reálná lokalita Tvůrců křídel (pochází odtud poezie, hudba, obrazy)? Je aktivována ještě některá další lokalita? Jestliže ano, jsou nedávné objevy na jezeru Vostok dalším místem Tvůrců křídel? A co Egypt - je Sál záznamů dalším takovým místem? A co Uluru?

Snad myslíš lokalitu Ancient Arrow v severním Novém Mexiku? Je pravda, že na každém kontinentě jsou fyzické lokality. Nicméně, tato místa vypadají jinak, než jsem je popsal v tomto příběhu. Částečně to dělám na počest těchto posvátných míst, ale povětšinou mne méně zajímá popis skutečných míst než přesné vyličení sedmi podpůrných zón.

Otázka č. 11: Zjistíme nějaké tělesné, či duchovní změny v těle při poslouchání kompaktních disků Tvůrců křídel? Nebo je zjistí pouze někteří lidé?

Každý, kdo se ponoří do datových toků Tvůrců křídel, bude ovlivněn. Je to kvůli tomu, že světlo a zvuk z obrazů a hudby bude působit na thalamokortikální systém a zpětně, tento systém má vliv na vědomí. Stupeň ponoření jednotlivce do datových proudů určuje jeho schopnost nastartovat tyto nové frekvence ve svém vědomí (Jako příklad většího ponoření viz filosofii Čtvrté komnaty).

Zpočátku může jednotlivec zaznamenat potíže, jako například „čištění“ starého, které je nutné pro přizpůsobení novým frekvencím, ale pak když jedinec postupuje a dostává se za tyto procesy, bude odměněn novým smyslem pro rovnováhu, expanzí vědomí a co je nejdůležitější, novým myšlenkovým proudem, který pochází ze smyslového datového toku Tvůrců křídel. Tyto nové myšlenky vytváří nové, tvořivé činnosti a událostní řetězce, které vedou k tomu, že se začíná viditelně projevovat účel bytí.

Otázka č. 12: Jaká je nejlepší a nejdostupnější cesta pro získání zkušeností vyšších sil, čili „nadlidských“ duševních stavů? Myslím, něco jako magie - dokonalá inteligence a podobně - doufám, že jsem vystihl podstatu.

Dostávám tuto otázku (či podobnou) dost často a má odpověď je vždy stejná: Srovnej své osobní cíle s cíli universálními. Jinými slovy, jestliže soustředíš své úsilí na to, abys našel smyslové datové toky, které souzní s tvým vědomím a vedou k sebeovládání, tyto stejné datové toky ozáří univerzální cíle, které se týkají druhu, jehož jsi součástí a planety, na které tvůj druh žije.

Pokud se toto jednou stane - i když matně - budeš schopen srovnat svou osobní stezku s univerzální. A když to uděláš, urychlíš se na úroveň, která je optimální pro tvé vědomí, zatímco zůstáváš neustále v rovnováze.

Zaměř se na to, co souzní s tvým vnitřním, instinktivním smyslem univerzálních cílů. Tvrdím, že objev lidské duše

v laboratořích lidské vědy je dalším stupněm univerzálního cíle, který náleží lidskému druhu a planetě Zemi. Jestliže to souzní s vaším vnitřním pocitem smyslu, pak se s tím srovnajte. To pak urychlí, zesílí a podmíní matrici vašeho stavu vědomí Svrchované jednoty.

Otázka č. 13: Je možné zveřejnit plány, schémata, obvody a součástky na stavbu zařízení na způsob Replaje ACIO, který by usnadnil přímé spojení s Tvůrci křídel?

Lituji, ale to nejde. Jestli chcete komunikovat s Tvůrci křídel, jednoduše použijte techniky popsané ve filosofii Čtvrté komnaty a aplikujte principy, naznačené ve filosofii První komnaty. Tyto dva dokumenty jsou velmi mocnými prvky pro naladění na frekvence Tvůrců křídel. To není v tom, že byste měli komunikovat slovy, ale spíše se budete těšit neklamné přítomnosti jejich vědomí. Samo o sobě je to klíčový přístup k tomu, abyste se srovnali s univerzálními cíli.

Tvůrci křídel převážně komunikují s lidmi ve snu, protože brány thalamokortikálního systému jsou poměrně uzavřeny a takto se dá plně soustředit na vnitřní komunikaci. Jestliže jste se s radostí zhloubali do materiálů Tvůrců křídel, můžete zcela jistě předpokládat, že již s členy této studijní organizace ve styku. Ve snu pravděpodobně zažíváte podpůrné zóny pod dozorem jednoho, či více těchto učitelů. Otevřete se této možnosti a sněte živě vašimi smysly.

* * * *

Děkuji za vaše dotazy. Sledujte, jak se srovnáváte s tím, co z vás vyvěrá, jako vaše nejvnitřnější touha přispět, která je uložena uvnitř vás. Jestliže to dokážete, získáte celistvost vašeho jednání, co je nejlepší místo pro život v nadcházejících časech.

Z mého světa do vašeho,
James

Otázky a odpovědi z diskusního fóra – druhá část

Otázka č. 1 - Představuji si správně, že události a technologie, tak, jak jsou v příběhu o Ancient Arrow vyličený, jsou pravdivé, zatím co jména, místa, organizace, fotografie a předměty jsou fiktivní, či mytologické? Předpokládám, že skutečné aspekty tohoto příběhu jsi získal ty sám, za pomoci nějaké varianty dálnovidné schopnosti?

V obou případech se domníváš správně.

Otázka č. 2 - V odpovědi na některou z předešlých otázek jsi řekl, že příběh o Ancient Arrow je pravdivý, protože „existují techniky, které by se daly použít k zjištění těchto informace“. Myslíš tím vzdálené vidění a k němu přidruženou technologii tzv. Replay?

Tyto informace jsou založeny na faktických zjištěních pomocí varianty vzdáleného vidění, které se v organizaci, ve které studuji, nazývá „senzorická bilokace“¹⁰⁰. SBL je od normálního dálnovidění odlišná, protože je spíše součástí vyšší mysli, než psychických kanálů astrálního vidění. Kvůli tomuto rozdílu SBL umožňuje navíc analyzovat motiv a záměr, na rozdíl od techniky dálnovidění, která umožňuje pouze smyslové vnímání. SBL se také více soustřeďuje na aktivní výběr smyslového kanálu spíše, než na výběr reaktivní, jako je to v případě dálnovidění.

Otázka č. 3 - Jakým způsobem bylo stanoveno, kdy se uvolní ty které materiály veřejnosti? Například, jestli existuje nějaký seznam, kde by bylo stanoveno, že filosofie č. 23 bude zveřejněna například 20. února 2008?

Tento odhad je založen na činitelích, které teď nemohu zveřejnit. Existuje všeobecný plán, ale tento není rozpracován do takových podrobností, jako je den, týden, nebo dokonce měsíc zveřejnění. To je závislé částečně na vnějších okolnostech.

Otázka č. 4 - Máš ateliér v New Yorku. Jaké máš příjmy, když všechen tvůj čas pohltní práce na překladu materiálů Tvůrců křídel? Předpokládám, že v zaměstnání vedeš jiný život?

Žiji velice prostě a z prostředků, které nezveřejním.

Otázka č. 5 - Pomáhá ti Sarah de Rosnay a minimálně jedna další osoba (dáma na fotografii). Jak se tyto lidé stali tvými žáky/studenty/pomocníky? Máš v úmyslu v budoucnu získat více následovníků?

Jediní, kteří mi přímo pomáhají v mé práci, jsou Sarah a Mark. Mám skupinu studentů, se kterými pracuji v mnoha dimenzích vědomí a pracuji s nimi pomocí Podpůrných zón, které znáte jako materiály Tvůrců křídel. Ano, budu brát další studenty za účelem jejich výuky pomocí těchto materiálů. Jako lidská osobnost mám v úmyslu zůstat v anonymitě a umožnit, aby většinu mé nauky vykonaly smyslové datové toky těchto Podpůrných zón.

Otázka č. 6 - Jakým způsobem se Tvůrci křídel zjevili tobě a jak tě zavolali k této práci?

Jsem členem studijního řádu, který existoval již před vznikem této Země. Víím, že se to může zdát jako nemožné, ale přesto je to tak. Tento studijní řád je spřízněn s esoterickými řády země. Náš řád ve vašem světě není znám, protože bylo rozhodnuto, že zůstane utajen dokud nebude zveřejněn objev Velkého Portálu.

Tento řád můžete nazývat Lyricus¹⁰¹. Je to významově nejbližší název ve vašem rodném jazyce, který se vibračně podobá jeho pravému jménu. Lyricus je rovný Centrální rase, čili Tvůrcům křídel a velká většina jeho členů pochází z Centrální rasy. V řádu je výuka soustředěna do sedmi hlavních disciplín. Zahrnuje oblast genetiky, kosmologické vědy, metafyziku, datové toky smyslů, psychickou koherenci a kulturní evoluci. Jak můžete vidět, nejsme výhradně zaměřeni na filosofii či duchovní nauku. Naším ústředním cílem je nezvratný objev humanoidní duše na planetách, nesoucích život ve třetí dimenzi.

Lyricus se dá přirovnat k řádu Jesuitů, či Tibetským mnichům Centrální rasy, kromě toho, že dávají mnohem větší důraz na integraci vztahu věd a umění.

Přesto je to frakce Centrální rasy a nese ve vesmíru odpovědnost za humanoidní populaci do nalezení Velkého Portálu a tím také za vyučování druhů, jako takových a jejich zapojení do širší sítě inteligentního a vzájemně propojeného vesmíru¹⁰².

Tento úkol vyžaduje velmi obsáhlou činnost, ve své podstatě genetického charakteru, spolu s dalšími šesti výše zmíněnými disciplínami, jakožto integračními, ale okrajovými silami, které pohání lidské druhy aby objevili svou vlastní oživující sílu - Navigátora jednoty. Lyricus používá k probuzení druhů datové toky různých smyslů, od hudby, přes knihy, umění, vědu, kulturu, až k mytologii. Většinou jsou to samostatné projevy, ale když se druhy blíží k Velkému portálu, je potřeba použít datové toky, které jsou stále více integrované, zakódované a představující mocné síly expanze vědomí.

Na zemi existuje řád učitelů, kteří nejsou ve hmotných tělech, se kterými koordinujeme naši činnosti a hlavní cíle. Tito učitelé mají zkušenosti ze svých vtělení takže mají rozhodující zkušenosti v oblasti soucítu a schopnosti vycitňování, které my, členové Lyricu, mnohdy postrádáme. Oni pak provádí správu našich cílů v lidských podmínkách a radí nám, pokud jde o emocionální a mentální konflikty, které zavádějí a matou lidstvo. Nyní, zpět ke tvé otázce. Jsem učitel šifrovaných datových toků a na svou žádost jsem byl vycvičen, abych ztělesňoval galaktické Podpůrné zóny, jako lidský překladatel a činil je srozumitelnými pro lidskou civilizaci dvacátého prvního století. Tvůrci křídel se mi zjevují stejně, jako tví lidští přátelé se zjevují tobě.

Otázka č. 7 - Mám zvláštní dotaz, Jsem si vědom, že jsi multidimenzionální bytostí, která současně přebývá ve věčnosti a současně ve svých hmotných tělech v inkarnacích. Otázka se týká fyzického těla, která zodpovídá tuto otázku zde a teď. Jsi standardní lidskou bytostí, geneticky stejnou, jako jsou ostatní lidé v tomto období na Zemi a narodil jsi se fyzicky z lidské matky? Nebo jsi klon, či hybrid, mimozemšťan, který byl na Zemi poslán jinými bytostmi?

Narodil jsem se jako člověk ze stejné lidské matky. Kdyby někdo prozkoumal mou DNK po narození, našel by v ní velice nepatrné rozdíly oproti té tvé. Ten rozdíl je v tom, že mé vědomí bylo svobodné od energetického systému založeného na přežití, který podmiňuje lidi aby svůj vrozený smysl života realizovali velice konkrétním způsobem. Mé vědomí bylo napojeno na svůj účel a rodokmen a plně odhalovalo indoktrinační procesy, které potenciálně podmiňují všechny ostatní lidi. Bylo to ono sjednocení se s mým smyslem života, které způsobilo že jsem se ve svém raném věku rozpomněl na to, jaký je cíl tohoto mého lidského vtělení.

Otázka č. 8 - Když se jednou objeví sedm hlavních Podpůrných zón, lidstvo se probudí stojíc před Velkým Portálem. Znamená to snad, že materiály o Tvůrcích křídel

probudí sedm oblastí lidského ducha, či myslí, co následně povede k přesunu lidstva v roce 2012 do čtvrté dimenze?

Možná se to bude jevit poněkud náročné, ale sedm Podpůrných zón ani tak nebude objeveno, jako odhaleno. Toto odhalení je postupným rozložením datových proudů, které jsou zakódovány v četných „spouštěcích“, které se budou hluboce dotýkat příštích třech generací vybraných lidí, inkarnujících se na Zemi. Tyto smyslové datové proudy vlastně vykrystalizují finální úkol jednotlivce a zpřístupní ho jeho myslí. Toto působení může být velice nenápadné a může se projevovat například volbou kariéry vědeckého výzkumníka v oblasti genetiky, nebo třeba jako mocné probuzení stavu vědomí Svrchované jednoty.

Když bude odhaleno sedm Podpůrných zón, objeví se Velký portál. Každá ze sedmi disciplín Lyricu je napojena na jednu Podpůrnou zónu. Jinými slovy, jedna z Podpůrných zón, známá jako lokalita Ancient Arrow, se zaměřuje na lidský genom. Další lokalita, která bude odhalena, se soustřeďuje na kosmologické vědy a tak dále. Každá z těchto oblastí působení je zakódovaným subtilním projevem smyslových datových toků které náleží k těmto lokalitám a spouští probuzení myslí příjemce...

Otázka č. 9 - Jsou Podpůrné zóny pouze duchovní, nebo hrají roli také v jejich otevření také skutečné události?

Sedm Podpůrných zón existuje jako místa průzkumu a šíření znalostí. Jsou vytvořena Centrální rasou, potažmo řádem Lyricus. I když je pravda, že existují v nejvnitřnějších oblastech každého ze sedmi hierarchických vesmírů, byly exportovány do každé galaxie, nějak podobně jako se převáží knihovny. Takže, každá galaxie vlastní sedm Podpůrných zón, které pochází z archetypických verzí, jenž existují v nejvnitřnější části vesmíru, patřící té které galaxii. Každá Podpůrná zóna je vyladěna na jedinečné vlastnosti lidských druhů jednotlivého hierarchického vesmíru a do určité míry i galaxie.

Zatímco pozemské fyzické události a stav vývoje lidstva má vliv na načasování fyzického odhalení těchto Podpůrných zón, neurčují odhalení těchto mysteriózních míst pokud jde o jednotlivce.

Otázka č. 10 - Hrají nějakou úlohu při objevení Velkého portálu, nebo přestupu ze třetí do čtvrté dimenze, globální události, jako války, hladomory, vliv životního prostředí?

Je důležité pochopit, že lidstvo dosahuje tento objev, jako přirozené rozšíření svého evolučního běhu. Podél této stezky je rozsypaná hloupost nezralé rasy a tato hloupost může zabránit, nebo pozdrzet bezpečný průchod Velkým portálem. Ale naštěstí, vývoj není osamoceným sledováním fyzických, nebo mentálních schopností, zařazených do pořadí rostoucí struktury způsobilosti a adaptivních schopností. Evoluce je práce na tisících kratičkých cest a mnoho z těch nehlubších jsou lidskými smysly neviditelné.

Směrem, pomocí kterého se lidstvo vynořuje z relativní temnoty třetí dimenze a vkráčí do čtvrté dimenze, je nekoncepční varianta hnutí Nového věku. Lidstvo se vyvíjí, aby uchopilo vesmír a jak se vyvíjí, objevuje, že Všemohr je přístupný pomocí lidské myslí a to způsoby, které popírají logiku. Toto je stupeň, na který lidstvo vstupuje, ale není to vzestup na vibrace vyšší dimenze, ale spíše je to interakce s širším všehomírem intelligence, které byla dosud schopna pouze hrstka nejlepších zástupců lidstva.

Lidstvo zůstane ve třetí dimenzi, ale stane se pronikavěji vědomé si vyšších dimenzí, zatím co přebývá v dimenzi třetí, stejně jako Prvotní zdroj. Prvotní zdroj žije ve třetí dimenzi, ale současně si uvědomuje sebe v celém spektru Všemohíru. Skrze

Zdrojovou inteligenci si je vědom všech živých forem ve všech dimenzích. Lidstvo konečně dosáhne stejnou perspektivu tím, že použije Velký portál, jako „čočku“, skrze kterou získá přístup k vědomí Prvotního zdroje.

V tomto zvláštním příkladu je Prvotní zdroj méně Bohem, než archetyp Navigátora jednoty.

Otázka č. 11 - Jaký je tvůj vztah s jinými mimozemšťany, operujícími v prostoru Země? Je rasa Animus skutečná, nebo smyšlená?

V současnosti mám vztahy s lidmi. Nemám vztahy s těmi, které nazýváš mimozemšťany, kromě svých starých vazeb s řádem Lyricus. Pokud jde o Animus, jsou velmi skuteční.

Otázka č. 12 - Kdy se dočkáme toho, jak se budou mimozemšťané volně procházet po Zemi a křížit se s námi? Předpokládám, že se nejdříve objeví oficiální odhalení mimozemšťanů? Jakou roli hrají Tvůrci křídel v těchto událostech?

Odpusť, jestliže tě poněkud opravím. Všude na zemi jsou mimozemšťané. Vaším vědcům je dobře známo, že atomární struktura lidské formy pochází z hvězd. Takže, lidský nástroj je v podstatě mimozemského původu.

Nechme to na chvíli bokem našeho zájmu. Co oživuje lidský nástroj? Co je vtěleno do tohoto nosiče? Není to vědomí porozumění, rozený archetyp duše, který je známý jako Prvotní zdroj? Není tento mimozemského původu?

Oživující síla a stejně tak těla, kterými se tato síla projevuje, nepochází z této Země. To, co nazýváte lidmi, my voláme Svrchovanými bytostmi Ústředního vesmíru (Sovereign Entities of the Central Universe (SECU - Sikju). Svrchované bytosti jsou alfa a omega. Neváže je čas a neomezuje je tělesná schránka. Jsou prvotní formou, svým stvořitelem dovedenou k dokonalosti a v tom jsme všichni úplně stejní.

Nyní k otázce, mimozemšťané chodí po zemi, jenom je nerozpoznáváte, protože lidský genom, stejně jako genom mnohých mimozemských ras je v podstatě stejný. Budou zde v příštím desetiletí mimozemšťané odlišného ražení, ale nebudou zasahovat do sociálního řádu. Když lidské ruce odhalí Velký portál, vyvoláte pozornost Galaktické federace a lidstvo bude přizváno k působení v událostech galaktické rodiny. Tehdy se uzná rozmanitost lidských druhů. Právě kvůli tomu se musí nejdříve lidstvo poznat jako Svrchovaná bytost Ústředního vesmíru a pak teprve jako člověk.

Otázka č. 13 - Řekl jsi, že Tvůrci křídel komunikují s lidmi přibližně 11.000 let. Proč byl tento materiál uvolněn teprve nyní? Je to proto, že pomocí internetu je dána jednotlivci svoboda slova a lidstvo může konečně svobodně hovořit ke všem na planetě a tím zcela vyloučit lži, propagandu a podvody, kterými nás krmí zkorumpované vlády?

Podpůrné zóny byly uvolněny nyní, protože další tři generace Svrchovaných bytostí, které se narodí na Zemi, jsou těmi zástupci lidstva, kteří objeví Velký portál. Mytologie Tvůrců křídel bude mezi prvními smyslovými datovými toky, které usplní jejich probuzení.

Tvůrci křídel pozorují planety, nesoucí život pomocí stejné technologie senzorické bilokace, o které jsem již mluvil. Informace, které takto získáme nám umožní stanovit s vyšší přesností kdy jsou druhy připraveny obdržet urychlení. Když ten čas nastane, Lyricus na takové planetě rozvine své šiky.

Přibližně před jedenácti tisíci lety se tato skupina inkarnovala do lidských těl a stala se na Zemi prvními učiteli vyšších věd, umění a metafyziky. Nebudu teď o tom vykládat podrobněji, ale tito počáteční členové Lyricu umístili do genetické myslí lidské rasy záměr objevení Velkého portálu. Lidské druhy

dneška tento záměr chápou poněkud nejasně, ale do přibližně padesáti let se stane jasným.

Otázka č. 14 - Jsi známý, jako Mahu Nahi. Je Mahu Nahi jinou inkarnací tvého ducha, která pověřila Jamese (tvou nynější inkarnaci) přinést tyto materiály lidem na Zemi?

Ne. Mé jméno v Lyricu je Mahu Nahi. Tak se jmenuji taky pro své žáky a přívržence. Vlastně, Mahu Nahi je jméno mé Svrchované bytosti Ústředního vesmíru, zatímco James je jméno mé lidské osobnosti v tomto čase.

Otázka č. 15 - Proč taková tajemství ohledně tvého pobytu a totožnosti? Víš, že chceš, aby tento materiál získal přednost před nějakým mesiášským scénářem. Jsi předmětem zájmu CIA, FBI, NSA, MJ12, MI6, Illuminátů, či Bilderbergů, kteří by tě chtěli najít?

Je několik skupin, které vědí o mé přítomnosti na Zemi. Většinou se jim má práce jeví jako přídavek k dezinformačním programům, které již vybudovali. Pokud se týká většiny tajných organizací, čím protichůdnější informace se totiž o nich píší, tím je to pro ně lepší. Vytváří a zachovává to nejistotu a mlčení, ve kterém se dokáží pohodlně skrýt před zraky veřejnosti. Pokud se mne týká, to bylo záměrné, protože bylo snadnější pro určité skupiny najít mne a smířit se s mým posláním. Takto jsem sdělil mnohé pravdy o těchto organizacích a přitom věděl, že tyto pravdy se liší od zavedených spekulací. Jakkoli se to zdá nelogické, tento rozdíl mne chrání, protože Tvůrci křídel se berou jako mytologie a nepodávají o těchto organizacích jasné důkazy.

Kvůli mému spojení je nepravděpodobné, že by si někdo vybral úmyslně bránit této misi, protože tyto skupiny si velice považují můj původ, který je v určitém ohledu jedinou věcí, která je krotí. O Lyricu je toho známo velice málo. Je to vskutku nejzáhadnější organizace v širém vesmíru. Jeho schopnosti nejsou známé, ale tyto organizace z něho mají oprávněný respekt.

Pokud jde o mou osobní anonymitu, preferuji ji kvůli tomu, abych zkrátil období, ve kterém učím jednotlivce ve prospěch mého životního díla, které je zaměřeno na výběr populace inkarnujících se Svrchovaných bytostí. Kvůli tomu je potřeba, abych přenesl smyslové datové toky Podpůrných zón na platformu digitálních médií pro budoucí generace.

Otázka č. 16 - Jsou lidé v tomto diskusním fóru ohroženi nějakou organizací kvůli našemu studiu těchto materiálů?

Ne.

Otázka č. 17 - Kdo byl Ježíš Kristus s ohledem na Tvůrce křídel?

Pro ty, kteří budou číst tato slova a jsou nasáknutí křesťanstvím, ať mi prominou způsob mé odpovědi. Nepatřím mezi lidi, kteří si berou servítky, když říkám svou pravdu.

Ježíš se neinkaroval proto, aby založil nějaké náboženství. On prostě vyjádřil svou vizi duchovních dimenzí, zpřístupnění Prvotního zdroje jednotlivci. Jeho lidští přátelé byli natolik chtiví aby slyšeli prorocství, že ho oblékli do mesiášského pláště, který on váhavě přijal.

Ježíš jsem v současné době vůdčí roli v studijní organizaci, o které jsem mluvil již dříve, která sestává z důvěryhodných duchovních vůdců Země. Velice dobře zná jak Tvůrce křídel tak i Lyricus. Taková zajímavost: Zatímco náboženské skupiny soutěží o své ovečky, tyto učitelé, kteří jsou odpovědní za vznik těchto náboženství, spolupracují pod praporem, který nese nápis: evoluce lidstva.

Tito učitelé, kteří přešli z hmotné do interdimenzionálních říší, zůstávají mocnými učiteli lidství. Přesunuli svou pozornost z úrovně individualistických misí do úrovně kolektivního

poslání. V tomto duchu spolupráce se stávají pořád silnějšími činiteli změny lidského stavu. Obzvláště Ježíš, pracuje jako výkonný ředitel studijní organizace a v této funkci spolupracuje s řádem Lyricus při plánování a analýze Velkého portálu.

Mezi jádrem učitelů vládne obecné porozumění v tom, že je nevyhnutné sjednocení vědy, umění a náboženství a toto sjednocení vyvrcholí v objev lidské duše a obzvláště toho, jakým způsobem je duše navržena.

Podobně, jako hmotné tělo obsahuje lidský genom, duchovní tělo, čili Navigátor jednoty, obsahuje duchovní genom. Je daleko důležitější pochopit tento duchovní genom, protože je původcem, zatímco lidský genom je příjemcem.

V tomto úsilí je šest bodů, které jsou zkoordinovány:

- 1.) Lyricus navrhne, přemístí a instaluje galaktické Podpůrné zóny do planetárního systému.
- 2.) Duchovní učitelé Země připraví druhy¹⁰³ pro přijetí Velkého portálu
- 3.) Vtělení duchovní učitelé objeví cestu k Velkému portálu pomocí Podpůrných zón
- 4.) Vtělení duchovní učitelé rozšíří a uchovají vědomosti o Velkém portálu
- 5.) Duchovní a fyzikální učitelé Země sjednotí lidstvo do Sítě Svrchované jednoty
- 6.) Zdrojová inteligence a Lyricus tomuto procesu napomáhá všude ve Vesmíru

Ježíšova úloha je velice důležitá ve druhém bodě a asi osmdesát let v pátém bodě. V podstatě on vede tento proces s pomocí celé organizace duchovních nanebevstoupených mistrů.

Otázka č. 18 - Čtvrtý rozhovor s Dr. Nerudou se zmiňuje o technologiích ze skutečných amerických a ruských společností. Tyto pochází z výzkumu ACIO. Zjišťoval jsem si to a informace o MIG29 a internetových komprimačních technologiích jsou pravdivé. Je zde riziko právního zásahu vůči tobě, Markovi a South Bay Group když podáváte tyto výpovědi?

Ano, ale je to přijatelné riziko.

Otázka č. 19 - Vyplývá z tvého poznání kosmogonie/kosmologie, že máme očekávat v blízké budoucnosti Antikrista? Jestliže ano, jaká je jeho povaha? Máme si pod ním představovat osobu, nějaký myšlenkový vzorec, přístup, mimozemšťany, Anima, stát, atd.?

Koncepce Antikrista hluboce proniká mytologií a prorocstvími. Je to složité téma a není zde dost času, abych to blíže vysvětlil. Abychom pochopili Antikrista, musíme nejdříve pochopit Krista. To je oblast, kde selhává mnoho definicí a prorocství o Antikristovi. Neosobní Kristus je spásou člověka od represivního energetického systému, který uvrhuje lidské bytosti do vědomí založeném na přežití. Kristus je Velkým portálem. Antikrist pak představuje soubor sil, které vzdorují objevu Velkého portálu ze strachu ze změn, které tento objev přinese. Paradoxně jsou tyto síly vytvářeny náboženskými středisky a následkem toho vlády, v mnoha ohledech, jsou přinuceny je následovat.

Kdybych řekl, že Antikristem je organizované náboženství, bylo by to příliš generalizující tvrzení. Mohu vám pouze říct, že větší náboženské organizace lidstva se posléze spojí a budou celou svou mocí odporovat objevu Velkého portálu. Toto bylo nastíněno v mnohých prorocstvích, ale náboženské autority to sdělují pouze neochotně. V náboženských kruzích se to obvykle nechápe, ale v největších mocenských centrech náboženských aktivit na Zemi existují úzké skupiny autorit a tyto jednotlivci si jsou přinejmenším matně vědomi těchto prorocství a v tomto případě je nad slunce jasnější, co se bude dít ve dvacátém prvním století.

Otázka č. 20 - Mnoho se mluví o významu roku 2012 pro lidstvo. Jaká pravda se skrývá za rokem 2012?

Pochopíte jednu věc, že význam je relativní pojem. Například pro mne je význam měřítkem toho, jak se lidstvo přiblíží k objevu Velkého portálu. Takže, dle mých kritérií není rok 2012 nějakým významným rokem. Nicméně, jestliže je někdo více naladěný na hmotné prostředí, rok 2012 pro něj může znamenat několik významných událostí.

Otázka č. 21 - Hraje toto diskusní fórum nějakou úlohu v dějové linii, která povede k odhalení Tvůrců křídel?

V současnosti nepřímou, ale přijde čas, kdy diskusní fóra se stanou důležitější pro koordinaci ideologií a vizí příchodích Svrchovaných bytostí Ústředního vesmíru.

Otázka č. 22 - Jelikož se zdá, že mnoho materiálů o Tvůrcích křídel je určeno pro budoucí generace, jsou nějaké důvody pro to, aby je četli a studovali současné i starší generace?

Jestliže cítíte, že nějaké materiály pravdivě rezonují ve vaší nejvnitřnější mysli a srdci, přijměte je. Když se jednou zvlníte, dovolte jim volně odejít. Jestliže zůstávají nablízku, našli jste takto cenný přínos pro váš rozvíjející se systém víry. Jestliže takové materiály od vás odchází, anebo dochází k jejich hibernaci, jednoduše to znamená, že máte důvod hledat dál.

Toto se týká i materiálu o Tvůrcích křídel. Není záměrem být nějakou exkluzivní sbírkou smyslových datových toků. Právě opačně. Teď jsou v inkarnaci bytostí, které se budou vracet do lidského vtělení v následujících sto letech. Jejich hlavním úkolem bude pozvednout závoj a šířit informace o Velkém portálu. To, že se teď obeznámí s těmito materiály, jim pomůže vplout do těchto úkolů, protože ony překalibrují jejich vnitřní systém hodnot a v některých případech doslova přetvoří jejich osudy.

Navíc, zatímco faktický objev Velkého portálu se dá v konečném důsledku připsat hrstce jednotlivců, bude to úspěch milionů bytostí, které budou těžit současně z jejich intelektu, činnosti a inspirativních idejí, aby vybudovali konečnou mozaiku lidského ducha. Každý, kdo je zapojen do tohoto díla, bude částí této mozaiky.

Otázka č. 23 - V Knize Urantie je několik odkazů, které potvrzují materiály, které se týkají Tvůrců křídel. Například referenční číslo planety Země. A také kosmologická struktura, popsaná v Knize Urantie se zdá být v některých ohledech podobná popsání Tvůrců křídel. Jakým činitelem v materiálech Tvůrců křídel je kniha Urantie?

Knih Urantie je Podpůrnou zónou. Není přidružena k sedmi Podpůrným zónám, protože tyto jsou zakódovanými senzorickými datovými toky. Kniha Urantie je čistý text, bez kódování. Přesto je částí sbírky Podpůrných zón pro druhý stupeň, jak jsem oněm mluvil v otázce č. 17.

Knih Urantie je nejtěsněji spojena s disciplínou kosmologických věd Lyricu, ale nebyla napsána či vytvořena řádem Lyricus. Pochází nejvíce z interdimenzionálních zdrojů - podobných, jako jsou pozemské studijní organizace, pouze z jiného planetárního systému.

Někdy si planetární systémy vyměňují důležité spisy, či odpovídající práce, za účelem cirkulace filosofických idejí, či důležitých objevů. Tato práce je takovým příkladem.

Otázka č. 24 - Jakým způsobem materiály o Tvůrcích křídel souvisí se dnešními systémy víry na Zemi? Byly zde jako první, poslední, či jsou nějakou inspirací pro jiná náboženství lidstva?

Jedna z nejběžnějších vlastností lidské mysli je srovnávat jednu zkušenost s jinou. Usuzuje se, že srovnáním předmětu,

zkušenosti, události, či osoby, je možno lépe je pochopit. Nicméně, v případě sedmi Podpůrných zón tento úsudek neobstojí. Sedm Podpůrných zón, které souhrnně nazýváme materiály Tvůrců křídel, nejsou filosofickými texty. Určitě to bude svádět k jejich srovnání s Biblií, Koránem, Knihou Urantie, pokyny Nanebevzatých Mistrů a tak dále. Přijdou jiní, kteří budou přirovnávat informace, obsažené v knize a rozhovorech, k literatuře faktu investigativní žurnalistiky.

Srovnávání materiálů Tvůrců křídel nevyústí automaticky v pochopení, ale spíše ve zmatek. Tyto materiály jsou navrženy odlišně od všeho, co kdy bylo na Zemi projeveno. Je to soubor zakódovaných smyslových datových toků, které jsou určeny pro platformu spotřebitelské technologie, která právě začíná dozrávat v vývojových laboratořích.

Nicméně, i když se zažije bez této technologické platformy, jednotlivci si uvědomí, že se zde děje hluboká transformace. Něco prostě „přeskupuje“ jejich mentální úroveň.

Chci povzbudit každého, kdo své vědomí ponoří do těchto materiálů, aby v době, kdy je bude vstřebávat, činil tak beze srovnávání. Tyto Podpůrné zóny mají v sobě ukryto více informací, než kolik je schopna přijmout a pochopit lidská mysl. Jestliže je jedinec zaměstnán srovnáváním, nemůže pracovat na pochopení hlubšího smyslu Podpůrných zón na úrovni, kde jsou ukryty zakódované informace.

Mimochodem, to co jsem řekl, neznamená, že zakódovaná informace se musí z Podpůrné zóny vypáčit vědomou vůlí a úsilím. Objevit zakódovanou informaci je velice citlivá záležitost. Vyžaduje pružnou inteligenci, otevřenou mysl, rozjímavou perspektivu a zvědavost systematického pozorování. To není boj vůle, či mysli s hmotou. A zřídka kdy se povede ve zmatku srovnávání.

Pokud se týká souvislostí materiálů Tvůrců křídel a současných systémů víry na Zemi, je zde pouze nepatrná analogie, protože nejsou výtvorem pozemských učitelů, ani nejsou jejich slovy. Jsou kódovanými datovými toky s velice specifickým účelem, které pocházejí od mimozemského učebního řádu. Dnešní pozemské systémy víry slouží různým a spíše obecným účelům mravních zásad, budování společenství a duchovní připravenosti. Pouze v tomto posledním bodě je určitá souvislost.

Otázka č. 25 - Jak se dají Podpůrné zóny přeložit z jiné dimenze do naší? Vyrábíš všechny materiály sám, jako překladatel, či tvůrce? Co znamená, že materiály Tvůrců křídel jsou kódovány? Jak je to provedeno?

Sedm galaktických Podpůrných zón existuje blízko samého středu Mléčné dráhy a jsou lidstvu nepřístupné. Toto je prvotním důvodem pro potřebu překladu.

Jiným důvodem je, že míra vibrací Podpůrných zón je úmyslně zvýšena, aby do nich mohli vstoupit pouze bytosti s podobnými vibracemi. V galaxii existují humanoidní druhy, které navštěvují tato místa ve snu, nebo v meditacích.

Přeložit tato místa z jejich původní dimenze na Zemi, či jakoukoliv třidimenzionální planetu je nemožné, beze změny jejich obsahu. Je to z toho důvodu, že vibrační rozsah původních materiálů se musí zpomalit a při takovém snížení rychlosti se vyskytnou obsahové změny.

Technicky je tento proces méně podobný překladu z jednoho jazyka do jiného a spíše je podobný transpozici z vyšších oktáv, či vibračního rozsahu, na nižší.

Těchto sedm míst si můžete představovat, jako schránky poznání, které je zde umístěno pomocí několika médií (zvuk, světlo, vědomosti, jazyk, matematika a tak dále) které se zaměřují na již zmiňovaných sedm hlavních disciplín Lyricu. Těchto sedm disciplín je vyjádřeno rozdílně, ale každá je uložena na několika médiích, které zesilují a zdůrazňují to, že

integrované poznání je spektrem, které zahrnuje umění, metafyziku, vědu a skutečnost, že řádné propojení těchto dílčích složek spektra je klíčem k odhalení Velkého portálu.

Ekvivalent lokality Ancient Arrow uvnitř galaktického jádra obsahuje třírozměrné umění, které jsou vždy ve stavu pohybu. Reagují na tlak zvukových vln a stejně tak na myšlenky těch, kteří jsou na místě přítomni. V současnosti neexistuje žádný způsob, jak tohle replikovat v pozemských podmínkách. Tedy, obrazy musí být fixovány v čase a prostoru. Rozhodl jsem se pro tento pevný stav a tedy, v tomto případě, jsem „tvůrcem“ já. Nicméně, mám rozsáhlé zkušenosti ve vytváření těchto reprodukcí, založených na výzkumu barevných vibrací, lidských receptorů, obluzování zrakové části mozkové kůry, asociativní hodnoty tvaru a metod katalýzy nových receptivních polí.

Zvuk vyžaduje v mnoha ohledech srovnatelný postup. Většina motivů se transformuje do slyšitelných frekvencí, ale instrumentace se nedá kopírovat. Tvorba zvuku v galaktických Podpůrných zónách nepochází z nástrojů, ale spíše z částic, uvedených do pohybu myšlenkovými formami. Tímto nepřímým popisem jsem pouze naznačil skutečný charakter tohoto procesu jehož podrobný popis by trval hodně dlouho. Je důležité vědět, že mi byla povolena umělecká samostatnost za účelem přemístění témat do nových struktur za použití lidských nástrojů, kompozičních postupů a lidských vokálů. Tyto prvky poskytují hudbě ukotvení a činí ji lidskému uchu přístupnější.

Myslím, že tento popis vám poskytne alespoň částečné pochopení procesu, který používám. Pokud jde o kódování a jeho provedení, mohu pouze říct, že v materiálech Tvůrců křídel je zakódovaná propracovaná informace, která působí, jako navigační soustava, která vede hlouběji do účelu každé lokality, nebo Podpůrné zóny. Je částí výběrového procesu a týká se výhradně vědomí Navigátora jednoty. V tomto ohledu nemohu prozradit více. Funguje zde jiný způsob kódování, který není esoterický a tento prvek se vztahuje ke vzájemnému působení lidského nástroje a těchto materiálů.

Hudba, umění, piktografy a texty jsou zakódovány pomocí matematických a metafyzických příkrášlení a jsou přístupny skrze interaktivní techniky, z nichž některé byly odhaleny ve filosofii čtvrté komnaty.

Skrze tyto interakce je lidský nástroj schopen rozkódovat tuto informaci, která mu pomůže přejít do stavu průzkumnického energetického systému, kde může dosáhnout hlubší vhléd.

Závěrečný komentář -

Oceňuji váš zájem a touhu pochopit důkladněji tyto věci. Vy, kteří studujete tyto materiály, prosím buďte pozorní k cestě, kterou jste si vybrali. Tato cesta není určena k fušerství, anebo provádění mentálních cvičení. Je cestou vaší osobní svobody. Jestliže hledáte něco jiného, doporučil bych vám, abyste odložili tyto materiály stranou a upřednostnili raději jinou stezku, nebo raději vůbec žádnou.

Na této cestě se každý projevuje ohleduplně, uznale a chápavě, jinak získané poznání a osobní moudrost nebudou uspokojivé ani trvalé. Toto je rozhodujícím prvkem vašeho přístupu k Velkému portálu. Zmiňuji se o tom, protože v jiném světě, když se druhy přiblížili k Velkému portálu, jejich učitelé si přestali uvědomovat, jak je osobní vyjádření nutně propojeno s hlubokým vhlédem. Když pak konečně dosáhli objevu Velkého portálu, nebyl v tomto světě řádně rozptýlen a aplikován po několik generací, následujících po tomto objevu.

Diskusní fórum o Tvůrcích křídel existuje, aby umožnilo každému z vás vyjádřit vaše nejvnitřnější myšlenky a zjištění o materiálech Tvůrců křídel. Také vám to umožňuje praktikovat a tříbit vaši schopnost projevit úctu, uznání a pochopení.

Vyzývám každého z vás aby projevoval tyto způsoby ve svém chování, protože ony mají schopnost rozšířit informace, podané v těchto materiálech, jednak pro vás a jednak pro ty, kteří kráčí po této cestě s vámi.

Jedna poznámka na závěr. Nejsem schopen odpovídat na více dotazů po dobu dalších tří měsíců. Jestliže máte nějaké další otázky, můžete je zaslat Markovi, ale chápejte, že budete muset být trpěliví, pokud chcete odpovědi ode mne a chcete je ve „hmatatelné“ formě.

Přijměte mé laskavé pozdravy

Z mého světa do vašeho

James

07020

* * * * *

Doslov

Vysvětlivky

¹ Pojem „Centrální rasa“ bude podrobně vysvětlen dále v této knize.

² Replay – angl.: „přehrávat“, název zařízení pro přímý záznam dálnovideckých seancí snímáním mozkových vln.

³ Tyto internetové stránky je možno najít na adrese: <http://sweb.cz/wingmakers>

⁴ Nález informací – myšleno alegoricky, jejich původ může být jiný, jejich existence a autenticita je však nesporná.

⁵ V anglickém originálu „The WingMakers“

⁶ Další materiály jsou součástí internetových stránek jednak původní domény <http://www.wingmakers.com>, anebo českých stránek: <http://sweb.cz/wingmakers>

⁷ angl. „Tributary zone“

⁸ Vyšší já – pravá identita, Duch, matrice člověka

⁹ Jméno, angl.: The Traveller of the Sky

¹⁰ Indiáni z kmene Chaco

¹¹ Angl. „First Source“ – je zdrojem všeho a všech bytostí, ultimátní realita, vědomá energie, lidmi je nesprávně označován jako „Bůh“.

¹² Velké mystérium – jiný název pro Prvotní zdroj.

¹³ National Security Agency, NSA

¹⁴ ACIO, Zpravodajská agentura předsunutých kontaktů

¹⁵ angl. „Technology Transfer Program“, TTP

¹⁶ mimozemšťané Zeta Reticuli, neboli „šediváci“ angl. „The Greys“

¹⁷ Corteum – rasa humanoidních bytostí, se kterými spolupracují utajované složky NSA, zejména ACIO a Labyrinth Group.

¹⁸ Navigátor jednoty – angl.: „Wholeness navigator – to, co je jinými prameny nazýváno Duše.

¹⁹ Angl.: Surface Mapping Topographer - Snímač topografie povrchu

²⁰ Angl. „Fifteen“ – Patnáct – nárazka na bezpečnostní úroveň ředitele ACIO.

²¹ Bezpečnostní úroveň, angl. „Security Level“, SL, je systém zabezpečení ACIO rozdělením personálu na patnáct bezpečnostních úrovní.

²² Angl.: „alien race“, mimozemská, nebo neznámá civilizace.

²³ Minyaur – technologie pro zvyšování inteligence původem z Corteu

²⁴ Tato kontroverzní technologie je v současné době již zveřejněna a nabídnuta k civilnímu využití zejména ve Spojených státech amerických

²⁵ Součástí Labyrinth Group – úzkého utajeného kruhu uvnitř ACIO byl personál od SL-12 výše.

²⁶ Angl.: Blank Slate Technology – interaktivní cestování v čase a v prostoru.

²⁷ Angl.: Remote Viewer, RV, člověk, který používá techniku vzdáleného vidění. Tato technika patří spíše do oblasti tzv. esoterních nauk (anebo spíše do oblasti novodobé fyziky či psychologie) a koresponduje s tzv. „jasnovidectvím“. Z důvodu, aby nedošlo k mimovolnému zaměňování obsahu pojmů, ponechal jsem v překladu původní název „vzdálené vidění“. V podstatě se ale jedná o jasnovidce, cvičené tajnými službami celého světa pro plnění speciálních úkolů. Problematiku dálnovideců probírá i James v odpovědích na zaslané dotazy.

²⁸ Angl.: Fifth level Listening fence – odposlechový plot páté úrovně – odposlech určitého stupně dosahu a utajení

²⁹ s bezpečnostní úrovní dvanáct, SL-12

³⁰ Technologie „Replay“ umožňuje zaznamenat obsah dálnovidecké seance pro její zpřístupnění jiným osobám.

³¹ Stránkovací zařízení pro odesílání krátkých textových zpráv.

³² DNK – deoxyribonukleová kyselina, angl.: DNA, důležitá stavební součást genetického kódu

³³ Mléčná dráha

³⁴ Angl.: „Special Project Laboratory“ - SPL

³⁵ Laboratoř zvláštních projektů

³⁶ Angl.: „Listening fence“

³⁷ Lokalita nálezů časové schránky, v překladu „Starý šíp“

³⁸ Angl.: „homebase“, domovská základna, místo původu předmětu.

³⁹ Angl.: „faceted“, doslova: „fasetováno“ vybroušeno do mnoha odrazných a lomových plošek

⁴⁰ Angl.: „total Selfhood“, doslova: „plné Jáství“

⁴¹ Gulfstream - Golfský proud – název proudového letadla pro speciální účely NSA

⁴² Bellovy laboratoře

⁴³ Illumināti a skupina Bilderberger – na internetu je o nich možno získat jisté informace.

⁴⁴ Angl.: „Remote Viewing“ – vzdálené vidění.

⁴⁵ O této technologii se dají získat na internetu empirické důkazy. Proslychá se taky, že situace nad střední Evropou v létě r. 1997 nebyla přirozeného původu...

⁴⁶ Technologie podobná kompaktnímu disku, čili CD.

⁴⁷ Angl.: Computer analysis laboratory - CAL

⁴⁸ stanovit příčinu.

⁴⁹ Angl.: „First Source“. V kosmologii Corteu a Centrální rasy název Prvotní zdroj charakterizuje prvotní vědomou tvůrčí inteligenci, která není popsitelná slovy a ze které pochází vše co existuje. Máme za to, že ve slovní zásobě civilizovaného Evropana není ekvivalentní pojem pro vyjádření tohoto pojmu. Pro srovnání, slovní spojení „objektivní realita“ neobsahuje vědomou a tvůrčí složku, náboženský pojem „Bůh“ je zase zpravidla vyjádřením osobní, nebo skupinové představy o atributech této tvůrčí inteligence. Proto pojem „Bůh“ není adekvátním vyjádřením pojmu „Prvotní zdroj“, ale ve dnešní době odpovídá spíše tzv. „egregoru“ (souboru přiřazených vlastností projevů a schopností údajného „Boha“, které ale vyjadřují spíše přání, požadavky a představy věřících). Proto je možno říct, že každá církev, náboženská skupina, sekta, apod., má vlastní představu „Boha“, tj. vlastního egregora, který disponuje určitým vědomím a zpětně pak ovlivňuje skupinu věřících. Kosmologie Tvůrců křídel má nejbližší k těm pozemským ideám, které prohlašují, že Prvotní zdroj je nepopsatelný a slovy nesdělitelný „Bytí“.

⁵⁰ Zde: k Prvotnímu zdroji.

⁵¹ Tělesný strážce.

⁵² Změnu na úrovni molekul.

⁵³ Hodinky značky „Rolex“.

⁵⁴ Nadšení.

⁵⁵ Viz poznámku č. 43.

⁵⁶ RICH - Reality Interference Coessential Hologram, čili „hologram skutečnosti na bázi interference“.

⁵⁷ Angl.: „diluted“ Zde ve významu: snížena jejich užitková hodnota.

⁵⁸ Patnáct, anglicky „fifteen“.

⁵⁹ Angl.: „Central race“, použito ve významu „prvotní civilizace Stvořitelů“. Z materiálů o Tvůrcích křídel vyplývá, že Centrální rasa je prvotní civilizace bytostí Stvořitelů, sídlících v samém středu Všemíra, jejichž posláním je držet a kultivovat genetický kód lidského genotypu a osidlovat jím planety, schopné nést život.

Z tohoto pohledu je Centrální rasa vyspělou verzí lidstva, která stojí na prvopočátku všeho lidství, které bylo kdy stvořeno. Neměla by se zaměňovat s dalšími civilizacemi, které v historii Země mnohdy hrály rozhodující nebo důležitou úlohu, ale z hlediska tvoření pouze manipulovali původní, Centrální rasou vytvořený genetický kód. Příkladem takové manipulativní civilizace mohou být bytosti ANNUNAKI, které dostatečně popisuje ve svých knihách Zecharia Sitchin.

⁶⁰ Duch – esotericky Vyšší Já, pravá totožnost člověka, jako fragmentu Prvotního zdroje.

⁶¹ Použijte smysly a rozpoznávací schopnosti vašeho Vyššího Já.

⁶² Vnitřní učitel – odkaz na Vyšší Já.

⁶³ Obrazové písmo

⁶⁴ Slovo „rasa“ je používáno ve smyslu „civilizace“.

⁶⁵ Angl.: „Genetic Library“, úložiště genotypů života a jeho různých druhů. Informace o Zemi jako genetické knihovně koresponduje s obsahem textů inspirovaných Plejádany, které sepsala Barbara Marciniaková.

⁶⁶ Představitelé Centrální rasy.

⁶⁷ Útvar navržen inteligencí přírody.

⁶⁸ Systém neagresivní obrany.

⁶⁹ Utajení, ukrytí, maskování.

⁷⁰ Déja-vu – již viděné (z francouzštiny). V podstatě jde o spojení dvou událostí ve vědomí člověka, které jsou odděleny kauzálním časoprostorovým zámekem (souřadnicemi). Takové dvě události mohou být i součástí zcela odlišné existence v čase a prostoru na Zemi.

⁷¹ Prvotního zdroje, Absolutna.

⁷² Vyššího Já – vlastní existence.

⁷³ Angl.: „channeled manuscripts“, rukopisy sepsané technikou tzv. inspirovaného psaní, tj. channelingu.

⁷⁴ Dle informací Tvůrců křídel i jiných, lidské tělo bylo vytvořeno proto, aby bylo oživeno Vyšším Já. Tímto způsobem a skrze lidské bytosti oživené svým Duchem (Vyšším Já) Prvotní zdroj získává zkušenosti v příslušných hmotných úrovních Vesmíru.

⁷⁵ Údolí rozhodující velké bitvy mezi silami Dobra a Zla situováno, dle biblických textů na Středním východě.

⁷⁶ Antikrist – osoba, nebo síla, která podle starých textů sjednotí svět pod svým vedením a ovládne ho pro svůj sobecký zájem.

⁷⁷ EITS, zkratky anglického: „Eye in the sky“, v překladu „Oko na obloze“, špionážní družice ACIO.

⁷⁸ V originálu: „memory bleeding“, doslova „krvácení paměti“, stav dílčího návratu paměti vymazané v proceduře MRP.

⁷⁹ Interní odposlechová síť vnitřní Bezpečnosti ACIO.

⁸⁰ EITS, zkratky anglického: „Eye in the sky“

⁸¹ Angl.: „Eye“ – oko.

⁸² Angl.: „Sovereign Integral“ – stav sjednoceného vědomí na všech úrovních bytí.

⁸³ Angl.: „manifestation“

⁸⁴ V originálu: „cosmological web“.

⁸⁵ V originále: „Liminal Cosmogony“.

⁸⁶ V originálu: „simmering paranoia“.

⁸⁷ Řeč těla – podle psychologů gesta a pohyby vypovídají o duševních stavech a postojích člověka.

⁸⁸ Narážka na mentální rozhraní počítače ZEMI.

⁸⁹ V originálu: „constituent parts“, základní části, jednotlivce.

⁹⁰ Animus – dle informací Centrální rasy, lidstvu nepřátelská umělá civilizace z galaxie M51.

⁹¹ Těla lidských druhů

⁹² V originálu: „The entity model of expression“. Vyjádření se, prožívání reality ve formě oddělené bytosti.

⁹³ symboly Zdrojové reality

⁹⁴ <http://www.wingmakers.com>

⁹⁵ Anglicky: „intra laminar nucleus“ - ILN

⁹⁶ Anglicky: „reticular thalamic nucleus“ - NRT

⁹⁷ v roce 2002, pozn. překl.

⁹⁸ Obraz již byl uvolněn. Pozn. překl.

⁹⁹ Smyslový datový tok – informace vnímatelná lidskými smysly, pozn. překl.

¹⁰⁰ Anglicky: „sensoric bilocation“ - SBL

¹⁰¹ Anglicky „lyricus“ – poeta, básník

¹⁰² Anglicky: „Multiverse“.

¹⁰³ Druhy – angl. „Species“ zde ve významu „bytostné formy“.